

Robert Charles Wilson

turbion

N

premiul hugo

colecția
nautilus
fantasy

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în 1953 în California, dar de la nouă ani s-a mutat în Canada, în 2007 devenind cetățean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor '70 și, mai târziu, a colaborat la reviste ca *F&SF*, *IASFM*, *Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului, opera sa numărând până astăzi paisprezece romane, nenumărate povestiri, dar și prefețe și articole critice. A primit numeroase premii și distincții, dintre care amintim: trei Premii Aurora pentru proza scurtă *The Perseids* (1996) și pentru romanele *Darwinia* (1999) și *Blind Lake* (2004), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul John W. Campbell Memorial (*The Chronoliths*, 2002), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (*Turbion*, 2006), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela *The Cartesian Theater*, 2007). *Turbion* este primul volum al unei trilogii care continuă cu *Axis* și se va încheia cu *Vortex* (în pregătire la Editura Nemira).

Robert Charles
Wilson

turblon

Traducere din limba engleză

ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

Toată lumea cade, și fiecare ajunge undeva.

Așa că am închiriat o cameră la cel de-al doilea etaj al unui hotel în stil colonial din Padang, unde aveam să trecem neobservați pentru o vreme.

Nouă sute de euro pe noapte ne-au cumpărat intimitatea și un balcon cu vedere către Oceanul Indian. Pe vreme frumoasă, căreia nu îi duseserăm nicidecum dorul în ultimele câteva zile, puteam zări cea mai apropiată parte a Arcadei, o linie verticală de culoarea norilor, care se iveau deasupra orizontului, înălțându-se spre a se pierde în pâcla albăstrie. Ori cât de impresionant ar fi arătat, ceea ce se zărea de pe coasta de vest a Sumatrei nu era decât o porțiune a întregii structuri. Picioarul îndepărtat al Arcadei cobora către piscurile din adâncuri ale lanțului Carpenter, la mai bine de o mie de kilometri depărtare, întinzându-se deasupra fosei Mentawai ca un inel de cununie,

căzut în poziție verticală într-un bazin cu apă puțină. Pe uscat, s-ar fi întins de la Bombay, de pe coasta estică a Indiei, până la Madras, pe cea de vest. Sau, orientativ, cam de la New York la Chicago.

Diane își petrecuse aproape toată după-amiaza pe balcon, transpirând sub o umbrelă cu dungi decolorate. Priveliștea o fascina, iar eu eram mulțumit și liniștit fiindcă, după toate cele întâmplate, mai era în stare să se bucure.

M-am alăturat ei la apusul soarelui. Asfințitul era cel mai frumos moment. Un cargobot care naviga în lungul coastei, către portul Teluk Bayur, s-a transformat într-o salbă de lumini ce pluteau ușor ca un fulg în bezna din larg. Cel mai apropiat picior al arcadei licărea, țintuind cerul de apă ca un piron roșu, lucios. Priveam amândoi umbra Pământului urcând în susul pilonului, pe măsură ce orașul se întuneca.

Era o tehnologie care „nu se deosebește de magie“, după cum spunea un citat celebru¹. Doar magia nu ar întrerupe fluxul de aer și apă dinspre Golful Bengal către Oceanul Indian, purtând, în același timp, un vas de suprafață spre porturi străine, îndepărtate? Ce miracol ingineresc îi permite unei structuri cu raza de o mie de kilometri să își suporte propria greutate? Din ce era construită și cum de putea face ceea ce făcea?

¹ A treia lege a lui Arthur C. Clarke: „Orice tehnologie suficient de avansată nu se deosebește de magie“ (n. tr.).

Probabil că Jason Lawton era singurul în măsură să răspundă unor astfel de întrebări. Dar nu era cu noi.

Diane s-a tolănit într-un șezlong, rochia ei galbenă de plajă și pălăria de paie caraghios de amplă fiind reduse la o geometrie de umbre de întunericul care se îndesea. Avea pielea luminoasă, catifelată, de culoarea cafenie a alunelor. Reflexiile ultimelor raze de soare în ochii ei erau o încântare, dar privirea continua să-i fie prudentă – asta nu se schimbase.

S-a uitat în sus, către mine.

– N-ai avut astâmpăr toată ziua.

– Mă gândesc să scriu ceva, înainte să înceapă.

Un fel de memorii.

– Te temi să nu-ți pierzi amintirile? N-are sens, Tyler. Nu există șanse să ți se șteargă memoria.

Nu, nu se va șterge, dar poate va fi acoperită de o ceață, va fi estompată, defocalizată. Celelalte efecte secundare ale medicamentului erau pasagere și suportabile, dar posibilitatea pierderii memoriei mă îngrozea.

– Oricum, a adăugat ea, sorții îți sunt favorabili. Știi la fel de bine ca toată lumea. *Există* un risc... dar nu e *decât* un risc și, în privința asta, e cât se poate de nesemnificativ.

Dacă i s-ar fi întâmplat ei, ar fi însemnat chiar o binecuvântare.

– Chiar și așa, am spus. Mă simt mai bine dacă notez câte ceva.

– Dacă nu vrei să continui, nu trebuie. O să știi când vei fi pregătit.

– Nu.

Sau cel puțin așa îmi spuneam.

– Atunci trebuie să începi în seara asta.

– Știu, dar în următoarele câteva săptămâni...

– Probabil că n-o să ai chef de scris.

– Numai dacă n-o să mă pot abține.

Grafomania era unul dintre potențialele efecte secundare cel mai puțin alarmante.

– O să vezi ce se întâmplă când începe greața, mi-a spus cu un zâmbet încurajator. Cred că avem cu toții ceva pe care ne temem să nu-l pierdem.

Era un comentariu care mă deranja, la care nu voiam să mă gândesc.

– Știi ce? Poate că ar trebui să începem.

Aerul avea o mireasmă tropicală, amestecată cu mirosul de clor din piscina hotelului, aflată cu trei nivele mai jos. Padang era un port internațional important, înțesat de străini: indieni, filipinezi, coreeni, ba chiar și americani rătăcitori, ca noi doi, oameni care nu-și puteau permite o traversare luxoasă și nu erau calificați pentru programele de colonizare aprobate de Națiunile Unite. Era un oraș plin de viață, dar adesea lipsit de legi, mai ales de când în Jakarta veniseră la putere noii reformatori.

Dar hotelul era un loc sigur, iar stelele ne așteptau, în toată splendoarea lor pierdută și regăsită. Vârful

arcadei era acum cel mai strălucitor punct de pe cer, un U (Uimitor, Uluitor) delicat, argintiu, scris de-a-ndoaselea de un Dumnezeu dislexic. Am ținut-o pe Diane de mână până ce a pălit și nu l-am mai putut distinge.

– La ce te gândești ? m-a întrebat.

– La clipa când am văzut vechile constelații pentru ultima oară.

Fecioara, Leul, Săgetătorul, lexiconul astrologului, redus la câteva note de subsol dintr-o carte de istorie.

– Ar fi arătat altfel de aici, nu-i așa ? Din emisfera sudică ?

Îmi închipuiam că așa ar fi fost.

Pe urmă, în întunericul deplin al nopții, ne-am întors în cameră. Eu am aprins luminile în timp ce Diane trăgea jaluzelele și despacheta seringă și fiolele pe care o învățasem cum să le folosească. A umplut seringă sterilizată, s-a încruntat și a lovit-o cu degetul, eliminând o bulă de aer. Avea un aer profesionist, dar îi tremurau mâinile.

Mi-am scos cămașa și m-am întins pe pat.

– Tyler...

Dintr-odată, ea era cea care ezita.

– Nu ne răzgândim, am spus. Știu în ce mă bag. Am mai vorbit despre asta de nenumărate ori.

Ea a dat din cap și mi-a tamponat cu alcool scobitura cotului. Ținea seringă în mâna dreaptă, cu vârful

acului în sus. Infima cantitate de lichid părea la fel de inofensivă ca apa.

- A trecut atât de mult timp.
 - De când ?
 - De ultima oară când am privit stelele.
 - Mă bucur că n-ai uitat.
 - Bineînțeles că n-am uitat. Acum strânge pumnul.
- Durerea a fost ne semnificativă. Cel puțin la început.

CASA MARE

În noaptea când stelele au dispărut de pe cer, eu aveam doisprezece ani, iar gemenii aveau treisprezece.

Era în octombrie, cu două săptămâni înainte de Halloween, și toți trei fuseserăm trimiși în subsolul casei Lawton – Casa Mare, cum îi spuneam noi – pe întreaga durată a unui eveniment social destinat numai adulților.

Faptul că eram închiși în subsol nu reprezenta un soi de pedeapsă. Nu pentru Diane sau Jason, care preferau să-și petreacă mare parte din timp acolo, și cu siguranță nu pentru mine. Tatăl lor anunțase că exista un hotar bine definit între zonele casei destinate adulților și copiilor, dar noi aveam o consolă cu jocuri video, discuri cu filme, chiar și o masă de biliard... și nu ne supraveghea nici un adult, cu excepția uneia dintre chelnerițele angajate de obicei, doamna Truall, care cobora la subsol cam o dată pe

oră, ca să scape de îndatorirea de a servi aperitive cu caviar și brânzeturi și să ne dea vești de la petrecere. (Un tip de la Hewlett-Packard se făcuse de râs în fața soției unui editorialist de la *Post*. În budoar era un senator beat.) Singurele lucruri care ne lipseau, a spus Jason, erau liniștea (din combina de la etaj răzbătea prin tavan muzică de dans ca bătăile de inimă ale unui uriaș) și priveliștea cerului.

Liniștea și o priveliște: așa cum îi stătea în obicei, Jase le voia pe amândouă.

Diane și Jason se născuseră la câteva minute unul după altul, dar se vedea că erau mai degrabă gemeni fraternali decât identici. În afară de mama lor, nimeni nu-i numea gemeni. Jason obișnuia să spună că erau „produsul penetrării bipolare a spermei în două ovule cu sarcini electrice contrare”. Diane, al cărei coeficient de inteligență era tot atât de impresionant ca al lui Jason, dar care își ținea vocabularul ceva mai în frâu, făcea comparația cu „doi prizonieri diferiți, evadați din aceeași celulă”.

Eu îi veneram pe amândoi.

La treisprezece ani, Jason era nu numai înspăimântător de deștept, ci și bine dezvoltat din punct de vedere fizic – nu deosebit de musculos, dar puternic și adesea victorios la întrecerile de atletism. Avea încă de pe atunci aproape un metru optzeci înălțime, era costeliv, cu figura de nătăfleş salvată de un

zâmbet strâmb și sincer. Pe vremea aceea, părul lui era blond și sârmos.

Diane era cu vreo zece centimetri mai scundă, cu pielea mai întunecată și durdulie, dar numai în comparație cu fratele ei. Avea tenul curat, cu excepția pistruilor care îi înconjurau ochii, parcă protejându-i privirea: *Masca mea de raton*, obișnuia să spună. Ce îmi plăcea cel mai mult la Diane – și ajunseseam la o vârstă când toate aceste detalii aveau o semnificație abia înțeleasă, dar de necontestat – era zâmbetul ei. Zâmbea rar, dar într-un mod impresionant. Era convinsă că are dinții prea proeminenți (se înșela) și căpătase obiceiul de a-și acoperi gura când râdea. Îmi plăcea s-o fac să râdă, dar zâmbetul ei era cel după care jinduiam în taină.

Cu o săptămână în urmă, tatăl lui Jason îi dăruise un binoclu astronomic costisitor. L-a răsucit nervos în mâini toată seara, privind peisajul din posterul înrămat de deasupra televizorului și pretinzând că din suburbiile Washingtonului putea spiona orașul Cancun, până când, în cele din urmă, s-a ridicat în picioare, spunând:

- Trebuie să mergem să privim cerul.
- Nu, a răspuns imediat Diane. Afară e frig.
- Dar e senin. E prima noapte senină din săptămâna asta. Și nu e decât răcoare.
- Azi-dimineață era gheață pe peluză.
- Chiciură, a contrazis-o el.

– E trecut de miezul nopții.

– E vineri seara.

– Nu avem voie să ieșim din subsol.

– Nu avem voie să stricăm petrecerea. Nimeni n-a spus nimic despre ieșirea din casă. N-o să ne vadă nimeni, dacă te temi c-o să fii prinsă.

– Nu mă tem c-o să fiu prinsă.

– Atunci de ce *te temi*?

– Mă tem c-o să fiu nevoită să-ți ascult bâlbâiele în timp ce-mi îngheață picioarele.

Jason s-a întors spre mine.

– Dar tu, Tyler? Vrei să vezi un petic de cer?

Gemenii îmi cereau adesea să le arbitrez disputele, spre marea mea nemulțumire. Pentru că mă aflam într-o postură ingrată. Dacă îi luam partea lui Jason, aș fi putut să o îndepărtiez pe Diane, însă dacă eram prea des de partea ei, aș fi putut lăsa impresia că... ei bine, se înțelege.

– Nu știu, Jase, vremea *este* destul de răcoroasă...

Diane m-a scos din încurcătură.

– N-are importanță, a spus, punându-mi o mână pe umăr. Cred că e mai bine să iau puțin aer curat decât să-l ascult pe el plângându-se.

Așa că ne-am luat jachetele din holul subsolului și am ieșit pe ușa din dos.

Casa Mare nu era atât de grandioasă pe cât sugera porecla noastră, dar era mai mare decât locuințele obișnuite din acel cartier, locuit de oameni cu dare

de mână din clasa de mijloc, și se afla pe o bucată întinsă de teren. Ampla suprafață vălurită din spatele ei, acoperită cu un gazon îngrijit, ceda locul, spre capăt, pâcului de pini ce tivea albia unui pârâu nu foarte poluat. Jason a ales un loc aflat la jumătatea distanței dintre casă și copaci, de unde să privim stelele.

Luna octombrie fusese plăcută până în ziua precedentă, când un front de aer rece pusese pe fugă vara întârziată. Diane s-a dat în spectacol, îmbrățișându-și coastele și tremurând, însă numai ca pedeapsă pentru Jason. Aerul nopții era răcoros, dar nu neplăcut. Cerul era limpede și iarba destul de uscată, deși chiciura ar fi putut s-o acopere iarăși până a doua zi dimineată. Nu era lună și nu se zărea nici o urmă de nor. Casa Mare era luminată ca un vapor cu abur de pe Mississippi și își arunca de-a latul peluzei lumina puternică, de un galben orbitor, însă noi știam din proprie experiență că, într-o asemenea noapte, dacă stăteai în umbra unui copac, dispăreai cu desăvârșire, de parcă ai fi nimerit într-o gaură neagră.

Jason s-a întins pe spate și a îndreptat binoclul înspre cerul înstelat.

Eu m-am așezat turcește lângă Diane și am privit-o scoțând din buzunarul jachetei o țigară, probabil furată de la maică-sa. (Carol Lawton, medic cardiolog și oficial fostă fumătoare, ascundea pachete de țigări în sertarele măsuței de toaletă, într-ale biroului ei și în cele din bucătărie. Mama îmi povestise.) A dus-o

la buze și a aprins-o cu o brichetă roșie, translucidă – flacăra a fost, pe moment, cel mai strălucitor lucru din jur – și a suflat o șuviță de fum, care s-a învârtit în întuneric.

M-a surprins privind-o.

– Vrei un fum?

– Are doișpe ani, a spus Jason. Are destule probleme. Nu-i trebuie un cancer la plămâni.

– Sigur că vreau!

Acum era o chestiune de onoare.

Amuzată, Diane mi-a întins țigara. Am tras un fum, de probă, și am reușit să nu mă înec.

Ea a luat-o înapoi.

– Nu te lăsa dus în ispită.

– Tyler, m-a întrebat Jason, știi ceva despre stele? Am sorbit cu lăcomie aerul rece, curat.

– Sigur că știu.

– Nu vorbesc despre ce-ai citit în cărțuliile tale. Știi *numele* vreunei stele?

Am roșit, dar am sperat că era destul de întuneric să nu se observe.

– Arcturus, am zis. Alfa Centauri. Sirius. Steaua Polară...

– Și care dintre ele, m-a întrebat el, e căminul klingonienilor?

– Nu fi răutăcios, a spus Diane.

Cei doi gemeni aveau o inteligență precoce. Nici eu nu eram un nătărău, dar nici pe departe egalul lor,

și ne dădeam cu toții seama. Ei mergeau la o școală pentru copii supradotați, eu luam autobuzul către școala publică. Era una dintre numeroasele deosebiri evidente. Ei stăteau în Casa Mare, eu locuiam, împreună cu mama, în bungaloul din marginea de est a proprietății, părinții lor se străduiau să se realizeze în carieră, mama le făcea curățenie. Reușeam, cumva, să înțelegem aceste diferențe fără să facem mare caz de ele.

– OK, poți să-mi arăți unde e Polaris ?

Steaua Polară, Steaua Nordului. Citisem despre sclavie și despre războiul civil. Dădusem peste un cântec al sclavilor fugari:

*Când soarele face cale-ntoarsă și se-aude
strigătul prepeliței,
Ține-te după lingura mare,
Bătrânul te așteaptă să te poarte spre libertate
Când te ții după lingura mare.*

„Când soarele face cale-ntoarsă“ însemna după solstițiul de iarnă. Iarna se retrage către sud. Lingura mare era Carul Mare, cu coada îndreptată spre Steaua Polară, către nord, în direcția libertății: am descoperit constelația și mi-am fluturat mâna într-acolo, plin de speranță.

– Vezi ? i-a spus Diane fratelui ei, de parcă i-aș fi dovedit justetea punctului de vedere într-o dispută pe care nu se osteniseră să mi-o aducă la cunoștință.

– Nu e rău, a admis Jason. Știi ce e o cometă?

– Da.

– Vrei să vezi una?

Am dat din cap și m-am întins lângă el, încă simțind gustul înțepător al țigării Diane, și regretându-l. Jason mi-a arătat cum să-mi proptesc coatele de pământ și m-a lăsat să duc binoclul la ochi și să-l focalizez până ce stelele au devenit ovale cețoase și apoi împunsături de ac, mult mai multe decât aș fi putut să văd cu ochiul liber. Am panoramat până ce am găsit, sau mi-am închipuit că am găsit, ținta spre care fusesem îndrumat: un minuscul punct fosforescent pe fundalul cerului de un negru implacabil.

– O cometă... a început Jason.

– Știu. O cometă e un soi de bulgăre de zăpadă prăfoasă care merge spre soare.

– Ai putea spune și așa, încuviință disprețuitor. Dar știi de unde vin cometele, Tyler? Vin de la periferia sistemului solar – dintr-un soi de aureolă de gheață din jurul soarelui, care se întinde de la orbita lui Pluto până la jumătatea drumului către cea mai apropiată stea. Acolo e mai frig decât ți-ai putea imagina vreodată.

Am dat din cap, puțin cam stingherit. Citisem destul science-fiction pentru a înțelege că întinderea cerului nopții era absolut de nedescris. Era ceva la care îmi plăcea să mă gândesc uneori, deși în acele momente nepotrivite ale nopții, când amuțeau zgometele casei, era oarecum intimidant.

– Diane ? întrebă Jason. Vrei să te uiți ?

– Sunt obligată ?

– Nu, sigur că nu. Poți să stai acolo, afumându-ți plămânii și salivând, dacă preferi.

– Deșteptule.

Și-a strivit mucul de țigară în iarbă și a întins mâna.

I-am dat binoclul.

– Ai grijă cum umbli cu el.

Binoclul era un obiect de care se îndrăgostise de-a binelea. Încă mai păstra mirosul foliei de plastic și al spumei de polistiren în care fusese ambalat.

Ea l-a focalizat și s-a uitat în sus. A păstrat o vreme tăcerea. Pe urmă a spus :

– Știți ce văd când folosesc chestia asta ca să mă uit la cer ?

– Ce ?

– Aceleași stele vechi.

– Folosește-ți imaginația.

Enervarea lui Jason părea sinceră.

– Dacă-mi pot folosi imaginația, la ce am nevoie de binoclu ?

– Vreau să spun că trebuie să te gândești la ceea ce ai în fața ochilor.

– Oh, a făcut ea, și continuă: Oh ! Oh ! Jason, văd...

– Ce ?

– Cred că... da... e Dumnezeu ! Are o barbă lungă, albă ! Ridică o pancartă ! Iar pe ea scrie... JASON E UN NĂTĂRĂU !

– Foarte amuzant. Dă-mi-l înapoi dacă nu știi cum să-l folosești.

El a întins mâna. Ea l-a ignorat. S-a ridicat în capul oaselor și a îndreptat binoclul către ferestrele Casei Mari.

Petrecerea începuse în ultima parte a serii. Mama numea petrecerile familiei Lawton „taifasuri costisitoare pentru mahării din lumea corporațiilor“, dar ea avea un foarte bine șlefuit simț al hiperbolei, așa că trebuia să așezi lucrurile cu o treaptă sau două mai jos. După spusele lui Jason, cei mai mulți dintre oaspeți erau tipi în ascensiune din industria aerospațială sau membri din stafful vreunui politician. Nu făceau parte din vechea societate a Washingtonului, ci erau nou-veniți prosperi, cu rădăcini în vest și cu legături în industria militară. E.D. Lawton, tatăl lor, era gazda unui asemenea eveniment odată la fiecare trei sau patru luni.

– Afaceri, ca de obicei, a spus Diane, din spatele cercurilor gemene ale binoclului. La parter, dansatori și băutori. Aici se poate menționa că băutorii sunt mai numeroși decât dansatorii. Totuși, se pare că la bucătărie se încheie activitatea. Cred că indivizii de la restaurant sunt gata să plece. Perdelele budoarului sunt trase. E.D. e în bibliotecă, alături de doi afaceriști la costum. Căh! Unul dintre ei fumează un trabuc.

– Dezgustul tău nu e convingător, domnișoară Marlboro, a comentat Jason.

Diane a continuat să treacă în revistă ferestrele vizibile, în timp ce el s-a grăbit să vină lângă mine.

– Îi arăți universul, a șoptit, iar ea preferă să tragă cu ochiul la un dineu.

Nu știam ce să-i răspund. Ca atât de multe dintre spusele lui, remarca era plină de duh și mult mai inteligentă decât orice aș fi putut riposta eu.

– Dormitorul meu, a zis Diane. Pustiu, slavă Domnului. Dormitorul lui Jason, pustiu, cu excepția exemplarului din *Penthouse*, de sub saltea...

– E un binoclu bun, dar nu chiar atât de bun...

– Dormitorul lui Carol și E.D., pustiu, dormitorul de rezervă...

– Ei?

Dar Diane n-a răspuns. Stătea nemișcată, cu binoclul apăsător pe ochi.

– Diane? am spus eu.

A rămas tăcută pentru încă vreo câteva secunde. Pe urmă s-a cutremurat, s-a întors cu spatele și i-a aruncat – *i-a azvârlit* – binoclul lui Jason, care a protestat, dar a părut să nu-și dea seama că ea văzuse ceva supărător. Eram pe punctul s-o întreb dacă se simțea bine...

Când au dispărut stelele.

N-a fost mare lucru.

Oamenii spun adesea asta, oamenii care au văzut ce s-a-ntâmplat. N-a fost mare lucru. Și chiar n-a

fost, o afirm în calitate de martor ocular. În timp ce Diane și Jason se ciorovăiau, eu privisem cerul. N-a fost nimic altceva decât o strălucire orbitoare, bizară, de o clipă, care mi-a lăsat imaginea stelelor imprimată pe retină, într-o fosforescență de un verde glacial. Am clipit.

– Ce-a fost asta ? a întrebat Jason. Un fulger ?
Diane n-a scos nici o vorbă.

– Jason, am îngăimat, continuând să clilesc.

– Ce vrei ! Diane, mă jur pe Dumnezeu, dacă ai spart vreo lentilă...

– Gura ! i-a retezat-o ea.

Iar eu am spus :

– Terminați ! *Priviți !* Ce s-a întâmplat cu stelele ?
Și-au ridicat amândoi ochii spre cer.

Dintre noi trei, Diane era singura în stare să creadă că stelele pur și simplu „se stinseseră“, ca niște lumânări în bătaia vântului. Era imposibil, a insistat Jason : lumina acelor stele călătorise cincizeci sau o sută sau o sută de milioane de ani lumină, în funcție de sursa ei, cu siguranță nu putuseră înceta să strălucească într-o succesiune programată cu o infinită meticulozitate, astfel încât pământeni să aibă impresia că totul se petrecuse simultan. Oricum, a subliniat el, și soarele era tot o stea și *continua* să strălucească, cel puțin pe partea opusă a planetei – nu era așa ?

Bineînțeles că era. Altminteri, a spus Jason, am fi murit cu toții, înghețați, până a doua zi dimineată.

Așa că, judecând logic, stelele continuau să strălucească, dar noi nu le mai puteam vedea. Nu se stinseseră, ci fuseseră ascunse: eclipsate. Da, cerul se transformase, pe neașteptate, într-o pustietate de abanos, dar asta era un mister, nu o catastrofă.

Dar în imaginația mea se instalase un alt aspect al comentariului lui Jason. Și dacă, de fapt, *dispăruse* și soarele? Mi-am imaginat zăpada cernându-se într-o beznă perpetuă, iar apoi, am presupus, aerul înghețând și preschimbându-se într-un alt soi de zăpadă, până ce întreaga civilizație umană ar fi fost îngropată sub chestia aia pe care o respiram. Era așadar mai bine, sau categoric mai bine, să presupunem că stelele fuseseră „eclipsate”. Dar de către ce anume?

– Păi, evident, de ceva mare. De ceva care se deplasează rapid. Tyler, tu ai văzut cum s-a întâmplat. A fost așa, dintr-odată, sau ai avut impresia că se deplasează ceva pe cer?

I-am spus că a fost de parcă stelele ar fi devenit mai strălucitoare, pentru ca apoi să se stingă, toate în același timp.

– Futu-le să le fut de stele tâmpite! a exclamat Diane. (Am fost șocat: „futu-le” nu se număra printre expresiile pe care le folosea de obicei, cu toate că eu și Jase deveniserăm mai slobozi la gură acum, după ce ajunseserăm amândoi la o vârstă formată

din două cifre. În vara aceea se schimbaseră multe lucruri.)

Jason i-a simțit neliniștea din voce.

– Nu cred c-avem de ce să ne temem, a spus, deși se vedea limpede că nici el nu era în largul lui.

Diane s-a mulțumit să se-ncrunte.

– Mi-e frig.

Așa că ne-am hotărât să ne-ntoarcem în Casa Mare, să vedem dacă știrea era difuzată la CNN sau CNBC. În timp ce traversam peluza, cerul era descurajant, de un negru deplin, imponderabil, dar greu, mai întunecat decât orice cer pe care-l văzusem eu vreodată.

– Trebuie să-i spunem lui E.D., l-am auzit pe Jason.

– Spune-i tu, a răspuns Diane.

Jase și Diane își strigau părinții pe nume fiindcă asta era concepția lui Carol Lawton despre o familie progresistă. Era o mamă indulgentă, dar nu extraordinar de implicată în viețile gemenilor, în timp ce E.D. își pregătea, metodic, un moștenitor. Fi-rește că acesta era Jason. Băiatul își venera tatăl. Diane se temea de el.

Iar eu știam prea bine ce-ar fi însemnat să-mi fac apariția în zona rezervată adulților, printre aburii beției din ultima parte a unui eveniment monden, așa că Diane și cu mine ne-am foit de colo-colo

prin zona demilitarizată, în timp ce Jason și-a găsit tatăl într-una dintre camerele alăturate. N-am reușit să deslușim toate detaliile conversației care a urmat, dar n-aveam cum să ne înșelăm asupra tonului vocii lui E.D. – ofensat, nerăbdător și irascibil. Jason s-a întors la subsol roșu la față și aproape plângând, iar eu mi-am cerut scuze și am pornit-o spre ușa din dos.

Diane m-a ajuns din urmă pe coridor. Și-a pus mâna pe a mea, strângându-mă de încheietură de parcă ar fi vrut să rămânem legați unul de altul.

– Tyler, o să apară, nu-i așa? Soarele, adică, mâine dimineată. Știu că e o întrebare prostească. Dar soarele o să răsară, nu?

Părea pe de-a-ntregul deprimată. Eram gata să-i dau un răspuns nechibzuit – *o să fim morți cu toții dacă n-o face* – dar neliniștea ei mi-a trezit propriile îndoieli. De fapt, ce anume văzuserăm și ce semnificație avea? Era evident că Jason nu reușise să-și convingă tatăl că pe cerul nopții se petrecuse ceva important, așadar poate că ne speriaserăm de o nimica toată. Dar dacă venea într-adevăr sfârșitul lumii și noi trei eram singurii care își dădeau seama?

– O să fim OK, am spus.

M-a privit printre jaloanele șuvițelor de păr lins.

– Crezi?

Am încercat să zâmbesc.

– În proporție de nouăzeci la sută.

– Dar o să rămâi treaz până dimineață, nu-i așa ?

– Poate. Probabil.

Nu prea mă simțeam în stare să dorm.

Și-a întins degetul mare și pe cel mic, sugerând receptorul telefonului.

– Pot să te sun mai târziu ?

– Sigur că da.

– Probabil că n-o să adorm. Și – știu că pare o tâmpenie – dacă o fac, mă suni tu imediat ce apare soarele ?

I-am răspuns afirmativ.

– Promiți ?

– Promit.

Eram încântat că mi-o ceruse.

Locuința în care stăteam împreună cu mama era un bungalow cu acoperiș aspectuos de șindrilă, situat la capătul estic al proprietății familiei Lawton. O mică grădină de trandafiri, înconjurată de un gard din lemn de pin, înviora treptele din față – trandafirii înfloriseră frumos toată toamna, dar ultimul val de aer rece îi ofilise. În noaptea aceea fără lună, fără nori și fără stele, becul de pe verandă strălucea ca un far.

Am intrat fără zgomot. Mama se retrăsese demult în dormitorul ei. În micul salon era ordine, cu excepția unui sigur păhărel gol pe măsuta din față canapelei. Cinci zile pe săptămână, mama nu se atinge de

alcool, dar bea câte un strop de whisky în weekenduri. Obişnuia să spună că n-avea decât două vicii şi că păhărelul de sâmbătă noaptea era unul dintre ele. (Odată am întrebat-o care era al doilea, iar ea m-a privit lung şi a spus: „Taică-tu.“ N-am insistat asupra subiectului.)

M-am întins pe canapeaua goală cu o carte în mână şi am citit până când a sunat Diane, cu aproape o oră mai târziu.

– Ai deschis televizorul? a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

– Ar trebui?

– Nu te osteni. N-ai ce vedea.

– Păi, ştii, *este* ora două dimineaţa.

– Nu, vreau să spun că nu se transmite absolut nimic. Pe postul local de cablu sunt reclame şi nimic altceva. Ce-nseamnă asta, Tyler?

Însemna că toţi sateliţii de pe orbită dispăruseră odată cu stelele. Sateliţii de telecomunicaţii, meteorologici şi militari, plus sistemul GPS: cât ai clipi, fuseseră decuplaţi cu toţii. Dar atunci habar n-aveam şi sigur n-aş fi fost în stare să-i explic.

– Ar putea însemna orice.

– E puţin cam înfricoşător.

– Probabil că n-avem de ce să ne facem griji.

– Sper că nu. Mă bucur că nu te-ai culcat încă.

M-a sunat din nou peste o oră. Şi internetul era lipsă la apel, m-a înştiinţat. Iar televiziunea locală

începuse să anunțe zborurile anulate din dimineața următoare, de pe aeroportul Reagan și de pe cele regionale, avertizând oamenii să se intereseze la telefon înainte de a pleca de acasă.

– Dar am văzut avioane zburând toată noaptea.

Le zărisem luminile călătore de pe fereastra dormitorului, imitații de stele, mișcându-se cu repeziciune.

– Cred că erau avioane militare. Ar putea fi un atac terorist.

– Jason e în camera lui, cu un aparat de radio. Ascultă posturi din Boston și New York. Zice că vorbesc despre activități militare și despre aeroporturi închise, dar nu spun nimic despre terorism – și nimic despre stele.

– Cineva trebuie să fi observat.

– Dacă așa e, nu pomenesc nimic. Poate că au primit *ordin* să nu menționeze nimic. Nici despre răsăritul soarelui.

– Păi de ce? Soarele e așteptat să apară peste, cât să fie, o oră? Înseamnă că se ridică deja deasupra oceanului. În largul coastelor Atlanticului. Probabil că se vede din navele de pe mare. O să-l vedem și noi, în curând.

– Sper.

Părea speriată și stânjenită în același timp.

– Sper că ai dreptate.

– O să vezi.

– Îmi place vocea ta, Tyler. Ți-am mai spus vreodată asta? Ai o voce foarte liniștitoare.

Chiar dacă tot ceea ce înșirasem era curată prostie.

Dar complimentul m-a marcat mai mult decât voiam să știe. M-am gândit la el după ce a închis. Mi l-am repetat întruna în minte, de dragul senzației pline de căldură pe care mi-o provoca. Și mă întrebam ce anume ar fi putut să-nsemne. Diane era cu un an mai mare decât mine și de trei ori mai sofisticată, așa că de ce mă simțeam, dintr-odată, atât de protector față de ea, de ce îmi doream să fi fost destul de aproape ca să-i pot atinge obraji, spunându-i că totul avea să fie bine? Era o enigmă aproape tot atât de importantă și de tulburătoare ca întâmplarea cu cerul.

M-a sunat din nou, la cinci fără zece, când, în ciuda voinței mele, aproape că mă furase somnul, așa, îmbrăcat pe de-a-ntregul. Mi-am scos pe bâjbâite telefonul din buzunarul cămășii.

– Alo?

– Tot eu. E încă întuneric, Tyler.

M-am uitat spre fereastră. Da. Întuneric. Pe urmă m-am întors spre ceasul de pe noptieră.

– Nu s-ar putea spune că e ora răsăritului, Diane.

– Dormei?

– Nu.

– Ba da, dormei. Ferice de tine. E încă întuneric. Și frig. M-am uitat la termometrul din afara ferestrei

de la bucătărie. Un grad și jumătate. E normal să fie atât de frig ?

– Și ieri dimineață a fost. Acolo mai e cineva treaz ?

– Jason s-a încuiat în camera lui, cu aparatul de radio. Părinții mei cred că dorm după petrecere. Mama ta s-a trezit ?

– Nu atât de devreme. Nu în weekend.

Am aruncat o privire nervoasă către fereastră. La ora aia, ar fi trebuit, cu siguranță, să fie ceva lumină pe cer. Chiar și cea mai firavă geană ar fi fost liniștitoare.

– N-ai trezit-o ?

– Ce-ar fi putut să facă, Diane ? Să aducă stelele înapoi ?

– Cred că nu.

A tăcut o vreme.

– Tyler ...

– Sunt încă aici.

– Care e primul lucru pe care ți-l aduci aminte ?

– Cum adică, primul care-mi vine în minte astăzi ?

– Nu. Primul lucru din viața ta pe care ți-l poți aduce aminte. Știu că e o întrebare tâmpită, dar cred că m-aș simți OK dacă am vorbi cinci sau zece minute despre altceva, în afară de cer.

– Primul lucru pe care mi-l aduc aminte ?

Am stat puțin pe gânduri.

– Asta ar fi în L.A., înainte de a ne muta în est.

Când tata mai trăia încă și lucra pentru E.D. Lawton la firma cu care se lansase în afaceri, în Sacramento.

– Aveam un apartament cu draperii imense, albe, în dormitor. Primul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat e că le priveam fluturând în vânt. Era o zi însorită, fereastra era deschisă și se simțea o adiere.

Amintirea era ciudat de amară, ca o ultimă imagine a unui țărm pierdut în depărtare.

– Dar tu?

Primul lucru pe care și-l amintea Diane era tot din Sacramento, deși era vorba de cu totul altceva. E.D. își dusesese amândoi copiii să facă un tur al uzi-nei, plasându-l încă de pe atunci pe Jason în rolul său de moștenitor indiscutabil. Diane fusese fasci-nată de imensele grinzi perforate pe de podeaua fa-bricii, de folia de aluminiu ultrafină de pe bobinele mari cât casa, de zgomotul neîntrerupt. Totul era atât de enorm încât se așteptase, într-o foarte mare măsură, să dea peste un uriaș din povești, înlănțuit de perete, ca prizonier al tatălui ei.

Nu era o amintire plăcută. A spus că se simțise lăsată pe dinafară, aproape pierdută, abandonată în interiorul unei imense și îngrozitoare mașini de construit.

Am vorbit despre asta o vreme. Pe urmă mi-a amintit:

– Vezi ce mai e cu cerul.

M-am uitat pe fereastră. Asupra orizontului din vest cădea destulă lumină pentru ca întunecimea să se transforme într-un albastru de cerneală.

N-am vrut să mărturisesc ușurarea pe care o simțeam.

– Cred că ai avut dreptate, a spus, dintr-odată bine dispusă. Până la urmă răsare soarele.

Bineînțeles că nu era adevăratul soare. Era un astru măsluit, o invenție ingenioasă. Dar noi încă nu aflaserăm.

MATURIZAREA ÎN APĂ CLOCOTITĂ

Cei mai tineri decât mine m-au întrebat: De ce n-ai intrat în panică ? De ce n-a intrat *nimeni* în panică ? De n-au fost jafuri și răzmerițe ? De ce și-a dat generația voastră acceptul, de ce ați alunecat cu toții în Turbion fără cel mai mic murmur de protest ?

Uneori spun: *Dar s-au întâmplat lucruri cumplite.*

Alteori spun: *Dar nu ne-am dat seama. Și ce-am fi putut face ?*

Iar câteodată repet parabola cu broasca. Aruncați o broască în apă clocotită și va sări imediat afară. Aruncați una într-o oală cu apă caldă, la o temperatură plăcută, întețiți focul încetul cu încetul, și o să fie moartă înainte de a afla că are o problemă.

Dispariția stelelor n-a fost un proces lent sau subtil, dar, pentru cei mai mulți dintre noi, nici nu a reprezentat un dezastru imediat. Dacă ai fi fost astronom sau specialist în strategii defensive, dacă ai

fi lucrat în telecomunicații sau în industria aerospațială, probabil că ai fi petrecut primele zile ale Turbionului într-o stare de teroare cumplită. Dar ca șofer de autobuz sau vânzător de burgeri erai, mai mult sau mai puțin, ca într-o apă caldută.

Mass-media de limbă engleză a numit cele petrecute „Evenimentul din Octombrie” (i s-a spus „Turbionul” abia după câțiva ani), iar primul și cel mai evident efect a fost distrugerea întregii industrii multimiliardare a sateliților orbitali. Pierderea acestora a însemnat încetarea televiziunilor prin satelit și afectarea celor care retransmiteau, a făcut ca sistemul de telefonie la mare distanță să nu mai existe și ca aparatura de localizare GPS să fie inutilă. A pustiit rețeaua întinsă în toată lumea a internetului, a scos din uz cea mai mare parte a sofisticatei tehnologii militare moderne, a întrerupt spionajul și recunoașterile efectuate la nivel global și i-a obligat pe meteorologii locali să deseneze curbe izobare pe hărțile Statelor Unite, în loc să se bazeze pe reprezentările grafice oferite de sateliți. Încercările repetate de a intra în legătură cu Stația Spațială Internațională au avut în mod repetat același insucces. Lansările în scop comercial programate la Canaveral (și la Baikonur și Kourou) au fost amânate pe termen nedefinit.

A însemnat vești foarte proaste pentru companiile GE Americom, AT&T, COMSAT, Hughes Communications și pentru multe altele.

Ca urmare a acelei nopți, s-au petrecut *într-adevăr* multe lucruri cumplite, cu toate că au fost ascunse, în marea lor majoritate, de suspendarea la scara mondială a informațiilor mediatizate. Știrile călătoreau ca niște șoapte, comprimate în cablurile transatlantice de fibră optică, în loc să ricoșeze prin spațiul orbital. A trecut aproape o săptămână până să aflăm că o rachetă pachistaneză Hatf V, cu focos nuclear, lansată din greșeală sau dintr-o eroare de calcul, în confuzia primelor momente ale Evenimentului, se abătuse de la traiectorie și transformase în vapori o vale dintr-o zonă agricolă din Hindu Kush. Din 1945 încoace, era prima încărcătură nucleară detonată în vreun război și, ținând cont de tragismul accidentului și de paranoia globală declanșată de întreruperea comunicațiilor, am fost norocoși că nu s-a întâmplat decât o singură dată. Conform unora dintre rapoarte, am fost la un pas de a pierde orașele Teheran, Tel-Aviv și Pyongyang.

Încurajat de răsăritul soarelui, am dormit din zori până la amiază. După ce m-am trezit și m-am îmbrăcat, am găsit-o pe mama în camera de zi, încă în capotul ei matlasat, holbându-se încruntată la ecranul televizorului. Când am întrebat-o dacă mâncase ceva la micul dejun, mi-a spus că nu. Așa că am pregătit prânzul pentru amândoi.

În toamna aceea, trebuie să fi avut patruzeci și cinci de ani. Dacă mi s-ar fi cerut să aleg un cuvânt

pentru a o descrie, acesta ar fi putut fi „rezistentă“. Se înfuria rareori și n-am văzut-o plângând decât o singură dată, în toată viața mea, în noaptea când un polițist a sunat la ușă (atunci locuiam în Sacramento) și a anunțat-o că tata murise într-un accident, pe autostrada 80, lângă Vacaville, când se întorcea dintr-o călătorie de afaceri. Cred că avea mare grijă să nu-mi dezvăluie decât acest singur aspect al ei însăși. Dar mai erau și altele. Pe unul dintre rafturile bibliotecii din salon era un portret făcut cu un an înainte de nașterea mea, înfățișând o femeie atât de dichisită, de frumoasă și de neintimidată de aparatul de fotografiat, încât am fost surprins când mi-a spus că fotografia era a ei.

Era limpede că nu-i plăcea ceea ce auzea la televizor. Un post local transmitea știri, fără pauză, repetând poveștile emise pe unde scurte de către radioamatori și declarațiile confuze ale guvernului federal.

– Tyler, a spus, făcându-mi semn să mă așez, asta e greu de explicat. Azi-noapte s-a întâmplat ceva...

– Știu, am spus. Am auzit înainte de a mă duce la culcare.

– Știai asta? Și nu m-ai trezit?

– Nu eram sigur...

Dar supărarea ei s-a topit tot atât de repede cum se stârnise.

– E în ordine, Ty. Cred că n-am pierdut nimic dormind. E ciudat... mă simt de parcă sunt încă adormită.

– Nu sunt decât stelele, am spus eu, prosteste.

– Stelele și luna, m-a corectat ea. N-ai auzit de lună? În lumea întreagă, nimeni nu mai poate vedea nici stelele, nici luna.

Desigur că luna reprezenta un indiciu.

Am stat o vreme cu mama, apoi am lăsat-o pironită în fața televizorului („De data asta, întoarce-te înainte de căderea întunericului“, mi-a cerut, vorbind serios) și m-am îndreptat spre Casa Mare. Am bătut la ușa din spate, cea pe care o foloseau bucătarul și menajera angajată cu ziua, cu toate că familia Lawton avea mare grijă să n-o numească „intrarea servitorilor“. Prin aceeași ușă intra și mama, în zilele de lucru ale săptămânii, ca să le facă ordine în gospodăria.

Mi-a deschis Carol Lawton, mama gemenilor, care m-a privit cu chipul lipsit de orice expresie și și-a fluturat mâna, îndemnându-mă s-o iau în susul scărilor. Diane dormea, ușa camerei ei era închisă. Jason nu dormise și se părea că nici n-avea de gând. L-am găsit în camera lui, supraveghind un aparat de radio pentru unde scurte.

Dormitorul lui era o peșteră a lui Aladdin, cu obiecte de lux pe care le râvneam cu înfocare, dar renunșasem să sper că aveam să le stăpânesc vreodată: un computer cu conexiune ultrarapidă la internet și un televizor, de două ori mai mare decât cel care împodobeau sufrageria casei mele.

– Luna a dispărut, i-am spus, în caz că nu aflate noutățile.

– Interesant, nu-i așa ?

Jase s-a ridicat în picioare și s-a întins, trecându-și degetele prin părul nepieptănat. Nu-și schimbase hainele de noaptea trecută. Nu-i stătea în fire să fie atât de distrat. Deși se putea dovedi că era un geniu, Jason nu se purtase niciodată în prezența mea de parcă ar fi fost, adică nu se purta ca geniile pe care le văzusem în filme: nu se uita cruciș, nu se bâlbâia și nici nu scria ecuații algebrice pe pereți. În ziua aceea părea, totuși, extrem de zăpăcit.

– Bineînțeles că luna *nu* a dispărut, cum ar fi fost cu puțință ? Conform știrilor de la radio, pe coasta Atlanticului fluxul atinge înălțimea normală. Așa că luna e încă acolo. Și, dacă este ea, atunci sunt și stelele.

– Și de ce nu le putem vedea ?

Mi-a aruncat o privire agasată.

– De unde aș putea să știu ? Spun doar că avem de-a face, cel puțin în parte, cu un fenomen de natură *optică*.

– Uită-te pe geam, Jase ! Soarele strălucește ! Ce fel de iluzie optică te lasă să vezi soarele, dar ascunde stelele și luna ?

– Încă o dată, de unde aș putea să știu ? Dar care e alternativa, Tyler ? Cineva a pus stelele și luna în sac și-a fugit cu ele ?

Nu, am cugetat. Pământul era în sac, dintr-un motiv pe care nici măcar Jason nu-l putea intui.

– Bine spus, totuși, în privința soarelui, a recunoscut. Nu e o barieră optică, ci un *filtru* optic. Interesant...

– De ce să fi fost pus ?

– De unde aş putea... ?

A scuturat nervos din cap.

– Faci prea multe deducții. Cine a zis că l-a pus *cineva* acolo ? Ar putea fi un fenomen natural, care se petrece o dată la un miliard de ani, ca inversarea polilor magnetici. Presupunerea că dincolo de asta se află o inteligență care controlează totul e un salt prea mare.

– Dar ar putea fi adevărat.

– O grămadă de lucruri ar putea fi adevărate.

Mi se întâmplase destul de des să fiu luat peste picior, prietenește, pentru lecturile mele science-fiction, motiv pentru care am ezitat să rostesc cuvântul „extraterestri“. Dar bineînțeles că era primul lucru care îmi trecuse prin minte. Mie și multor altora. Până și Jason trebuia să admită că, în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore, ideea unei intervenții extraterestre devenise plauzibilă într-o măsură infinit mai mare.

– Chiar și așa, am spus, trebuie să te-ntrebi de ce au făcut-o.

– Nu există decât două motive verosimile. Ca să *ascundă* ceva de noi. Sau ca să ne ascundă pe *noi* de *ceva*.

– Ce părere are tatăl tău ?

– Nu l-am întrebat. A vorbit la telefon toată ziua. Probabil ca să-ncerce o vânzare urgentă a acțiunilor de la General Telephone and Electronics.

Era o glumă și nu eram sigur unde anume bătea, dar reprezenta, totodată, primul meu indiciu despre ceea ce însemna pierderea accesului la orbită pentru industria aerospațială în general și pentru familia Lawton în special.

– N-am dormit azi-noapte, a recunoscut Jase. Mi-a fost teamă că aș fi putut să scap ceva. Uneori o invidiez pe sora mea. Știi tu, *trezește-mă când lă-murește cineva misterul*.

M-am zbârlit la auzul remarcii de o desconsiderare vizibilă la adresa Diane.

– Nici ea n-a dormit, am zis.

– Oh? Serios? Și *tu* de unde știi?

Eram prins în cursă.

– Am vorbit puțin la telefon...

– Ea te-a sunat?

– Da, când mai era puțin până în zori.

– Iisuse, Tyler, ai roșit.

– Nu, nu-i adevărat.

– Ba da, este.

Am fost salvat de o bătaie neașteptată în ușă. E.D. Lawton părea să nu fi dormit nici el prea mult.

Tatăl lui Jason era o prezență intimidantă. Voinic, lat în spate, greu de mulțumit și ușor de înfuriat, în weekenduri umbla prin casă ca un front atmosferic

de furtună, tot numai fulgere și tunete. „E.D. e genul de om căruia nimeni nu vrea cu adevărat să-i atragă atenția, spusese odată mama. N-am înțeles niciodată de ce s-a măritat Carol cu el.“

Nu era întru totul tipul clasic de om de afaceri, care a reușit prin propriile forțe. Bunicul său, retras din afaceri, avusese o firmă de avocatură care se bucura de un succes spectaculos în San Francisco, îl finanțase ca să-și poată asuma primele riscuri, dar el își construise o afacere profitabilă în domeniul aparaturii utilizabile la mare altitudine și al tehnologiei de zbor cu aparate mai ușoare decât aerul, făcând asta pe calea cea mai grea, fără să aibă cu adevărat legături în lumea industriei, sau cel puțin așa stătuseră lucrurile la momentul când se lansase.

A intrat în camera lui Jason cu o figură încrunțată. A dat cu ochii de mine și s-a liniștit.

– Îmi pare rău, Tyler, dar trebuie să te duci acasă. Am de discutat câteva lucruri cu fiul meu.

Jason n-a obiectat, iar eu nu eram din cale-afară de dornic să rămân. Așa că am ridicat din umeri sub jacheta mea de stofă și am plecat pe ușa din spate. Mi-am petrecut restul după-amiezii lângă pârau, aruncând cu pietre în apă și uitându-mă cum își căutau veverițele provizii pentru iarna care se apropia.

Soarele, luna, stelele.

În anii următori, au crescut generații de copii care nu văzuseră niciodată luna cu ochii lor, oameni

cu numai cinci sau șase ani mai tineri ca mine s-au maturizat știind cum arată stelele doar din filmele vechi și din câteva expresii stereotipe, din ce în ce mai nelalocul lor. La un moment dat, după ce împlinisem treizeci de ani, i-am cântat unei femei mai tinere o melodie din secolul al douăzecilea, *Corcovado – Noaptea liniștită a stelelor tăcute*, compusă de Antonio Carlos Jobin, iar ea m-a privit cu ochi mari și m-a întrebat, cu toată seriozitatea:

– Stelele erau *zgomotoase*?

Dar pierduserăm ceva mult mai subtil decât niște lumini de pe bolta cerului. Nu mai aveam încredere în simțul de orientare. Pământul e rotund, luna se rotește în jurul pământului, pământul se rotește în jurul soarelui, la asta se rezumau cunoștințele de cosmologie deținute și dorite de majoritatea oamenilor, și nu sunt sigur că unul dintr-o sută se mai gândește la asta după terminarea liceului. Dar s-au simțit cu toții derutați când le-au fost răpite.

Nu am auzit nici un anunț oficial legat de soare, până în cea de-a doua săptămână de după Evenimentul din Octombrie.

Soarele părea să se miște în același mod predictibil, cunoscut dintotdeauna. Răsărea și apunea conform previziunilor standard pentru anul respectiv, zilele se perindau în mod firesc, din ce în ce mai scurte, nimic nu sugera că astrul ar fi fost în pericol. Multe lucruri de pe pământ, inclusiv viața însăși, depind

de natura și de cantitatea de radiații solare care ating suprafața planetei și, în cele mai multe privințe, asta nu se schimbase. Toate observațiile făcute cu ochiul liber sugerau că soarele rămăsese aceeași stea galbenă, de clasă G, la care ne uitaserăm, cu ochii mișiți, toată viața.

Cu toate acestea, îi lipseau petele, proeminențele, erupțiile.

Soarele e o stea bântuită de turbulențe violente. Clocotește, fierbe, vibrează ca un clopot acționat de energii imense, scaldă sistemul planetar într-un vânt solar alcătuit din particule încărcate cu energie, care ne-ar ucide dacă nu am fi protejați de câmpul magnetic al pământului. Dar, după Evenimentul din Octombrie, anunțaseră astronomii, soarele devenise un corp ceresc de o formă geometrică perfectă, de o strălucire absolut uniformă, neafectată de nici un fel de pete. Iar din nord sosise vestea că aurora boreală, un rezultat al interacțiunii câmpului nostru magnetic cu acel vânt solar, fusese anulată, ca un spectacol fără succes de pe Broadway.

Alte absențe de pe noul cer al nopții: nici o stea căzătoare. De obicei, pământul își adăuga, în fiecare an, treizeci și șapte de tone de praf cosmic, incinerat, în marea sa majoritate, prin frecarea din atmosferă. Ceea ce nu se mai întâmpla. În primele săptămâni de după Evenimentul din Octombrie, în atmosferă n-a mai pătruns nici un meteorit detectabil, nici măcar

vreunul dintre cei microscopici, numiți particule Brownlee. În termeni astronomici, eram înconjurați de o tăcere asurzitoare.

Pentru asta, nici măcar Jason nu putea oferi o explicație.

Deci soarele nu mai era soarele, dar, contrafăcut sau nu, continua să strălucească și, pe măsură ce se scurgeau zilele, așternându-se și stivindu-se unele peste altele, dezorientarea era din ce în ce mai profundă, dar senzația generală de pericol intra în declin. (Apa nu clocotea, nu era decât călduță.)

Dar ce subiect bogat de *discuții* putea să fie! Nu doar enigma celestă, ci și consecințele sale imediate: căderea sistemului electronic de telecomunicații, războaiele din afara hotarelor nu mai puteau fi monitorizate și redată detaliat prin satelit, bombele inteligente, ghidate prin GPS, se dovedeau a fi de o idioțenie iremediabilă, fibrele optice deveneau o neașteptată mină de aur. Comunicatele de la Washington soseau cu o regularitate deprimantă: *Încă nu avem nici o dovadă a vreunei intenții ostile din partea nici unei națiuni sau agenții și Cele mai strălucite minți ale generației noastre se străduiesc să înțeleagă, să explice și, în ultimă instanță, să contracareze potențialele efecte negative ale acestui vâl care ne-a ascuns imaginea universului.* Liniștitorul discurs incoerent oferit de o administrație care încă

mai spera să identifice un inamic, fie el pământean sau de altă natură, capabil de o asemenea acțiune. Dar dușmanul era încăpățânat de derutant. Oamenii începuseră să vorbească despre o „ipotetică inteligență dominatoare“. Incapabili să privim dincolo de pereții închisorii noastre, ne rezumam la cartografierea marginilor colțurilor sale.

După Eveniment, Jason s-a retras în camera lui aproape o lună. În tot acest timp, n-am reușit să-i vorbesc, îl întrezăream doar când gemenii se urcau în microbuzul Academiei Rice. Însă Diane mă suna pe celular aproape în fiecare seară, de obicei în jur de zece sau unsprezece, când amândoi puteam conta pe un strop de intimitate. Iar eu prețuiam telefoanele ei, din motive pe care încă nu eram pregătit să le recunosc față de mine însumi.

– Jason e într-o dispoziție stupidă, mi-a spus ea, într-o noapte. Spune că, atâta vreme cât nu știm dacă soarele e soarele, nu știm, de fapt, nimic.

– Poate are dreptate.

– Dar pentru Jase e vorba despre ceva aproape religios. A fost întotdeauna îndrăgostit de hărți, știi, Tyler? De când era foarte mic putea să folosească o hartă. Îi plăcea să știe unde se află. Spunea că așa lucrurile au sens. Doamne, îmi plăcea să-l ascult vorbind despre hărți. Cred că de-asta se poartă acum atât de ciudat, mai ciudat decât majoritatea oamenilor. Nimic nu mai e acolo unde trebuia să fie. Și-a pierdut harta.

Bineînțeles că existau deja indicii. Nici nu trecuse o săptămână, când armata a început să adune resturile sateliților prăbușiți, aflați pe orbite staționare până în noaptea de octombrie, dar care, înainte de a miji zorii, ajunseră Pământ, până la unul. În urma lor au rămas resturi conținând dovezi incitante. Dar a trecut ceva timp până ca informațiile să ajungă la familia lui E.D. Lawton, cu toate relațiile ei.

Prima noastră iarnă cu nopți negre a fost claustrofobică și stranie. Zăpada a căzut devreme, locuiam lângă Washington DC, la o distanță care îți permitea să faci naveta, dar, în preajma Crăciunului, aveam impresia că ne aflăm în Vermont. Veștile continuau să fie de rău augur. Un tratat de pace vulnerabil, negociat în grabă între India și Pakistan, era pe punctul de ceda din nou în fața războiului, proiectul de decontaminare nucleară din Hindu Kush, sponsorizat de Națiunile Unite, costase deja zeci de vieți, ca adaos la victimele inițiale. În nordul Africii, conflictele minore mocneau în timp ce armatele lumii industrializate se retrăgeau, încercând să se regroupeze. Prețul petrolului se avânta ca o rachetă. Acasă, am ținut termostatul cu două grade sub temperatura confortabilă, până când zilele au început să se lungească (când soarele a făcut cale-ntoarsă și s-a auzit strigătul prepeliței).

Dar, pusă în fața necunoscutului și a unor amenințări prea puțin înțelese, rasa umană a reușit, spre

meritul ei, să nu declanșeze un război mondial. Am făcut modificările necesare și ne-am văzut de treburi, iar în primăvară se vorbea deja despre o „nouă normalitate“. Se înțelese că, pe termen lung, s-ar fi putut să plătim scump pentru indiferent ce i s-ar fi întâmplat planetei... dar, după cum se spunea atunci, pe termen lung aveam să fim morți cu toții.

Am urmărit-o pe mama schimbându-se. Trece-rea timpului a liniștit-o, iar vremea călduroasă, atunci când a sosit, i-a îndepărtat o parte din încordarea de pe chip. L-am urmărit schimbându-se pe Jason, care a ieșit din izolarea contemplativă. Eram totuși îngrijorat pentru Diane, care nu voia să mai vorbească sub nici o formă despre stele și care mai târziu a început să mă întrebe dacă eu credeam în Dumnezeu, dacă eram de părere că Dumnezeu era răspunzător pentru cele petrecute în octombrie.

Nu aveam cum să știu ceva despre asta, i-am răspuns. Familia mea nu mergea cu regularitate la biserică. Sincer vorbind, subiectul mă făcea oarecum nervos.

În vara aceea, am fost pentru ultima oară la Fairway Mall, toți trei, cu bicicletele.

Era o excursie pe care o mai făcuserăm de o sută, ba poate de o mie de ori. Gemenii ajunseseră deja cam prea maturi pentru asta, dar în cei șapte ani pe care ni-i petrecuserăm cu toții pe terenul Casei Mari, devenise un ritual, un drum inevitabil în fiecare sâmbătă

de vară. O anulam în weekendurile ploioase sau înăbușitor de fierbinți, dar pe vreme frumoasă era ca și cum o mână invizibilă ne-ar fi atras către punctul nostru de întâlnire, din capătul lungii alei de la intrarea reședinței Lawton.

În ziua aceea, aerul era plăcut, se simțea o adiere înviorătoare și atingerea razelor de soare impregna totul cu o căldură profundă, vie. De parcă vremea dorea să ne liniștească: natura o ducea bine mersi, mulțumesc de întrebare, la aproape zece luni după Eveniment... chiar dacă eram (cum spunea Jase uneori) o planetă de *cultură*, o grădină îngrijită de forțe necunoscute, în loc de un petic de sălbăticie cosmică.

Jason avea o bicicletă scumpă, de munte, iar Diane un echivalent al acesteia, mai puțin ostentativ, pentru fete. Bicicleta mea era o rablă, cumpărată de mama la mâna a doua, de la un magazin cu prețuri reduse. Dar asta n-avea nici o importanță. Conta doar aroma de pin a aerului și orele libere care ni se așterneau înaintea. Simțeam asta, o simțea și Diane, cred că o simțea și Jason, cu toate că părea distrat și chiar puțin cam stingherit în dimineața aceea, când ne-am urcat în șa. Am pus-o pe seama stresului sau pe a perspectivei unui nou an școlar (eram în luna august). La Rice, un liceu foarte solicitant, Jase era angrenat într-un program accelerat de pregătire pentru studiile universitare. În anul precedent, trecuse cu ușurință prin cursurile de matematică și fizică, le-ar fi putut preda

el însuși, dar pentru semestrul următor era înscris la unul de latină.

– Nici măcar nu e o limbă vie, spunea el. Cine năiba mai citește în limba latină, cu excepția celor care îi studiază pe clasici? E ca și cum ai învăța FORTRAN¹. Toate operele importante au fost traduse cu mult timp în urmă. O să fiu un om mai valoros dacă o să-l citesc pe Cicero în original? Cicero, pentru numele lui Dumnezeu? Acest Alan Dershowitz² al Republicii Romane?

Eu nu luam nimic din toate astea în serios. Exersarea artei lamentărilor era unul dintre lucrurile pe care ne plăcea să-l facem în timpul excursiilor cu bicicleta. (Habar n-aveam cine o fi fost Alan Dershowitz, bănuiam că unul dintre colegii lui de școală.) Dar, în ziua aceea, Jason era într-o dispoziție schimbătoare, stranie. Pedala săltat din șa și mergea cu puțin înaintea noastră.

Drumul către mall șerpuia printre parcele împădurite și printre case în culori pastelate, cu grădini minuțios îngrijite, ale căror aspersoare trasau în aer curcubee. Soarele putea fi contrafăcut și filtrat, dar razele lui întretăiau picăturile de apă în cădere, spărgându-se totuși în culori, și păreau o binecuvântare când ieșeam din umbra stejarilor, intrând pe pavajul de un alb scânteietor.

¹ Limbaj de programare apărut în anii '50 (n. tr.).

² Avocat și comentator politic american, născut în 1938 (n. tr.).

După zece sau cincisprezece minute de pedalat lejer, în fața noastră s-a conturat partea de pe culme din Bantam Hill Road, ultimul obstacol și un punct major de reper pe traseul către mall. Drumul era abrupt, dar, de partea cealaltă, cobora până în parcare-a magazinului universal pe o pantă lungă și lină. Jase parcursese deja un sfert din distanța către vârf. Diane mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

– Facem o întrecere ?

Ideea era demoralizantă. Gemenii își sărbătoriseră zilele de naștere în iunie. A mea era în octombrie. În fiecare vară, nu erau mai mari decât mine doar cu un singur an, ci cu *doi*, ei împliniseră cincisprezece, dar eu continuam să am treisprezece, pentru încă două luni frustrante. Diferența se traducea într-un avantaj fizic. Diane știa probabil că nu aveam cum s-o întrec mergând în susul dealului, dar s-a îndepărtat oricum, iar eu am oftat și m-am lăsat cu mai multă putere pe pedalele rablei mele, care scârțâia. N-a fost nici un concurs. Diane s-a săltat de pe șaua mașinăriei ei sclipitoare de aluminiu și, când a ajuns la baza pantei, își luase deja un avânt extraordinar. Trei fete care desenau cu cretă pe pavaj i-au fugit din cale. Mi-a aruncat peste umăr o privire pe jumătate încurajatoare, pe jumătate batjocoritoare.

Drumul abrupt i-a furat din forța motrice, dar ea a schimbat vitezele cu dexteritate și și-a pus din nou picioarele la treabă. Jason se opri pe culme și

se legăna, sprijinit pe piciorul lung, privind curios în urmă. Eu mi-am dat toată silința, dar, pe la jumătatea dealului, vechea mea bicicletă mai mult se clătina decât înainta, așa că am fost nevoit să mă las pe-o parte și să cobor, continuând urcușul pe jos.

Când am ajuns, în cele din urmă, Diane mi-a adresat un rânjet.

– Ai câștigat, i-am spus.

– Îmi pare rău, Tyler. N-a fost o întrecere tocmai cinstită.

Am ridicat din umeri, stânjenit.

Drumul se sfârșea într-o fundătură, unde parcele rezidențiale fuseseră delimitate cu sfori întinse între stâlpi, fără să se fi construit vreo casă. Mall-ul se afla în partea de vest, în josul unei pante lungi, nisipoase. Printre arborii pitici și tufele de fructe de pădure era tăiată o potecă de pământ bătătorit.

– Ne vedem jos, a spus ea, și s-a îndepărtat din nou.

Ne-am înlănțuit bicicletele de un suport special și am intrat în clădirea de sticlă a mall-ului.

Era un loc liniștitor, în primul rând fiindcă se schimbase foarte puțin din octombrie încoace. Ziarele și televiziunile puteau să fie încă în alertă, dar magazinul universal ducea o existență statornicită într-o binecuvântată negare a modificărilor. Singura dovadă a faptului că era posibil ca, în lumea largă,

ceva să fi deviat de la normal, erau absența vitrinei cu antene de satelit din lanțul de raioane cu produse electronice de larg consum și revărsarea de titluri legate de luna octombrie de pe cărțile expuse pe rafturile librăriei. Jason a pufnit, cu ochii la un volum broșat cu copertă lucioasă, albastră cu auriu, care pretindea că leagă Evenimentul din Octombrie de o prorocie biblică.

– Profețiile cel mai ușor de făcut sunt cele care prezic lucruri deja întâmplate.

Diane i-a aruncat o privire exasperată.

– Nu trebuie să-ți bați joc de o prorocie pentru simplul motiv că nu crezi în ea.

– Practic vorbind, nu-mi bat joc decât de copertă. N-am citit cartea.

– Poate ar trebui.

– De ce? Ce idee aperi de data asta?

– Nu apăr nimic. Dar poate Dumnezeu are vreo legătură cu cele întâmplate în octombrie. Asta nu sună chiar atât de ridicol.

– Ba da, a zis Jason, de fapt *chiar* sună ridicol.

Ea și-a rostogolit ochii și a pornit, furioasă, înaintea noastră, oftând ca pentru sine însăși. Jase a îndesat cartea la loc, pe raft.

I-am spus că, după părerea mea, oamenii își doresc, pur și simplu, să înțeleagă ce se întâmplase și asta era motivul pentru care existau astfel de cărți.

– Sau poate că oamenii nu vor decât să pretindă că înțeleg. Așa ceva se numește „negare“. Vrei să-ți spun ceva, Tyler ?

– Sigur că da, am răspuns.

– Poți să păstrezi secretul ?

Și-a coborât vocea astfel încât să nu-l poată auzi nici măcar Diane, care era cu câțiva metri înaintea noastră.

– Știrea încă n-a fost dată publicității.

Una dintre caracteristicile remarcabile ale lui Jason era că știa adesea lucruri cu adevărat importante cu o zi sau două înainte de a fi difuzate la știrile serii. Într-un anumit sens, Academia Rice nu era decât școala lui de zi, pentru el, adevărata educație se desfășura sub supravegherea tatălui său, iar E.D. își dorise, de la bun început, ca băiatul să înțeleagă modul în care afacerile, știința și tehnologia se intersectau cu puterea politică. El însuși acționa ținând seama de asta. Dispariția sateliților de telecomunicații deschisese o nouă și vastă piață de desfacere, civilă și militară, pentru baloanele staționare la altitudine înaltă produse de compania lui. O tehnologie de nișă se transformase în curent principal și E.D. călărea pe creasta valului. Iar uneori îi împărtășea fiului său de cincisprezece ani secrete pe care nu ar fi îndrăznit să i le șoptească unui reprezentant al concurenței.

Bineînțeles că E.D. nu știa că Jase îmi dezvăluia din când în când aceste secrete. Dar eu le păstram

cu sfințenie. (Și, oricum, cui i le-aș fi putut spune? Nu aveam nici un alt prieten adevărat. Trăiam într-un soi de cartier al parveniților, unde deosebirile de clasă erau măsurate cu mare precizie: fiul serios și studios al unei femei singure, trăind din salariul ei, nu era în topul preferințelor nimănui.)

El și-a mai coborât o idee glasul.

– Ai auzit de cei trei cosmonauți ruși? Cei care se aflau pe orbită în octombrie?

Dispăruți în noaptea Evenimentului și considerați morți. Am dat din cap.

– Unul dintre ei e în viață. E viu și e la Moscova. Rușii nu spun prea multe. Dar se zvonește că e complet nebun.

M-am holbat la el, dar el n-avea de gând să spună nimic mai mult.

A fost nevoie de doisprezece ani pentru ca adevărul să ajungă la urechile publicului, dar când a fost în sfârșit publicat (ca notă de subsol într-o carte europeană de istorie a primilor ani ai Turbionului), mi-am adus aminte de ziua aceea din mall. Iată ce se întâmplase:

În noaptea Evenimentului din Octombrie, trei cosmonauți ruși se aflaseră pe orbită, întorcându-se dintr-o misiune de întreținere a muribundeii Stații Spațiale Internaționale. La puțin timp după miezul nopții, ora din Washington, comandantul misiunii,

un oarecare colonel Leonid Glavin, notase pierderea semnalului emis de punctul de control terestru, după care încercase în repetate rânduri să restabilească legătura, fără nici un succes.

Oricât de alarmant ar fi fost faptul pentru cosmonauți, lucrurile se înrăutățiseră cu repeziciune. Când Soyuz trecuse din partea întunecată a Pământului în cea unde mijeau zorii, descoperiseră că planeta în jurul căreia orbitau fusese înlocuită cu o sferă neagră, care nu reflecta nici un fel de lumină.

În cele din urmă, colonelul Glavin avea s-o descrie astfel: o întunecime, o absență sesizabilă numai atunci când absorbea lumina soarelui, o eclipsă perpetuă. Ciclul orbital rapid al succesiunii răsăritului și apusului era singura dovadă vizuală care îi putea convinge că Pământul continua să existe. Lumina soarelui apărea pe neașteptate din spatele siluetei discului, fără să provoace nici o reflexie pe suprafața întunecată de dedesubt, și dispărea tot atât de brusc când naveta spațială aluneca în noapte.

Cosmonauții nu puteau pricepe ce se întâmplase și groaza lor trebuie să fi fost inimaginabilă.

După ce orbitaseră vreme de o săptămână în jurul întunecimii fără noimă de sub ei, cosmonauții votaseră în favoarea unei tentative de pătrundere neasistată în atmosferă, mai degrabă decât pentru rămânerea în spațiu sau pentru o încercare de cuplare la Stația Spațială Internațională pustie. Aleseseră

să-și găsească sfârșitul pe Pământ sau pe indiferent ce devenise el, mai degrabă decât să moară de foame în singurătate. Dar, în absența ghidării de la sol și a reperelor vizuale, fuseseră nevoiți să se bazeze pe calcule extrapolate pornind de la ultima lor poziție cunoscută. Ca urmare, naveta Soyuz reintrase în atmosferă sub un unghi periculos de abrupt, resimțise o forță gravitațională imensă și pierduse o parașută de importanță critică în timpul coborârii.

Naveta se prăbușise cu mare viteză înspre coasta împădurită a unui deal de pe valea râului Ruhr. Vasili Golubev își pierduse viața în urma impactului, Valentina Kirchoff suferise un traumatism în zona craniană și murise după câteva ore. Năuc, doar cu o fractură la încheietura mâinii și câteva zgârieturi, colonelul Glavin reușise să iasă din nava spațială, fiind descoperit în cele din urmă de o echipă de salvare germană și repatriat, ajungând în custodia autorităților ruse.

După examinări repetate, rușii ajunseseră la concluzia că Galvin își pierduse mințile, ca urmare a încercării prin care trecuse. Colonelul continua să insiste că el și echipajul său petrecuseră trei săptămâni pe orbită, dar asta era, evident, o nebunie...

Pentru că, așa cum se întâmplase cu toate celelalte obiecte făcute de mâna omului recuperate de pe orbită, naveta Soyuz căzuse pe Pământ chiar în noaptea Evenimentului din Octombrie.

Am luat prânzul în zona din mall rezervată bufetelor express, unde Diane a văzut trei fete pe care le cunoștea de la Rice. Erau mai mari decât ea și, în ochii mei, păreau inacceptabil de sofisticate, cu părul având o nuanță de albastru sau de roz, cu pantaloni evazați lăsați în josul șoldurilor și cu cruciulițe minuscule de aur pe lănțișoarele din jurul gâturilor palide. Diane și-a făcut ghemotoc șervețelul de la MexiTaco și a dezertat, trecând la masa lor, unde și-au apropiat capetele și au izbucnind apoi în râs. Am avut dintr-odată impresia că îmi pierise cheful de burrito cu cartofi prăjiți.

Jason mi-a evaluat expresia feței.

– Știi, a spus el, cu blândețe, era inevitabil.

– Ce anume?

– Ea nu mai trăiește în lumea noastră. Tu, eu, Diane, Casa Mare, Casa Mică, sâmbetele la mall, duminicile la film. Asta mergea când eram copii. Dar nu mai suntem.

Nu mai eram? Nu, sigur că nu, dar oare luasem cu adevărat în considerare ce însemna sau ce ar fi putut însemna asta?

– Ea are ciclu de un an de zile, a adăugat Jason.

Mi-e mi-a fugit sângele din obraji. Era mai mult decât trebuia să aflu. Și totuși: eram gelos pentru că el știuse, iar eu nu. Mie nu-mi vorbise nici despre ciclul ei, nici despre prietenele de la Rice. Am înțeles,

dintr-odată, că toate confidențele pe care mi le făcuse la telefon fuseseră ale unui copil, povești despre Jason și părinții lor, despre ce nu-i plăcea să mănânce la cină. Dar iată dovada că îmi ascunsese tot atât de multe pe cât îmi destăinuise, iată o Diane pe care nu o cunoscusem niciodată, manifestându-se cu voioșie la masa de pe partea cealaltă a aleii.

– Ar trebui să mergem acasă, i-am spus lui Jason. Mi-a adresat o privire compătimitoare.

– Dacă vrei.

S-a ridicat în picioare.

– N-ai de gând să-i spui Dianeii că plecăm?

– Cred că e ocupată, Tyler. Cred că a găsit ceva de făcut.

– Dar trebuie să se-ntoarcă împreună cu noi.

– Nu, nu trebuie.

Asta mi s-a părut o ofensă. Nu se putea lepăda de noi, pur și simplu. Era mai presus de așa ceva. M-am ridicat în picioare și m-am dus la masa Dianeii. Ea și cele trei prietene ale ei mi-au acordat toată atenția. Eu m-am uitat direct în ochii ei, ignorându-le pe celelalte.

– Noi plecăm, am spus.

Cele trei fete de la Rice au râs. Diane s-a mulțumit să surâdă, stânjenită, și a răspuns:

– OK, Ty. Foarte bine. Ne vedem mai târziu.

– Dar...

Dar ce? Ea nici măcar nu se mai uita la mine.

În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o pe una dintre prietenele ei întrebând-o dacă eram „un alt frate”. Nu, a zis ea. E doar un puști pe care îl cunosc.

Jason, care devenise deranjant de compătimitor, a propus să facem schimb de biciclete pe drumul de întoarcere. De fapt, bicicleta lui nu mă interesa în momentul acela, dar m-am gândit că schimbul m-ar fi ajutat să-mi maschez sentimentele.

Așa că ne-am croit drum înapoi, spre culme, pe Bantam Hill Road, până în locul de unde asfaltul începea să se întindă, ca o panglică neagră, în josul străzilor umbrite de copaci. Prânzul părea o bucată de zgură încastrată sub coastele mele. Odată ajuns în capătul fundăturii, am ezitat, privind drumul care cobora în pantă abruptă.

– Las-o să alunece la vale, a spus Jason. Dă-i drumul. Obişnuieşte-te cu ea.

Viteza ar fi putut să-mi abată atenția? Oare exista ceva care să-mi abată atenția? Mă detestam fiindcă îmi îngăduisem să cred că eram centrul universului Diane. Când eu eram, de fapt, doar un puști pe care-l cunoștea.

Dar bicicleta pe care mi-o împrumutase Jason era într-adevăr minunată. M-am ridicat în picioare pe pedale, sfidând gravitația, lăsând-o să-și arate cea mai cumplită față. Cauciucurile au scrâșnit pe asfaltul prăfuit, dar lanțurile și schimbătorul de viteze

erau ca de mătase, nu scoteau nici un zgomot, cu excepția zumzetului delicat al rulmenților. Vântul se prelingea pe lângă mine în timp ce prindeam viteză. Suferind din dragoste, însă liber, am zburat pe lângă casele vopsite, cu aspect pedant, cu mașini scumpe parcate pe aleile de la intrare. Când m-am apropiat de baza pantei am început să apăs frâna de mână, diminuând avântul bicicletei fără s-o încetinesc de fapt. Nu voiam să mă opresc. Îmi doream să nu mă mai opresc niciodată. Era o plimbare excelentă.

Dar drumul a devenit plan, iar eu am frânat, am înclinat bicicleta pe o parte și m-am oprit cu piciorul stâng pe asfalt. M-am uitat înapoi.

Jason era tot în vârful dealului, cu vechea mea bicicletă demodată sub el, și se afla acum atât de departe încât părea un călăreț singuratic dintr-un western de demult. I-am făcut cu mâna. Era rândul lui.

Probabil că Jason urcase și coborâse dealul ăla de o mie de ori. Dar nu o făcuse niciodată pe o bicicletă ruginită, cumpărată ieftin, la mâna a doua.

Însă bicicleta i se potrivea mai bine decât mi se potrivea mie. Avea picioare mai lungi decât ale mele și nu părea pitic pe lângă ea. Dar nu mai făcuserăm niciodată schimb de biciclete și, în clipa aceea, m-am gândit câte defecte și câte sensibilități avea a mea și cât de bine o cunoșteam eu, cum învățasem să nu virez brusc la dreapta, din cauza cadrului puțin cam strâmb, cum trebuia să te străduiești să păstrezi

direcția și să nu uiți că schimbătorul de viteze era o farsă. Jason habar n-avea. Dealul putea fi amăgitor. Am vrut să-i spun să nu-l coboare în viteză, dar el nu m-ar fi auzit nici dacă aş fi strigat, mă îndepărtasem prea repede, i-o luasem cu prea mult înainte. S-a ridicat în picioare ca un copil uriaș și neîndemânatic. Bicicleta era grea. A avut nevoie de câteva secunde ca să prindă viteză, dar știam cât de greu avea să se oprească. Era o bicicletă masivă, fără pic de eleganță. Mâinile mi s-au încleștat de niște frâne imaginare.

Cred că Jason nu și-a dat seama că avea o problemă înainte de a parcurge trei sferturi din lungimea pantei. În momentul acela, lanțul ruginit al bicicletei s-a rupt pe neașteptate și l-a pleznit peste gleznă. Acum ajunsese destul de aproape, așa că i-am văzut tresărirea de durere și l-am auzit țipând. Bicicleta s-a clătinat, dar el a reușit, printr-un miracol, s-o mențină în poziție verticală.

O bucată de lanț s-a încâlcit între spițele roții din spate, de unde biciuia axul, făcând un zgomot de pickammer stricat. Două case în susul drumului, o femeie care își plivea grădina și-a acoperit urechile și s-a întors să vadă ce se întâmpla.

Partea uluitoare a fost timpul îndelungat în care a reușit Jase să păstreze controlul bicicletei. Nu era atlet, dar se simțea în largul său în trupul mare, cu membre lungi. Și-a întins picioarele ca să-și păstreze echilibrul, pedalele nu mai erau de nici un

folos, și a menținut roata din față dreaptă, pe când cea din spate se blocase și derapa. Și-a continuat drumul. M-a uimit faptul că trupul nu i s-a crispat, ci a părut să se relaxeze, de parcă ar fi fost angrenat în rezolvarea unei probleme dificile, dar atractive, și ar fi crezut, cu toată încrederea, că se putea baza pe ansamblul constituit din mintea sa, trupul său și bicicleta pe care se afla pentru a ieși în siguranță la liman.

Cea din urmă a cedat prima. Bucata periculoasă de lanț unsuros care se bălăngănea s-a împănat între cauciuc și cadru. Roata deja slăbită s-a înclinat, strâmbându-se într-un mod inadmisibil, apoi s-a îndoit, azvârlind în toate părțile bucăți de cauciuc sfâșiat și bilele rulmenților. Jason s-a desprins de bicicletă și a făcut un salt prin aer, ca un manechin aruncat pe fereastră, de la mare înălțime. A lovit pavajul mai întâi cu tălpile, apoi cu genunchii, cu coatele, cu capul. S-a oprit locului, în timp ce bicicleta ruptă se rostogolea pe lângă el. A ajuns în șanțul de pe marginea drumului, cu roata din față continuând să se rotească, zăngănind. Am lăsat bicicleta lui Jason să cadă și am alergat spre el.

Jason s-a răsucit și s-a uitat în sus, încă năucit. Pantalonii și cămașa i se rupseseră. Pielea de pe frunte și de pe vârful nasului îi fusese jupuită cu brutalitate și sângera din belșug. Avea glezna sfâșiată. Ochii i se umeziseră de durere.

– Tyler... Oh, ăă, ăă... îmi pare rău de bicicleta ta, omule.

N-am dat prea mare importanță acelui accident, dar, în anii care au urmat, mi l-am reamintit din când în când – bicicleta și trupul lui Jason în capcana periculoasă a accelerației și convingerea lui imperturbabilă că o putea scoate la capăt, de unul singur, dacă se străduia destul de mult, dacă nu pierdea controlul.

Am abandonat în șanț bicicleta de nereparat și eu am dus-o acasă pe cea de ultimă generație a lui Jason, mergând pe lângă. El și-a târșâit picioarele alături de mine, suferind, dar străduindu-se să n-o arate, cu mâna dreaptă pe fruntea mustind de sânge, ca și cum ar fi avut o durere cumplită de cap, ceea ce cred că se și întâmpla.

Odată ajunși la Casa Mare, amândoi părinții lui Jason au coborât treptele verandei, ieșind pe alee, în întâmpinarea noastră. E.D. Lawton, care ne văzuse probabil de pe fereastra biroului, părea furios și alarmat, cu buzele încrețite într-o expresie încrunțată și cu sprâncenele coborâte către ochii pătrunzători. În spatele lui, mama lui Jason părea distantă, mai puțin interesată, poate chiar puțin băută, după cum se clătinase ieșind pe ușă.

E.D. l-a examinat pe Jase, care a devenit, dintr-odată, un puștan nesigur pe sine, și i-a spus să fugă în casă să se spele.

Pe urmă s-a întors spre mine.

– Tyler, a făcut el.

– Domnule?

– Presupun că nu ești răspunzător pentru asta.

Sper să fie adevărat.

Oare observase că bicicleta mea lipsea și că a lui Jason era intactă? Mă acuza de ceva? Nu știam ce să spun. Mi-am coborât privirea spre peluză.

E.D. a oftat.

– Dă-mi voie să-ți explic ceva. Ești prietenul lui Jason. E bine, are nevoie de așa ceva. Dar trebuie să înțelegi, așa cum înțelege și mama ta, că prezența ta aici implică niște responsabilități. Dacă vrei să-ți petreci timpul cu el, mă aștept să-i porți de grijă. Mă aștept să-ți folosești rațiunea. Poate că ți se pare un băiat obișnuit. Dar nu e. Jason e foarte inteligent și are în față un viitor. Nu putem lăsa să i se interpună ceva în cale.

– Corect, s-a amestecat Carol Lawton, iar eu am căpătat certitudinea că băuse.

Și-a lăsat capul pe o parte și a fost cât pe ce să se-mpiedice pe fâșia de pietriș care despărțea alea de gardul viu.

– Corect, e un geniu dat naibii. O să fie cel mai tânăr geniu de la M.I.T.¹ Să nu-l spargi, Tyler, e fragil.

E.D. nu și-a luat ochii de la mine.

¹ Massachusetts Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din Massachusetts) (n. tr.).

– Du-te înăuntru, Carol, a spus el, cu voce înexpresivă. Ne înțelegem unul pe altul, Tyler?

– Da, domnule, am mințit eu.

Nu-l înțelegeam nicidecum pe E.D. Dar știam că, în tot ceea ce spusese, exista și ceva adevărat. Da, Jason era un tip deosebit. Și da, era treaba mea să-i port de grijă.

TIMP DEZARTICULAT

Am aflat pentru prima oară adevărul despre Turbion la cinci ani după Evenimentul din Octombrie, la o petrecere de iarnă, într-o noapte cumplit de friguroasă. Ca de obicei, vestea ne-a adus-o Jason.

Seara a început cu o cină la familia Lawton. Jason venise de la universitate în vacanța de Crăciun, așa că masa avea ceva festiv, cu toate că nu lua parte „decât familia“, eu fusesem invitat la insistențele lui Jase, probabil trecându-se peste obiecțiile lui E.D.

– Și mama ta ar fi trebuit să fie aici, a șoptit Diane, când mi-a deschis ușa. Am încercat să-l fac pe E.D. s-o invite, dar... A ridicat din umeri.

Era OK, i-am spus eu. Jason trecuse deja pe la noi, să ne salute.

– Oricum, mama nu se simte bine.

Stătea în pat, chinuită de o migrenă, ceea ce era neobișnuit. Iar mie mi-ar fi fost greu să mă plâng de

purtarea lui E.D.: cu o lună în urmă, se oferise să-mi plătească taxele la facultatea de medicină dacă luam examenul de admitere „pentru că, a spus el, tatăl tău și-ar fi dorit asta“. Gestul era atât generos, cât și, cumva, de o falsă afecțiune, dar nu-mi puteam permite să-l refuz.

Tatăl meu, Marcus Dupree, fusese cel mai apropiat (unii spuneau singurul) prieten al lui E.D. Lawton din Sacramento, în vremurile când se sileau să bage aparatura de monitorizare din aerostat pe gâtul biroului meteorologic și al patrulelor de graniță. Eu mi-l aduceam aminte vag, și amintirile mele se topiseră în poveștile mamei, bătaia în ușă din noaptea morții lui fiind singura care rămăsese distinctă. Fusese singurul fiu al unei familii bătaioase de canadieni francezi din Maine, mândru de diploma lui de inginer și plin de talent, dar naiv în privința banilor: își pierduse economiile în speculații bursiere, lăsându-i mamei o ipotecă pe care ea nu o putuse răscumpăra.

Când se mutaseră în est, Carol și E. D. Lawton o angajaseră pe mama ca menajeră, probabil într-o încercare a lui de a păstra vie amintirea prietenului. Avea importanță că n-o lăsa niciodată să uite că îi făcuse această favoare? Că, de atunci, o trata ca pe un accesoriu al gospodăriei? Că păstra un soi de organizare pe bază de caste, în care familia Dupree era, în mod vădit, de mâna a doua? Poate că da, poate că

nu. Orice fel de generozitate e o pasăre rară, obișnuia să spună mama. Așa că poate nu făceam altceva decât să-mi imaginez (sau poate eram prea sensibil) plăcerea cu care părea să privească decalajul dintre intelectul lui Jason și al meu, aparenta lui convingere că venisem pe lume pentru a fi un termen de comparație pentru fiul său, etalonul convențional al normalității față de care puteau fi măsurate calitățile lui deosebite.

Din fericire, atât Jase, cât și eu știam că era o porcărie.

Când m-am așezat, Carol și Diane stăteau deja la masă. În mod excepțional, cea dintâi era trează în seara aceea sau cel puțin nu atât de beată încât să se poată observa. Renunțase să practice medicina cu vreo doi ani în urmă și, la vremea aceea, avea tendința să nu se depărteze de casă, ca să evite riscul conducerii mașinii în stare de ebrietate. Mi-a zâmbit, cu gândul în altă parte.

– Bine-ai venit, Tyler !

După câteva minute, tatăl și fiul au coborât împreună, schimbând priviri și încruntându-se: era clar că se întâmpla ceva. Jason a dat distrat din cap când s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

Așa cum se întâmpla la cele mai multe dintre evenimentele de familie ale familiei Lawton, cina a fost prietenească, având totuși ceva forțat. Am bătut apa-n piuă și am discutat tot felul de nimicuri. Carol

era distantă. E.D. era neobișnuit de tăcut. Diane și Jason încercau să susțină conversația, dar era evident că între cel de-al doilea și tatăl lor se petrecuse ceva despre care nu voia să vorbească nici unul. Jase părea atât de reținut, încât la desert m-am întrebat dacă nu cumva era bolnav. Își ridica arareori ochii din farfurie și abia dacă se atingea de mâncare. Când a venit timpul să ieșim, s-a ridicat cu o evidentă lipsă de tragere de inimă și a părut gata să ceară să fie scutit de așa ceva, înainte ca E.D. Lawton să spună:

– Dă-i drumul, ia-ți o noapte liberă. O să-ți facă bine.

Iar eu m-am întrebat: o noapte liberă de la ce?

Ne-am dus la petrecere cu mașina Dianei, o Honda modestă, „de genul prima mea mașină“, cum o descria ea. Eu m-am așezat în spatele scaunului șoferului, iar Jason s-a instalat pe locul pasagerului, alături de sora lui, cu genunchii lipiți de torpedo, încă ursuz.

– Ce-a făcut, l-a întrebat Diane, ți-a tras una la fund?

– Nu tocmai.

– Te porți de parcă ar fi făcut-o.

– Da? Scuze.

Cerul era întunecat, bineînțeles. Când am virat spre nord, farurile au măturat peluzele înzăpezite și un zid de copaci desfrunziți. Cu trei zile în urmă, căzuse o ninsoare demnă de consemnat, urmată de un

ger mușcător, care pusese zăpada la păstrare, sub o crustă de gheață, în oricare dintre locurile unde nu ajunseseră plugurile. Câteva mașini ne-au depășit, accelerând cu prudență.

– Atunci ce-a fost, a continuat Diane cu întrebările, ceva serios ?

El a ridicat din umeri.

– Război ? Epidemie ? Foamete ?

Jason a ridicat din nou din umeri și și-a săltat gulerul hainei.

N-a fost grozav de binedispus nici la petrecere. Pe de altă parte, nici petrecerea n-a fost grozavă.

Era o întrunire a foștilor colegi de clasă ai lui Jason și Diane și a cunoștințelor de la Rice, găzduită de familia unui alt absolvent, acum student la o facultate din Ivy League¹. Părinții lui se străduiseră să organizeze o petrecere care să se încadreze cu demnitate în temă: sandviciuri, cacao fierbinte și săniuș pe panta domoală din spatele casei. Dar, pentru majoritatea oaspeților, copii de bani gata care schiaseră la Zermatt sau Gstaad, în Elveția, înainte de a-și scoate aparatele dentare, nu era decât un pretext pentru o beție clandestină. Afară, sub șirurile de beculețe colorate, ploștile argintii treceau din

¹ O asociație din care fac parte opt universități din nord-estul Statelor Unite, acestea fiind Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton și Yale (n. tr.).

mână-n mână, iar un oarecare Brent vindea doze de câte un gram de ecstasy.

Jason a găsit un scaun într-un colț și s-a așezat, încruntându-se la oricine avea o figură prietenoasă. Diane m-a prezentat unei fete cu ochi mari, care se numea Holly, apoi m-a părăsit. Holly s-a lansat într-un monolog despre toate filmele pe care le văzuse în ultimele douăsprezece luni. M-a plimbat în jurul încăperii pentru aproape o oră, oprindu-se din când în când ca să înșface câte o bucată de sushi de California de pe o tavă. Când s-a scuzat, pentru o vizită la baie, m-am grăbit spre colțul care găzduia îmbufnarea lui Jason și l-am implorat să mergem împreună afară.

– N-am chef de săniuș.

– Nici eu. Dar fă-mi un hatâr, OK ?

Așa că ne-am pus cizmele și hainele și ne-am târșăit picioarele afară. Noaptea era friguroasă, fără vânt. O jumătate de duzină de elevi de la Rice stăteau pe verandă, într-o ceață de fum de țigară, fixându-ne cu privirea. Am mers pe o potecă tăiată în zăpadă, până ce am ajuns să fim mai mult sau mai puțin singuri pe culmea unui deal scund, privind în jos, spre niște tipi care făceau săniuș fără cine știe ce entuziasm, alunecând prin cercul strălucitor al luminilor de Crăciun. I-am povestit lui Jason despre Holly, care se agățase de mine ca o lipitoare gătită în haine de la Gap.

– Toată lumea are probleme, a spus, ridicând din umeri.

– Ce naiba e cu tine în seara asta ?

Dar celularul meu a sunat înainte de a apuca să răspundă. Era Diane, din casă.

– Unde-ați plecat, băieți ? Holly e cam sictirită. S-o abandonezi în felul ăsta. E foarte nepoliticos, Tyler.

– Trebuie să mai existe și altcineva care să-i suporte conversația.

– E doar încordată. Nu cunoaște aproape pe nimeni aici.

– Îmi pare rău, dar de ce-ar trebui să mă privească pe mine ?

– Mă gândeam că voi doi vă potriviți.

Am strâns din ochi.

– Ne potrivim ?

Nu puteam interpreta asta în nici un mod favorabil.

– Ce tot spui acolo, m-ai cuplat cu ea ?

Pentru una sau două secunde încriminatoare, Diane a păstrat tăcerea.

– Ei, haide, Tyler... n-o lua așa.

Vreme de cinci ani, cu Diane lucrurile erau când clare, când în ceață, ca într-un film de amatori, sau cel puțin așa mi se părea mie. Fuseseră momente, mai ales după plecarea lui Jason la universitate, când avusesem impresia că îi eram cel mai bun prieten. Mă suna, stăteam de vorbă, mergeam împreună la

cumpărături sau la cinematograf. Eram prieteni. Camarazi. Dacă exista vreo urmă de tensiune sexuală, atunci părea să vină numai din partea mea și aveam grijă s-o ascund, fiindcă până și acea intimitate parțială era fragilă. Știam, fără să fi fost nevoie să-mi spună cineva. Indiferent ce ar fi vrut Diane de la mine, nu era inclusă nici un fel de pasiune.

Bineînțeles că E.D. n-ar fi tolerat o relație între noi, decât dacă era nevinovată, rezumându-se la a-i ține companie și neprezentând pericolul de a lua o altă turnură. Dar distanța părea să îi convină și Diane, iar uneori treceau luni în șir când abia dacă o zăream. Se întâmpla să-i fac cu mâna în vreme ce aștepta autobuzul de la Rice (cât timp a mai mers acolo), dar în aceste perioade nu mă suna și, în rarele ocazii când mă simțeam destul de curajos ca să-i telefoniez, nu avea niciodată chef de vorbă.

În asemenea răstimpuri mă întâlneam, uneori, cu câte o colegă de școală, de obicei fete timide, care ar fi preferat (adesea explicit) să iasă cu un tip vădit mai popular, dar care se resemnaseră să accepte un substitut al vieții sociale. La șaptesprezece ani mi-am pierdut virginitatea în brațele unei fete drăguțe, surprinzător de înaltă, pe nume Elaine Bowland. Am încercat să mă conving că eram îndrăgostit de ea, dar după opt sau nouă săptămâni ne-am despărțit cu o combinație de regret și ușurare.

După fiecare dintre aceste episoade, Diane mă suna pe neașteptate și stăteam de vorbă. Nu-mi povestea niciodată pe de-a-ntregul cum își petrecuse timpul pe durata respectivei întreruperi a relației noastre și asta era OK, fiindcă în curând ne aveam din nou ca frații, suspendați între iubire și prefăcătorie, între copilărie și maturitate.

Mă străduiam să nu mă aștept la mai mult. Dar nu mă puteam împiedica să doresc compania ei. Mă gândeam că și ea o voia pe a mea. La urma urmelor, se întorcea întotdeauna la mine. Și vedeam cum se relaxa când eram împreună, o vedeam zâmbind spontan când intram în încăperea unde se afla, aproape ca și cum ar fi declarat: *Oh, ce bine, Tyler e aici. Când e de față, nu se întâmplă, niciodată, nimic rău.*

– Tyler?

Mă întrebam ce-i spusese lui Holly. *Tyler e cu adevărat drăguț, dar se ține după mine de ani întregi... voi doi v-ați înțelege excelent!*

– Tyler?

Părea nefericită.

– Tyler, dacă nu vrei să vorbim...

– De fapt, cred că nu vreau.

– Atunci vrei, te rog, să mi-l dai pe Jason?

I-am întins lui celularul. A ascultat o clipă.

– Suntem în vârful dealului, a spus apoi. Nu. Nu. De ce nu vii tu aici? Nu e chiar atât de frig. Nu.

Nu voiam s-o văd. Am dat să mă îndepărtez.

– Nu fi un idiot necioplit, Tyler, mi-a spus, aruncându-mi telefonul. Trebuie să stau de vorbă cu voi amândoi.

– Despre ce?

– Despre viitor.

Replica era enervant de criptică.

– Poate că ție nu ți-o fi frig, dar mie îmi e.

Eram glacial.

– E mult mai important decât toate problemele tale cu soră-mea. Jason era aproape caraghios de sobru. Și știu ce-nseamnă ea pentru tine.

– Nu-nseamnă nimic.

– N-ar fi adevărat nici dacă ați fi doar prieteni.

– Nu *suntem* altceva decât prieteni.

Nu vorbisem niciodată cu adevărat cu el despre Diane, era unul dintre punctele unde se presupunea că discuțiile noastre n-ar fi trebuit să ajungă.

– Întreab-o pe ea.

– Te-ai sictirit fiindcă ți-a prezentat-o pe Holly asta.

– Nu vreau să vorbesc.

– E modul ei de a-și manifesta evlavia. Noua ei preocupare. Citește cărțile alea.

– Care?

– Teologie apocaliptică. De obicei direct de pe raftul cu bestselleruri. Știi tu, C.R. Ratel, *Rugăciuni în Întuneric*, abnegația sinelui lumesc. Ar trebui să

te uiți mai mult la televizor. N-a încercat să te insulte. E un soi de gest nobil.

– Și asta face să fie totul OK ?

M-am îndepărtat din nou de el, făcând câțiva pași în direcția casei. Am început să mă-ntreb cum puteam pleca fără mașină.

– Tyler ! m-a strigat, având în glas ceva care m-a făcut să mă întorc. Tyler, ascultă-mă ! M-ai întrebat ce mă sâcăie.

A oftat.

– E.D. mi-a spus ceva despre Evenimentul din Octombrie. Încă nu s-a dat publicității. I-am promis c-o să păstrez secretul. Dar am de gând să-mi încalc promisiunea. Pentru că, în toată lumea asta, nu există decât trei oameni pe care-i consider familia mea și unul dintre ei e tata, iar ceilalți doi sunteți tu și Diane. Așa că ai putea să mă mai suporti și în următoarele câteva minute ?

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Diane urcând panta, încă străduindu-se să-și îmbrace hanoracul alb, cu o mână în mânecă și cu alta afară.

M-am uitat la chipul lui Jason, la expresia lui dureros de nefericită în lumina palidă a decorului sărbătoresc de dedesubt. Asta m-a înspăimântat și, nesocotindu-mi sentimentele, am fost de acord să rămân și să ascult ce avea de spus.

Când Diane a ajuns pe culme, i-a șoptit ceva. Ea l-a privit cu ochi mari și a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de noi amândoi. Pe urmă, Jason a început să povestească, fără grabă, metodic, cu voce aproape mângâietoare, dând glas unui coșmar ca și cum ar fi spus o poveste de adomit copiii.

Aflase totul de la E.D., desigur.

După Evenimentul din Octombrie, tatăl lor se descurcase bine. Când încetaseră transmisiile prin satelit, Lawton Industries preluase inițiativa, cu planuri de punere imediată în practică a unei tehnologii înlocuitoare eficiente: aerostate de înaltă altitudine, baloane sofisticate, proiectate pentru a pluti la infinit în stratosferă. Cinci ani mai târziu, aerostatele lui purtau echipamente de telecomunicații și retransmisie, efectuând transmisii multivoce și de date, făcând aproape orice putea face un satelit convențional (în afară de GPS și astronomie). Puterea și influența lui E.D. crescuseră cu repeziciune. Ceva mai târziu, înființase un grup de susținere a industriei aerospațiale, Fundația Periheliu, și fusese consultat de guvernul federal în privința unui număr de proiecte mai mult sau mai puțin publice – în cazul de față, programul de Automatizare a Reintrării Vehiculelor în atmosferă, inițiat de NASA.

Trecuseră deja doi ani de când NASA își perfecționase sondele ARV. Lansările inițiale fuseseră programate pentru investigarea scutului. Putea fi

penetrat și era posibilă obținerea unor date folositoare din exterior ?

Prima încercare fusese o lovitură oarbă, aproape la propriu, cu o simplă capsulă ARV în vârful unei rachete Lockheed Martin Atlas 2AS recondiționate, lansată în întunericul absolut de deasupra bazei aeriene Vandenberg. Păruse imediat un eșec. Satelitul programat să petreacă o săptămână pe orbită căzuse în oceanul Atlantic, în preajma coastelor insulelor Bermude, la câteva secunde după lansare. Ca și cum ar fi ricoșat de o margine, a spus Jason.

Dar *nu* ricoșase. Când l-au recuperat, au descărcat datele înregistrate pe durata unei săptămâni întregi.

– Cum de-a fost posibil ?

– Întrebarea nu este ce anume *e posibil*, ci ce anume s-a *întâmplat*. Iată ce s-a *întâmplat*: capsula a petrecut șapte zile pe orbită și s-a reîntors în aceeași noapte în care plecase. Știm că asta s-a *întâmplat*, pentru că așa s-au petrecut lucrurile la toate lansările pe care le-au încercat, și au încercat în mod repetat.

– Ce s-a *întâmplat* ? Despre ce vorbești, Jase ? Despre o călătorie în timp ?

– Nu tocmai.

– Nu *tocmai* ?

– Lasă-l să povestească, a spus Diane, cu voce scăzută.

– Existau tot felul de indicii care demonstrau ce se *întâmpla* cu adevărat, a continuat Jason. Observațiile

de la sol păreau să sugereze că, în realitate, prima treaptă a rachetei accelera la atingerea barierei, înainte de a dispărea, ca și cum ar fi fost atrasă dincolo. Însă datele recuperate de la bord nu reflectau un asemenea efect. Cele două seturi de observații nu puteau fi suprapuse. Conform înregistrărilor de la sol, sateliții accelerau spre barieră, căzând apoi aproape imediat pe pământ. Sateliții raportau că ajunseră fără piedici pe orbitele programate, rămăseseră acolo pe toată durata stabilită și se reîntorseseră, ca urmare a unei acțiuni proprii, săptămâni sau luni mai târziu. (Ca în povestea cosmonautului rus, care nu fusese nici confirmată, nici infirmată în mod oficial și care devenise un fel de legendă urbană, m-am gândit eu.) Presupunând că ambele seturi de date erau corecte, nu exista decât o singură explicație:

 Timpul se scurgea în alt mod în afara barierei.

 Sau, scriind ecuația sub o altă formă, pe Pământ timpul se scurgea mult mai încet decât în restul universului.

 – Vă dați seama ce înseamnă asta ? ne-a întrebat Jason. Până acum, se părea că ne aflăm în interiorul unui soi de cușcă electromagnetică, având rolul de a reține energia care atinge suprafața pământului. Ceea ce este adevărat. Numai că nu e decât un efect secundar, o mică parte a unui tablou mult mai amplu.

 – Al cui efect secundar ?

– Al așa-zisului *gradient temporal*. Vă dați seama ce-nseamnă asta? În fiecare secundă scursă pe Pământ, dincolo de barieră trece mult mai mult timp.

– Asta n-are sens, am ripostat eu, imediat. Ce proces fizic dat naibii ar fi implicat aici?

– Oamenii cu mult mai multă experiență decât mine se luptă cu întrebarea asta. Dar ideea de *gradient temporal* are o anumită capacitate de a explica lucrurile. Dacă între noi și univers ar exista o diferență temporală, radiațiile care lovesc planeta – razele soarelui, razele X, radiațiile cosmice – ar fi accelerate în mod proporțional. Radiațiile solare de pe durata unui întreg an condensate în zece secunde ar fi letale. Așa că bariera electromagnetică din jurul pământului nu ne ascunde, ne *protejează*. Ecranează toate aceste radiații concentrate – și, cred eu, deplasate spectral către albastru.

– Soarele fals, zise Diane, înțelegând.

– Exact. Ne-au dat un soare fals fiindcă adevăratul astru ne-ar fi ucis. Lumină solară suficientă și corespunzător distribuită pentru a mima anotimpurile, pentru face posibilă creșterea recoltelor și evoluția vremii. Mareele, traiectoria noastră în jurul soarelui – masa, inerția, gravitația – *toate* aceste lucruri sunt controlate, nu doar ca să ne încetinească trecerea timpului, ci ca să ne păstreze în viață în timp ce o fac.

– *Controlate*, am spus eu. Atunci nu e un fenomen natural. E o tehnologie.

– Cred că trebuie să admitem că da, a răspuns Jason.

– Cineva *ne* face asta.

– Se vorbește despre o ipotetică inteligență dominatoare.

– Dar care e scopul, ce speră să realizeze?

– Nu știu. Nimeni nu știe.

Diane s-a holbat la fratele ei, săgetând cu privirea aerul rece și neclintit al iernii. Și-a strâns hanoracul în jurul trupului și s-a înfiorat. Nu din cauza frigului, ci fiindcă ajunsese la întrebarea fundamentală:

– *Cât timp, Jason? Cât de mult timp a trecut acolo, afară?*

Afară, dincolo de întunecimea cerului.

Jason a ezitat, evident neavând nici o tragere de inimă să-i răspundă.

– O grămadă de timp, a recunoscut.

– Spune-ne cât, i-a cerut Diane, cu voce pierită.

– Bine. Există diferite metode de măsurare. Dar, la ultima lansare, au emis un semnal de etalonare care a fost reflectat de suprafața lunii. Luna se îndepărtează de pământ în fiecare an, știați asta? Cu o distanță minusculă, dar măsurabilă. Se obține un calendar aproximativ, cu atât mai exact cu cât trece mai mult timp. Adăugați asta la alte indicii, cum ar fi deplasarea stelelor din vecinătate...

– *Cât timp, Jason?*

– De la Evenimentul din Octombrie au trecut cinci ani și două luni. Dincolo de barieră, asta se traduce prin ceva mai mult de cinci sute de milioane de ani.

Era un număr care îți tăia răsufarea.

Nu găseam nimic de spus. Nici măcar un singur cuvânt. Rămăsesem fără grai. Fără nici un gând. În clipa aceea nu se auzea nici un sunet, nimic în afară de pustietatea înghețată a nopții.

– Și cât timp ne-a mai rămas? a întrebat apoi Diane, care privea direct în miezul înspăimântător al lucrurilor.

– Nici asta nu știu. Depinde. Bariera ne protejează într-o anumită măsură, dar cât de eficientă este această protecție? Există niște realități inevitabile. Soarele e muritor, ca orice altă stea. Arde hidrogen, se dilată și, pe măsură ce îmbătrânește, devine tot mai fierbinte. Pământul își desfășoară existența într-un soi de zonă locuibilă a sistemului solar, iar această zonă se deplasează, continuu, către exterior. Așa cum vă spuneam, suntem protejați, pe moment suntem OK, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar, în cele din urmă, Pământul va ajunge în heliosferă. Va fi înghițit de ea. Dincolo de un anumit punct, pur și simplu nu mai există întoarcere.

– Cât *timp*, Jase?

El i-a adresat o privire compătimitoare.

– Patruzeci, poate cincizeci de ani, a răspuns. Cu aproximație.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

Durerea era greu de stăpânit, cu toată morfina cumpărată de Diane de la o farmacie din Padang, la un preț ridicol. Febra era și mai rea.

Nu era neîntreruptă. Venea în valuri, ciorchini, bule de fierbințeală și de zgomot explodându-mi pe neașteptate în cap. Organismul îmi devenea capricios, imprevizibil. Într-o noapte am bâjbâit în căutarea unui pahar cu apă inexistent și am spart veioza de pe noptieră, trezind cuplul din camera de alături.

La sosirea dimineții, din nou lucid pentru o vreme, nu mi-am putut reaminti incidentul. Dar mi-am văzut încheieturile degetelor pline de sânge închegat și am zărit-o pe Diane plătindu-i proprietăresei furioase.

- Chiar am făcut asta ? am întrebat-o.
- Mă tem că da.

Stătea lângă pat, pe un scaun de paie. Comandase mâncare în cameră, ouă jumări și suc de portocale, așa c-am ghicit că era dimineață. Cerul de dincolo de draperiile transparente era albastru. Ușa balconului era deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru o adiere plăcută de aer cald și mirosul oceanului.

– Îmi pare rău, am spus.

– Nu erai stăpân pe mintea ta. Ar trebui să-ți spun să dai totul uitării. Dar e evident că așa *ai făcut*. Mi-a pus pe frunte o mână mângâietoare. Și mă tem că încă nu s-a terminat.

– Cât timp... ?

– A trecut o săptămână.

– Numai o săptămână ?

– Numai.

Nu ajunsesem nici măcar la jumătatea calvarului.

Dar intervalele de luciditate îmi erau de folos pentru scris.

Grafomania era unul dintre numeroasele efecte secundare ale medicamentului. Când trecuse prin același chin, Diane repetase, la un moment dat, de sute de ori propoziția *Nu sunt paznicul fratelui meu*, scriind-o aproape identic, pe paisprezece coli de hârtie A3. Grafomania mea era ceva mai coerentă. În așteptarea unei alte ofensive a febrei, am pus foile scrise grămadă pe noptieră, recitind ceea ce scrisesem, într-o încercare de a-mi întipări totul în minte.

Diane și-a petrecut ziua în afara hotelului. Când s-a întors, am întrebat-o unde fusese.

– Am stabilit legături, a răspuns ea.

Mi-a povestit că dăduse de un broker de tranzit, un minang pe nume Jala, a cărui firmă de import-export acoperea activitatea mult mai rentabilă de intermediere a emigrării. La docuri, toată lumea îl cunoștea pe Jala, mi-a povestit. Licita pentru cabine împotriva unei șlehte dintr-un chibut, niște nebuni utopici, așa că târgul nu se încheiase, dar ea era de un optimism prudent.

– Ai grijă, i-am spus. S-ar putea să mai fim căutați încă.

– Din câte știu eu, nu... A ridicat din umeri. A aruncat o privire spre blocnotesul meu. Scrii din nou?

– Mă ajută să nu mă mai gândesc la durere.

– Nu ți-e greu să ții pixul?

– E ca și cum aș avea artrită în faza finală, dar mă descurc.

Până acum, am gândit.

– Distracția merită disconfortul.

Dar bineînțeles că nu era numai atât. Nici nu era o simplă grafomanie. Scrisul reprezenta un mod de exterioriza tot ce părea în pericol.

– Te descurci foarte bine, a spus Diane.

Am privit-o îngrozit.

– Ai citit?

– Tu m-ai rugat. M-ai implorat, Tyler.

– Deliram.

– Evident... cu toate că, pe moment, păreai perfect rațional.

– N-am scris cu gândul la niște cititori.

Și eram șocat fiindcă nu-mi aduceam aminte să-i fi arătat foile. Câte altele îmi mai ieșiseră deja din minte?

– Atunci n-o să mai citesc. Dar ceea ce-ai scris... Și-a lăsat capul pe o parte.

– Sunt uimită și flatată că aveai niște sentimente atât de puternice față de mine, atunci, de mult.

– E greu de crezut c-a fost o surpriză.

– Mai mult decât îți poți imagina. Dar există un paradox, Tyler. Fata din paginile tale e indiferentă, aproape crudă.

– Nu m-am gândit niciodată la tine în felul ăsta.

– Nu opinia ta mă îngrijorează. A mea.

Stăteam în pat, în capul oaselor, imaginându-mi că era un act de putere, o dovadă a stoicismului meu. Era mai degrabă o dovadă că analgezicele își făceau pe moment efectul. Am început să tremur. Tremurăturile erau un prim semn al reapariției febrei.

– Vrei să știi când m-am îndrăgostit de tine? Poate c-ar trebui să scriu despre asta. Aveam zece ani.

– Tyler, Tyler. Nimeni nu se îndrăgostește la zece ani.

– S-a întâmplat când a murit Augustin.

Sfântul Augustin era un copoi spaniol cu pedigri, plin de viață, sprinten, alb cu negru, care

fusese animalul ei de companie. „Sfântul Cățel“, așa îi spunea ea.

S-a cutremurat.

– Povestea asta e doar macabră.

Dar eu vorbeam serios. E.D. Lawton cumpărase câinele dintr-un impuls, probabil fiindcă își dorea ceva decorativ pentru șemineul din Casa Mare, cum ar fi fost doi suporți pentru bușteni, dintr-un magazin de antichități. Dar Sfântul Cățel se împotrivise destinului care îi fusese hărăzit. Suficient de decorativ, era, totodată, iscoditor și zburdalnic. Cu timpul, E.D. ajunsese să-l disprețuiască, Carol Lawton îl ignora, Jason îl privea cu o uimire naivă. Diane, care atunci avea doisprezece ani, fusese cea care se legase de el. Fiecare scotea la iveală ce era mai bun în celălalt. Vreme de șase luni, Sfântul Cățel o urmă pretutindeni, cu excepția autobuzului școlii. În serile de vară, se jucau împreună pe peluza imensă și atunci s-a întâmplat să o remarc pe Diane într-un mod aparte, pentru prima oară m-am simțit fericit privind-o pur și simplu. Alerga împreună cu Sfântul Cățel până când obosea de moarte, iar câinele o aștepta întotdeauna, cu răbdare, până ce își recăpăta respirația. Îi acorda atenție animalului în moduri în care nici un alt membru al familiei nu încercase vreodată s-o facă, era sensibilă față de stările lui emoționale, așa cum era și Sfântul Augustin față de ale ei.

N-aș fi putut să spun de ce îmi plăcea asta la ea. Dar, în lumea instabilă și încărcată emoțional a familiei lor, reprezenta o oază de afecțiune firească. Dacă aș fi fost câine, probabil că aș fi fost gelos. În schimb, m-a făcut să înțeleg că Diane era specială, deosebită de ai ei în mai multe feluri, semnificative. Întâmpina lumea cu o sinceritate emoțională pe care ceilalți o pierduseră sau nu o deprinseseră niciodată.

În toamna aceea, Sfântul Augustin a murit subit și prematur, abia dacă era ceva mai mult decât un cățeluș. Diane a fost îndurerată de pierderea lui, iar eu mi-am dat seama că eram îndrăgostit de ea...

Nu, asta *chiar* sună macabru. Nu m-am îndrăgostit de ea fiindcă și-a jelit câinele. M-am îndrăgostit de ea pentru că era *capabilă* să-l jelească, în timp ce toți ceilalți păreau să fie indiferenți sau să se simtă ușurați, pe ascuns, pentru că scăpau în sfârșit de el din casă.

Și-a desprins privirea de la pat, uitându-se către fereastra însorită.

– Mi s-a frânt inima când a murit.

Îl îngropaserăm pe Sfântul Augustin între copacii de dincolo de peluză. Diane a făcut un mic morman de pietre, cu rol de monument funerar, și l-a reconstruit în fiecare primăvară, până când a plecat de acasă, zece ani mai târziu.

Totodată, se ruga acolo la fiecare schimbare a anotimpurilor, în tăcere, cu palmele lipite. Nu știu cui

i se ruga și pentru ce anume. Nu știu ce fac oamenii atunci când se roagă. Nu cred că eu sunt în stare.

Era prima dovadă că Diane trăia într-o lume și mai amplă decât Casa Mare, într-o lume unde întristarea și bucuria se succedau la nesfârșit, aidoma mareelor, având în spatele lor greutatea unui ocean.

Febra e revenit în noaptea aceea. Nu-mi aduc aminte nimic, în afară de spaima repetată (apărea din oră-n oră) că medicamentul îmi ștersese mai multe amintiri decât aveam să pot recupera vreodată, de senzația unei pierderi iremediabile, asemănătoare vise-lor în care răscolești zadarnic după portofelul pierdut sau ceas, după un obiect de mare preț sau conștiința de sine. Îmi imaginam că simt medicamentul marțian lucrând în organismul meu, reînnoindu-și asalturile și negociind armistiții temporare cu sistemul meu imunitar, stabilind capete de pod în celule, izolând secvențele cromozomiale ostile.

Când mi-am venit din nou în fire, Diane lipsea. Despărțit de durere prin morfina pe care mi-o dăduse, am coborât din pat și am reușit să folosesc baia, apoi mi-am târșăit pașii către balcon.

Ora prânzului. Soarele era sus, dar cerul devenise de un albastru mai întunecat. Aerul mirosea a lapte de cocos și a fum de motor diesel. Către vest, Arcada sclipea ca argintul viu, înghețat.

M-am pomenit dorind să scriu din nou, impulsul venind ca un ecou al febrei. Mi-am luat blocnotesul, pe care îl umplusem pe jumătate cu o mângăleală abia descifrabilă. Trebuia s-o rog pe Diane să-mi mai cumpere unul. Sau poate încă două. Pe care să le umplu apoi cu cuvinte.

Cuvinte ca niște ancore, bărci priponite ale memoriei, pe care altminteri furtuna le-ar fi răzlețit în grabă.

ZVONURI DESPRE APOCALIPS ÎN ȚINUTUL BERKSHIRES

După petrecerea cu săniuș, nu l-am mai văzut pe Jason vreme de mai mulți ani, dar am ținut legătura. Ne-am reîntâlnit când am absolvit facultatea de medicină, într-o casă închiriată pe perioada verii în ținutul Berkshires, la vreo douăzeci de minute distanță de Tanglewood.

Fusesem ocupat. Făcusem patru ani de liceu, timp în care lucrasem și ca voluntar la clinica locală și începusem să mă pregătesc pentru examenul de admitere la facultate cu doi ani înainte. Punctajul obținut la acesta, media din timpul școlii, un snop de scrisori de recomandare de la o serie de consilieri ai studenților și de la alte personaje onorabile (plus generozitatea lui E.D.) îmi aduseseră admiterea în campusul facultății de medicină de la Stony Brook, a Universității de Stat din New York, pentru încă

patru ani. Care se încheiaseră, rămăseseră în urmă, dar mai aveam în față cel puțin încă trei ani de rezidențiat, înainte de a fi pregătit să-mi practic meseria.

Ceea ce mă înscria în rândul oamenilor care își planificau viața de parcă sfârșitul lumii n-ar fi fost anunțat.

Lucrurile ar fi stat altfel dacă momentul Judecății de Apoi ar fi fost calculat cu o asemenea precizie încât să se specifice ziua și ora. Toată lumea s-ar fi putut încadra într-o stare, mergând de la panică la resemnarea pioasă, și am fi interpretat finalul istoriei umane dând dovadă de un simț decent al sincronizării și cu un ochi pe ceas.

Dar noi nu ne confruntam decât cu o foarte mare probabilitate a unei eventuale extincții, într-un sistem solar care se transforma cu rapiditate, devenind nefavorabil vieții. Probabil că nimic nu ne putea proteja la infinit de soarele în expansiune, pe care îl văzusem cu toții în imaginile captate de NASA cu ajutorul sondelor orbitale... dar, pe moment, eram la adăpost, din motive pe care nimeni nu le înțelegea. Criza, dacă *exista* una, era insesizabilă. Singura dovadă accesibilă prin intermediul simțurilor era absența stelelor – inexistența ca dovadă, dovada inexistenței¹.

¹ Aluzie la așa numitul „argument al ignoranței“, o eroare logică în care se afirmă că premisa este adevărată doar pentru că nu a fost demonstrată ca fiind falsă (inexistența dovezilor nu este o dovadă a inexistenței faptelor) (n. tr.).

Așadar, cum ne construim o viață sub amenințarea extincției ? Era întrebarea definitivă a generației noastre. Pentru Jason părea să fie destul de simplu. Se aruncase cu capul înainte în descâlcirea problemei: Turbionul *devenea*, cu rapiditate, viața lui. Cred că și pentru mine era relativ ușor. Medicina mă atrăgea oricum și, în atmosfera de criză mocnită, părea o alegere și mai înțeleaptă. Poate că mă imaginam salvând vieți, dacă sfârșitul lumii s-ar fi dovedit a fi mai mult decât ipotetic și mai puțin decât instantaneu. Oare avea vreo importanță, dacă eram cu toții condamnați ? La ce bun să salvezi o viață, dacă viața întregii omeniri urma să fie nimicită ? Dar medicii nu *salvează* cu adevărat vieți, noi nu facem altceva decât să le prelungim sau, dacă nu-i posibil, oferim paliative și ușurăm durerea. Deprindere care putea avea ocazia să demonstreze că era cea mai folositoare.

Mai presus de toate, liceul și facultatea fuseseră o îndelungată, asiduă și istovitoare, dar binevenită, distragere de la celelalte suferințe ale lumii.

Așa că eu făceam față situației. Jason făcea față situației. Dar mulți oameni treceau prin clipe mult mai dificile. Diane se număra printre ei.

Când m-a sunat Jason, îmi strângeam lucrurile din apartamentul cu un singur dormitor, în care locuisem cu chirie.

Era la începutul după-amiezii. Iluzia optică imposibil de deosebit de soare strălucea cu putere. Hyundaiul meu era încărcat, pregătit pentru drumul spre casă. Plănuisem să petrec două săptămâni împreună cu mama, apoi să străbat țara, călătorind fără nici o treabă vreme de încă o săptămână sau două. Era ultimul meu interval de timp liber, înainte de a-mi începe munca de intern la Harborview, în Seattle, și aveam de gând să-l folosesc să văd lumea sau cel puțin acea parte a ei cuprinsă între Maine și statul Washington. Dar Jason avea alte idei. Abia dacă am apucat să spun salut-ce-mai-faci, că el a și început discursul de convingere.

– Tyler, e o ocazie prea bună ca s-o pierzi. E.D. a închiriat o casă de vacanță în Berkshires.

– Da? Bravo lui.

– Dar n-o poate folosi. Săptămâna trecută, când făcea turul unei uzine de extrudare a aluminiului din Michigan, a căzut de pe o rampă de încărcare și și-a fracturat șoldul.

– Îmi pare rău!

– Nu e grav, e în refacere, dar trebuie să meargă o vreme în cârje și nu vrea să bată tot drumul până în Maine numai ca să stea în fotoliu și să ia analgezice. Iar Carol n-a fost prea entuziasmată de idee de la bun început.

Nu era de mirare. Devenise o bețivă înverderată. Nu-mi imaginam ce ar fi putut face în

Berkshires, alături de E.D. Lawton, în afară de a bea și mai mult.

– Contractul nu poate fi anulat, a continuat Jason, deci casa aia o să fie goală vreme de trei luni. Așa că m-am gândit: ai terminat facultatea, nu mai ai griji, hai să ne strângem acolo, măcar pentru două săptămâni. Poate o conving și pe Diane să ni se alăture. Mergem la câte un concert. Ne plimbăm prin pădure. Ne simțim ca pe vremuri. De fapt, eu sunt pe drum într-acolo. Ce zici, Tyler?

Eram gata să-l refuz. Dar m-am gândit la Diane. M-am gândit la cele câteva scrisori și telefoane pe care le schimbaserăm în ocazii obișnuite și la toate întrebările încă fără răspuns care se adunaseră între noi. Știam că alegerea înțeleaptă ar fi fost să gădesc o scuză. Dar era prea târziu: gura mea spusese deja da.

Așa că am petrecut încă o noapte în Long Island, pe urmă mi-am îngrămadit ultimele avuții lumești în portbagajul mașinii și am pornit-o pe Northern State Parkway, îndreptându-mă către Long Island Expressway.

Traficul era lejer și vremea nefiresc de frumoasă. O după-amiază extraordinar de senină, o căldură plăcută. Voiam să vând ziua de mâine celui mai bun ofertant și să mă stabilesc pentru totdeauna în data de 2 iulie. Mă simțeam nebun de fericire, îmbibat de fericire, cum nu mai fusesem de mult.

Pe urmă am deschis aparatul de radio.

Eram destul de mare ca să-mi aduc aminte de vremurile când o „stație radio“ era o clădire cu un emițător și cu o antenă turn, de vremurile când recepția radio se revărsa dintr-un oraș în altul, într-o mișcare de flux și reflux fără de sfârșit. Multe dintre acele stații mai existau încă, dar aparatul analog al Hyundaiului își dăduse obștescul sfârșit la vreo săptămână după ieșirea din garanție. Rămăsesem cu emisia digitală (retransmisă prin unul sau mai multe dintre aerostatele de înaltă altitudine ale lui E.D.). De obicei, descărcam și ascultam melodii de jazz din secolul douăzeci, cărora le prinsesem gustul scotocind prin colecția de discuri a tatălui meu. Îmi plăcea să pretind că aceea era adevărata moștenire pe care mi-o lăsase: Duke Ellington, Billie Holiday, Miles Davis, muzică veche chiar și atunci când Marcus Dupree era tânăr, trecută mai departe pe furis, ca un secret de familie. Voiam să ascult *Harlem Air Shaft*, dar tipul care făcuse revizia mașinii înainte de călătorie îmi anulasă setările și fixase aparatul pe un program de știri de care nu reușeam să scap. Așa că le-am rămas fidel dezastrelor naturale și comportamentului imoral al celebrităților. Vorbeau până și despre Turbion.

În momentul acela, începuseră deja să îl numească astfel.

Deși cea mai mare parte a lumii nu-l lua în serios.

Sondajele erau cât se poate de clare. În noaptea când Jason ne înștiințase, pe mine și pe Diana, de existența lui, NASA făcuse publice datele captate de sondele sale orbitale, iar o rafală de lansări făcute de europeni confirmase rezultatele obținute de americani. Cu toate acestea, la opt ani după ce existența Turbionului fusese adusă la cunoștința publicului, doar o minoritate alcătuită din europeni și nord americani îl considera „o amenințare pentru ei și familiile lor“. În Asia, Africa și Orientul Mijlociu, marea majoritate a populației privea toată povestea ca pe o conspirație a Statelor Unite sau ca pe un accident, probabil o încercare nereușită de a crea un soi de sistem spațial de apărare strategică.

La un moment dat, îl întrebam pe Jason cum de era posibil. Iar el îmi răspunsese:

– Gândește-te ce anume le cerem noi să creadă. Vorbim, la modul general, despre o populație cu o concepție aproape prenewtoniană asupra astronomiei. Cât de multe vrei să știi despre lună și stele când existența ta constă în a umbla după o cantitate de biomasă suficientă pentru a te hrăni pe tine și familia? Ca să vorbești despre Turbion pe înțelesul acestor oameni, trebuie să începi prin a te întoarce cu mult în urmă. Trebuie să le spui că pământul are o vârstă de câteva miliarde de ani, ca să pornim de aici. Să-i lași să se confrunte, poate pentru prima oară, cu conceptul de „un miliard de ani“. Sunt foarte

multe de înghițit pe nemestecate, mai ales dacă ai fost educat într-o teocrație musulmană, într-un sat animist sau într-o școală condusă de protestanți conservatori. Pe urmă, trebuie să le spui că pământul nu rămâne neschimbat, că a existat o eră mai îndelungată decât a noastră în care oceanele erau vapori și aerul era otravă. Trebuie să le spui că viața a luat naștere spontan și că a evoluat sporadic vreme de trei miliarde de ani, înainte să apară prima ființă umană a cărei existență se poate demonstra. Trebuie să le vorbești despre soare, să le explici că nici el nu e veșnic, că a luat ființă prin comprimarea unor nori de gaze și de praf și că va muri într-o bună zi, peste alte câteva miliarde de ani de acum înainte, că se va extinde și va înghiți pământul, că, în cele din urmă, propriile sale straturi exterioare vor exploda și că se va contracta până la dimensiunea unei pepite de materie superdensă. Inițiere în cosmologie, corect? Tu le-ai aflat din broșurile alea pe care le citeai, ți-au devenit o a doua natură, dar, pentru majoritatea oamenilor, e vorba despre o întreagă altă viziune asupra lumii, care agresează, probabil, o serie dintre convingerile lor de bază. Așa că să trecem peste asta. Să trecem și să dăm vestea *cu adevărat* rea. *Timpul însuși* este fluid și impredictibil. Lumea, care pare atât de robustă și de normală, în ciuda tuturor celor pe care abia le-am aflat, a fost de curând închisă într-un fel de antrepozit frigorific de proporții cosmice. *De ce*

ni s-a făcut una ca asta ? Nu știm exact. Presupunem că este urmarea acțiunii deliberate a unor entități atât de puternice și de inaccesibile încât ar putea fi numite zeități. Dacă îi supărăm, zeii și-ar retrage protecția și munții s-ar putea topi în curând, iar oceanele ar fierbe. Dar nu trebuie să te convingi de asta crezându-ne pe cuvânt. Ignoră apusurile de soare și zăpada care acoperă munții în fiecare iarnă, ca întotdeauna. Avem dovezi. Avem calcule și deducții logice și fotografii făcute de aparate. Dovezi judiciare de cel mai înalt calibru.

Jason zâmbise, unul dintre zâmbetele lui sarcastice și triste.

– Ciudat, juriul nu pare convins.

Dar nu numai ignoranții nu erau convinși. La radio, președintele unei companii de asigurări începuse să se plângă de impactul economic al „tuturor acestor discuții asidue, lipsite de orice spirit critic, despre așa numitul Turbion“. Oamenii începeau să-l ia în serios, spunea el. Ceea ce era nefast pentru afaceri. Îi făcea pe oameni nechibzuiți. Încuraja imoralitatea, criminalitatea și împrumuturile de relansare. Încă și mai rău, dădea peste cap tabelele de date statistice ale asiguratorilor.

– Dacă sfârșitul lumii nu vine în următorii treizeci sau patruzeci de ani, s-ar putea să ne confruntăm cu un dezastru.

Dinspre vest au început să se rostogolească norii. O oră mai târziu, superbul cer albastru era acoperit în întregime și stropii de ploaie începeau să se spargă de parbriz. Am aprins farurile.

La radio, știrile trecuseră de tabelele statistice. Se discuta foarte mult despre un alt subiect care domina titlurile ziarelor: carcasele argintii, de mărimea unor orașe, care pluteau în afara barierei Turbionului, la sute de kilometri deasupra ambilor poli ai Pământului. Pluteau, nu orbitau. Un obiect se poate afla pe o orbită stabilă, deasupra ecuatorului, sateliții geostaționari făceau așa ceva, dar, conform celor mai elementare legi ale mișcării, nimic nu poate „orbita”, într-o poziție fixă, deasupra polilor planetei. Însă obiectele acelea erau acolo, fiind detectate de o sondă radar și apoi fotografiate de o navetă trimisă în mod special, fără echipaj uman. Era o altă dimensiune a misterului Turbionului, tot de neînțeles pentru masele ignorante, în care eram inclus în acest caz. Îmi dorisem să discut cu Jason despre subiect. Cred că voiam să-i dea un sens în mintea mea.

Când am oprit, în sfârșit, în fața reședinței închiriate pe termen scurt de E.D. Lawton în afara orașului Stockbridge, ploua de-a binelea și tunetele se rostogoleau printre dealuri.

Proprietatea era o vilă cu cinci dormitoare, în stilul caselor de țară englezești, cu pereții laterali vopsiți

într-un verde închis, situată pe un teren împădurit bine întreținut, de patruzeci de hectare. Strălucea în lumina amurgului ca un felinar de vânt. Jason ajunsese deja, Ferrariul lui alb era parcat într-un pasaj acoperit, pe care răpăia ploaia.

Probabil că mă auzise frânând: a deschis ușa imensă înainte de a apuca să bat.

– Tyler! a exclamat, cu un zâmbet larg.

Am intrat și mi-am așezat singura valiză, udă de ploaie, pe pardoseala de mozaic din hol.

– A trecut ceva vreme, am spus.

Ținuserăm legătura prin email și prin telefon, dar, cu excepția a două scurte apariții în Casa Mare, în timpul câte unei vacanțe, era pentru prima oară când ne aflam în aceeași încăpere, în aproape opt ani. Presupun că timpul își pusese amprenta asupra amândurora, săvârșind o întreagă listă de schimbări subtile. Uitasem cât de extraordinar arăta. Fusesse întotdeauna înalt, se simțise întotdeauna în largul lui în propriul trup, și continua să fie, cu toate că părea mai subțire, nu delicat, ci într-un echilibru delicat, precum o coadă de mătură în poziție verticală. Avea părul tuns scurt, într-un strat uniform, de o jumătate de centimetru. Deși era proprietarul unui Ferrari, își păstrase, instinctiv, același stil personal: purta niște blugi zdrențuiți, un pulover lălău, tricotat, cu pete ca niște ciupituri de vărsat, inițial rotunde, dar acum deșirate, și teniși luați cu preț redus.

- Ai mâncat ceva pe drum ? m-a întrebat.
- La prânz, cu întârziere.
- Ți-e foame ?

Nu-mi era, dar am recunoscut că mi-era o poftă grozavă de o cană cu cafea. Studiile medicale mă făcuseră dependent de cafeină.

– Ai noroc, a spus Jason. Pe drum încoace am cumpărat o jumătate de kilogram de cafea guatemaleză.

Guatemalezii continuau să-și recolteze cafeaua fără să se sinchisească de sfârșitul lumii.

– Pregătesc un ibric. Cât fierbe, hai să-ți arăt casa.

Am cutreierat prin vilă. Avea ceva din nervozitatea secolului douăzeci, pereți zugrăviți în culoarea verde a mărului sau în portocaliu, mobilă robustă, antică, cumpărată la mâna a doua, paturi cu cadru de alamă și perdele de dantelă la ferestrele de sticlă curbată pe care ploaia șiroia neconținut. Confort modern în bucătărie și în salon, televizor imens, combină muzicală, conexiune la internet. Adăpost de vreme rea. Odată reîntorși la parter, Jason a turnat cafeaua. Ne-am așezat la masa din bucătărie și am încercat să recuperăm timpul pierdut.

Jase vorbea vag despre munca lui, din modestie sau din motive de securitate. În cei opt ani care trecuseră de la dezvăluirea adevăratei naturi a Turbionului, își luase doctoratul în astrofizică, iar apoi îl dăduse uitării ca să ocupe o poziție de rangul doi în Fundația Periheliu, înființată de E.D. Poate că nu

era o mutare rea, acum, când E.D. ajunsese un membru important în Consiliul Superior al Președintelui Walker pentru Planificarea Crizei Globale și de Mediu. După spusele lui Jase, Periheliul era pe punctul de a se transforma dintr-o instituție de cercetări aero-spațiale într-un organism consultativ oficial, cu o reală autoritate în modelarea politicii.

– E legal ?

– Nu fi naiv, Tyler. E.D. s-a distanțat deja de Lawton Industries. A demisionat din consiliul de conducere și acțiunile lui sunt administrate de un așa numit trust orb. După părerea avocaților, nu mai există nici un conflict de interese.

– Și tu cu ce te ocupi la Periheliu ?

A zâmbit.

– Îi ascult cu atenție pe superiorii mei, și fac sugestii politicoase. Povestește-mi despre facultatea de medicină.

M-a întrebat dacă nu mi se părea dezgustător să văd atâtea infirmități și atâtea boli. Așa că i-am povestit despre orele de anatomie din anul doi. Împreună cu o duzină de alți studenți disecasem un cadavru și îi sortasem conținutul după dimensiune, culoare, funcție și greutate. Experiența nu avusese nimic plăcut. Singura consolare pe care o oferea era veridicitatea sa, iar singura virtute era utilitatea. Dar fusese, totodată, și un reper, o trecere. Dincolo de acel punct nu mai exista nimic din copilărie.

– Iisuse, Tyler. Vrei să bei ceva mai tare decât cafeaua?

– Nu vreau să spun că a fost mare scofală. Asta e partea șocantă. *N-a fost* mare scofală. Ceva pe care îl lași în urmă și te duci la un film.

– Totuși, pornind de la Casa Mare, e un drum lung.

– Lung, într-adevăr. Pentru noi amândoi.

Mi-am ridicat ceașca.

Pe urmă am început să ne lăsăm în voia amintirilor și din conversația noastră a dispărut orice încordare. Am vorbit despre vremurile de demult. Ne-am lăsat prinși într-un tipar. Jason pomenea un loc – subsolul, mall-ul, pâraul din pădure –, iar eu veneam cu o poveste: momentul când am forțat ușa dulapului cu lichioruri, momentul când am văzut o fată de la Rice, o oarecare Kelley Weems, furând un pachet de prezervative Trojan de la Pharmasave, vara în care Diane a insistat să ne citească, cu sufletul la gură, pasaje din Christina Rosetti, de parcă ar fi descoperit ceva profund.

Pajiștea cea mare, a propus Jason. *Noaptea în care au dispărut stelele*, am spus eu.

Apoi am amuțit amândoi o vreme.

– Așadar... ea vine sau nu? am întrebat, în cele din urmă.

– Acum se hotărăște, a răspuns Jase, pe un ton neutru. Jonglează cu niște angajamente. Trebuie să sune mâine și să m-anunțe.

– E tot în sud ?

Era ultima informație pe care o promisem, când îmi spusese mama noutățile. Diane era la o universitate din sud, dar nu reușeam să-mi amintesc ce studia: geografia urbană, oceanografia sau altceva cu terminația -ografia.

– Da, e tot acolo, a confirmat Jason, foindu-se în scaun. Știi, Ty, în privința Diane s-au schimbat o grămadă de lucruri.

– Mi se pare firesc.

– E pe jumătate logodită.

Am primit vestea cu destulă eleganță.

– Ei, mă bucur pentru ea, am spus.

De ce aș fi fost gelos ? Nu mai aveam nici o relație cu Diane, nu avusesem niciodată una, nu în acel sens al cuvântului „relație”. Și aproape că fusesem logodit eu însumi, la Stony Brook, cu o studentă din anul doi, Candice Boone. Ne făcuse plăcere să ne spunem „te iubesc” unul altuia, până când ne plictisiserăm. Cred că ea se plictisise prima.

Și totuși: *pe jumătate* logodită ? Ce însemna asta ?

Eram tentat să întreb. Dar Jason era evident stânjenit de panta pe care alunecase discuția. Am evocat o amintire: la un moment dat, pe când stătea în Casa Mare, Jason își adusese o prietenă, s-o prezinte familiei. Era o fată simplă, dar plăcută, prea timidă pentru a face o impresie bună, pe care o cunoscuse la clubul de șah de la Rice. În seara aceea, Carol reușise

să nu se îmbete, dar E.D. îi dezaprobase cât se putea de clar prezența, se purtase vădit nepoliticos cu fata și, după plecarea ei, îl mustrase pe Jase pentru că „târâse un asemenea specimen în casă“. O inteligență ieșită din comun, spunea, atrage după sine o mare responsabilitate. Nu voia ca Jason să fie nevoit să se căsătorească de conveniență. Nu voia să-l vadă „punând scutece la uscat“, când putea „să-și lase amprenta asupra lumii“.

În situația lui Jason, mulți alții ar fi încetat să-și aducă prietenele acasă.

El a încetat să-și mai facă prietene.

În dimineața următoare, când m-am trezit, casa era pustie.

Am găsit un bilet pe masa din bucătărie: Jase plecase să facă rost de provizii pentru o friptură la grătar. *Mă întorc la amiază sau mai târziu.* Era nouă și jumătate. Îmi permisesem luxul de a dormi până târziu, cuprins pe nesimțite de lăncezeala vacanței de vară.

Părea să emane din casă. Furtuna din noaptea precedentă încetase, și prin draperiile de stambă pătrundea adierea plăcută a dimineții. Razele de soare scoteau în evidență imperfecțiunile tăbliilor de lemn ale meselor din bucătărie. Am luat micul dejun pe îndelete, în fața ferestrei, privind norii ce navigau de-a lungul liniei orizontului, ca niște goelete maiestruoase.

La câteva minute după ora zece s-a auzit soneria și am intrat în panică la gândul că ar fi putut fi Diane – oare se hotărâse să vină mai devreme? Dar s-a dovedit a fi „Mike, grădinarul“ cu basma colorată la gât și tricou fără mâneci, avertizându-mă că intenționa să se ocupe de peluză. Nu voia să trezească pe nimeni, iar mașina de tuns iarba era destul de zgomotoasă. Dacă era vreo problemă, putea să revină după-amiază. Nici o problemă, am spus și, peste câteva minute, se deplasa pe conturul proprietății conducând o veche cositoare John Deere, care îmbâcsea aerul cu miros de ulei ars. Încă puțin somnoros, m-am întrebat cum ar fi arătat curtea în raport cu restul universului, ca să folosesc o expresie dragă lui Jason. Pentru restul universului, Pământul era o planetă aproape în stază. Brazdele acelea de iarbă crescuseră vreme de secole, având o evoluție ce o egala în grandoare pe a stelelor. Mike, o forță a naturii născută cu două miliarde de ani în urmă, le cosea cu o răbdare imensă, irezistibilă. Brazdele tăiate cădeau de parcă abia ar fi simțit efectul gravitației, petrecându-și nenumărate anotimpuri între soare și solul mănos, unde se târau viermi matusalemici într-un răstimp în care, în orice altă parte a galaxiei, poate că se înălțau și se prăbușeau imperii.

Jason avea dreptate, bineînțeles: era greu să crezi una ca asta. Sau, nu, nu să „crezi“, oamenii cred o mulțime de lucruri imposibile, ci s-o accepți ca pe un

adevăr fundamental despre lume. M-am așezat pe veranda de pe peretele opus locului de unde se auzea duduital cositoarei Deere. Aerul era răcoros, așa că m-am bucurat de căldura plăcută a soarelui când m-am întors cu fața spre el, deși știam că era o radiație filtrată, ce cădea asupra unei lumi unde secolele se iroseau cu repeziciunea unor secunde, după ce fusese emisă de o stea aflată într-o viteză nebună, dincolo de Turbion.

Nu poate fi adevărat. *Este* adevărat.

M-am gândit din nou la facultatea de medicină, la ora de anatomie despre care îi povestisem lui Jason. Candice Boone, aproape logodnica mea de la un moment dat, participase la curs împreună cu mine. Dăduse dovadă de stoicism în timpul disecției, dar nu și după. Trupul unui om, spunea ea, ar trebui să conțină dragoste, ură, cutezanță, lașitate, suflet, spirit... nu acel asortiment vâscos de elemente albastre și roșii, indefinite. Da. Iar noi n-ar fi trebuit să fim târâți, fără de voie, către un viitor neîndurător, fatal.

Dar așa este lumea și cu ea nu se poate negocia. Ceva asemănător i-am spus lui Candice.

Mi-a răspuns că eram „rece“. Deși făcusem cea mai înțeleaptă afirmație de care am fost vreodată în stare.

Dimineata a continuat să se scurgă. Mike a terminat de tuns peluza și a plecat, lăsând în aer o tăcere

umedă. După un timp, m-am urnit din loc și i-am telefonat mamei în Virginia, unde, spunea ea, vremea era mai puțin îmbietoare decât în Massachusetts: cerul continua să fie înnorat după furtuna din noaptea trecută, care doborâse câțiva copaci și niște cabluri de înaltă tensiune. I-am spus că ajunsesem cu bine la reședința închiriată de E.D. pe durata verii. M-a întrebat cum arăta Jason, deși îl văzuse, probabil, mai recent decât mine, în timpul uneia dintre vizitele la Casa Mare.

– Mai bătrân, i-am răspuns. Dar tot Jase.

– Îl îngrijorează treaba cu chinezii?

După Evenimentul din Octombrie, mama devenise dependentă de știri, uitându-se la CNN nu din plăcere și nici măcar pentru informare, ci mai ales ca să se încurajeze, așa cum un țăran din Mexic stă cu ochii pe vulcanul din apropiere, sperând că n-o să zărească nici o șuviță de fum. În stadiul acela, m-a informat ea, povestea din China nu era decât o criză diplomatică, deși săbiile zăngăneau ușor. Ceva despre lansarea controversată a unui satelit.

– Ar trebui să-l întreb pe Jason.

– Povestea îl îngrijorează pe E.D.?

– Mai deloc. Aflu câte ceva de la Carol, uneori.

– Nu știu în ce măsură poți conta pe spusele ei.

– Haide, Ty. E bețivă, nu proastă. Și nici eu nu sunt.

– N-am spus asta.

– Cele mai multe lucruri pe care le aud acum despre Jason și Diane vin de la ea.

– Ți-a spus dacă Diane vine sau nu în Berkshires ? Jase nu-i în stare să-mi spună răspicat.

Mama a ezitat.

– În ultimii doi ani, Diane a fost puțin cam imprevizibilă. Cred că la asta se rezumă totul.

– Ce înseamnă, mai exact, „imprevizibilă“ ?

– Oh, știi tu. Fără cine știe ce succese la școală. Ceva necazuri cu legea...

– Cu *legea* ?

– Nu, adică nu vreau să spun c-a spart vreo bancă, dar a fost ridicată de vreo două ori, când întrunirile NI au scăpat de sub control.

– Ce dracu caută ea la întrunirile NI ?

O altă pauză.

– Chiar ar trebui să-l întreb pe Jason despre asta. Aveam de gând s-o fac.

Mama a tușit, mi-am închipuit-o acoperind receptorul cu mâna, cu capul întors cu delicatețe într-o parte, și am întrebat-o :

– Cum te simți ?

– Obosită.

– Ce mai spune doctorul, e ceva nou ?

Făcea tratament împotriva anemiei. Flacoane întregi de tablete pe bază de fier.

– Nu. Pur și simplu, îmbătrânesc, Tyler. Îmbătrânim cu toții, mai curând sau mai târziu. Mă gândesc

să ies la pensie, a adăugat. Dacă eu fac ceva care se poate numi muncă. Acum, că gemenii au plecat, nu mai sunt decât Carol și E.D., iar el nu mai stă prea mult pe-acasă, de când a început afacerea din Washington.

– Le-ai spus că te gândești să pleci ?

– Încă nu.

– Casa Mare n-o să mai fie aceeași fără tine.

Ea a râs, nicidecum încântată.

– Cred că m-am ocupat de Casa Mare destul de mult ca să-mi ajungă pentru o viață, mulțumesc.

Dar n-a mai pomenit niciodată de plecare. Carol a convins-o, cred eu, să rămână.

Pe la mijlocul după-amiezii, Jase și-a făcut apariția în cadrul ușii de la intrare.

– Ty ?

Blugii mult prea largi îi atârnavă de șolduri ca veiele unei corăbii ajunse la liman, iar urmele de zeamă de carne de pe tricoul lui păreau de ipsos.

– Poți să-mi dai o mână de ajutor la grătar ?

Am ieșit împreună. Grătarul era unul obișnuit, cu propan. Jase nu mai foloșise niciodată așa ceva. A deschis supapa rezervorului, a apăsă butonul pentru aprindere și a tresărit când flăcările au înflorit, înălțându-se. Pe urmă mi-a adresat un zâmbet larg.

– Avem cotlete. Avem salată de fasole boabe de la magazinul de delicatese din oraș.

– Și aproape nici un țânțar, am spus eu.

– Au dat cu insecticide astă primăvară. Ți-e foame?
Îmi era. Moțâind toată după-amiaza, reușisem,
cumva, să-mi fac poftă de mâncare.

– Gătești pentru doi sau pentru trei?

– Încă mai aștept o veste de la Diane. Probabil
că n-o să primesc până diseară. Cred că la cină o să
fim numai noi.

– Presupunând că, între timp, nu ne trimit chi-
nezii vreun focos nuclear.

Aruncasem momeala.

Jason a mușcat-o.

– Te îngrijorează chinezii, Ty? Nici măcar nu
mai e vorba despre o criză. Totul s-a aranjat.

– Ce ușurare.

Aflasem, în aceeași zi, atât despre criză, cât și
despre rezolvarea ei.

– Mi-a pomenit mama. A auzit ceva la știri.

– Armata chineză vrea să atace artefactele de la poli
cu rachete nucleare. Le au pe rampele din Jiuquan,
gata de lansare. Cred că avariind dispozitivele de la
poli ar putea îndepărta scutul. Nu avem de ce să cre-
dem că ar avea rezultat. Cât de mare e probabilita-
tea ca o tehnologie capabilă să manipuleze timpul
și gravitația să fie vulnerabilă la armele noastre?

– Așa că i-am amenințat pe chinezi, și ei au bă-
tut în retragere?

– Cam așa ceva. Dar le-am promis și o recom-
pensă. Ne-am oferit să-i luăm la bord.

- Nu înțeleg.
 - Să-i lăsăm să se alăture micului nostru proiect de a salva lumea.
 - Asta mă cam sperie, Jase.
 - Dă-mi cleștele ăla. Îmi pare rău. Știu că sună crip-tic. N-ar trebui să vorbesc despre asta. Cu nimeni.
 - Faci o excepție în privința mea?
 - Întotdeauna fac o excepție în privința ta, m-a asigurat, zâmbind. Discutăm la cină, OK?
- L-am lăsat lângă grătar, învăluit în fum și do-goare.

Două administrații americane consecutive se ale-seseră cu ocările presei pentru că nu făceau nimic în privința Turbionului. Dar erau vorbe în vânt. Dacă *se putea* lua într-adevăr vreo măsură, nimeni nu pă-rea să o cunoască. Iar o acțiune vădit represivă, cum era cea propusă de chinezi, ar fi fost atât de pericu-loasă, încât era prohibită.

Fundația Periheliu lansa îndemnul de a se trece la o abordare radical diferită.

– Metafora care guvernează totul, a spus Jase, nu este lupta. Este judo. Folosirea greutății și a iner-ției unui dușman mai puternic. Asta vrem să facem cu Turbionul.

Mi s-a adresat laconic, în timp ce își tăia, cu aten-ția unui chirurg, cotletul fript pe grătar. Stăteam la masă în bucătărie, cu ușa din spate deschisă. Un

bondar uriaș, atât de mare și de galben încât părea un ghemotoc zburător de fire de lână, s-a izbit de plasa de țânțari.

– Încearcă să te gândești la Turbion mai degrabă ca la oportunitate, decât ca la un atac.

– Ce fel de oportunitate? De a muri prematur?

– De a folosi timpul în propriile noastre scopuri, într-un mod în care n-am fi putut s-o facem înainte.

– Chiar timpul ni l-au luat!

– Dimpotrivă. În afara măruntei noastre sfere terestre, avem la dispoziție milioane de ani cu care să jonglăm. Și avem o unealtă care funcționează într-un mod demn de încredere tocmai pe astfel de durate de timp.

– Unealtă, am spus eu, uluit, în vreme ce el își înfigea furculița într-un alt cub de carne.

Cina era simplă. Un cotlet pe farfurie, o sticlă de bere alături. Fără nici o garnitură, cu excepția salatei de fasole, din care el își luase o porție modestă.

– Da, o unealtă, una evidentă: evoluția.

– Evoluția.

– Tyler, dacă mă îngâni întruna, nu putem discuta.

– OK, minunat, evoluția e o unealtă... Dar tot nu-mi dau seama cum am putea evolua, în treizeci sau patruzeci de ani, atât de mult încât să se schimbe ceva.

– Nu *noi*, pentru numele lui Dumnezeu, și bineînțeles că nu în treizeci sau patruzeci de ani. Vorbesc despre eoni. Vorbesc despre Marte.

– Marte.

Hopa.

– Nu fi obtuz. Gândește-te mai bine.

Marte era, practic, o planetă moartă, chiar dacă putuse găzdui cândva germenii primitivi ai vieții. Dincolo de Sfera Turbionară, planeta parcursese milioane de ani de la evenimentul din Octombrie încoace, încălzită de soarele în expansiune. Ultimele fotografii făcute de pe orbită o arătau la fel de moartă și lipsită de apă. Dacă ar fi adăpostit niște forme simple de viață și s-ar fi bucurat de un climat prielnic, s-ar fi transformat, până în clipa aceea, într-o junglă luxuriantă. Dar nu le avusese și nu se transformase.

– Oamenii obișnuiau să vorbească despre terraformare, a spus Jason. Îți mai aduci aminte romanele alea speculative pe care le citeai?

– Încă le mai citesc.

– Succes. Cum ai terraforma planeta Marte?

– Aș încerca să îmbogățesc atmosfera cu suficiente gaze de seră pentru a o încălzi. Aș elibera apa înghețată. Aș introduce organisme simple. Dar, chiar și după cele mai optimiste evaluări, ar dura...

El a zâmbit.

– Îți bați joc de mine, am spus.

– Nu.

Zâmbetul i s-a șters.

– Nicidecum. Nu, vorbesc foarte serios.

– Și cum ați începe...

– Am începe cu o serie de lansări sincronizate, conținând bacterii modificate genetic. Motoare simple, ionice, și deplasare lentă. Prăbușire controlată, astfel încât să supraviețuiască organismele unicelulare. Câteva transporturi mai masive, cu rachete antibuncăr, care să plaseze aceleași microorganisme sub suprafață, acolo unde se presupune că există ape subterane. Ca măsură de siguranță, lansări multiple și întregul spectru de organisme adecvate. Ideea este să declanșăm o activitate organică suficientă pentru a elibera în atmosferă carbonul din scoarță. Lăsăm să se scurgă câteva milioane de ani, câteva luni, în timpul nostru, apoi studiem din nou planeta. Dacă a devenit un loc mai cald, cu o atmosferă mai densă și, poate, cu vreo câteva lacuri mici, cu apă semilichidă, repetăm ciclul, de data asta cu plante multiceulare, prelucrate genetic pentru adaptarea la mediu. O anumită cantitate de oxigen va ajunge în atmosferă și, probabil, va crește cu câțiva milibari presiunea atmosferică. Mai adaugă niște milioane de ani și amestecă totul. Într-un timp rezonabil, ținând cont de măsurătoarea făcută de ceasurile noastre, ai reuși să pregătești o planetă locuibilă.

Era o idee care îți tăia răsuflarea. Mă simțeam ca un personaj secundar dintr-un roman victorian detectivistic – „Pusesese la cale un plan temerar, ba chiar absurd, dar, oricât m-aș fi străduit, nu-i puteam găsi nici o fisură!”

Cu excepția uneia. O fisură esențială.

– Jason, chiar dacă așa ceva ar fi posibil. La ce ne-ar *folosi* nouă?

– Dacă planeta Marte e locuibilă, oamenii se pot muta acolo.

– Noi toți, șapte sau opt miliarde?

– Greu de crezut, a pufnit. Nu, doar câțiva pionieri. Un lot de reproducere, dacă vrei să te exprimi la modul detașat.

– Și ce-ar trebui să facă?

– Să trăiască, să se înmulțească și să moară. Milioane de generații în fiecare an de-al nostru.

– În ce scop?

– Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i oferi speciei umane o a doua șansă în sistemul solar. În cazul fericit, vor dispune de toate cunoștințele noastre, plus câteva miliarde de ani în care să le perfecționeze. În interiorul Sferei Turbionare, n-avem suficient timp să descoperim cine sunt ipoteticii și de ce ne fac asta. Urmașii noștri marțieni ar putea avea mai multe șanse. Poate că vor reuși să raționeze în locul nostru.

Sau să lupte în locul nostru?

(Întâmplător, aflam prima dată că li se spunea „ipotetici” – ipoteticele inteligențe dominatoare, creaturile nevăzute, a căror existență era mai degrabă teoretică și care ne închiseseră în seiful lor temporal. Numele nu a ajuns să aibă priză la public decât peste câțiva ani. Mi-a părut rău când s-a întâmplat. Era

prea obiectiv. Prea abstract și prea rece. Adevărul părea să fie cu mult mai complex.)

– Există un plan, am spus, pentru a se trece *efectiv* la o astfel de acțiune ?

– Oh, da.

Jason dăduse gata trei sferturi din friptură. A împins farfuria într-o parte.

– Costurile nu sunt nici măcar prohibitive. Singura problemă ține de prelucrarea genetică a organismelor unicelulare capabile să supraviețuiască în condiții foarte grele. Suprafața lui Marte e rece, aridă, practic lipsită de atmosferă și scăldată în radiații sterilizatoare la fiecare apariție a soarelui. Chiar și așa, ne putem ocupa de o abundență de specii care trăiesc în condiții extreme – bacteriile din rocile antarctice, cele din scurgerile reactoarelor nucleare. În rest, totul se rezumă la tehnologii pe deplin cunoscute. Știm cum funcționează rachetele. Știm care este mecanismul evoluției organice. Singurul lucru cu adevărat nou e perspectiva. Posibilitatea de a vedea în câteva zile sau luni de la lansare rezultate obținute în mod normal după un interval extrem de lung. Este... lumea o numește „inginerie teleologică“.

– E aproape același lucru, am spus (folosind noul cuvânt pe care mi-l oferise), cu intervenția ipoteticilor.

– Da, a încuviințat Jason, înălțându-și sprâncenele într-o expresie pe care, după atâția ani, încă o mai

găseam măgulitoare: surpriză, respect. Da, într-un fel, cred că așa e.

Citisem cândva un amănunt interesant, într-o carte despre prima navetă cu echipaj uman care asezălizase, cu ani buni în urmă, în 1969. La vremea aceea, relata cartea, o parte dintre cei foarte bătrâni – bărbați și femei născuți în secolul al nouăsprezecelea, destul de bătrâni ca să-și aducă aminte cum arăta lumea fără automobile și televiziune – ezitaseră să dea crezare unei asemenea știri. Cuvinte care, în copilăria lor, n-ar fi avut sens decât în basme („în această seară, doi oameni s-au plimbat pe suprafața lunii“) le erau oferite ca declarație a unei stări de fapt. Și nu o puteau accepta. Le bulversau simțul discernerii între rezonabil și absurd.

Acum era rândul meu.

O să terraformăm și o să colonizăm planeta Marte, spusese prietenul meu Jason, și el nu era genul care se lasă pradă iluziilor... cel puțin, nu într-o mai mare măsură decât zecile de oameni inteligenți și influenți ce păreau să împărtășească aceleași convingeri. Așa că afirmația era serioasă, probabil că, la un anumit nivel birocratic, era vorba de un proiect în plină dezbatere.

După cină, când mai stăruia încă lumina zilei, m-am plimbat în jurul proprietății.

Mike grădinarul făcuse o treabă satisfăcătoare. Pașiștea strălucea, părănd întruchiparea viziunii unui

matematician despre o grădină, valorificarea superioară a unei culori primare. Dincolo de ea, hectarele de pădure începeau să fie cuprinse de umbre. M-am gândit că Diane ar fi apreciat pădurea în lumina aceea. Mi-am amintit din nou de întâlnirile noastre de lângă pârau, din zilele de vară, de care ne despărteau deja ani buni, când ea ne citea din cărți vechi. Odată, când stăteam de vorbă despre Turbion, citase câteva versuri ale poetului englez A.E. Housman:

*Ursul grizzly e sălbatic, e uriaș;
L-a devorat pe bietul copilaș.
Iar bietul copilaș habar nu are
C-a fost mâncat de ursul ăsta mare.*

Când m-am întors în casă, intrând pe ușa din bucătărie, Jason vorbea la telefon. S-a uitat la mine, apoi s-a întors cu spatele și a coborât vocea.

– Nu. Dacă trebuie să fie așa, dar... nu, înțeleg. Foarte bine. Am spus foarte bine, nu? Foarte bine înseamnă foarte bine.

Și-a pus telefonul în buzunar.

– Era Diane? am întrebat.

A dat din cap.

– Vine?

– Vine. Dar vreau să precizez două lucruri înainte de sosirea ei. Îți aduci aminte despre ce am

discutat la cină? Ei nu-i putem spune nimic. De fapt, nimănui altcuiva. Nu e o informație publică.

- Vrei să spui că e secretă.
- La drept vorbind, așa cred, da.
- Dar *mie* mi-ai spus.
- Da. A fost un delict federal.

A zâmbit.

– Al meu, nu al tău. Și am încredere în tine, mă bazez pe discreția ta. Ai răbdare, peste câteva luni, la CNN se va vorbi doar despre asta. În plus, am planuri pentru tine, Ty. Peste câteva zile, Periheliul va examina candidații pentru o colonizare extrem de dificilă. O să avem nevoie de tot felul de medici la fața locului. N-ar fi grozav dacă ai putea participa, dacă am putea lucra împreună?

Am fost luat prin surprindere.

– Abia mi-am luat diploma, Jase. Nu mi-am făcut stagiul de intern.

- Toate lucrurile la timpul lor.
- N-ai încredere în Diane? am întrebat.

Zâmbetul lui s-a năruit.

- Ca să fiu sincer, nu. Nu mai am. Nu acum.
- Când ajunge aici?
- Mâine, înainte de amiază.
- Și ce anume voiai să-mi spui?
- Își aduce prietenul.
- Asta e o problemă?
- O să vezi.

NIMIC NU RĂMÂNE NESCHIMBAT

M-am trezit știind că nu eram pregătit s-o revăd.

M-am trezit în casa luxoasă de vacanță, închiriată de E.D. Lawton în Berkshires, cu soarele strălucind prin filigranul perdelelor de dantelă, spunându-mi: *Gata cu minciunile*. Mă săturasem de ele. De toate minciunile pe care mi le servisem eu însumi în ultimii opt ani, încheind cu aventura mea cu Candice Boone, care văzuse, înaintea mea, dincolo de iluziile pe care le confundam cu realitatea.

– Ai o mică fixație în legătură cu familia Lawton, îmi spusese ea la un moment dat. Povestește-mi.

N-aș fi putut afirma, cu sinceritate, că o mai iubeam pe Diane. Relația noastră fusese ambiguă. Ne maturizaserăm amândoi în cadrul și în afara ei, ca niște lujeri împlețiți printre zăbrelele unui gard. Dar în cea mai bună parte a ei avusesem o legătură adevărată, o emoție aproape înspăimântătoare prin

seriozitate și maturitate. De aceea dorisem cu atâta nerăbdare s-o maschez. Ar fi speriat-o și pe ea.

Încă mă mai pomeneam purtând discuții imaginare cu ea, de obicei noaptea târziu, adresându-i divagații cerului neînstelat. Eram destul de egoist ca să-i simt lipsa și destul de rațional ca să știu că nu fuseserăm niciodată cu adevărat împreună. Eram pe deplin pregătit să o dau uitării.

Însă, pur și simplu, nu eram pregătit să o revăd.

La parter, Jason stătea în bucătărie, în timp ce eu pregăteam micul dejun. Proptise ușa, ca să stea deschisă. Casa era străbătută de adierile plăcute ale vântului. Mă gândeam cu seriozitate să-mi arunc valiza în portbagajul Hyundaiului și să plec.

– Povestește-mi despre NI, am spus.

– Nu citești ziarele? m-a întrebat Jason. La Stony Brook, medicii sunt izolați?

Bineînțeles că știam puțin despre NI, mai ales ce auzisem la știri sau spicuisem din conversațiile din sala de mese. Știam că însemna Noua Împărăție. Că era o mișcare creștină inspirată de Turbion – creștină cel puțin cu numele, deși fusese condamnată atât de bisericile din curentul religios actual, cât și de cele conservatoare. Știam că îi atrăgea mai ales pe tineri și pe rebeli. Doi tipi din anul întâi renunțaseră la școală și adoptaseră stilul de viață NI, schimbând

o carieră academică nesigură pe o iluminare mai puțin solicitantă.

– De fapt, nu-i nimic altceva decât o mișcare milenaristă, a spus Jase. Mileniul a trecut, dar le rămâne sfârșitul lumii.

– O sectă, cu alte cuvinte.

– Nu, nu tocmai. „NI“ acoperă întregul spectru creștin hedonist, nu se poate spune că e o sectă în sine, deși cuprinde mai multe grupări cu caracter de sectă. Nu există un lider unic. Nici o scriere sfântă, doar o mână de teologi neoficiali, cu care mișcarea se identifică la modul general – C.R. Ratel, Laura Greengage, oameni de genul lor.

Le văzusem cărțile pe rafturile magazinelor universale. Teologia Turbionului cu titluri sub formă de întrebare: *Am fost martori la A Doua Venire? Putem supraviețui după sfârșitul timpului?*

– N-au nici cine știe ce program, dincolo de un comunitarism de weekend. Dar nu teologia atrage mulțimile. Ai văzut vreuna dintre înregistrările filmate ale întrunirilor NI, pe care le numesc ekstasis?

Văzusem și, spre deosebire de Jase, pe care poftele trupești îl stinghereau, putusem să înțeleg ce-i atrăgea. Nimerisem peste înregistrarea video a unei întruniri de lângă cascada Niagara, din vara anului precedent. Părea o combinație de picnic baptist și concert Grateful Dead. O pajiște însorită, flori de câmp, robe albe de ceremonie, un tip cu zero la sută

grăsime corporală suflând într-un corn. La căderea nopții, un foc de tabără ardea cu flăcări sprintare și pentru muzicanți fusese înălțată o scenă. Pe urmă robele au prins să alunece de pe trupuri și a început dansul. Și câteva acte mai intime decât dansul.

Ținând cont de tot dezgustul afișat de mass-media, spectacolul mi se păruse cuceritor de inocent. Nici un fel de predică, doar câteva sute de pelerini zâmbind în ghearele extincției și iubindu-și vecini așa cum le plăcea lor înșiși să fie iubiți. Înregistrarea fusese copiată pe sute de DVD-uri și trecută din mână-n mână prin dormitoarele din campusurile studențești, inclusiv din Stony Brook. Nu există nici un act sexual destul de paradiziac încât un student la medicină să nu se poată masturba.

– Mi-e greu să mi-o închipui pe Diane atrasă de NI.

– Dimpotrivă. Diane e publicul lor țintă. Turbionul și influența lui asupra lumii o sperie de moarte. Pentru oamenii ca ea, e un analgezic. Transformă lucrul de care se tem cel mai mult într-un obiect al adorației, într-o Împărăție a Cerurilor.

– De când s-a vârat în asta ?

– De aproape un an. De când l-a cunoscut pe Simon Townsend.

– Simon e în NI ?

– Ohoho, dedicat *cu trup și suflet*.

– L-ai cunoscut pe tip ?

– L-a adus în Casa Mare anul trecut, de Crăciun. Cred că voia să vadă cum ies scânteii. Bineînțeles că Simon nu-i pe placul lui E.D. De fapt, ostilitatea a fost evidentă. (Aici, Jason s-a crispat la amintirea unuia dintre accesele majore de furie ale tatălui său.) Dar Diane și Simon au făcut treaba aia NI – au întors și celălalt obraz. I-au zâmbit, practic, până ce erau să-l bage în mormânt. O spun literalmente. Încă o privire blândă și iertătoare și ajungea la cardiologie.

Unu la zero pentru Simon, mi-am spus.

– E potrivit pentru ea?

– E exact ceea ce-și dorește. Și e ultimul lucru de care are nevoie.

Au sosit după-amiaza, într-un automobil vechi de cincisprezece ani, care tușea pe alea din fața casei și părea să consume mai mult ulei decât tractorul lui Mike grădinarul. Diane conducea. A parcat mașina și a coborât prin partea mai îndepărtată de casă, ascunsă vederii de bagajele de pe acoperiș, în timp ce Simon a ieșit expunându-se din plin privirii, cu un zâmbet timid.

Era un tip atrăgător. Cel puțin un metru optzeci, costeliv, dar nu plăpând, cu o față comună, aducând ușor cu a unui cal, salvată de părul rebel, galben auriu. Zâmbetul îi dădea la iveală strungăreața. Purta blugi, o cămașă ecosez și o basma albastră, legată ca un garou în jurul bicepsului stâng, ceea ce, după

cum aveam să aflu mai târziu, reprezenta un simbol al NI.

Diane a ocolit mașina și s-a oprit alături de el, zâmbind amândoi înspre treptele verandei, unde ne aflam eu și Jason. Era îmbrăcată tot în stilul NK: o fustă lungă până la pământ, de culoarea albastrelor, bluză albastră și o pălărie neagră ridicolă, cu boruri largi, de genul celor purtate de bărbații amish. Dar hainele i se potriveau sau, mai degrabă, o încadrau într-un mod plăcut, sugerând o sănătate insolentă și senzualitatea unei țărăncuțe. Avea chipul viu, ca un fruct de pădure necules încă. Și-a umbrit ochii cu mâna, ferindu-i de lumina soarelui, și a zâmbit larg – am vrut să cred că anume pentru mine. Doamne, zâmbetul ăla. Cumva inocent și, în același timp, zburdalnic.

Am început să mă simt pierdut.

Telefonul lui Jason a scos un tril. L-a tras afară din buzunar și a verificat identitatea apelantului.

- La asta trebuie să răspund, a șoptit.
- Jase, nu mă lăsa singur aici.
- O să fiu în bucătărie. Mă-ntorc imediat.

A plecat în grabă, tocmai când Simon își azvârlea sacul marinăresc pe podeaua de scânduri a verandei, spunând:

- Tu trebuie să fii Tyler Dupree!

Mi-a întins mâna. I-am luat-o. Avea o strângere fermă și un accent mieros de sudist, cu vocalele

ca lemnul lustruit și consoane tot atât de rafinate precum cartelele de telefon. Făcea ca numele meu să sune cât de poate de cajun¹, deși familia mea nu ajunsese niciodată, către sud, mai departe de Millinocket². Diane alergă în urma lui, strigă „Tyler“ și mă cuprinse apoi într-o îmbrățișare sălbatică. Părul ei mi-a acoperit deodată fața și singura senzație pe care am reușit s-o rețin a fost mirosul plăcut și provocator.

Ne-am retras amândoi la distanța confortabilă a unei lungimi de braț.

– Tyler, Tyler! a tot exclamat, de parcă m-aș fi transformat într-o creatură uluitoare. Arăți bine după atâția ani.

– Opt, am spus eu, prosteste. Opt ani.

– Uau, așa de mulți?

I-am ajutat să-și târască bagajele înăuntru, i-am condus în salonul de lângă verandă și m-am grăbit să plec după Jason, care era în bucătărie, vorbind la celular. Când am intrat, stătea cu spatele la ușă.

– Nu, spunea el, cu vocea încordată. Nu... nici măcar Departamentul de Stat?

Am încremenit locului. Departamentul de Stat. Cerule!

¹ Grupare etnică din statul Louisiana, situat în sudul SUA, alcătuită din descendenții unor coloniști francezi, care vorbesc și astăzi un dialect francez (n. tr.).

² Orășel situat în cel mai nord-estic stat al SUA – Maine (n. tr.).

– Pot să mă întorc în două ore, dacă – aha, înțeleg. Nu, e în ordine. Dar ține-mă la curent. Corect. Mulțumesc!

Și-a pus telefonul în buzunar și m-a zărit.

– Vorbeai cu E.D.?

– De fapt, cu asistentul lui.

– E totul OK?

– Ei, haide, Ty, chiar vrei acum să-ți spun *toate* secretele?

A încercat să zâmbească, dar n-a avut cine știe ce succes.

– Aș vrea să nu mă fi auzit.

– Am auzit doar că te-ai oferit să te-ntorci la D.C. și să mă lași aici, cu Simon și Diane.

– Păi... s-ar putea să n-am încotro. Chinezii sunt îndărătnici.

– Cum adică *îndărătnici*?

– Refuză să abandoneze întru totul lansarea planificată. Vor ca opțiunea asta să rămână valabilă.

Vorbea despre atacul nuclear asupra artefactelor Turbionului.

– Presupun că se străduiește cineva să-i convingă să renunțe, nu?

– Tratatativele diplomatice sunt în plină desfășurare. Nu s-ar putea spune că sunt încununate de *succes*. Negocierile par să fi ajuns într-un punct mort.

– Păi atunci... *la naiba*, Jase! Ce se-ntâmplă dacă *fac* lansarea?

– Două arme de fuziune, de mare risc, vor fi detonate în imediata apropiere a celor două obiecte neidentificate asociate cu Turbionul. Consecințele... iată o întrebare interesantă. Dar încă nu s-a-ntâmplat. Probabil că nici nu se va-ntâmpla.

– Vorbești despre Ziua de apoi, sau poate despre sfârșitul Turbionului...

– Nu ridică vocea. Ai uitat că avem oaspeți? Exagerezi. Planul chinezilor e nechibzuit și cu siguranță zadarnic, dar, chiar dacă îl pun în practică, e puțin probabil să fie sinucigaș. Ipotezicii, indiferent ce ar fi, trebuie să se vor apăra fără să ne afecteze. Poate nu artefactele de la poli generează Turbionul. Ar putea fi platforme de observare pasivă, dispozitive de comunicare, chiar și ținte false.

– Dacă bombele chinezilor sunt lansate, noi vom fi avertizați?

– Depinde ce înțelegi prin „noi“. Publicul larg probabil că o să afle abia după ce se va termina totul.

Atunci am început să-mi dau pentru prima dată seama că Jason nu mai era un simplu ucenic al tatălui său, că începuse deja să-și facă propriile relații în cercuri suspuse. Ceva mai târziu, aveam să aflăm mult mai multe despre Fundația Periheliu și despre poziția lui Jason în structura ei. În momentul acela, încă făcea parte din viața lui din umbră. Jase avusese o viață în umbră chiar și atunci când eram copii: în afara Casei Mari, fusese un geniu al matematicii,

atingând cu ușurință succesul într-o școală particulară a elitei, ca un maestru printre novici. Acasă era doar Jase și avusese mare grijă ca lucrurile să rămână așa.

Și așa continuau să fie. Dar acum umbra era mai amplă. Nu-și mai petrecea zilele impresionându-i pe profesorii de analiză matematică de la Rice. Și le petrecea plasându-se într-o poziție din care putea influența cursul istoriei omenirii.

– Dacă se întâmplă, a adăugat, atunci o să fiu avertizat. *Noi* doi o să fim avertizați. Dar nu vreau ca Diane să-și facă griji. Și nici Simon, bineînțeles.

– Grozav. O să-mi scot totul din minte. O să-mi scot din minte sfârșitul lumii.

– Nu-i vorba de așa ceva. Încă nu s-a întâmplat nimic. Calmează-te, Tyler. Uplete paharele, dacă simți nevoia să faci ceva.

Oricând de nonșalant ar fi încercat să pară, când a luat patru pahare fără picior din bufet i-a tremurat mâna.

Aș fi putut pleca. Odată dincolo de ușă, m-aș urca grabnic în Hyundai și aș ajunge la o distanță apreciabilă înainte de a mi se simți lipsa. Mi i-am închipuit pe Diane și la Simon practicându-și creștinismul hippy în salonul din față și pe Jason stând în bucătărie și primind pe celular buletine informative despre Ziua Judecății de Apoi: doream într-adevăr să-mi petrec ultima noapte de pe pământ alături de ei?

Întrebându-mă în același timp: dar alături de cine? De cine altcineva?

– Ne-am cunoscut în Atlanta, spunea Diane. Statul Georgia a găzduit un seminar pe tema spiritualității alternative. Simon venise să asculte prelegerea lui C.R. Ratel. Într-un fel, am dat peste el în bufetul campusului. Stătea singur, citind un exemplar din *A Doua Venire*, iar eu eram tot singură, așa că mi-am pus tava pe masă și am început să stăm de vorbă.

Diane și Simon împărțeau o canapea de pluș galben, cu miros de praf, de lângă fereastră. Ea se sprijinea de brațul canapelei. Simon stătea drept, în alertă. Zâmbetul lui începuse să mă îngrijoreze. Nu dispărea niciodată.

Ne sorbeam cu toții băuturile, în timp ce perdelele fluturau în bătaia vântului și un tăun zumzăia dincolo de plasa de țânțari. Era greu să susținem o conversație când erau atât de multe lucruri despre care era de dorit să nu vorbim. Am făcut efortul de a copia zâmbetul lui Simon.

- Deci ești student?
- Am fost.
- Cu ce te-ai ocupat în ultima vreme?
- Am călătorit. În cea mai mare parte a timpului.
- Simon își poate permite să călătorească, a spus Jase. E un moștenitor bogat.

– Nu fi nepoliticos, a intervenit Diane, ascunzând o avertizare cât se poate de reală sub tonul strident al vocii. Măcar de data asta, te rog.

Dar Simon a minimalizat totul cu o ridicare din umeri.

– Nu, e adevărat. Am niște bani puși deoparte. Diane și cu mine am profitat de ocazie să vedem o mică parte a țării.

– Bunicul lui Simon, a adăugat Jase, a fost Augustus Townsend, regele periilor de curățat pipe din Georgia.

Diane s-a uitat în toate părțile.

– Asta a fost demult, a răspuns Simon, încă imperturbabil – începuse să capete un aer aproape cucernic. Acum nu le mai spunem perii de curățat. Sunt „șnururi de curățat“.

A răs.

– Și iată-mă aici, pe mine, moștenitorul unei averi agonisite din șnururi de curățat.

De fapt, era o avere făcută din cadouri și mărunțișuri, ne-a explicat Diane, mai târziu, Augustus Townsend se lansase în fabricarea periilor de curățat pipe, dar făcuse bani distribuind jucării de tablă ștanțată, brățări talisman și piepteni de plastic în magazinele cu articole ieftine din întregul sud. În anii '40, familia ajunsese o prezență importantă în lumea bună din Atlanta.

Jason a trecut mai departe.

– Simon nu are ceea ce s-ar putea numi o carieră. E un nonconformist.

– Cred că nici unul dintre noi nu e cu adevărat nonconformist, a spus Simon, dar nu, nu am și nici nu-mi doresc o carieră. Cred că asta mă face să par leneș. Ei bine, *sunt* leneș. E un nărav de care nu pot să scap. Dar mă întreb cât de folositoare poate fi o carieră, pe termen lung. Dată fiind actuala stare de lucruri. Nu mi-o luați în nume de rău. S-a întors spre mine. Te ocupi de medicină, Tyler ?

– Aproape că mi-am luat diploma, am răspuns. De vreme ce carierele...

– Nu, cred că-i minunat. E, probabil, cea mai importantă ocupație de pe planetă.

Jason îl acuzase pe Simon că era, de fapt, nefolositor. Simon îi răspunse că, în general, toate carierele erau nefolositoare... cu excepția celor ca a mea. Atac și apărare. De parcă m-aș fi uitat la o bătaie dintr-un bar, purtată în pași de balet.

Totuși, m-am pomenit dorind să-i găsesc scuze lui Jase. Nu era ofensat de filozofia lui Simon, ci de prezența lui. Săptămâna aceea din Berkshires ar fi trebuit să fie o reuniune, Jason, Diane și cu mine, înapoi în zona de siguranță, o vizită în lumea copilăriei. În schimb, eram închiși, într-un spațiu restrâns, alături de Simon, pe care Jason îl privea, evident, ca pe un intrus, un soi de Yoko Ono drogat din sud.

Am întrebat-o pe Diane de când își începuseră călătoria.

– De vreo săptămână, dar o să fim pe drumuri aproape toată vara. Sunt sigură că Jason ți-a povestit despre Noua Împărăție. Dar e într-adevăr minunat, Ty. Ne-am făcut prieteni, prin internet, în toată țara. Oameni la care putem sta, neinvitați, o zi sau două. Așa că organizăm adunări și concerte din Maine până-n Oregon, din iulie până-n octombrie.

– Presupun, a adăugat Jason, că asta vă scutește de cheltuielile legate de cazare și de îmbrăcăminte.

– Nu orice adunare e un ekstasis, a ripostat Diane.

– N-o să mai facem nici o călătorie, a zis Simon, dacă rabla noastră se face bucăți. Motorul dă rate-uri și consumă foarte mult. Din nefericire, eu nu sunt cine știe ce mecanic. Tyler, te pricepi la motoarele de automobil?

– Foarte puțin.

Am înțeles că era o invitație de a ieși împreună, în timp ce Diane și fratele ei aveau să negocieze o încetare a ostilităților.

– Dar hai să aruncăm o privire.

Ziua continua să fie senină și căldura se înălța, vălurind, din pajiștea verde-smarald de dincolo de alee. Recunosc că nu l-am ascultat pe Simon cu toată atenția în timp ce sălta capota vechiului său Ford și înșira lista de probleme. Dacă era atât de bogat cum sugera Jase, de ce nu-și cumpăra o mașină nouă?

Am presupus că moștenise o avere risipită sau că banii era blocați în titluri de proprietate.

– Cred că pare stupid, a spus Simon. Mai ales ținând cont de compania pe care o dețin. N-am învățat niciodată prea multe lucruri legate de tehnologie sau de mecanică.

– Nici eu nu sunt cine știe ce expert. Chiar dacă-l facem să meargă ceva mai uniform, tot o să fie nevoie de un mecanic adevărat, înainte de a te apuca să traversezi țara.

– Mulțumesc, Tyler. M-a privit cu un soi de fascinație, cu ochii mari și gura căscată, în timp ce inspectam motorul. Apreciez sfatul.

Cei mai verosimili vinovați erau bujiile. L-am întrebat pe Simon dacă fuseseră schimbate vreodată.

– Din câte știu eu, nu, a răspuns.

Mașina parcursese cu o sută de mii de kilometri mai mult decât ar fi trebuit. Am folosit setul meu de chei de clichet, am scos una dintre bujii și i-am arătat-o.

– Uite cine provoacă necazuri.

– Asta?

– Și prietenele ei. Vestea buna e că nu te costă mult să le-nlocuiești. Cea proastă e că ar fi de preferat să nu mai conduci înainte de a le-nlocui.

– Hmm, a făcut Simon.

– Putem merge în oraș cu mașina mea, să cumpărăm piesele de schimb, dacă ești dispus să aștepți până mâine dimineață.

– Da, sigur că da. Ești foarte amabil. N-avem de gând să plecăm imediat. A, doar dacă nu cumva insistă Jason.

– O să se calmeze. E doar...

– Nu e nevoie să-mi explici. Ar prefera să nu fiu aici. Înțeleg. Nu mă șochează și nu mă surprinde. Diane a simțit că nu putea accepta o invitație care își propunea să mă excludă.

– Păi... frumos din partea ei.

Cred că așa era.

– Dar ar fi la fel de simplu să închiriez o cameră, undeva, în oraș.

– Nu-i nevoie, am spus, întrebându-mă cum de ajunseseam să insist ca Simon Townsend să nu plece.

Nu știu la ce mă așteptasem de la o reîntâlnire cu Diane, dar prezența lui îmi anulasese speranțele abia înfiripate. Lucru bun, probabil.

– Îmi închipui că Jason ți-a vorbit despre Noua Împărăție. E un motiv de controversă.

– Mi-a spus doar că faceți parte din NI.

– N-am de gând să țin un discurs de recrutare. Dar, dacă mișcarea noastră îți trezește cea mai mică neplăcere, abandonez subiectul.

– Simon, tot ce știu despre NI se rezumă la ce-am văzut la televizor.

– Unii îi spun hedonism creștin. Mie îmi place mai mult Noua Împărăție. Pe scurt, asta e cu adevărat ideea. Construiește Împărăția celor O Mie de Ani

trăind-o, aici și acum. Fă din ultima generație una la fel de idilică precum a fost cea dintâi.

– Îhî. Păi... Jase n-are prea multă răbdare în privința religiei.

– Nu, nu are, dar știi ce, Tyler? Nu cred că religia îl deranjează.

– Nu?

– Nu. Îl admir cu toată sinceritatea pe Jason Lawton, și nu doar pentru inteligența lui renumită. E un inițiat, dacă nu te deranjează că folosesc un cuvânt pretențios. Ia în serios Turbionul. Pe pământ sunt, câți oameni, opt miliarde? Și fiecare știe, la fel de bine cel puțin, că stelele și luna au dispărut de pe cer. Dar continuă să-și ducă existența ignorând realitatea. Numai câțiva dintre noi cred cu adevărat în Turbion. NI îl ia în serios. Iar Jason face același lucru.

Asta era aproape la fel de șocant ca spusele lui Jason.

– Totuși, nu în același... *stil*.

– Asta e partea dificilă a problemei. Două viziuni care se întrec pentru a acapara mințile publicului. Nu mai e mult până când oamenii vor fi nevoiți să înfrunte realitatea, fie că o vor sau nu. Și vor avea de ales între o perspectivă științifică și una spirituală. Asta îl îngrijorează pe Jason. Pentru că, atunci când e vorba de viață și de moarte, credința învinge întotdeauna. *Tu* unde ai prefera să-ți petreci eternitatea? Într-un paradis terestru sau într-un laborator steril?

Răspunsul nu-mi era tot atât de clar cum îi era, evident, lui Simon. Mi-am adus aminte de răspunsul lui Mark Twain la o întrebare asemănătoare:

În rai, pentru climă. În iad, pentru companie.

Cearta răzbătea din interiorul casei – vocea Diane, muștrătoare, și replicile aspre date de glasul lipsit de inflexiuni al fratelui ei. Eu și Simon am scos două scaune pliante din garaj și ne-am așezat în umbra acestuia, așteptând să termine gemenii. Am vorbit despre vreme. Era foarte frumoasă. În privința asta, am ajuns la un consens.

În cele din urmă, zgomotul s-a liniștit. După un timp, un Jason calm a ieșit și ne-a invitat să-i dăm o mână de ajutor la pregătirea fripturii. L-am urmat în spatele casei și am purtat o discuție mult mai plăcută, în timp ce se încălzea grătarul. Diane și-a făcut apariția, îmbujorată, dar triumfătoare. Așa arăta ori de câte ori ieșea învingătoare dintr-o ceartă cu Jase: în parte trufașă, în parte surprinsă.

Ne-am așezat în fața fripturii de pui, a unui ceai cu gheață și a resturilor salatei de fasole.

– Se supără cineva dacă rostesc o binecuvântare ? a întrebat Simon.

Jason și-a rostogolit ochii în toate părțile, dar a dat din cap, declarându-se de acord.

Simon și-a înclinat fruntea cu un gest solemn. M-am pregătit pentru o predică. Dar el a spus doar:

– Dă-ne curajul de a primi belșugul pe care ni l-ai așternut dinainte în ziua acesta și în oricare alta. Amin.

O rugăciune care nu exprima recunoștința, ci nevoia de curaj. Extrem de contemporan. Diane mi-a zâmbit peste masă, apoi l-a strâns pe Simon de braț și am început să mâncăm cu poftă.

Când am terminat, era încă devreme, lumina soarelui mai stăruia încă, iar țânțarii nu fuseseră cuprinși de frenezia serii. Adierea pierise și atingerea răcoroasă a aerului părea de catifea.

Altundeva, lucrurile se petreceau cu repeziciune.

Nu știam – nici măcar Jason, în ciuda tuturor relațiilor cu care se lăuda – că, la un moment dat, între prima înghițitură de pui și ultima lingură plină cu salată de fasole boabe, chinezii abandonaseră negocierile și ordonaseră lansarea imediată a unei perechi de rachete Dong Feng modificate, cu focoașe termonucleare. Probabil că se înălțaseră, intrând pe traiectorie, chiar în clipa când scoteam berea Heineken din frigider. Sticle verzi, brumate, în formă de rachetă, transpirând strop cu strop în căldura verii.

Am curățat cu toții masa din patio. Eu am pomenit despre bujiile uzate și despre planul meu de a-l duce pe Simon în oraș, în dimineața următoare. Diane i-a șoptit ceva fratelui ei, apoi (după o pauză)

l-a înghiontit cu cotul. În cele din urmă, Jase a dat din cap, s-a întors spre Simon și a spus:

– Lângă Stockbridge există un magazin auto universal, deschis până la ora nouă. Ce-ar fi să te duc până acolo?

Era o ofertă de pace, deși fusese făcută fără tragere de inimă. Simon i-a răspuns după ce și-a revenit din surpriza inițială.

– N-am de gând să refuz o plimbare în Ferrari, dacă asta-mi propui.

– O să-ți arăt tot ce poate.

Calmat de perspectiva de a se mândri cu automobilul lui, Jason s-a dus în casă după chei. Simon a răspuns cu o expresie uluită de-a binelea, înainte de a-l urma. M-am uitat la Diane. Zâmbea, încântată de acel triumf al diplomației.

Altundeva, rachetele Dong Feng s-au apropiat de bariera Turbionului și au traversat-o în drum către țintele stabilite. E ciudat să ți le închipui fulgerând deasupra unui Pământ dintr-odată întunecat, rece și neclintit, deplasându-se numai în baza aparaturii programate de la bord și îndreptându-se către artefactele simple ce stăteau în suspensie, la mai multe sute de kilometri deasupra polilor.

Ca o dramă fără spectatori, atât de neașteptată, încât n-avea cum să fie văzută.

Specialiștii au ajuns – mai târziu – la un consens, apreciind că detonarea bombelor chinezilor nu avusese nici un efect asupra curgerii diferențiate a timpului. În schimb fusese afectat (profund) filtrul vizual din jurul Pământului. Să nu mai vorbim de percepția umană asupra Turbionului.

Așa cum subliniase Jase, cu ani în urmă, gradientul temporal implica o cantitate imensă de radiații deplasate spectral către albastru, care ar fi scăldat suprafața planetei, dacă nu ar fi fost filtrate și prelucrate de ipotetici. Mai bine de trei ani de lumină solară pentru fiecare secundă care trecea: suficient ca să ucidă orice ființă vie de pe Pământ, suficient ca să sterilizeze solul și să facă oceanele să dea în clocot. Ipoteticii, care proiectaseră învelișul temporal al planetei, ne protejaseră, în același timp, de efectele sale letale. Mai mult, reglaseră nu numai cantitatea de energie care ajungea pe Pământul static, ci și pe cea de căldură și de lumină reflectată înapoi, în spațiu. Poate de aceea, în ultimii ani, clima se încadraseră, într-un mod atât de plăcut, în parametri medii.

La 7:55 după ora din Washington, când rachetele chinezilor și-au atins ținta, cerul era, cel puțin deasupra ținutului Berkshire, la fel de limpede ca un cristal Waterford.

Când a sunat telefonul fix, eram în camera din față, împreună cu Diane.

Oare observaserăm ceva înainte de a ne suna Jason? O schimbare a luminii, ceva insignifiant, cum ar fi impresia că prin fața soarelui trecuse un nor? Nu. Nimic. Toată atenția mea era concentrată asupra Dianei. Beam răcoritoare și discutam despre fleacuri. Cărțile citite, filmele văzute. Conversația era fascinantă, nu datorită subiectelor, ci cadenței vorbelor, ritmului absorbitor din momentele când eram singuri, așa cum ni se întâmplase și înainte. Fiecare conversație între prieteni și între îndrăgostiți își creează propriile ritmuri tihnite sau stânjenitoare, dând naștere unei discuții ascunse, care se scurge, ca un fluviu subpământean, sub cel mai banal schimb de cuvinte. Spusele noastre erau banale și convenționale, dar discuția ascunsă sub ele era profundă și uneori perfidă.

În scurt timp, flirtam unul cu celălalt, de parcă Simon Townsend și ultimii opt ani n-ar fi avut nici o importanță. Glumind mai întâi, apoi, poate, fără nici o urmă de glumă. I-am spus că îmi lipsise.

– Au fost momente când doream să-ți vorbesc. Simțeam nevoia să stăm de vorbă. Dar nu aveam numărul tău sau îmi închipuiam că ești ocupat.

– Mi-ai fi putut afla numărul. Nu eram ocupat.

– Ai dreptate. De fapt, a fost ceva mai apropiat de... lașitatea spirituală.

– Sunt chiar atât de înspăimântător?

– Nu tu. Situația noastră. Cred că mă simțeam de parcă ar fi trebuit să-ți cer scuze. Și nu știam cum să încep.

Mi-a adresat un zâmbet stins.

– Cred că nici acum nu știu.

– N-ai pentru ce să-ți ceri scuze, Diane.

– Îți mulțumesc fiindcă spui asta, dar nu sunt de acord. Nu mai suntem copii. Avem posibilitatea de a privi în urmă cu o anumită doză de înțelegere. Eram atât de apropiați pe cât pot fi doi oameni care, de fapt, nu se ating. Dar a existat, totuși, un singur lucru pe care nu l-am putut face. Și despre care nu am putut vorbi. De parcă am fi făcut un legământ de tăcere.

– Începând din noaptea în care au dispărut stelele, am spus, cu gura uscată, înspăimântat de mine însumi, îngrozit, excitat.

Diane și-a fluturat mâna.

– Noaptea aia. Noaptea aia. Știi de ce anume îmi aduc aminte din noaptea aia? De binoclul lui Jason. Mă uitam în Casa Mare, în timp ce voi doi vă uitați la cer. De stele nu-mi aduc absolut deloc aminte. Dar îmi aduc aminte că am surprins-o pe Carol, într-unul dintre dormitoarele din spate, cu un tip din personalul restaurantului. Era beată și părea să se dea la el.

A râs cu sfială.

– Acela a fost propriul meu apocalips mărunț. Tot ceea ce detestam la Casa Mare, la familia mea,

totul s-a adunat într-o singură noapte. Îmi doream, pur și simplu, să pretind că nu exista. Că nu exista Carol, nici E.D., nici Jason...

– Că nu existam eu ?

S-a tras în partea cealaltă a canapelei și, fiindcă devenise genul acela de conversație, și-a pus mâna pe obrazul meu. Mâna ei era rece, avea temperatura băuturii pe care o ținuse.

– Tu erai excepția. Eram speriată. Tu erai incredibil de răbdător. Am apreciat asta.

– Dar nu ne puteam...

– Atinge.

– Atinge. E.D. n-ar fi putut suporta niciodată asta.

Și-a retras mâna.

– Ne puteam ascunde, dacă am fi dorit. Dar ai dreptate, E.D. era problema. Otrăvea totul. Felul în care a făcut-o pe mama să ducă un soi de existență de mâna a doua era dezgustător. Degradant. Pot să mărturisesc ? Detestam pe deplin faptul că îi eram fiică. Și mai ales ideea că, de s-ar fi întâmplat ceva între noi – știi tu – putea să nu fie altceva decât modul nostru de a ne lua revanșa în fața lui E.D. Lawton.

S-a lăsat pe spătarul canapelei, fiind, cred, ușor surprinsă de ea însăși.

– Bineînțeles că n-ar fi fost vorba de așa ceva, am spus, cu prudență.

– Eram derutată.

– Asta reprezintă NI pentru tine? O revanșă în fața lui E.D.?

– Nu, a spus, continuând să zâmbească. Nu-l iubesc pe Simon doar fiindcă îl scoate pe tata din sărite. Viața nu e chiar atât de simplă, Ty.

– N-am vrut să sugerez...

– Vezi cât de înșelător e totul? Anumite suspiciuni îți vin în minte și nu se mai dau duse. Nu, NI n-are nici o legătură cu tata. Ține de descoperirea divinității în ceea ce s-a întâmplat cu Pământul și de exprimarea acestei divinități în viața de zi cu zi.

– Poate că nici Turbionul nu e chiar atât de simplu.

– Suntem fie uciși, fie transformați, sunt cuvintele lui Simon.

– Mi-a spus că voi construiți raiul pe Pământ.

– Nu asta ar trebui să facă toți creștinii? Să exprime Împărăția lui Dumnezeu în viețile lor?

– Sau să joace după cum li se cântă?

– Acum vorbești ca Jason. Bineînțeles că nu pot susține tot ce are legătură cu mișcarea. Săptămâna trecută am fost la o adunare în Philadelphia și am cunoscut un cuplu, de vârsta noastră, prietenoși, inteligenți, „cu spirit viu“, cum i-a descris Simon. Am luat cina împreună și am discutat despre A Doua Venire. Pe urmă ne-au invitat în camera lor de hotel și ne-am pomenit că încep să scoată doze de cocaină și să pună filme porno. NI atrage tot felul de oameni

de o calitate îndoielnică. Fără nici un dubiu. Pentru cei mai mulți dintre ei, teologia abia dacă există, cu excepția unei imagini neclare a Grădinii Edenului. Dar, sub aspectele ei cele mai bune, mișcarea e tot ce se pretinde a fi, e o credință sinceră, vie.

– O credință în ce, Diane? În promiscuitate? În ekstasis?

Mi-am regretat cuvintele imediat ce le-am rostit. A părut rănită.

– Ekstasis nu are nimic de-a face cu promiscuitatea. Oricum, nu atunci când e un succes. Dar, în trupul dăruit de Dumnezeu, nici un act nu e interzis, atâta vreme cât nu este expresia răzbunării sau a furiei, ci a dragostei divine, precum și a iubirii omenești.

Atunci a sunat telefonul. Probabil că păream vinovat. Diane mi-a văzut expresia feței și a izbucnit în râs.

Primele cuvinte ale lui Jason, după ce am ridicat receptorul:

– Am spus c-o să fim avertizați. Îmi pare rău. M-am înșelat.

– Ce e?

– Tyler... n-ai văzut cerul?

Așa că ne-am urcat la etaj, în căutarea unei ferestre spre apus.

Dormitorul dinspre vest era generos de amplu, cu o comodă de mahon, un pat cu cadrul de alamă

și cu ferestre mari. Am tras draperiile. Diane a scos un suspin adânc.

Nu exista nici un soare care să apună. Sau, mai degrabă, erau mai mulți.

Întreaga parte de vest a cerului era în flăcări. Locul singurului glob al soarelui fusese luat de un arc de o strălucire roșcată, care acoperea orizontul pe o deschidere de cel puțin cincisprezece grade, conținând ceva ce semăna cu vederea pâlپândă a cel puțin o duzină de apusuri. Lumina era stranie, strălucea și pălea ca un foc îndepărtat.

Am privit spectacolul la nesfârșit, cu gura căscată.

– Ce se-ntâmplă, Tyler ? a întrebat, într-un târziu, Diane. Ce se petrece ?

I-am spus ce-mi povestise Jason despre rachetele nucleare chinezești.

– A știut că s-ar putea întâmpla așa ceva ? s-a mirat, apoi și-a răspuns singură: Bineînțeles c-a știut.

În lumina stranie, încăperea avea o tentă roz, care făcea ca obrajii Diane să pară aprinși de febră.

– O să ne ucidă ?

– Jason crede că nu. Totuși, o să sperie de moarte o grămadă de oameni.

– Dar e periculos ? Radiații sau ceva asemănător ? Mă îndoiam. Dar nu era exclus.

– Încearcă să deschizi televizorul, am spus.

În fiecare cameră era câte un ecran cu plasmă, înrămat în lambriurile din lemn de nuc din partea

opusă patului. Mi-am închipuit că orice radiație letală îndepărtată ar fi dat peste cap emisia și recepția.

Dar televizorul funcționa destul de bine ca să ne redea, pe toate canalele de știri, imaginile mulțimilor adunate în orașele Europei, unde era deja întuneric sau, cel puțin, atât de întuneric cât avea să fie în noaptea aceea. Nici o radiație letală, dar panică din belșug, în stare incipientă. Diane stătea pe marginea patului, nemișcată, cu mâinile încleștate în poală, evident îngrozită.

– Dacă ceva ne-ar fi putut omorî, am fi deja morți, am spus, așezându-mă alături de ea.

Afară, crepusculul se transforma, poticnindu-se, în întuneric. Strălucirea difuză s-a descompus în mai mulți sori distincți, gata să apună, fiecare tot atât de palid ca un spectru, apoi o spirală de raze solare, ca un arc luminos, s-a boltit de-a curmezișul întregului cer, dispărând tot atât de brusc cum apăruse.

Am stat umăr la umăr în timp ce întunericul se îndesea.

Pe urmă au apărut stelele.

Am reușit să-l mai prind încă o dată pe Jase, înainte ca banda de frecvențe să devină supraaglomerată. Mi-a povestit că bolta cerească erupsese chiar în momentul când Simon își plătea setul de bujii. Drumurile din afara orașului Stockbridge erau deja aglomerate, iar la radio se raportau jafuri izolate în

Boston și trafic blocat pe toate drumurile principale, așa că Jase trăsesse în parcare din spatele unui motel și închiriasse o cameră pentru el și Simon. A doua zi de dimineață, urma să se întoarcă probabil la Washington, după ce avea să-l aducă pe Simon.

Pe urmă i-a dat telefonul lui Simon, iar eu i l-am dat pe al meu Diane și am ieșit din încăpere în timp ce vorbea cu logodnicul ei. Casa de vacanță părea amenințător de imensă și de pustie. I-am făcut turlă, aprinzând luminile, până când Diane m-a chemat înapoi.

– Mai bem ceva ? am întrebat-o.

– Oh, da !

Am ieșit în curte la puțin timp după miezul nopții.

Diane afișa o expresie curajoasă. Simon îi ținuse un soi de discurs încurajator, în stilul Noii Împărății. În teologia NI nu existau nici A Doua Venire tradițională, nici Înălțarea la Ceruri și nici Armagedonul, Turbionul era toate acestea, laolaltă, toate prorociile antice îndeplinite la modul indirect. Dacă Dumnezeu voia să folosească tabloul bolții cerești ca să ne înfățișeze geometria dezgolită a timpului, atunci avea să o facă, iar venerația și teama noastră erau potrivite pentru o asemenea situație. Dar nu trebuia să ne lăsăm copleșiți de aceste sentimente, pentru că Turbionul era, în ultimă instanță, un act al Mântuirii, ultimul și cel mai bun capitol din istoria omenirii.

Sau ceva de genul ăsta.

Așa că am ieșit afară, să privim cerul, pentru că Diane credea că era o faptă curajoasă, de natură spirituală. Pe boltă nu se zărea nici un nor și aerul mi-rosea a pin. Autostrada se afla la mare distanță, dar auzeam, din când în când, sunetele înăbușite ale claxoanelor și sirenelor. Umbrele noastre dansau în jur, după cum se luminau diversele porțiuni ale cerului, acum spre nord, acum spre sud. Ne-am așezat pe iarbă, la câțiva pași de strălucirea becului de pe verandă, și Diane și-a rezemat capul pe umărul meu, iar eu am cuprins-o cu brațul, amândoi fiind puțin cam beți.

În ciuda anilor de răceală sentimentală, în ciuda trecutului nostru din Casa Mare, în ciuda logodnei ei cu Simon Townsend, în ciuda NI și a ekstasisului, ba chiar și în ciuda dezordinii făcute pe cer de rachetele nucleare, eram extrem de conștient de apăsarea trupului ei, lipit al meu. Ciudat era că totul mi se părea extrem de familiar. Curba brațului sub palma mea și greutatea capului pe umăr le percepeam ca revenite în minte, nu descoperite. O simțeam pe Diane așa cum știusem întotdeauna că o voi simți. Până și mirosul spaimei ei îmi era cunoscut.

Cerul scânteia într-o lumină stranie. Nu era lumina pură a universului Turbionului, care ne-ar fi ucis pe loc. În schimb, vedeam o serie de instantanee ale bolții, miezuri de noapte consecutive comprimate în

microsecunde, imagini remanente pălind ca becul unui blitz, pe urmă același cer, văzut cu un secol sau cu un mileniu mai târziu, aidoma secvențelor dintr-un film fantastic. O parte a cadrelor erau expuneri lungi, voalate, cu lumina stelelor și a lunii transformându-se în globuri fantomatice, în cercuri sau în iatagane. Altele cadre limpezi, dispărând cu repeziciune. Înspre nord, liniile și cercurile erau mai subțiri, cu raze relativ mici, în timp ce stelele dinspre ecuator se vedeau mult mai neobosite, valsând pe orbite imense. Luni pline și semiluni în creștere și în descreștere luceau de la un orizont la altul, ca tot atâtea diapozitive de un portocaliu spălăcit. Calea Lactee era o fâșie de o fluorescență albă (când mai strălucitoare, când mai întunecată), luminată de stele pâlpâitoare, muribunde. Odată cu fiecare adiere a vântului verii se nășteau și mureau stele.

Și totul se mișca.

Se mișca în pașii unor dansuri licăritoare și alambicate, sugerând cicluri încă și mai mărețe, încă invizibile. Deasupra noastră, cerul pulsa ca o inimă.

– E atât de viu, am auzit-o pe Diane.

Fereastra îngustă a conștiinței noastre ne impune o prejudecată: tot ce se mișcă e viu, tot ce nu se clintește e mort. Viermele viu se încolățește sub piatra moartă, încremenită. Stelele și planetele se mișcă, însă numai respectând legile inerte ale gravitației: o piatră poate cădea, dar nu este vie, iar o

mișcare orbitală nu e nimic altceva decât aceeași cădere, prelungită la infinit.

Dar extinde viața noastră de efemeride, așa cum făcuseră ipoteticii, și deosebiri se estompează. Stelele se nasc, trăiesc și mor, lăsându-și în urmă cenușa elementelor primordiale, ca moștenire pentru noi stele. Însurarea diverselor mișcări nu are un rezultat simplu, ci unul inimaginabil de complicat, un dans al atracției și al vitezei, superb, dar înfricoșător. Înfricoșător fiindcă, aidoma unui cutremur, stelele ce se zvârcolesc preschimbă ce ar trebui să fie trainic. Înfricoșător fiindcă secretele cele mai profunde ale organismului nostru, împreunările și actele noastre dezordonate de reproducere, se dovedesc, în ultimă instanță, a nu fi câtuși de puțin secrete: și stelele sângerează și zămislesc în chinuri. *Totul curge, nimic nu rămâne neschimbat.* Nu reușeam să-mi amintesc unde citisem asta.

– Heraclit, m-a lămurit Diane.

Nu eram conștient că o spusese cu glas tare.

– În toți anii ăia, anii din Casa Mare, toți nenorociții ăia de ani iroșiți, știam...

I-am pus degetul pe buze. Știam ce anume știuse.

– Vreau să ne întoarcem, a spus. Vreau să ne întoarcem în dormitor.

N-am tras jaluzelele. Stelele în mișcare se învârtteau, răspândindu-și lumina în încăpere și conturând,

în întuneric, pe pielea mea și pe a Dianei, imagini defocalizate, tăcute, șerpuitoare, ca licăririle luminilor orașului printre șiroaiele de ploaie de pe geamuri. N-am scos nici un cuvânt, fiindcă vorbele ar fi fost doar obstacole. Minciuni. Am făcut dragoste fără cuvinte și abia când am terminat m-am pomenit gândind: *Fă să nu se schimbe. Doar asta.*

Dormeam, când cerul s-a întunecat încă o dată, când, în sfârșit, artificiile celeste au pălit și au dispărut. Atacul chinezilor nu trecuse de un simplu gest. În panica globală muriseră mii de oameni, dar acțiunea nu făcuse victime, în mod direct, pe suprafața Pământului și, după cum se putea presupune, nici în rândurile ipoteticilor.

A doua zi, soarele a răsărit la ora convenită.

M-a trezit sunetul telefonului fix. Eram singur în pat. Diane a vorbit dintr-o altă cameră și a venit să-mi spună că fusese Jase, care zicea că drumurile erau libere și că se afla pe drumul de întoarcere.

Făcuse duș, se îmbrăcase și mirosea a săpun și a bumbac apretat.

– Asta a fost tot? am întrebat. Simon își face apariția, vă urcați în mașină și plecați? Noaptea trecută n-a însemnat nimic?

S-a așezat pe pat, alături de mine.

– Noaptea trecută n-a însemnat nicidecum că n-o să plec cu Simon.

– Credeam c-a însemnat mai mult.

– A însemnat mai mult decât pot spune. Dar nu șterge trecutul. Am făcut promisiuni și am o credință, iar asta trasează anumite limite în viața mea.

Nu părea convinsă.

– O credință... Spune-mi că nu crezi prostia asta.

S-a ridicat, încruntându-se.

– Poate nu, a răspuns. Dar poate simt nevoia să fiu în preajma cuiva care crede.

Mi-am făcut bagajul și l-am încărcat în Hyundai, înainte de întoarcerea lui Jase și a lui Simon. Diane mă privea de pe verandă în timp ce închideam capacul portbagajului.

– O să te sun.

– Așa să faci, i-am răspuns.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

În timpul unuia dintre atacurile mele de febră, am spart o altă veioză.

De data asta, Diane a reușit să îi ascundă proprietăresei întâmplarea. Le mituise pe cameriste să lase lenjeria curată și să o ia pe cea murdară în pragul ușii, din două în două dimineți, în loc să mai facă ordine în cameră, riscând să mă găsească delirând. În ultimele șase luni, cazurile de malarie, holeră și SCCV uman umpluseră spitalul local. Nu voiam să mă trezesc în secția de epidemiologie, alături de un tip în carantină.

– Mă îngrijorează, a spus Diane, ce s-ar putea întâmpla când nu sunt aici.

– Îmi pot purta singur de grijă.

– Nu și când ai un atac.

– Atunci e o chestiune de noroc și de sincronizare. Ai de gând să pleci undeva ?

– Doar în locurile obișnuite. Dar mă refer la cazul unei urgențe. Sau la cel în care nu m-aș putea întoarce în cameră, dintr-un anumit motiv.

– Ce fel de urgență?

A ridicat din umeri.

– E doar o ipoteză, a spus, pe un ton care sugera orice.

N-am insistat. În afară de a coopera, nu puteam face nimic să îmbunătățesc lucrurile.

Începeam a doua săptămână de tratament, apropiindu-mă de criză. Medicamentul marțian se acumulase în sângele și în țesuturile mele, ajungând la un nivel critic. Mă simțeam dezorientat și confuz, chiar și atunci când îmi scădea febra. Nici efectele secundare, de natură exclusiv fizică, nu erau mai amuzante. Dureri în articulații. Gălbinare. Spuzeală, dacă prin asta se înțelege senzația că ți se desprinde pielea, strat cu strat, expunând carnea jupuită și sângerândă, aproape ca o rană deschisă. În unele nopți dormeam patru sau cinci ore – cred că cinci reprezenta recordul meu – și mă trezeam în mâlul propriilor celule cutanate, pe care Diane îl curăța din patul pătat de sânge, în timp ce eu mă mutam pe scaunul de alături, cu mișcările unui bolnav de artrită.

Ajungeam să nu mai am încredere nici în momentele mele cele mai lucide. Mi se întâmpla adesea să am parte de o limpezime pur halucinatorie a

minții, de o lume hiperstrălucitoare și hiperdefinită, de cuvinte și amintiri potrivindu-se aidoma roțițelor unei mașinării suprasolicitate.

Îmi era greu. Dar poate că era și mai greu pentru Diane, care trebuia să se ocupe de plosca mea când eram inconștient. Într-un fel, îmi întorcea o favoare. Fusesem alături de ea când trecuse prin aceeași etapă istovitoare. Dar asta se întâmplase cu mulți ani în urmă.

În cele mai multe nopți, dormea alături de mine, deși nu-mi dau seama cum de putea suporta. Păstra o distanță prudentă între noi, uneori simpla atingere a cearșafului de bumbac era destul de dureroasă ca să-mi dea lacrimile, dar senzația aproape subconștientă a prezenței ei era liniștitoare.

În nopțile cu adevărat rele, când mă zbăteam și îmi aruncam brațele în toate părțile, putând s-o rănesc, se ghemuia pe divanul înflorat de lângă ușile balconului.

Nu spunea prea multe despre drumurile ei prin Padang. Știam, cu aproximație, ce făcea acolo: stabi-lea legături cu comisarii de bord și cu patronii cargon-urilor, studiind costurile de traversare a Arcadei. O activitate periculoasă. Când o vedeam pe Diane ieșind în lumea interlopă asiatică, fără nici un mijloc de apărare, cu excepția tubului de spray lacrimogen din buzunar și a curajului ei remarcabil, mă simțeam mai rău decât sub efectele medicamentului.

Dar era de preferat să ne asumăm până și un asemenea risc intolerabil, în loc să ne lăsăm prinși.

Agenții administrației Chaykin și aliații lor din Jakarta erau interesați de noi dintr-o serie de motive. Din cauza medicamentului, desigur, dar și mai mult pentru copiile digitale ale arhivelor marțiene pe care le aveam asupra noastră. Ar fi dorit nespun să ne interogheze despre ultimele ore ale lui Jason: despre monologul la care asistasem și pe care îl înregistrasem, despre tot ce ne spusese în legătură cu natura ipoteticilor și cu Turbionul, despre cunoștințele al căror unic posesor fusese.

Am adormit și m-am trezit, iar ea nu era acolo.

Mi-am petrecut o oră privind cum se mișcau perdelele de la ușa balconului, privind unghiul sub care cobora lumina solară de deasupra piciorului vizibil al Arcadei și visând cu ochii deschiși la Seychelles.

Ați fost vreodată acolo? Nici eu. În mintea mea se derula un documentar vechi, pe care îl văzusem cândva pe PBS. Insulele Seychelles formează un arhipelag tropical, căminul țestoaselor de uscat, al *cocotierilor de mare* și al unei duzini de specii rare de păsări. Din punct de vedere geologic, reprezintă rămășițele unui continent străvechi, care unea Asia cu America de Sud, cu mult timp înainte de începerea evoluției omului.

Visele, a spus cândva Diane, sunt metafore sălbătice. Visam despre Seychelles (mi-o imaginam spunându-mi asta) pentru că mă simțeam inundat, bătrân, aproape mort.

Un tărâm care se scufundă, scăldat în perspectiva propriei mele transformări.

Am adormit din nou. M-am trezit, iar ea tot nu era acolo.

M-am trezit în întuneric, încă singur, știind că trecuse deja prea mult timp. Semn rău. Până atunci, Diane se întorsese întotdeauna înainte de căderea nopții.

Mă zvârcolisem în somn. Cearșaful de bumbac zăcea, năclăit, pe podea, abia vizibil în lumina străzii de dedesubt, reflectată de tencuiala tavanului. Îmi era frig, dar eram prea chinuit de durere ca să-ntind mâna după el.

Afară, cerul era extraordinar de senin. Dacă scrâșneam din dinți și îmi înclinam capul spre stânga, puteam zări câteva stele strălucitoare prin ușile de sticlă ale balconului. M-am distrat cu ideea că, în termeni absoluți, unele dintre stelele acelea puteau fi mai tinere decât mine.

M-am străduit să nu mă gândesc la Diane, la unde putea fi și ce i s-ar fi putut întâmpla.

În cele din urmă, am adormit zărind printre pleoapele închise licărirea stelelor, stafii fosforescente plutind într-un întuneric roșiatic.

Dimineată.

Cel puțin, credeam că era dimineată. Dincolo de geamuri se vedea lumina zilei. Cineva, după toate probabilitățile camerista, a bătut la ușă în două rânduri și a spus ceva în dialectul minangkabau, pe un ton irascibil, de pe hol. Pe urmă a plecat din nou.

Acum eram cu adevărat îngrijorat, deși în fază aceea a tratamentului, anxietatea se manifesta sub forma unei irascibilități derutante. Ce o reținuse pe Diane un răstimp atât de insuportabil de lung și de ce nu era acolo, să mă țină de mână și să-mi șteargă fruntea cu buretele? Ideea că ar fi putut da de necaz era indezirabilă, nedovedită și de neadmis în fața instanței.

Totuși, sticla cu apă de lângă pat se golise cel puțin din ziua precedentă, dacă nu mai demult, buzele mele erau uscate, aproape să crape, și nu-mi aduceam aminte când mă împleticisem ultima oară până la toaletă. Dacă nu voiam să mi se blocheze cu desăvârșire rinichii, trebuia să-mi aduc apă de la robinetul din baie.

Dar îmi era destul de greu până și să stau în capul oaselor fără să țip. Să-mi cobor picioarele dincolo de marginea saltelei era aproape de nesuportat,

de parcă oasele și cartilajele mi-ar fi fost înlocuite cu cioburi de sticlă și cu lame de ras ruginite.

Deși m-am străduit să-mi distrag atenția, gândindu-mă la altceva (la insulele Seychelles, la cer), până și un asemenea calmant neglijabil era distorsionat de lentilele febrei. Mi s-a părut că aud vocea lui Jason în spatele meu, cerându-mi să-i aduc ceva – un șervet, o lavetă, avea mâinile murdare. Așa că am ieșit din baie cu un burete în loc de un pahar cu apă și eram la jumătatea drumului spre pat când mi-am dat seama că greșisem. Ca un prost. Ia-o de la capăt. Acum, ia sticla goală de apă. Umple-o. Până dă pe-afară. Același lucru cu plosca.

Îi întindeam o lavetă în grădina din spatele Casei Mari, acolo unde își țineau îngrijitorii uneltele.

Probabil că avea vreo doisprezece ani. Era la începutul verii, cu doi ani înainte de Turbion.

Soarbe din apă și simte gustul timpului. Acum revin amintirile.

Am fost surprins când Jason a propus să-ncercăm să reparăm mașina de tuns iarba, alimentată cu benzină, a grădinarului. La Casa Mare, grădinarul era un belgian irascibil, pe nume De Meyer, care fuma Gauloises, țigară de la țigară, și se mulțumea să ridice ursuz din umeri când îi vorbeam. Înjurase mașina, fiindcă tușea, scoțând fum, și se oprea după câteva minute. De ce să-l ajutăm? Însă pe Jase îl fascinau

provocările intelectuale. Mi-a spus că stătuse până după miezul nopții, studiind pe internet motoarele cu benzină. I se stârnise curiozitatea. Mi-a spus că voia să vadă cum arăta unul, *in vivo*. Faptul că nu știam ce înseamnă *in vivo* făcea ca, în ochii mei, perspectiva să pară de două ori mai interesantă. I-am spus că aveam să-l ajut cu plăcere.

De fapt, n-am făcut mai mult decât să-l privesc în timp ce așeza mașina deasupra unei grămezi de pagini din ziarul *Washington Post* din ziua precedentă și începea să o examineze. Totul se petrecea în interiorul prăfuit, dar intim, al magaziei de unelte, unde aerul puțea a ulei și a benzină, a îngrășămintे și a erbicide. Pe rafturile din lemn de pin nelăcuit, săculețele cu semințe de iarbă și rumeguș erau împrăștiate printre lamele deteriorate și mânerule crăpate ale uneltelor de grădinărit. N-aveam voie să ne jucăm în magazia de unelte. De obicei, era încuiată. Jason luase cheia din stativul fixat în partea interioară a ușii subsolului.

Era o după-amiază toridă de vineri, așa că nu mă deranja să stau înăuntru, privindu-l cum lucra. Era, în același timp, instructiv și ciudat de liniștitor. Mai întâi a inspectat mașina, întinzându-se pe podea, lângă ea. Și-a plimbat cu răbdare degetele pe deasupra capacului, localizând capetele șuruburilor și, când s-a considerat mulțumit, le-a scos și le-a așezat

alături, în ordine, punând carcasa lângă ele, după ce a îndepărtat-o.

Și așa a ajuns la mecanismul intern. Învățase cumva sau intuise cum se folosește o cheie cu clichet și una dinamometrică. Mișcările lui tatonau uneori terenul, fără a fi vreodată nesigure. Lucra ca un artist sau ca un atlet – nuanțat, știind ce vrea, conștient de propriile limite. Demontase toate componentele la care reușise să ajungă și le înșirase pe foile înnegrite de unsoare din *Post*, când ușa magaziei s-a deschis cu un scârțâit strident și am tresărit amândoi.

E.D. Lawton se întorsese acasă mai devreme.

– La naiba, am șoptit, ceea ce mi-a adus drept câștig o privire aspră din partea bărbatului.

Stătea în cadrul ușii, într-un costum gri imaculat, făcut la comandă, trecând în revistă mașina făcută bucăți, în timp ce eu și Jason ne admiram picioarele, simțindu-ne, din instinct, la fel de vinovați ca și când am fi fost surprinși cu un exemplar din *Penthouse*.

– O *repari* sau o *strici*? a întrebat, în cele din urmă, pe un ton ce exprima un amestec de sfidare și de dispreț, care reprezenta semnătura sa verbală, un truc pe care îl perfecționase de atât de multă vreme, încât îi devenise o a doua natură.

– Domnule, a spus Jason, cu sfială. O repar.

– Înțeleg. E mașina *ta* de tuns iarba?

– Nu, sigur că nu, dar m-am gândit că domnului De Meyer s-ar putea să-i facă plăcere dacă...

– Dar mașina nu e nici a domnului De Meyer, nu-i așa? Dumnealui nu e proprietarul uneltelor. Ar trăi din ajutorul social, dacă nu l-aș angaja eu în fiecare vară. Este mașina *mea*.

E.D. a lăsat tăcerea să ia amploare, până când a devenit aproape dureroasă. Pe urmă a întrebat:

– Ai descoperit problema?

– Încă nu.

– Nu? Atunci ai face bine să-ți continui treaba.

Expresia de ușurare de pe chipul lui Jason avea ceva aproape supranatural.

– Da, domnule, a spus. M-am gândit că, după cină, aș...

– Nu. Nu după cină. O demontezi, o repari și o montezi la loc. Pe urmă poți să mănânci.

E.D. și-a întors apoi atenția nedorită către mine.

– Du-te acasă, Tyler. Nu vreau să te mai găsesc încă o dată aici. Ar fi trebuit să știi mai bine.

Am ieșit în fugă în lumina orbitoare a după-amiezii, clipind întruna.

Nu m-a mai prins încă o dată în magazie, dar numai fiindcă am avut grijă să-l evit. M-am întors mai târziu, în noaptea aceea, după ce m-am uitat pe fereastra dormitorului și am văzut lumina încă prelingându-se prin crăpătura de sub ușă. Am luat din frigider o pulpă de pui rămasă de la masă, am înfășurat-o în foiță de staniol și am plecat în grabă, la adăpostul întinericului. I-am atras atenția lui Jase cu o șoaptă și

el a stins lumina atât cât a fost nevoie ca să mă stre-cor neobservat înăuntru.

Era acoperit de adevărate tatuaje maori de unsoare și ulei, iar motorul mașinii de tuns iarba continua să fie reasamblat doar pe jumătate. După ce a luat câteva înghițituri lacome din pulpă, l-am întrebat de ce dura atât de mult.

– Aș fi putut s-o montez la loc în cincisprezece minute. Dar n-ar fi funcționat. Partea cea mai grea e să descoperi exact care e defectul. Plus că înrăutățesc întruna lucrurile. Dacă încerc să curăț alimentarea, pătrunde aerul. Sau crapă garnitura. Nimic nu e într-o stare prea bună. Carburatorul are o fisură ca un fir de păr, dar nu știu cum s-o repar. N-am piese de schimb. Nici sculele potrivite. Nici măcar nu știu ce scule *trebuie* să folosesc.

Fața i s-a încrețit și, pentru o clipă, am crezut că o să-nceapă să plângă.

– Atunci renunță, am sugerat. Du-te și spune-i lui E.D. că-ți pare rău și lasă-l să-și recupereze paguba din alocația ta sau din ce-o fi.

M-a privit lung, de parcă aș fi spus ceva impresionant, dar de o naivitate ridicolă.

– Nu, Tyler. Mulțumesc, dar nu.

– De ce?

Nu mi-a răspuns însă. A lăsat deoparte pulpa de pui și s-a întors la obsesia lui.

Când să plec, s-a auzit o altă bătaie extrem de ușoară în ușă. Jason mi-a făcut semn să sting lumina. A crăpat ușa și a intrat sora lui. Era evident îngrozită că E.D. ar fi putut-o găsi acolo. Nu-și ridica vocea la mai mult de o șoaptă. Dar, ca și mine, îi aduse ceva lui Jase. Nu o pulpă de pui. Un browser internet cu conexiune wireless, cât palma ei.

Când l-a văzut, lui Jason i s-a luminat fața.

– Diane! a exclamat.

Ea la redus la tăcere cu un șșt și mi-a zâmbit într-o parte.

– Nu e decât un gadget, a șoptit, și a dat din cap către noi amândoi înainte de a se strecura din nou afară.

– Știe ea, a spus Jason, după ce am rămas singuri. Gadgetul e banal. Rețeaua e utilă. Nu gadgetul, ci rețeaua.

După o oră, cerea sfatul unui grup de entuziaști de pe coasta de vest, care modificau motoare mici, adaptându-le pentru competițiile robotizate, cu manipulare prin telecomandă. La miezul nopții, terminase reparația temporară a duzinii de defecte ale mașinii de tuns iarbă. Am plecat, m-am furișat până acasă și l-am urmărit prin fereastra dormitorului când și-a chemat tatăl. E.D. a ieșit agale din Casa Mare, în pijama și într-o cămașă descheiată de flanel și a stat cu brațele încrucișate în timp ce Jason a pornit motorul, care suna distonant în întunericul de dinaintea zorilor. E.D. a ascultat câteva clipe,

apoi a ridicat din umeri și i-a făcut semn lui Jason să se întoarcă în casă.

Ezitând în pragul ușii, Jase a văzut geamul meu luminat din partea opusă a peluzei și a fluturat pe furiș mâna către mine.

Bineînțeles că reparațiile erau temporare. Grădinarul fumător de Gauloises și-a făcut apariția în miercurea următoare și tunsese cam jumătate de pajiște când mașina s-a blocat și n-a mai putut fi pornită. Ascultându-l din umbra lizierei, am învățat cel puțin o duzină de înjurături flamande utile. Lui Jason, a cărui memorie era de o acuratețe aproape fără cusur, i-a plăcut grozav *Godverdomme mijn kloten miljardedju!* – ceea ce înseamnă, într-o traducere cuvânt cu cuvânt făcută de Jason cu ajutorul dicționarului olandez-englez din biblioteca liceului Rice: „La dracu cu ouăle mele de-un-milion-de-ori-Iisuse!” În următoarele câteva luni, a folosit sudalma aceea ori de câte ori și-a rupt șireturile pantofilor sau a blocat vreun computer.

În cele din urmă, E.D. a fost nevoit să scoată banii pentru o nouă mașină de tuns iarba. La magazin i-au spus că reparația celei vechi ar fi fost prea costisitoare, era un miracol că funcționase atât de mult. Am aflat povestea prin intermediul mamei, care o auzise de la Carol Lawton. Și, din câte știu, E.D. nu i-a mai vorbit niciodată lui Jason despre asta.

Eu și Jase am mai răs totuși de vreo câteva ori pe seama întâmplării, după câteva luni bune, când amintirea nu mai avea aproape nimic dureros.

M-am întors cu gândul la Diane, al cărei dar pentru fratele ei nu fusese atât de conciliant ca al meu, dar se dovedise cu adevărat util. Unde era acum? Ce dar mi-ar fi putut aduce, să-mi ușureze povara? Era suficientă prezența ei.

Lumina zilei se scurgea lichidă prin încăpere, un fluviu luminos în care eram suspendat, scufundat în minute pustii.

Delirul nu e întotdeauna limpede și frenetic. Uneori e lent, reptilian, cu sânge rece. Priveam umbrele, târându-se ca niște șopârle în susul pereților camerei de hotel. Am clipit și s-a dus o oră. Am clipit din nou și s-a lăsat noaptea, nici o rază de soare pe Arcada pe care am privit-o înclinând capul, doar cer negru, nori tropicali de furtună, fulgere imposibil de deosebit de împunsăturile vizuale ale febrei, dar tunete de neconfundat, un miros umed, mineral, venit pe neașteptate de afară și răpăitul stropilor de ploaie scuipați pe balconul de beton.

Într-un târziu, alt sunet: un card în încuietoarea ușii, schelălăitul balamalelor.

– Diane, am spus. (Sau am șoptit sau croncănit.)

S-a grăbit să intre. Purta haine de stradă, un pulover garnisit cu fâșii de piele și o pălărie cu boruri late, de pe care picura apă. S-a oprit lângă pat, în picioare.

– Îmi pare rău!

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Doar...

– Tyler, vreau să spun că îmi pare rău, dar trebuie să te-mbraci. Trebuie să plecăm. Imediat. Chiar *acum*. Ne-așteaptă taxiul.

Am avut nevoie de ceva timp ca să procesez informația. În vremea asta, ea s-a apucat să arunce lucrurile într-o valiză din material dur: haine, acte false și autentice, carduri de memorie, o trusă capitonată, plină cu flacoane și seringi.

– Nu pot să mă țin pe picioare, am încercat să articulez, dar cuvintele nu voiau să sune cum ar fi trebuit.

Așa că, un moment mai târziu, a început să mă îmbrace, iar eu mi-am salvat o mică parte a demnității ridicându-mi picioarele fără să mi-o fi cerut și scrâșnind din dinți în loc să țip. Pe urmă m-am săltat în capul oaselor și Diane m-a făcut să mai beau niște apă din sticla de lângă pat. M-a condus la baie, unde am slobozit un șir de picături noroioase de urină de un galben-canar.

– La naiba, te-ai deshidratat cu totul.

Mi-a dat încă o înghițitură zdravănă de apă și mi-a făcut o injecție cu analgezic, care mi-a ars brațul ca o doză de venin.

– Tyler, îmi pare atât de rău!

Dar nu destul de rău ca să nu mă mai silească să-mi pun o haină de ploaie și o pălărie grea.

Eram destul de treaz ca să-i aud neliniștea din glas.

– De ce fugim ?

– Să spunem că m-am întâlnit îndeaproape cu niște tipi antipatici.

– Unde mergem ?

– Departate de litoral. Grăbește-te !

Așa că ne-am zorit de-a lungul coridorului întunecat al hotelului, apoi în josul șirului de trepte ce ne despărțeau de parter, Diane târând valiza în mâna stângă și sprijinindu-mă pe mine cu dreapta. A fost un drum lung. Mai ales pe scări.

– Nu mai geme, mi-a șoptit de vreo două ori.

M-am abținut. Sau, cel puțin, așa cred.

Pe urmă afară, în noapte. Ploaia ricoșând de trotuarele noroite și sfârâind pe capota unui taxi vechi de douăzeci de ani, cu motorul supraîncălzit. Din adăpostul mașinii, șoferul mi-a aruncat o privire suspicioasă. I-am întors-o.

– Nu e bolnav, i-a spus Diane, schițând gestul ridicării unei sticle la buze, iar bărbatul s-a încruntat, dar a acceptat bancnotele îndesate de ea în mână.

Narcoticele și-au făcut efectul în timpul călătoriei cu mașina. Noaptea, străzile din Padang aveau un miros cavernos, de asfalt umed și de pește intrat în putrefacție. Sub roțile taxiului, petele lucioase de ulei se rupeau în curcubeie. Am părăsit cartierul turistic,

cu luminile lui de neon, și am pătruns harababura de magazine și de locuințe înălțate în jurul orașului în ultimii treizeci de ani, mahalalele cu construcții improvizate cedând locul în favoarea unei noi prosperități, cu buldozere parcate sub prelate întinse între cocioabele cu acoperișuri de tablă. Casele de report se înălțau precum ciupercile crescute din compostul de pe terenurile luate ilegal în folosință. Pe urmă am trecut prin zona fabricilor, cu pereți gri și garduri de sârmă ghimpată, și cred că am adormit din nou.

Fără să mai visez insulele Seychelles, ci pe Jason. Pe el, preferința lui pentru rețele („nu un gadget, ci o rețea”), rețelele pe care le crease și le populase și locurile unde îl conduseseră.

NOPȚI AGITATE

Seattle, în septembrie, la cinci ani după eșecul atacului rachetelor din China: m-am întors acasă cu mașina, într-o zi ploioasă de vineri, la o oră de vârf și, imediat ce m-am văzut în apartamentul meu, am deschis interfața audio și am accesat o listă de melodii pe care le grupasem sub titlul „Terapie“.

La secția de urgențe a spitalului Harborview fusese o zi lungă. Mă ocupasem de două răni de glonț și de o tentativă de sinucidere. În spatele pleoapelor mele, plana imaginea sângelui prelins de pe rama unei târgi cu roțile. Mi-am schimbat hainele ude de ploaie cu o pereche de blugi și cu un pulover din bumbac, mi-am turnat ceva de băut și am rămas în picioare, lângă fereastră, privind orașul care clocoțea în întuneric. Undeva acolo se afla cheiul întunecat al golfului Puget Sound, ascuns de învolburarea

norilor. Traficul aproape încremenise pe autostrada interstatală cinci, un fluviu roșu, luminos.

Asta era în esență viața mea, așa cum mi-o făurisem. Totul se sprijinea, în echilibru, pe un singur cuvânt.

În scurt timp, Astrud Gilberto cânta melancolic și ușor în falset despre corzile chitarei și despre muntele Corcovado, dar eram încă prea preocupat de ce-mi spusese Jason la telefon, în noaptea precedentă. Atât de preocupat, încât nu reușeam nici măcar să ascult muzica așa cum trebuia. *Corcovado*, *Desafinado*, câteva înregistrări cu Gerry Mulligan, ceva Charlie Byrd. Terapie. Dar totul se pierdea în zgomotul ploii. Mi-am încălzit cina la microunde și am mâncat-o fără să-i simt gustul, apoi am renunțat la orice speranță de a dobândi echilibrul karmic și m-am gândit să bat la ușa Gisellei, să văd dacă era acasă.

Giselle Palmer închiriasse apartamentul aflat la trei uși distanță. Mi-a deschis, purtând o pereche de blugi jerpeliți și o cămașă veche de flanel, care anunțau o seară petrecută în casă. Am întrebat-o dacă era ocupată sau dacă avea chef să-și piardă vremea.

– Știu și eu, Tyler. Pari destul de posomorât.

– Mai degrabă în conflict cu mine însumi. Mă gândesc să plec din oraș.

– Chiar așa? Un soi de călătorie de afaceri?

– Definitiv.

– Oh, a făcut, și zâmbetul i-a pălit. Când ai luat hotărârea asta?

- Nu m-am hotărât. Aici e problema.
- A deschis ușa mai larg și mi-a făcut semn să intru.
- Serios ? Unde pleci ?
- Poveste lungă.
- Înseamnă că simți nevoia să bei ceva înainte de a vorbi ?
- Cam așa ceva, am spus.

Giselle mi se autoprezentase la o întrunire a chirieșilor, organizată cu un an în urmă, în subsolul clădirii. Avea douăzeci și patru de ani și-mi ajungea până la claviculă. Ziua lucra într-un restaurant din Renton, dar când am început să ne-ntâlnim la o cafea în după-amiezile de duminică mi-a povestit că era „o femeie de stradă, o prostituată, asta e slujba mea cu jumătate de normă“.

Făcea parte dintr-un grup de femei libertine, care își destăinuiau reciproc numele unor bărbați mai în vârstă (prezentabili, de obicei căsătoriți), dispuși să plătească pentru sex cu generozitate, dar îngroziți de negocierile din stradă. În timp ce-mi povestise, Giselle își îndreptase umerii și mă privise sfidător, pentru cazul că aș fi fost șocat sau dezgustat. Nu fusesem. La urma urmelor, erau anii Turbionului. Oamenii de vârsta ei își făceau propriile reguli, la bine și la rău, iar cei ca mine se abțineau de la orice critică.

Am continuat să ne bem cafeaua și să cinăm câteodată împreună. În două rânduri, i-am completat câte

o cerere de efectuare a analizelor sângelui. La ultimul test, Giselle nu era infectată cu HIV, și singura boală transmisibilă semnificativă, pentru care lua antibiotice, era cea provocată de virusul West Nile. Cu alte cuvinte, fusese prudentă, dar și norocoasă.

Problema comercializării sexului, îmi spusese, este că începe să-ți definească viață, până și la nivelul semiamatorismului. Devii genul de persoană care umblă cu prezervative și viagra în poșetă. Atunci de ce mai continua, când ar fi putut obține, să zicem, un serviciu de noapte la un magazin Walmart? O întrebare pe care n-o considera binevenită și la care răspundea apărându-se („Poate că e un capriciu. Sau un hobby, știi, ca trenurile în miniatură.“) – dar eu știam că fugise din Saskatoon, din cauza abuzurilor unui tată vitreg, la o vârstă fragedă, și nu era greu de imaginat cum urma să i se reflecte totul în viață. Bineînțeles că apela la invariabila scuză a comportamentului riscant, invocată de toți cei care aveau o anumită vârstă: aproape-sigura extincție a omenirii. Mortalitatea, a spus cândva un scriitor din generația mea, e un atu care taie moralitatea.

– Așadar, m-a întrebat, cât de tare e nevoie să te-mbeți? Vrei să te-amețești sau să te faci criță? De fapt, s-ar putea să n-avem de ales. N-am prea multe în bar în seara asta.

Mi-a pregătit un amestec predominat de votcă și care, după gust, părea să fi fost extras dintr-un rezervor

de combustibil. Am eliberat un scaun, dând la o parte un ziar, și m-am așezat. Apartamentul era mobilat decent, dar ea se ocupa de el ca un boboc de dormitor din căminul studentesc. Ziarul era deschis la pagina editorialului. Caricatura se referea la Turbion: Ipotețicii erau înfățișați ca doi păianjeni negri, strângând Pământul cu picioarele păroase. Textul: ÎI MÂNCĂM ACUM SAU AȘTEPTĂM ALEGERILE ?

– Nu înțeleg deloc chestia asta, a spus Giselle, aruncându-se pe canapea și agitând ziarul cu piciorul.

– Caricatura ?

– Toată povestea. Turbionul. „Fără întoarcere.“ Din câte citești în ziare, e ca și cum... ce ? Există ceva dincolo de cer și nu e prietenos. Asta-i tot ce știu.

Probabil că majoritatea oamenilor ar fi putut semna o asemenea declarație. Dintr-un anumit motiv – poate că era ploaia sau sângele care cursese în prezența mea în ziua aceea – spusele ei m-au indignat.

– Nu-i chiar atât de greu de înțeles.

– Nu ? Atunci, de ce se-ntâmplă ?

– Întrebarea nu e *de ce*. Nimeni nu știe *de ce*.

Cât despre întrebarea *ce*...

– N-am nevoie de o prelegere. Ne aflăm într-un soi de săculeț cosmic și universul se rotește scăpat de sub control, bla bla bla.

M-a enervat iarăși.

– Tu îți cunoști adresa, nu-i așa ?

A sorbit din băutură.

– Sigur că da.

– Fiindcă îți place să știi unde te afli. La câțiva kilometri de ocean, la o sută cincizeci de frontieră, la câteva mii, către vest, față de New York – corect?

– Da, și ce-i cu asta?

– Vreau să subliniez ceva. Oamenilor nu le e greu să facă deosebirea între Spokane și Paris, dar când e vorba de cer văd doar un imens roi amorf, misterios. Cum vine asta?

– Nu știu. Din cauză că am învățat astronomie din reluările serialului *Star Trek*? Cu alte cuvinte, cât de multe ar trebui să știu despre lună și despre stele? Pe care nu le-am mai văzut de când eram puștoaică. Până și savanții admit că jumătate din timp nu știu despre ce vorbesc.

– Ți se pare OK?

– Ce dracu' se schimbă dacă mi se pare OK sau nu? Știi ce, poate-ar fi bine să deschid televizorul. Ne-am putea uita la un film, iar tu ai putea să-mi povestești de ce te gândești să pleci din oraș.

– Stelele sunt ca oamenii. Trăiesc și mor după un timp previzibil. Soarele îmbătrânește repede și, pe măsură ce îmbătrânește, arde mai mult combustibil. Luminozitatea lui creștea cu zece la sută la fiecare miliard de ani. Sistemul solar se schimbase deja într-un mod care ar fi făcut Pământul de nelocuit chiar dacă Turbionul ar fi încetat în clipa aceea. Punctul de unde nu mai există întoarcere. Despre

asta scriau ziarele. La știri nu se vorbea despre așa ceva, cu excepția faptului că președintele Clayton anunțase oficial totul, recunoscând într-un discurs că ținând cont de cele mai avizate opinii științifice, nu exista nici o cale de întoarcere la *status quo ante*, adică la starea anterioară a lucrurilor.

M-a privit lung, cu o expresie nefericită.

– Toate rahaturile astea...

– Nu sunt rahaturi.

– Poate că nu, dar nu-mi fac nici un bine.

– Încercam doar să-ți explic...

– Dă-o-n mă-sa, Tyler. Ți-am cerut eu vreo explicație? Ia-ți coșmarurile și du-te acasă. Sau liniștește-te și spune-mi de ce vrei să pleci din Seattle.

Are legătură cu prietenii ăia ai tăi, nu-i așa?

Îi povestisem despre Jason și Diane.

– Mai ales cu Jason.

– Așa-numitul geniu.

– Nu doar așa-numit. E în Florida...

– Face ceva pentru tipii care se ocupă de sateliți, așa spuneai.

– Transformă planeta Marte într-o grădină.

– Și asta scria în ziare. Chiar e posibil?

– N-am idee. Jason pare să creadă.

– O să dureze mult?

– Ceasul merge mai repede după ce treci de o anumită altitudine.

– Îhî. Și de ce are nevoie de tine?

Păi, da, de ce? Bună întrebare. Excelentă întrebare.

– Angajează un medic pentru clinica internă din Periheliu.

– Credeam că ești un simplu medic generalist.

– Asta sunt.

– Atunci ce te îndreptățește să fii medicul unor astronauti?

– Absolut nimic. Dar Jason...

– Face o favoare unui vechi amic? Ei, asta e de înțeles. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei bogați, ce spui? Rămâne-ntre prieteni.

Am ridicat din umeri. Las-o să creadă. Nu era nevoie să mă destăinui, iar Jase nu spusese nimic precis...

Dar, în timpul convorbirii noastre, îmi lăsase impresia că nu mă voia doar ca doctor al casei, ci ca medicul lui personal. Fiindcă avea o problemă. De genul celor pe care nu dorea să le împărtășească membrilor Periheliului. Și despre care nu se putea nici măcar vorbi la telefon.

Giselle își terminase votca, dar a cotrobăit prin poșetă și a scos o țigară de marijuana, ascunsă într-o cutie de tampoane.

– Fac pariu că salariul e bun.

A aprins o brichetă de plastic, a apropiat flacăra de capătul răsucit țigării și a tras din ea cu putere.

– N-am intrat în amănunte.

A suflat fumul.

– *Ești* un bleg. Poate că de-asta te gândești tot timpul la Turbion. Tyler Dupree, aproape autist. Știi că asta *ești*. Ai toate simptomele. Fac pariu că Jason Lawton ăsta e exact la fel. Fac pariu că are o erecție ori de câte ori pronunță cuvântul „miliard“.

– Nu-l subestima. Ar putea contribui într-adevăr la salvarea rasei umane.

Dar nu pe toți reprezentanții ei.

– Cea mai tare ambiție a unui tocilar auzită vreodată. Și sora aia a lui, cu care te-ai culcat...

– O singură dată.

– O dată. A devenit credincioasă, nu-i așa?

– Așa-i.

A devenit și a rămas, din câte aflasem. Nu mai știam nimic de ea, din noaptea aceea din Berkshires. Încercasem să aflu mai multe, dar două emailuri rămăseseră fără răspuns. Nici Jase nu primise prea multe vești, dar, după spusele lui Carol, locuia împreună cu Simon undeva în Utah sau în Arizona – într-un stat din vest în care nu fusesem niciodată și pe care nu mi-l puteam imagina – unde eșuaseră după dizolvarea mișcării Noua Împărăție.

– Nici asta nu e greu de imaginat.

Giselle mi-a întins țigara. Nu mă împăcam foarte bine cu marijuana. Dar eram încordat din cauza replicii cu „tocilarul“. Am tras fumul adânc în piept, și efectul a fost identic cu cel din vremea când stăteam în Stony Brook: afazie instantanee.

– Trebuie să fi fost cumplit pentru ea. Povestea cu Turbionul, pe care voia doar s-o dea uitării, ceea ce n-ar fi reușit alături de tine și de familie. În locul ei, și eu m-aș fi aruncat în brațele religiei. Aș fi cântat în nenorocitul ăla de cor.

– E chiar atât de greu să privești lumea? am întrebat cu întârziere, de dincolo de aburii drogului.

Giselle a întins mâna și a recuperat țigara.

– Da, de acolo de unde stau eu. De cele mai multe ori.

A întors capul, distrasă. Tunetul a zăngănit fereastră, parcă nemulțumit de căldura uscată dinăuntru. Vreme aspră traversa țara, venind dinspre sud.

– O să fie una dintre iernile alea urâte. Aș vrea să fi avut un șemineu. Muzica mi-ar prii. Dar mă simt prea obosită ca să mă ridic.

M-am apropiat de instalația audio și, dintre albumele descărcate, am ales unul de-al lui Stan Getz, iar saxofonul a încălzit atmosfera așa cum nu ar fi putut-o face un șemineu. Giselle a dat aprobator din cap: n-ar fi ales asta, dar îi plăcea...

– Așa că te-a sunat și ți-a oferit slujba.

– Exact.

– Și tu i-ai spus c-o accepți?

– I-am spus că mă gândesc.

– Asta faci acum? Te gândești la propunere?

Părea să insinueze ceva, dar nu-mi dădeam seama ce.

– Cred că da.

– Eu cred că nu. Cred că știi deja ce-ai de gând să faci. Știi ce? Cred c-ai venit încoace să-ți iei rămas-bun.

I-am spus că-mi imaginam că era posibil.

– Atunci așază-te lângă mine.

M-am mutat pe canapea, fără pic de vlagă. Giselle s-a întins și și-a pus picioarele în poala mea. Purta șosete bărbătești, o pereche oarecum caraghioasă, cu romburi difuze. Manșetele blugilor i se ridicaseră deasupra gleznelor.

– Pentru un tip care e în stare să se uite la o rană de glonț fără să clipească, ești destul de bun când e vorba să eviți oglinzile.

– Asta ce vrea să însemne?

– Înseamnă că, evident, n-ai terminat-o într-adevăr cu Jason și Diane. Mai ales cu ea.

Dar era imposibil ca Diane să mai însemne ceva pentru mine.

Poate că am vrut să dovedesc asta. Poate că de aceea am sfârșit împleticindu-mă alături de Giselle până în dormitorul ei dezordonat, fumând o altă marijuana, prăbușindu-mă pe cuvertura de un roz Barbie, făcând dragoste sub ferestrele orbite de ploaie și adormind unul în brațele celuilalt.

Dar, în visele care au urmat, chipul ce plutea în mintea mea nu era al Gisellei și, peste vreo două ore, m-am trezit spunându-mi: Dumnezeuule, are dreptate, plec în Florida.

Până la urmă, a fost nevoie de săptămâni întregi pentru a face aranjamentele, atât în ce-l privea pe Jason, cât și la spital. În tot acest timp, m-am mai întâlnit cu Giselle, dar numai pe fugă. Era în căutarea unei mașini uzate și i-am vândut-o pe a mea. Nu voiam să risc, traversând țara la volan. (Șansele de a fi jefuit pe autostradă erau din ce în ce mai mari.) Însă nici unul dintre noi n-a făcut vreo aluzie la aventura noastră, care venise și plecase odată cu ploaia, fiind o favoare cu un ușor iz de beție din partea cui-va, cel mai probabil dintr-a ei.

În afară de Giselle, în Seattle erau puțini oameni cărora simțeam nevoia să le spun la revedere, iar în apartamentul meu nu se aflau prea multe lucruri pe care îmi doream să le păstrez, nimic mai substanțial decât niște fișiere digitale, extrem de ușor deplasabile, și de câteva sute de discuri vechi. În ziua plecării, Giselle m-a ajutat să-mi stivuiesc bagajele pe bancheta din spate a taxiului.

– Aeroportul Tacoma, i-am spus șoferului, iar ea și-a fluturat mâna, în semn de rămas-bun – nu cu o deosebită tristețe, dar cel puțin cu un aer melancolic –, în timp ce mașina intra în trafic.

Giselle era un om bun și ducea o viață riscantă. N-am mai revăzut-o niciodată, dar sper că a supraviețuit haosului de mai târziu.

Zborul către Orlando se făcea cu un avion vechi, care scârțâia din toate încheieturile. Tapiseria era uzată, iar ecranele video încastrate în spătarele scaunelor ar fi trebuit înlocuite de mult. Mi-am ocupat locul între un om de afaceri rus, așezat lângă fereastră, și o femeie între două vârste, care stătea în partea dinspre culoar. Conversația îl lăsa rece pe rusul urșuz, dar femeia avea chef de vorbă: era transcriptionist medical profesionist și mergea la Tampa, într-o vizită de două săptămâni la fiica și ginerele ei. Se numea Sarah și am discutat despre probleme medicale, în timp ce aeronava atingea cu greutate altitudinea de zbor.

În cei cinci ani care trecuseră de la spectacolul chinezesc de artificii, în industria aerospațială fuseseră pompate sume imense din banii federali. Însă aviația civilă primise o foarte mică parte, acesta fiind motivul pentru care avioanele recondiționate mai erau în folosință. Banii intraseră, în schimb, în tot felul de proiecte conduse de E.D. Lawton din biroul lui de la Washington și planificate de Jason în cadrul fundației Periheliu din Florida: studii ale Turbionului, în care fusese inclus, recent, efortul depus în privința planetei Marte. Administrația Calyton păstorise totul prin intermediul unui Congres maleabil, mulțumit să ofere impresia că făcea ceva palpabil în privința Turbionului. Era prielnic pentru moralul maselor. Și era cu atât mai bine, că

nimeni nu se aștepta la o materializare imediată a rezultatelor.

Banii federali ajutaseră la menținerea economiei pe linia de plutire, cel puțin în sud-vest, zona metropolitană Seattle și pe coastele Floridei. Dar prosperitatea nu era decât o pojghiță firavă, cu o evoluție mult prea lentă, iar Sarah era îngrijorată pentru fiica sa. Ginerele era instalator, disponibilizat pe termen nedefinit de un distribuitor de gaze naturale din zona orașului Tampa. Trăiau într-o rulotă, din ajutoare sociale, străduindu-se să-l crească pe Buster, băiețelul lor de trei ani, nepotul lui Sarah.

– Ți se pare un nume ciudat pentru un băiat? m-a întrebat. *Buster*? Sună a nume de vedetă din filmele mute. Dar adevărul e că, într-un anume fel, i se potrivește.

I-am spus că numele erau ca hainele: fie le purtai tu, fie te purtau ele.

– Așa să fie, Tyler Dupree? s-a întrebat, iar eu am zâmbit prosteste. Bineînțeles că nu știu de ce vor tinerii să aibă copii în ziua de astăzi, a adăugat. Oricât de îngrozitor ar suna. Firește că n-am nimic împotriva lui Buster. Îl iubesc din toată inima și sper să aibă o viață lungă și fericită. Dar nu mă pot împiedica să nu mă-ntreb: ce șanse are?

– Uneori, oamenii au nevoie de ceva care să le păstreze speranța, am răspuns, întrebându-mă dacă

nu cumva adevărul acesta banal încercase să mi-l spună Giselle.

– Mulți tineri *nu vor* copii, aleg în mod deliberat să nu aibă, ca o faptă bună. Ei cred că lucrul cel mai bun pe care-l poți face pentru un copil este să-l cruți de suferința care ne așteaptă pe toți.

– Nu sunt sigur că știe cineva ce anume ne așteaptă.

– Adică, punctul din care nu mai există întoarcere și toate...

– De care am trecut deja. Și încă mai existăm. Dintr-un anumit motiv.

Și-a arcuit sprâncenele.

– Credeți că există *anumite motive*, doctore Dupree?

Am mai stat la taifas o vreme.

– O să-ncerc să dorm, a spus apoi Sarah, îndesând perna minusculă, pusă la dispoziție de linia aeriană, între gât și rezemătoarea pentru cap.

Dincolo de fereastra parțial astupată de rusul nepăsător, soarele asfințise și cerul devenise negru ca funinginea. Nu era nimic de văzut, cu excepția reflexiei lămpii de deasupra capului, căreia i-am micșorat intensitatea, concentrându-mă apoi asupra propriilor genunchi.

Ca un idiot, împachetasem tot ce se putea citi în valizele din compartimentul pentru bagaje. Dar în plasa scaunului din fața lui Sarah era o revistă ferfenițită,

asa că am întins mâna și am apucat-o. Avea o co-pertă simplă, albă, și se numea *Poarta*. O publicație religioasă, probabil uitată de un pasager anterior.

Am răsfoit-o, gândindu-mă, inevitabil, la Diane. În anii scurși de la atacul eșuat împotriva artefactelor Turbionului, mișcarea Noua Împărăție își pierduse coerența de odinioară. Fondatorii o repudiaseră și jovialul ei comunism sexual se mistuise sub presiunea bolilor venerice și a avidității umane. În ziua de astăzi, nimeni, nici măcar cel mai *avangardist* extremist al religiozității la modă, nu se mai descria pe sine însuși, pur și simplu, drept „NI”. Puteai să fii hec-torian, preterist (total sau parțial), restaurator al Împărăției – dar niciodată un simplu adept al „Noii Împărății”. Circuitul ekstasis, pe care îl făceau Diane și Simon în vara când ne întâlniserăm la Berkshires, își încetase existența.

Niciuna dintre facțiunile rămase din NI nu se mai bucura de cine știe ce priză la public. Convenția Baptistă din Sud avea singură mai mulți membri decât toate sectele Împărăției laolaltă. Concentrarea mișcării asupra milenarismului îi transferase anxietății religioase care înconjura Turbionul ponderea sa disproporționată. Noii Împărății i se datora, în parte, faptul că atât de multe pancarte de pe marginea șoselelor afișau textul CATASTROFĂ ÎN DESFĂȘURARE și că numeroase biserici obișnuite

fuseseră obligate să se concentreze asupra întrebărilor ridicate de apocalipsă.

Poarta părea să fie organul de presă al facțiunii dispensaționaliste de pe coasta de vest, destinat publicului larg. Găzduia, alături de un editorial care îi ataca pe calviniști și pe covenanti, trei pagini cu rețete și o rubrică de recenzii de filme. Mi-a atras privirea un articol intitulat „Jertfa de Sânge și Juninca Roșie” – o poveste despre o vițelușă pe de-a-ntregul roșie, care avea să apară „întru îndeplinirea prorocirii”, fiind sacrificată pe Muntele Templului din Israel și vestind „Înălțarea la Ceruri”. După toate aparențele, vechea credință a mișcării NI, conform căreia Turbionul era un act aducător de mântuire, o luase razna. „Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului”, Luca 21:35. Un laț, nu o izbăvire. Era preferabilă găsirea unui animal pe care să-l jertfești prin foc: suferința se dovedise a fi mult mai chinuitoare decât era de așteptat.

Am îndesat revista la loc, în plasa din spatele scaunului, în timp ce avionul se hurduca într-o zonă cu turbulențe atmosferice. Sarah s-a încruntat în somn. Omul de afaceri rus a chemat stewardul și i-a cerut un cocteil cu whisky.

Mașina pe care am închiriat-o în Orlando, a doua zi dimineață, avea două găuri de glonț în portiera

pasagerului, chituite și vopsite, dar totuși vizibile. L-am întrebat pe angajat dacă mai exista și altceva.

– E ultima din lot, dar, dacă nu vă deranjează să așteptați două ore...

Nu, am spus, era bună și aia.

Am luat-o spre est, pe Bee Line Expressway, apoi am virat spre sud, intrând pe autostrada interstată 95. M-am oprit pentru micul dejun la un local Denny's de pe marginea drumului, iar chelnerița, simțind că în momentul acela duceam dorul unei case, a umplut cu generozitate ceașca de cafea.

– Drum lung?

– Nu mai mult de-o oră.

– Atunci, aproape ai *ajuns*. Acasă sau aiurea?

Când și-a dat seama că nu-i puteam da un răspuns prompt, a zâmbit.

– O să rezolvi totul, dragule. Toți o facem, mai devreme sau mai târziu.

În schimbul acestei binecuvântări de la margine de drum, i-am lăsat un bacșiș prostesc de generos.

Campusul Periheliului – pe care Jason îl numise, în mod îngrijorător, „lagărul” – se afla la o bună distanță, către sud, față de platformele de lansare de la Canaveral/Kennedy, unde strategiile sale erau transpuse în practică. Fundația (acum o agenție guvernamentală oficială) nu făcea parte din NASA, deși „interacționau”, împrumutându-și reciproc inginerii și personalul auxiliar. Într-un anumit sens, reprezenta

un nivel al birocrăției pe care NASA fusese silită să-l accepte de către administrațiile perindate de la începuturile Turbionului și care orienta agenția spațială muribundă în direcții pe care foștii săi conducători nu le-ar fi putut anticipa și pe care ar fi fost posibil să nu le accepte. E.D. domnea asupra comitetului său de conducere, iar Jason preluase controlul efectiv al programului de dezvoltare.

Ziua devenea din ce în ce mai călduroasă, acea caniculă specifică Floridei, care dădea impresia că se înalță din pământ, terenul jilav părând să asude ca o fleică pusă la grătar. Am trecut pe lângă pâlcuri de palmieri pitici neîngrijiți, pe lângă zone letargice de antrenament pentru surf, pe lângă rigole cu apă stătută, verzuie, și pe lângă cel puțin un loc unde se săvârșise o infracțiune – mașini de poliție în jurul unei camionete gri, trei bărbați aplecați deasupra capotei încinse de metal, cu mâinile legate la spate. Un polițist care dirija circulația s-a uitat lung la numerele de înmatriculare ale mașinii mele închiriate și și-a fluturat mâna, făcându-mi semn să trec, cu o suspiciune generalizată, fără obiect, scânteindu-i în priviri.

Când am ajuns în „lagărul“ Periheliului, locul nu mi s-a părut atât de înfiorător cum o sugera cuvântul respectiv. Era un complex industrial zugrăvit într-un roz-portocaliu, modern și curat, situat pe o pajiște unduitoare, de un verde imaculat, cu porți

masive, dar nicidecum intimidante. Paznicul din ghereta de la intrare a aruncat o privire în interiorul mașinii, mi-a cerut să deschid portbagajul, și-a vârât laba prin valize și prin cutiile cu discuri, apoi mi-a dat un permis provizoriu de trecere, agățat de o clemă de buzunar, și m-a îndrumat către parcare vizitatorilor.

– În spatele aripii de sud, urmăriți drumul din stânga, vă doresc o zi bună.

Transpirația îi transformase uniforma albastră într-una indigo.

Abia ce oprisem mașina, când Jason și-a făcut apariția, deschizând o pereche de uși de sticlă mată, pe care scria TOȚI VIZITATORII TREBUIE SĂ SE ÎNREGISTREZE, și a traversat un petic de gazon, ajungând în deșertul fierbinte al parcării.

– Salut, Jase! am spus, zâmbind.

– Doctore Dupree! Ce-i cu mașina asta, a rânjit. Închiriată? O să trimitem pe cineva s-o ducă înapoi, la Orlando. Îți găsim ceva mai simpatic. Ai deja un loc unde să stai?

I-am amintit că promisesse c-o să se ocupe și de asta.

– Oho, *s-a rezolvat!* Sau, mai degrabă, *se rezolvă*. Negociem închirierea unui locșor, la nici douăzeci de minute distanță. Cu vedere spre ocean. O să fie gata în două zile. Între timp, ai nevoie de o

cameră la hotel, dar asta-i ușor de aranjat. Așa că, de ce stăm aici, afară, absorbind ultraviolete?

L-am urmat în interiorul aripii sudice a complexului. M-am uitat cum mergea. Am observat cum se înclina ușor spre stânga, cum își menaja mâna dreaptă.

Imediat ce am intrat, ne-a asaltat aerul condiționat, o adiere arctică, mirosind de parcă ar fi fost pompată din cripte sterile aflate în adâncul pământului. Holul era acoperit de dale de granit și de mozaic lustruit. Mai mulți paznici, de data asta instruiți să dea dovadă de o politețe desăvârșită.

– Mă bucur că ești aici. N-ar trebui să pierd vremea, dar vreau să-ți arăt locul. Un tur rapid. Am doi tipi de la Boeing în sala de ședințe. Unul din Torrance, altul din St Louis, de la Grupul de Sisteme Integrate de Apărare al Boeing. Sunt foarte mândri că au îmbunătățit tehnologia pe bază de ioni de xenon, sporind productivitatea, de parcă ar conta cine știe ce. Nu avem nevoie de subtilități, le tot spun, ci de fiabilitate, de simplitate...

– Jason.

– Ce-i?

– Ia o pauză.

Mi-a aruncat o privire aspră, iritată. Pe urmă s-a domolit și a râs zgomotos.

– Îmi cer scuze! E ca și cum – ții minte, când eram copii? De fiecare dată când unul dintre noi primea o jucărie nouă trebuia să se laude cu ea?

De obicei, Jase era cel care avea jucării noi sau, cel puțin, jucării scumpe. Însă i-am spus că da, îmi aduceam aminte.

– Ei bine, aș fi neserios dacă i-aș face o asemenea descriere oricui altcuiva în afară de tine, dar ceea ce avem aici, Tyler, este cea mai mare ladă cu jucării a omenirii. Dă-mi voie să mă fălesc, OK ? Pe urmă mergem să te instalăm. Îți lăsăm timp să te obișnuiești cu clima. Dacă e posibil.

Așa că am luat-o pe urmele lui, străbătând partea tuturor celor trei aripi și admirând așa cum se cuvenea sălile de ședințe și birourile, laboratoarele imense și atelierile de proiectare, unde erau imaginate prototipurile sau se stabileau țintele misiunilor, înainte ca planurile și obiectivele să le fie înmânate antreprenorilor plătiți cu bani frumoși. Totul extrem de interesant, totul extrem de uimitor. Am încheiat turul în infirmeria din incintă, unde i-am fost prezentat doctorului Koenig, medicul care demisionase și care mi-a strâns mâna fără entuziasm, apoi a plecat târșându-și picioarele și spunând, peste umăr:

– Îți urez noroc, doctore Dupree.

De data asta, pagerul din buzunarul lui Jason a început să bâzâie atât de des, încât nu l-a mai putut ignora.

– Tipii de la Boeing, a zis. Trebuie să le admir unitățile principale de alimentare cu energie, altfel stau îmbufnați. Găsești drumul înapoi, către recepție ?

Am trimis-o pe Shelly, asistenta mea, să te aștepte acolo. Ea o să-ți găsească o cameră. Putem sta de vorbă mai târziu. Tyler, îmi pare atât de bine să te revăd!

O altă strângere de mână, ciudat de lipsită de vlagă, apoi a plecat, tot înclinat către stânga, lăsându-mă să mă întreb nu dacă era bolnav, ci cât de mult și în ce măsură i se putea agrava boala.

Jason s-a ținut de cuvânt. Într-o săptămână, eram mutat într-o casă mică, mobilată, la fel de fragilă în aparență cum păreau în ochii mei toate casele din Florida, șipci și stâlpi de lemn, pereții aproape numai ferestre, dar chiria trebuie să fi fost costisitoare: de pe balconul de la etaj priveai în josul unei pante lungi, care megea spre ocean, trecând pe lângă o zonă comercială. Până în acel moment, fusesem deja pus la curent, în trei rânduri, de taciturnul doctor Koenig, evident nefericit la Periheliu, dar care își făcea meseria cu nemăsurată *seriozitate*. Mi-a încredințat dosarele pacienților și mi-a prezentat personalul auxiliar, iar în luna următoare am consultat primul meu pacient, un tânăr metalurg, care își scrântise glezna jucând fotbal în spațiul amenajat pe peluza dinspre sud. Clinica era, evident, „ultradotată“, cum ar fi spus Jase, pentru sarcinile simple pe care le aveam de îndeplinit în fiecare zi. Dar el pretindea că anticipează o vreme

când asistența medicală avea să răzbată cu greu din afara porților.

Am început să mă acomodez. Scriam sau prelungeam rețete, distribuiam aspirină, răsfoiam fișele pacienților. Glumeam cu Molly Seagram, asistenta mea, căreia îi eram pe plac (zicea ea) mult mai mult decât îi fusese doctorul Koenig.

Noaptea mă duceam acasă și priveam fulgerele pâlpâind printre norii care se ancorau în largul coastelor, ca niște imense clipere electrificate.

Și așteptam să mă sune Jason, ceea ce n-a făcut, nu înainte de a trece aproape o lună. Într-o seară de vineri, după asfințit, a apărut dintr-odată la ușă, neanunțat, îmbrăcat lejer (blugi, tricou) și sustrăgând astfel un deceniu din vârsta pe care o afișa de obicei.

– M-am gândit să trec pe aici, a spus. Dacă e OK.

Bineînțeles că era. Am urcat la etaj, eu am adus două sticle de bere din frigider și am stat o vreme pe balconul văruit în alb. Jase a început să spună lucruri de genul: „E grozav să te revăd” și „E bine să te avem la bord”, până când l-am întrerupt:

– N-am ce face cu un vagon de urări de bun venit. Sunt eu, Jase.

A râs cu sfială, și pe urmă totul a mers mai ușor. Ne-am lăsat în voia amintirilor.

– Primești des vești de la Diane? l-am întrebat, la un moment dat.

A ridicat din umeri.

– Rareori.

N-am insistat. Pe urmă, după ce băuserăm amândoi câte două beri, când aerul s-a răcorit și a sporit liniștea serii, l-am întrebat cum stătea cu viața personală.

– Sunt ocupat, a spus. După cum s-ar putea să-ți fi dat seama. Ne apropiem de primele lansări ale semințelor, suntem mai aproape decât am permis să afle presa. Lui E.D. îi place să fie mereu cu un pas înainte. E la Washington în cea mai mare parte a timpului, Clayton ne urmărește personal, îndeaproape, suntem favoriții administrației, cel puțin deocamdată. Dar asta lasă în seama mea tot rahatul administrativ, care nu se termină niciodată, în locul muncii pe care vreau și pe care *trebuie* să o fac, pregătirea misiunii. Este...

Și-a fluturat mâna, într-un gest neajutorat.

– Stresant, am completat eu.

– Stresant. Dar facem progrese. Centimetru cu centimetru.

– Am constatat că îmi lipsește dosarul tău. La clinică. Toți ceilalți angajați și administratori au câte o fișă medicală. Cu excepția ta.

S-a uitat în altă parte, apoi a râs, un râs nervos, ca un lătrat.

– Păi... aș prefera ca lucrurile să rămână așa cum sunt, Tyler. Pentru moment.

– Doctorul Koenig avea alte idei?

– Crede că suntem, cu toții, puțin duși. Ceea ce-i adevărat, bineînțeles. Ți-am spus că și-a găsit o slujbă de medic pe un vas de croazieră? Îți poți imagina asta? Koenig în cămașă hawaiană, întinzându-le turiștilor tablete de gravol?

– Spune-mi ce nu e în ordine, Jase.

S-a uitat la cerul tot mai întunecat dinspre răsărit. La câteva grade deasupra orizontului atârna o lumină firavă, nu o stea, ci, aproape fără nici o îndoială, unul dintre aerostatele tatălui său.

– Problema e, a spus, aproape în șoaptă, că mi-e puțin frică să nu fiu trecut pe linie moartă tocmai când o să-ncepem să obținem rezultate. M-a privit stăruiitor. Vreau să mă pot încrede în tine, Ty.

– Nu e nimeni aici, în afară de noi doi.

Pe urmă a început, în sfârșit, să-și înșire simptomele, cu voce scăzută, aproape schematic, de parcă durerea și slăbiciunea n-ar fi purtat o încărcătură emoțională mai mare decât rateurile unui motor defect. I-am promis niște analize care nu aveau să apară în înregistrările mele. Și-a exprimat acordul dând din cap, apoi am abandonat subiectul. Am mai desfăcut câte o bere și, în cele din urmă, mi-a mulțumit, mi-a strâns mâna, poate cu mai multă solemnitate decât ar fi fost necesar, și a plecat din casa pe care o închiriasse în numele meu, din noul și nefamiliarul meu cămin.

M-am dus la culcare temându-mă pentru el.

ÎN PROFUNZIME

Am aflat multe despre Periheliu de la pacienții mei: de la savanți, cărora le plăcea să vorbească mai mult decât administratorilor, aceștia din urmă fiind, în general, mai taciturni, dar și de la familiile personalului, care începuseră să-și abandoneze medicii de la organizațiile de menținere a sănătății, aflate în dezagregare, în favoarea clinicii din incinta complexului. M-am pomenit, pe neașteptate, practicând, într-un mod pe deplin funcțional, meseria de medic de familie, iar majoritatea pacienților mei erau oameni care pătrunseseră adânc în realitatea Turbionului, înfruntând-o cu bravură și hotărâre.

– Cinismul se oprește la poarta principală, mi-a spus unul dintre programatorii misiunii. Știm cât de important e tot ce facem.

Era o atitudine admirabilă. Și molipsitoare totodată. În scurt timp, am început să mă consider

unul dintre ei, o parte a strădaniei de a extinde influența umană în torentul furtunos al timpului din afara Terrei.

În câteva weekenduri am coborât pe coastă, la Kennedy, să văd cum se înălțau rachetele Atlas și Delta modernizate, vâjâind spre cer din pădurea de platforme de lansare nou construite. La sfârșitul toamnei și începutul iernii, Jase și-a lăsat din când în când deoparte activitățile și m-a însoțit. Încărcăturile utile erau simple dispozitive pre-programate de recunoaștere, ferestre stângace către stele. Modulele recuperabile aveau să coboare în voia vântului (cu excepția misiunilor eșuate) către Oceanul Atlantic sau către lacurile sărate din deșertul vestic, aducând vești din lumea de dincolo de lume.

Savuram grandoarea lansărilor. Jase a recunoscut că era fascinat de suspendarea relativistă pe care o reprezentau. Neînsemnatele dispozitive petreceau săptămâni sau chiar luni dincolo de bariera Turbionului, măsurând distanța până la luna care se îndepărta sau volumul soarelui în expansiune, recăzând însă pe Pământ (în sistemul nostru de referință) în după-amiaza lansării, aidoma unor sticlute fermecate, în care fusese îndesat mai mult timp decât puteau conține.

După decantarea conținutului, știrile aveau să baleieze coridoarele Periheliului: radiații gama intense, indicând un eveniment violent în vecinătatea

stelară, striatii noi pe suprafața lui Jupiter, pe măsură ce soarele pompa tot mai multă căldură în atmosfera lui turbulentă, un crater imens, recent apărut pe lună, care nu-și mai arăta aceeași față Pământului, rotindu-se acum încet.

Într-o dimineață de decembrie, Jase m-a dus în partea opusă a campusului, într-un atelier de proiectare unde fusese montată macheta la scară reală a unei nave marțiene. Ocupa o platformă de aluminiu din colțul unei hale imense, unde, jur împrejurul nostru, alte prototipuri erau asamblate sau echipate pentru testare de către bărbați și femei în costume de polietilenă Tyvek de culoare albă. Dispozitivul mi s-a părut descurajant de mic, o cutie noduroasă, neagră, de dimensiunile unei cuști de câine, având fixat la unul dintre capete un cioc ce părea maro-gălbui sub lumina necruțătoare a lămpilor din tavan. Dar Jase mi l-a arătat cu mândria unui părinte.

– În esență, este alcătuit din trei părți: motorul ionic și masa de reacție, sistemele de navigație de la bord și încărcătura. Motorul reprezintă cea mai mare parte a masei. Nici un fel de comunicații: nu poate transmite pe Pământ și nici n-are nevoie. Programele navei sunt multiplu redundante, dar aparatura în sine nu e mai mare decât un telefon celular și e alimentată de panouri solare.

Acestea nu erau atașate, dar pe perete era fixată reproducerea, în viziune artistică, a vehiculului

complet echipat, cușca de câine fiind transformată într-o libelulă à la Picasso.

– Nu pare destul de puternică pentru a ajunge pe Marte.

– Problema nu e puterea. Motoarele ionice sunt lente, dar încăpățânate. Exact așa cum vrem – tehnologie simplă, robustă, rezistentă la uzură. Partea spinoasă e sistemul de navigare, care trebuie să fie inteligent și autonom. Când traversează Turbionul, obiectele ajung la așa-numita „viteză temporală“, o descriere greu de înțeles, dar care își comunică foarte bine mesajul. Vehiculul lansat prinde viteză și se încălzește – nu relativ la el însuși, ci relativ la noi înșine –, și diferența are o valoare extrem de mare. Până și cea mai mică modificare a vitezei sau a traiectoriei, intervenită în timpul lansării, ceva atât de neînsemnat cum sunt o rafală de vânt sau o alimentare prea lentă cu combustibil a motorului auxiliar, te împiedică cu desăvârșire să prevezi cum și *când* va ieși vehiculul în spațiul exterior.

– De ce contează ?

– Pentru că atât Marte, cât și Pământul au orbite eliptice, rotindu-se în jurul soarelui cu viteze diferite. Nu există nici o metodă sigură de antecalcul a poziției relative a planetelor în momentul intrării vehiculului pe orbită. În esență, aparatul trebuie să identifice planeta Marte pe un cer aglomerat și să-și schițeze propria traiectorie. Așa că avem nevoie de un soft

inteligent și flexibil și de un motor robust, rezistent la uzură. Din fericire, am făcut rost de amândouă. Tyler, aparatul ăsta e o minunăție. Simplu în exterior, dar încântător în profunzime. Mai curând sau mai târziu, fiind lăsat la discreția propriei aparaturi și excluzând ipoteza unui dezastru, își va îndeplini menirea, se va plasa pe orbită în jurul lui Marte.

– Și apoi?

Jase a zâmbit.

– Esența problemei. Iată!

A scos o serie de false bolțuri și a deschis un panou din partea frontală a machetei, dând la iveală o cameră protejată împotriva șocurilor, divizată în două spații hexagonale, ca un fagure de miere. Fiecare dintre acestea adăpostea câte un oval bont, de culoare neagră. Jase l-a scos pe unul din cuiabar. Atât de mărunț, încât putea fi ținut într-o singură mână.

– Seamănă cu o săgeată burduhănoasă, am spus.

– E doar cu puțin mai sofisticat decât o săgeată. Împrăștiem cheștiile astea în atmosfera marțiană. Când ajung la o anumită altitudine, le apare o aripioară și continuă coborârea într-o mișcare de spin, reducându-și temperatura și viteza. Acolo unde sunt eliberate, la poli, la ecuator, în funcție de încărcătura specifică a fiecărui vehicul, caută zone cu mâl sărat în subteran sau gheața din cavități deschise, dar procedeul de bază e același. Consideră-le niște seringi hipodermice, care îi inoculează planetei viață.

„Viața“ era reprezentată, din câte am înțeles, de microbi obținuți în laborator, reprezentând o combinație a materialelor genetice extrase din bacteriile descoperite în interiorul rocilor din văile uscate ale Antarcticii, din anaerobe capabile să supraviețuiască în țevile de scurgere ale reactoarelor nucleare, din organisme unicelulare recuperate din mărul înghețat de pe fundul mării Barent. Aceste organisme aveau în primul rând rolul unor formatori de sol, meniți să se înmulțească în timp ce soarele îmbătrânit încălzea suprafața planetei, eliberând vaporii de apă și alte gaze. Pe urmă aveau să sosească soiurile hipermodificate genetic de alge albastre-verzi, doar cu rol de fotosintetizatori, și, în final, o serie de forme de viață ceva mai complexe, capabile să exploateze mediul ambiant creat cu ajutorul lansărilor inițiale. În cel mai bun caz, Marte avea să rămână pentru vecie un deșert, toată apa eliberată adunându-se în câteva lacuri puțin adânci, sărate, instabile... dar putea fi suficient. Suficient pentru a crea un ținut locuibil în condiții limită, unde ființele omenești să ajungă și să trăiască. Un milion de secole pentru fiecare an de-al nostru. Verii noștri marțieni ar fi avut timp să dezlege enigme de care noi nu ne apropiam decât pe bâjbâite.

Unde am fi putut crea o rasă de salvatori sau i-am fi îngăduit evoluției s-o creeze în numele nostru.

– E greu de crezut că putem face într-adevăr așa ceva...

– *Dacă* o putem face. E greu să tragi o concluzie evidentă.

– Chiar și așa, ca modalitate de rezolvare a problemei...

– E un act de disperare teleologică. Ai perfectă dreptate. Doar să nu ridici vocea. Însă avem de partea noastră o forță puternică.

– Timpul, am presupus.

– Nu. Timpul reprezintă o dimensiune utilă. Ingredientul activ e viața. Adică viața în sens abstract: înmulțirea, evoluția, complexificarea. Viața umple fisurile și crevasele, se perpetuează într-un mod neașteptat. Am încredere în acest proces: e robust, e perseverent. Ne poate salva? Nu știu. Dar există o posibilitate reală.

A zâmbit.

– Dacă ai fi fost președintele unui comitet însărcinat de Congres cu gestionarea bugetului, aș fi fost mai puțin evaziv.

Mi-a întins săgeata. Era surprinzător de ușoară, nu depășea greutatea unei mingi de baseball. Am încercat să-mi imaginez sute de astfel de obiecte revărsându-se din cerul marțian lipsit de nori, impregnând solul steril cu destin uman. Cu indiferent ce destin ne mai rămăsese.

E.D. Lawton a vizitat complexul din Florida la trei luni de la începutul noului an, când au reapărut

și simptomele lui Jason. Îi dispăruseră vreme de luni întregi.

Când mă vizitase, în anul precedent, își descrisese starea fără tragere de inimă, dar sistematic. O senzație de slăbiciune, o amorțeală a brațelor și picioarelor, ambele pasagere. Vedere încetoșată. Amețeli episodice. Incontinență urinară ocazională. Nici unul dintre aceste simptome nu îi întrerupea activitatea, dar deveniseră prea frecvente ca să mai fie ignorate.

Puteau exista o mulțime de cauze, i-am spus, deși el trebuie să fi înțeles la fel de bine ca mine că probabil era vorba de o problemă neurologică.

Amândoi ne simțiserăm ușurați când analizele sângelui demonstraseră prezența sclerozei multiple. SM devenise o boală vindecabilă (sau controlabilă) cu zece ani în urmă, odată cu introducerea tratamentului cu sclerostatini obținuți pe cale chimică. Una dintre micile ironii ale Turbionului consta în faptul că apariția sa coincisese cu o serie de progresele ale medicinei, ca urmare a cercetărilor proteinomice. Generația noastră, a lui Jason și a mea, putea pieri, dar nu uciși de SM, Parkinson, diabet, cancer al plămânilor, arterioscleroză sau boala lui Alzheimer. Ultima generație a lumii industrializate avea să fie, probabil, cea mai sănătoasă.

Bineînțeles că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Aproape cinci la sută din cazurile diagnosticate de SM nu răspundeau nici la tratamentul cu sclerostatini,

nici la alte terapii. Medicii practicanți începuseră să vorbească despre aceste cazuri numindu-le scleroză multiplă multi-medicamentos-rezistentă sau chiar considerându-le o altă boală, dar cu aceeași simptomatologie.

În privința lui Jason, tratamentul inițial dăduse rezultate. Îi prescrisesem doza minimă zilnică de tremex și, de atunci, boala fusese în plin regres. Cel puțin până în săptămâna când E.D. sosise la Periheliu cu viclenia unei furtuni tropicale, împrăștiind pe culoare asistenții trimiși de Congres și atașații de presă ca pe niște resturi purtate de vânt.

E.D. era Washingtonul, noi eram Florida, el era administrația, noi, știința și tehnologia. Jase se afla între cele două, într-un echilibru cam precar. Datoria lui era, în esență, să verifice dacă directivele comitetului de conducere era aduse la îndeplinire, dar se ridicase în calea birocrăției suficient de des pentru ca savanții să înceteze cu discuțiile despre „nepotism” și să înceapă să-l invite la o bere. Necazul era, spunea Jase, că E.D. nu se mulțumea să vadă proiectul Marte pus în mișcare, voia să îl conducă până în cele mai mici detalii, încredințând uneori contractele unor ofertanți dubioși, în scopul cumpărării sprijinului Congresului. Personalul îl ponegreă, dar păreau cu toții destul de încântați să-i strângă mâna când venea în oraș.

În anul acela, petrecerea din aula complexului a culminat cu discursul său adresat personalului și

oaspeților. Ne-am adunat cu toții, ascultători ca niște școlari, dar dând dovadă de un entuziasm mult mai plauzibil, și, imediat ce audiența și-a ocupat locurile, Jason s-a ridicat în picioare, prezentându-și tatăl. L-am urmărit cu privirea în timp ce urca treptele scenei și se instala pe podium. I-am remarcat mișcarea necontrolată a brațului stâng la nivelul coapsei și am observat cum s-a întors, pivotând stângaci pe călcâie, când a strâns mâna tatălui său.

L-a prezentat succint, dar cu eleganță, și s-a topit în mulțimea de demnitari din spatele scenei. E.D. a făcut un pas înainte. Împlinise șaiszeci de ani înainte de Crăciun, dar ar fi putut trece drept un tip athletic, de numai cincizeci, cu stomacul plat sub costumul din trei piese, cu părul rar tuns scurt, într-un stil cazon, înviorător. A ținut o cuvântare demnă de discurs electoral, lăudând administrația Clayton pentru ideile sale anticipatoare, iar personalul adunat pentru devotamentul față de „viziunea Periheliu“, pe fiul său pentru o „organizare inspirată“, iar inginerii și tehnicienii pentru „aducerea la viață a unui vis și, dacă vom avea succes, aducerea vieții pe o planetă sterilă și revigorarea speranțelor acestei lumi pe care încă o mai numim căminul nostru“. Ovații, o fluturare de mână, un zâmbet amenințător, și apoi a dispărut, ascuns ca prin minune de clica lui de bodyguarzi.

O oră mai târziu, am dat de urma lui Jase în restaurantul executivului, unde stătea la o masuță, pretinzând

că citea reproducerea unui articol din *Astrophysics Review*.

M-am așezat pe scaunul din fața lui.

– Cât de rău e?

A zâmbit fără vlagă.

– Vorbești despre vizita vijelioasă a tatălui meu?

– Știi despre ce vorbesc.

A coborât vocea.

– Am luat medicamentele. La ora indicată, în fiecare dimineață și în fiecare seară. Dar a revenit. Foarte puternic în dimineața asta. Brațul stâng, piciorul stâng, ace și cuie. Și se agravează. E mai rău ca niciodată. Din ce în ce mai rău, aproape de la o oră la alta. Un curent electric care-mi trece printr-o jumătate de corp.

– Ai timp să treci pe la infirmerie?

– Am timp, dar... s-a oprit, și ochii i-au scânteiat. S-ar puteam să n-am posibilitatea. Nu vreau să te-alarmez. Dar mă bucur c-ai apărut. În clipa asta, n-am certitudinea că pot să merg. Am reușit să ajung aici după discursul lui E.D. Dar sunt aproape sigur că, dacă încerc să mă ridic, o să cad. Nu cred că pot să merg. Ty, *nu sunt în stare să merg*.

– Chem ajutoare.

S-a îndreptat în scaun.

– În nici un caz. Dacă-i nevoie, stau aici până când nu mai e nimeni prin preajmă, cu excepția paznicului de noapte.

– E absurd.

– Sau m-ai putea ajuta, cu *discreție*, să mă țin pe picioare. Ne aflăm la, cât să fie, douăzeci sau treizeci de metri de infirmerie? Dacă mă înșfaci de braț și părem foarte apropiați, o să mergem, probabil, până acolo fără să atragem atenția.

Am cedat, nu pentru că aș fi fost de acord cu pretenția absurdă, ci pentru că părea singurul mod de a-l duce în cabinetul meu. L-am prins de brațul stâng, în timp ce el s-a proptit cu dreptul de marginea mesei, ridicându-se. Am reușit să traversăm sala fără să ne împleticim, cu toate că el își târa piciorul stâng într-un mod greu de mascat. Din fericire, nimeni nu ne privea cu prea multă atenție. Odată ajunși pe coridor, am luat-o pe lângă perete, unde mersul lui târșăit sărea mai puțin în ochi.

– Stop, a șoptit Jason, când un membru important al conducerii a apărut în capătul culoarului, și am rămas locului, ca și cum am fi discutat cu nonșalanță, iar el s-a sprijinit de o vitrină, încleștându-și mâna dreaptă de raftul de oțel cu atâta înverșunare încât i s-au albit încheieturile degetelor și sudoarea i-a îmbrobonit fruntea.

Reprezentantul executivului a trecut salutându-ne fără cuvinte, cu o înclinare a capului.

Când am ajuns la intrarea clinicii, îi sprijineam aproape toată greutatea corpului. Din fericire, Molly Seagram lipsea din cabinet și, odată ce am închis

ușa exterioară, am fost singuri. L-am ajutat să se așeze pe un pat, într-unul dintre cabinete, și m-am întors în zona recepției, unde i-am lăsat un bilet lui Molly, să mă asigur că n-aveam să fim deranjați.

Când m-am întors, Jason plângea. Nu hohotea, dar lacrimile îi brăzdau obrajii și îi zăboveau pe bărbie.

– E al naibii de îngrozitor.

S-a ferit să mă privească în ochi.

– Nu m-am putut reține, a spus. Îmi cer scuze. Nu m-am putut reține.

Își pierduse controlul bășicii udului.

L-am ajutat să se îmbrace cu un halat medical, i-am spălat hainele ude în chiuveta din cabinet și le-am pus să se usuce în fața unei ferestre înSORITE din magazia rar folosită, aflată în spatele dulapurilor cu medicamente. În ziua aceea nu aveam prea mult de lucru, și am folosit asta drept pretext ca să-i dau lui Molly o după-amiază liberă.

Jason și-a recăpătat sângele rece într-o oarecare măsură, cu toate că arăta slăbit în halatul de hârtie.

– Ziceai că e o boală vindecabilă. Spune-mi ce n-a mers cum trebuia.

– E tratabilă, Jase. Pentru cei mai mulți dintre pacienți, de cele mai multe ori. Dar există și excepții.

– Și ce, eu sunt una dintre ele? Am câștigat la loteria veștilor proaste?

– Ai o recidivă. E o manifestare tipică a bolii netratate: perioade de invaliditate urmate de intervale de atenuare. E posibil ca, pur și simplu, să reacționezi cu întârziere la tratament. În anumite cazuri, cantitatea de substanță medicamentoasă din organism trebuie să se mențină la un anumit nivel pe o perioadă mai lungă de timp înainte de a-și dovedi întreaga eficiență.

– Au trecut șase luni de când mi-ai prescris tratamentul. Și mă simt mai rău, nu mai bine.

– Am putea trece de la un tip de sclerostatin la altul, să vedem dacă e de folos. Cu toate că, din punct de vedere chimic, sunt toate similare.

– Deci schimbarea tratamentului n-are efect.

– S-ar putea să aibă. Sau să nu aibă. O să încercăm înainte de a o exclude.

– Și dacă nu dă rezultate?

– Atunci o să-ncetăm să vorbim despre vindecarea bolii și o să ne concentrăm asupra menținerii ei sub control. Chiar și netratată, SM nu poate fi considerată o condamnare la moarte. O mulțime de oameni se bucură de o revenire completă între două atacuri și reușesc să ducă o viață relativ normală.

Deși am omis să adaug că, în asemenea cazuri, manifestările erau rareori atât de grave și de agresive cum părea să se întâmple cu Jason.

– Tratamentul obișnuit al regresivunilor constă într-un cocteil de medicamente antiinflamatoare,

de inhibitori proteici selectivi și stimulante cu țință precisă ale sistemului nervos central. Poate fi extrem de eficient în ce privește suprimarea simptomelor și încetinirea evoluției bolii.

– Bun, a zis Jason. Excelent. Scrie-mi o rețetă.

– Nu e chiar atât de simplu. Ar trebui să iei în considerare efectele secundare.

– Cum ar fi ?

– Poate nimic. Poate câteva tulburări psihice, o ușoară depresie sau episoade maniacale. O oarecare oboseală fizică generalizată.

– Dar o să par normal ?

– După toate probabilitățile.

Pe moment și pentru încă zece, cincisprezece sau chiar mai mulți ani.

– Dar e o metodă de a ține boala sub control, nu un tratament, o ciupire a frânei, nu o oprire completă. Boala poate reveni, dacă trăiești destul de mult.

– Cu toate astea, îmi garantezi cel puțin un deceniu ?

– În măsura în care se poate oferi o garanție în meseria mea.

– Un deceniu, a spus, dus pe gânduri. Sau un miliard de ani. Depinde cum privești lucrurile. Poate că e suficient. Ar trebui să fie suficient, nu crezi ?

N-am întrebat: Suficient pentru ce ?

– Dar, între timp...

– Nu vreau un „între timp“, Tyler. Nu-mi pot permite să-mi întrerup activitatea și nu vreau să afle nimeni despre asta.

– Nu e ceva de care să-ți fie rușine.

– Nu mi-e rușine.

A arătat cu mâna dreaptă spre halatul de hârtie.

– Mă simt al naibii de umilit, dar nu mi-e rușine. Nu e o problemă psihologică. E vorba despre ce fac aici, la Periheliu. De ce mi se *permite* să fac. E.D. detestă bolile. Detestă orice slăbiciune. A început s-o deteste pe Carol din ziua când băutura a devenit pentru ea o problemă.

– Nu crezi c-ar înțelege?

– Îmi iubesc tatăl, dar nu sunt orb la defectele lui. Nu, n-ar înțelege. Influența pe care o am la Periheliu depinde în întregime de E.D. Pe moment, e puțin cam precară. Am avut niște diferende. Dacă ar începe să mă considere un handicapat, m-ar exila într-o stațiune scumpă de tratament din Elveția sau din Bali înainte de sfârșitul săptămânii, spunându-și că o face pentru binele meu. Încă și mai rău, ar fi convins de asta.

– Ce anume vrei să faci public e treaba ta. Dar trebuie să mergi la un neurolog, nu doar la medicul generalist al companiei.

– Nu!

– Jase, dacă nu mergi la un specialist, nu pot continua să te tratez cu conștiința împăcată. Deja mi-am

asumat un risc, trecându-te pe tremex fără să mă consult cu un medic specializat în afecțiunile creierului.

– Ai rezultatul RMN-ului și al analizelor sângelui. Ce altceva îți mai trebuie?

– Ideal ar fi să am un laborator de spital complet echipat și o diplomă de neurolog.

– Prostii. Ai spus chiar tu, SM nu mai înseamnă mare lucru în ziua de azi.

– Cu excepția cazurilor în care nu răspunde la tratament.

– Nu pot...

Voia să aducă argumente. Dar era vizibil obosit, o oboseală neomenească. Extenuarea ar fi putut reprezenta un alt simptom al recidivei, cu toate că se solicitase din greu în săptămânile dinaintea vizitei lui E.D.

– O să facem un târg. Merg la un specialist, dacă poți aranja asta în mod discret și fără să apară în fișa mea medicală de la Periheliu. Dar trebuie să fiu pe picioare. Trebuie să fiu pe picioare *mâine*. Adică să pot merge fără ajutor și să nu mă scap pe mine. Cocteilul ăla de medicamente despre care vorbeai poate avea o acțiune atât de rapidă?

– De obicei. Dar, fără un consult neurologic...

– Tyler, trebuie să-ți spun că apreciez ce faci pentru mine, dar îmi pot cumpăra un doctor mai cooperant, dacă e necesar. Tratează-mă acum și o să merg la un specialist, o să fac orice crezi tu că e bine.

Dar dacă îți închipui că o să apar la serviciu într-un scaun cu roțile și cu un cateter în penis, te înșeli al dracului de mult.

– Chiar dacă-ți scriu o rețetă, n-o să-ți treacă peste noapte. E nevoie de două zile.

– S-ar putea să-mi permit două zile libere.

A chibzuit o vreme.

– OK ! a spus, în cele din urmă. Vreau medicamentele și vreau să mă scoți de-aici fără să atragem atenția. Dacă o poți face, mă dau pe mâna ta. Fără cârtire.

– Medicii nu se târguiesc, Jase.

– Accepți sau refuzi, Hipocrate.

N-am început să-l tratez cu întregul cocteil, farmacia noastră n-avea în stoc toate medicamentele, dar i-am dat un stimulant al sistemului nervos central care trebuia să-i redea cel puțin controlul asupra vezicii și abilitatea de a merge fără ajutor în următoarele câteva zile. Efectul negativ era o stare de iritare, o răceală a minții, asemănătoare, după cum mi s-a spus, cu ultima senzație remanentă după ce te-ai drogat cu cocaină. I-a ridicat tensiunea arterială și s-a ales cu pungi negre sub ochi.

Am așteptat până ce a plecat majoritatea personalului și în complex n-a mai rămas decât schimbul de noapte. Jase a trecut prin fața biroului de recepție al parării mergând țeapăn, dar fără să dea de bănuț, și-a fluturat prietenește mâna către doi colegi întârziați

și s-a prăbușit pe scaunul pasagerului din mașina mea. L-am dus acasă.

El mă vizitase de câteva ori în casa mea închiriată, dar eu nu mai pusesem piciorul în locuința lui până atunci. Mă așteptasem la ceva care să-i reflecte statutul din cadrul fundației Periheliu. De fapt, apartamentul în care dormea – era evident că făcea puține alte lucruri în locul acela – era plasat într-un complex modest de locuințe, de unde se zărea o fâșie de ocean. Îl mobilase cu o canapea, un televizor, un birou, două corpuri de bibliotecă și cu o conexiune media/internet de bandă largă. Pereții erau goi, cu excepția spațiului de deasupra biroului, unde lipise cu scotch o diagramă desenată de mână, care descria evoluția liniară a sistemului solar, de la nașterea soarelui și până la colapsul lui final, sub forma unei pitice albe arzând mocnit, cu istoria speciei umane abătându-se de la linie într-un loc marcat drept „TURBIONUL”. Corpurile de bibliotecă erau pline cu reviste și lucrări academice, fiind împodobite cu doar trei fotografii înrămate: a lui E.D. Lawton, a lui Carol Lawton și a Diane, cu o mină serioasă, surprinsă, probabil, cu vreo zece ani în urmă.

Jase s-a întins pe sofa. Arăta ca un studiu de paradox, cu trupul în repaus și cu ochii strălucind, într-o stare de hiperalertă indusă de medicamente. M-am dus în mica bucătărie alăturată, am făcut o omletă (nici unul dintre noi nu mai mâncase de la micul

dejun) în timp ce Jason vorbea. Vorbea și iar vorbea. Continua să vorbească.

– Bineînțeles, a spus la un moment dat, știu că sunt mult prea vorbăreț, sunt conștient, dar nici măcar nu mă pot gândi să dorm. Senzația asta o să dispară ?

– Dacă faci un tratament de durată cu cocteilul de medicamente, atunci efectul stimulatv vizibil o să dispară.

I-am adus farfuria lângă canapea.

– Accelerează foarte mult gândirea. Ca una dintre pilulele alea tocește-pentru-examen pe care o ia lumea. Dar te liniștește fizic. Mă simt ca o reclamă cu neon de pe o clădire părăsită. Cu toate luminile aprinse, dar, în esență, pustiit. Ouăle, ouăle sunt foarte bune. Mulțumesc.

A pus farfuria alături. Mâncase, poate, cât ar fi încăput într-o lingură.

M-am așezat la biroul lui, cu ochii la diagrama Turbionului de pe peretele din față. Mă întrebam cum era să trăiești cu acea viziune dezolantă a originilor omenirii și a destinului ei, a speciei umane ca eveniment limitat din viața unei stele obișnuite. Desenase cu o carioca pe o coală de hârtie maro, pentru împachetat.

Mi-a urmărit privirea.

– Este evident că cineva ne îndeamnă să facem *ceva anume...*

– Cine anume ?

– Ipoteții. Dacă-i numim așa. Și cred că trebuie. Ca toată lumea. Așteaptă ceva de la noi. Nu știu ce. Un dar, un semnal, un sacrificiu satisfăcător.

– De unde știi ?

– Nu-i cine știe ce observație originală. De ce Turbionul e permeabil pentru artefactele umane, de genul sateliților, dar nu și pentru meteoriți sau măcar pentru particulele Brownlee ? Evident că *nu* este o barieră, n-a fost niciodată cuvântul potrivit.

Sub influența stimulantului, Jase părea să se fi îndrăgostit în mod deosebit de cuvântul *evident*.

– Evident că e un filtru selectiv. Știm că filtrează energia care ajunge pe suprafața Pământului. Ipoteții vor să ne păstreze teferi și nevătămați sau cel puțin să păstreze sistemul ecologic terestru, dar de ce ne permit accesul în spațiu ? Chiar și după ce am trimis bombe atomice asupra singurelor două artefacte corelate cu Turbionul pe care le-a descoperit vreodată cineva ? Ce *așteaptă* de la noi, Ty ? Care e premiul ?

– Poate că nu e un premiu. Poate e o răscumpărare. Plățiți și vă lăsăm în pace.

A clătinat din cap.

– E prea târziu să ne mai lase în pace. Acum avem nevoie de ei. Și încă nu putem exclude ipoteza că sunt binevoitori sau cel puțin benigni. Adică, închipuie-ți că n-ar fi venit atunci când au venit. Către ce ne îndreptăm ? Mulți sunt de părere că ne aflăm

în fața ultimului nostru secol de existență în chip de civilizație viabilă, poate chiar și ca specie. Încălzire globală, suprapopulare, moartea oceanelor, pierderea terenurilor agricole, proliferarea bolilor, amenințarea războiului nuclear sau biologic...

– Poate că ne-am fi autodistrus, dar cel puțin ar fi fost din vina noastră.

– Așa să fi fost? Mai exact, *a cui* vină? A ta? A mea? Nu, ar fi fost rezultatul acțiunilor mai multor miliarde de oameni care luau decizii relativ inofensive: să aibă copii, să meargă la lucru cu mașina, să-și păstreze slujba, să-și rezolve mai întâi problemele pe termen scurt. Când ajungi în punctul în care până și cele mai banale activități sunt pedepsite cu anihilarea speciei, atunci, evident, evident, te afli în punctul critic, într-un alt soi de punct de unde nu mai există întoarcere.

– Și e de preferat să fii mistuit de soare?

– Asta încă nu s-a-ntâmplat. Și steaua noastră nu e prima care arde complet. Galaxia e presărată cu pitice albe care s-ar putea să fi găzduit cândva planete locuibile. Te întrebi vreodată ce s-a întâmplat cu *locuitorii lor*?

– Foarte rar, am răspuns.

Am traversat parchetul dezgolit, îndreptându-mă spre bibliotecă, spre fotografiile de familie. Iată-l pe E.D., zâmbind către aparat, un bărbat ale cărui zâmbete nu erau niciodată pe deplin convingătoare.

Asemănarea fizică dintre el și Jason era foarte clară. (Era evidentă, ar fi spus acesta din urmă.) Mașină similară, o altă stafie¹.

– Cum ar putea continua viața după o catastrofă stelară? Depinde despre ce fel de „viață” vorbim. Discutăm despre viața organică sau despre orice tip de buclă de feedback autocatalitică? Ipotezicii sunt de natură organică? Iată o întrebare interesantă prin ea însăși...

– Încearcă neapărat să dormi.

Era trecut de miezul nopții. Folosea cuvinte pe care nu le înțelegeam. Am luat fotografia lui Carol. În cazul ei, asemănarea era mai subtilă. Fotograful o prinsese într-una dintre zilele ei bune: își ținea ochii deschiși, nu avea pleoapele blocate într-o poziție intermediară, de drapel în bernă, iar zâmbetul ei, o îndepărtare aproape imperceptibilă a buzelor subțiri, deși răutăcios, nu era pe de-a-ntregul lipsit de autenticitate.

¹ Aluzie la „doctrina fantomei din mașină”, expresie cu care filozoful Gilbert Ryle numește diferențierea trup-minte făcută de cartezieni, pe care o respinge în *The Concept of the Mind* (*Conceptul minții*, 1949). Arthur Koestler analizează și el sintagma, în cartea *The Ghost in the Machine* (*Stafia din mașină*, 1967), dar perspectiva este alta, și anume alunecarea omenirii spre autodistrugere. Scriitorul consideră că dezvoltarea creierului uman s-a făcut pe structura celui primitiv, pe care îl numește „fantoma din mașină”. Aceasta poate prelua uneori controlul, fiind responsabilă pentru ură, mânie și alte asemenea sentimente (n. tr.).

– Poate extrag minereuri din soare, a spus Jason, continuând să vorbească despre ipotetici. Erupțiile solare ne pot oferi date sugestive. Ce i-au făcut Pământului necesită o cantitate foarte mare de energie. Echivalentul congelării unei mase de substanță de dimensiunile unei planete la o temperatură apropiată de zero absolut. Așa că, unde-i priza? Cel mai probabil, e soarele. Am observat o reducere pronunțată a exploziilor de mari dimensiuni de când există Turbionul. S-ar putea extrage printr-un procedeu particulele de mare energie înainte de a ajunge în heliosferă. Exploatarea soarelui, Tyler! Un procedeu tehnologic sfidător, aproape tot atât de uluitor ca Turbionul.

Am luat fotografia înrămată a Diane. Era înaintea căsătoriei cu Simon Townsend. Îi surprinsese o anumită neliniște interioară, de parcă o idee derutantă tocmai ar fi făcut-o să-și îngusteze ochii. Era frumoasă fără să fi făcut vreun efort, dar nu tocmai în largul ei, plină de farmec și, în același timp, ușor confuză.

Aveam atât de multe amintiri despre ea. Dar erau vechi de ani de zile, dispărând în trecut cu o viteză aproape comparabilă cu a Turbionului. Jason m-a văzut ținând fotografia în mână și a tăcut pentru câteva momente binecuvântate. Apoi a spus:

- Tyler, obsesia asta e nedemnă de tine.
- Nu are aproape nimic dintr-o obsesie.

– De ce ? Pentru că ești *mai presus* de Diane sau fiindcă te *temi* de ea ? Dar aş putea să-i pun și ei aceeași întrebare. Dacă ar suna vreodată. Simon o ține din scurt. Presupun că ei îi lipsesc vechile zile ale NI, când mișcarea era plină de unitarieni despuiați și de evangheliști hipioți. Prețul pietății e mai exorbitant acum. Din când în când, vorbește cu Carol, a mai adăugat.

– Măcar e fericită ?

– Diane se află printre fanatici. S-ar putea să fie și ea una. Fericirea nu e o opțiune.

– Crezi că e în pericol ?

A ridicat din umeri.

– Cred că trăiește viața pe care și-a ales-o. Ar fi putut face alte alegeri. De exemplu, s-ar fi putut mărita *cu tine*, Tyler, dacă n-ar fi fost fantezia aia ridicolă a ei...

– Care fantezie ?

– Că E.D. e tatăl tău. Că e sora ta biologică.

M-am îndepărtat în pripă de bibliotecă și am dăruit fotografiile pe podea.

– E ridicol !

– Evident ridicol. Dar nu cred c-a renunțat cu totul la ideea asta în timpul facultății.

– Cum de și-a putut închipui vreodată...

– A fost o fantezie, nu o teorie. Gândește-te ! Între Diane și E.D. n-a existat niciodată prea multă afecțiune. Simțea că o ignoră. Într-un anumit sens, avea

dreptate. E.D. nu și-a dorit niciodată o fată. Voia un moștenitor, unul de parte bărbătească. Din punctul lui de vedere, Diane era ceva care distrage atenția. Se aștepta să fie educată de Carol, iar ea... A ridicat din umeri. Carol nu s-a dovedit la înălțimea îndatoririi.

– Așa că a inventat... povestea asta?

– O considera o deducție. Explica de ce vă lăsa E.D. pe mama ta și pe tine să locuiți pe proprietatea noastră. Explica nefericirea neîntreruptă a lui Carol. Și, în esență, o făcea pe ea însăși să se simtă mai bine. Mama ta era mai blândă și mai atentă față de ea decât a fost Carol vreodată. Îi plăcea ideea existenței unei legături de sânge cu familia Dupree.

M-am uitat la Jason. Avea tenul palid, pupilele dilatate, privirea rece și îndreptată spre fereastră. Mi-am amintit că îmi era pacient, că avea o reacție psihologică previzibilă la un medicament puternic, că tot el, cu doar câteva ore în urmă, plânsese din cauza propriei incontinențe urinare.

– Jason, chiar trebuie să plec.

– De ce, toate astea sunt atât de șocante? Credeai că te poți maturiza fără nici o suferință?

Pe urmă, înainte de a fi avut timp să-i răspund, și-a întors pe neașteptate capul și mi-a întâlnit ochii pentru prima oară, pe toată durata serii.

– Oh, Doamne. Încep să cred că m-am purtat urât.

– Medicamentele... am spus.

– M-am purtat monstruos. Tyler, îmi pare rău.

– O să te simți mai bine după o noapte de somn.
Dar n-ar trebui să te întorci la Periheliu în următoarele două zile.

– Nu, sigur nu. O să treci pe-aici mâine?

– Da.

– Îți mulțumesc.

Am plecat fără să-i răspund.

GRĂDINĂRIT CELEST

Aceea a fost iarna rampelor de lansare.

S-au construit platforme noi, nu numai la Canaveral, ci și de-a lungul deșertului din sud-vest, în sudul Franței și în Africa ecuatorială, la Jiuquan și la Xichang, în China, la Baikonur și Svobodnyy, în Rusia. Rampe pentru lansările de semințe către Marte și rampe mai solide, pentru așa-numitele Stocuri Mari, rachetele enorme care aveau să-i transporte pe voluntarii dispuși să trăiască în condiții limită, dacă terraformarea rudimentară dădea rezultate. În iarna aceea, platformele de lansare au crescut ca niște păduri de fier și oțel, exuberante, luxuriante, înrădăcinate în beton și udate din rezervoarele de bani federali.

Primele rachete cu semințe au fost, într-un fel, mai puțin spectaculoase decât facilitățile de lansare construite să le susțină. Erau produse în serie, pornindu-se de la vechile modele Titan și Delta,

nici măcar cu un dram sau cu un microcip mai complicate decât era necesar, și în timp ce iarna avansa către primăvară au populat platformele într-un număr uluitor de mare. Nave spațiale ca niște păstăi de plop american, pregătite să transporte viața în stare latentă către un sol îndepărtat și steril.

Într-un anume fel, era primăvară în întregul sistem solar, sau cel puțin o vară indiană prelungită. Pe măsură ce soarele își consuma inima de heliu, zona locuibilă din sistem era în expansiune, începând să includă planeta Marte, așa cum avea să o înglobeze, în cele din urmă, pe Ganymede, luna acoperită de ape a lui Jupiter, o altă țintă potențială a unui stadiu mai târziu al terraformării. Pe Marte, cantități imense de bioxid de carbon înghețat și de apă sub formă de gheață începeau să sublimeze în atmosferă, după milioane de veri din ce în ce mai călduroase. La începutul Turbionului, presiunea atmosferică marțiană la nivelul solului era de aproximativ opt milibari, fiind tot atât de rarefiată ca aerul de la altitudinea de cinci kilometri deasupra Everestului. Acum, chiar și fără intervenția umană, climatul planetei ajunsese echivalent cu cel de pe un vârf de munte arctic scăldat în bioxid de carbon lichid – plăcut, după standardele marțiene.

Dar noi aveam de gând să ducem lucrurile mai departe. Intenționam să adăugăm oxigen în aerul planetei, să-i înverzim ținuturile joase, să creăm lacuri

acolo unde gheața subterană care se topea țâșnea acum în chipul unor gheizere de vapori sau al unor suspensii de nămol toxic.

În timpul iernii rampelor de lansare, am fost periculos de optimiști.

Pe trei martie, cu puțin timp înainte de data programată pentru primul val de lansări al semințelor, Carol Lawton m-a sunat acasă, povestindu-mi că mama suferise un atac cerebral sever și că nu erau speranțe să supraviețuiască.

Am aranjat cu un medic din zonă să-mi țină locul la Periheliu, apoi am plecat cu mașina la Orlando și mi-am rezervat un loc la primul zbor către D.C. din dimineața următoare.

Carol m-a așteptat la aeroportul internațional Reagan, părând să nu fi băut nimic. Și-a deschis brațele și m-a îmbrățișat, ea, femeia care, în toți anii trăiți pe proprietatea ei, nu manifestase față de mine nimic mai mult decât o indiferență confuză. Pe urmă s-a tras înapoi și mi-a pus pe umeri mâinile tremurătoare.

– Îmi pare atât de rău, Tyler.

– E încă în viață?

– Se agață de viață. Ne așteaptă o mașină. Putem vorbi pe drum.

Am urmat-o la un vehicul care trebuie să fi fost trimis de E.D. însuși, o limuzină neagră cu numere federale. Șoferul abia dacă a scos o vorbă în timp ce

îmi puneă valizele în portbagaj, și-a ridicat pălăria când i-am mulțumit și s-a instalat la volan, pe locul său, izolat cu meticulozitate de compartimentul luxos al pasagerilor. S-a îndreptat spre spitalul universitar George Washington fără să i se fi spus.

Carol era mai slabă decât mi-o aminteam, aducând cu o pasăre rezemată de tapiseria de piele. A scos o batistă de bumbac din geanta minusculă, tamponându-și ochii.

– Toate aceste lacrimi ridicole, a spus. Ieri mi-am pierdut lentilele de contact. Într-un fel, le-am plâns, dacă îți poți imagina așa ceva. Există anumite lucruri pe care le luăm drept sigure. Pentru mine, așa era s-o am pe mama ta în casă, ținând lucrurile în ordine, sau să știu măcar că era în apropiere, de partea cealaltă a peluzei. Mă trezeam în toiul nopții, nu dorm profund, probabil că nu te miră, mă trezeam cu senzația că lumea era fragilă și că aș fi putut să cad prin ea, să cad prin podea și să continui să mă prăbușesc la nesfârșit. Pe urmă mă gândeam la ea, acolo, în Casa Mică, dormind adânc. Era ca o dovadă prezentată la tribunal. Proba A, Belinda Dupree, posibilitatea existenței unei liniști a minții. Era stâlpul gospodăriei, Tyler, fie că știai sau nu.

Cred că știusem. De fapt, existase o singură gospodărie, deși, copil fiind, sesizasem mai ales deosebiriile dintre cele două locuințe: casa mea, modestă,

dar liniștită, și Casa Mare, unde jucăriile erau mai scumpe și certurile mai urâte.

Am întrebat dacă E.D. trecuse pe la spital.

– E.D. ? Nu. E ocupat. Trimiterea navelor spațiale spre Marte pare să implice o grămadă de mese luate în oraș. Știu că tot asta îl reține și pe Jason în Florida, dar cred că el se ocupă de partea practică a problemei, dacă *există* o asemenea parte, în timp ce E.D. e, mai degrabă, un magician de scenă, scoate bani din diverse pălării. Dar sunt sigură c-o să-l vezi la înmormântare.

M-am cutremurat, iar ea mi-a aruncat o privire plină de scuze.

– Dacă și când. Dar doctorii spun...

– Nu se așteaptă să-și revină.

– E pe moarte. Da. Ca de medic la medic. Ții aminte, Tyler ? Am practicat cândva meseria asta. Pe vremuri, când eram în stare de așa ceva. Și acum tu ești doctor, o practici tu însuși. Doamne.

I-am apreciat franchețea. Poate că asta explica de ce era neașteptat de trează. Se întorsese în lumea strălucitor luminată pe care o evita de douăzeci de ani și totul era exact atât de cumplit cum își aducea aminte.

Am sosit la spitalul universitar George Washington. Carol era cunoscută deja de asistentele din secția de reanimare, așa că am intrat direct în rezerva mamei.

– Intri ? am întrebat, când am văzut-o pe Carol ezitând în ușă.

– Eu... nu, nu cred. Deja mi-am luat rămas-bun de mai multe ori. Trebuie să stau undeva unde aerul nu miroase a dezinfectant. O să aștept în parcare și-o să fumez o țigară cu brancardierii. Ne întâlnim acolo ?

I-am spus că da.

În rezervă, mama era inconștientă, captivă în aparatura de menținere a vieții, cu respirația reglată de o mașină care șuiera de fiecare dată când i se umfla și i se relaxa cutia toracică. Avea părul mai alb decât îmi aduceam aminte. Am atins-o pe obraz, dar n-a reacționat.

Unul dintre instinctele nefirești, de medic, m-a făcut să-i ridic o pleoapă, cu intenția de a-i verifica dilatarea pupilelor. Dar, după atac, avusese o hemoragie oculară. Ochiul inundat de sânge avea culoarea unei roșii.

Am plecat de la spital cu mașina lui Carol, dar i-am refuzat invitația la cină, spunându-i că aveam să-mi pregătesc singur ceva de mâncare.

– O să găsești cu siguranță ceva în bucătăria mamei tale. Dar ești mai mult decât binevenit dacă vrei să stai în Casa Mare. Deși acum, când mama ta nu mai conduce personalul, e o oarecare dezordine. Sunt sigură că putem găsi o cameră de oaspeți acceptabilă.

I-am mulțumit, dar i-am spus că preferam să stau de partea cealaltă a peluzei.

– Anunță-mă dacă te răzgândești.

Stând pe pietrișul aleii, a traversat cu privirea întinderea ierbii, uitându-se lung la Casa Mică, de parcă atunci ar fi văzut-o limpede pentru prima oară.

– Mai ai cheia... ?

– Da, am răspuns.

– Bine, atunci. Las la alegerea ta. La spital au ambele numere de telefon, dacă se întâmplă ceva.

Carol m-a îmbrățișat din nou și a urcat scările verandei fără cine știe ce nerăbdare, dar cu o fermitate care demonstra că nu mai băuse de destul de multă vreme.

Mi-am purtat pașii înspre casa mamei. Mai mult a ei decât a mea, mi-am spus, cu toate că urmele prezenței mele nu fuseseră îndepărtate. Când plecasem la universitate, îmi despuiasem micul dormitor, împachetând tot ce era important pentru mine, dar mama îmi păstrase patul și umpluse spațiile goale (rafturile de pin, pervazul ferestrei) cu ghivece cu flori ce se uscau, în lipsa ei, cu repeziciune. Le-am udat. În restul casei era curat, peste tot. Diane descriesese odată modul în care se ocupa mama de gospodărie numindu-l „liniar“, termen care, cred eu, voia să însemne sistematic, dar nu obsesiv. Am trecut în revistă salonul, bucătăria, am aruncat o privire în dormitorul ei. Nu erau toate lucrurile la locul lor. Dar toate *aveau* un loc al lor.

La căderea nopții, am tras draperiile și, ca o luate de poziție împotriva morții, am aprins lumina

în fiecare dintre camere, mai multe lumini decât ar fi considerat mama că era potrivit să aprindă, cu indiferent ce ocazie. M-am întrebat dacă strălucirea de dincolo de fâșia de pământ de un cafeniu iernatic atrăsese atenția lui Carol și dacă i se părea reconfortantă sau alarmantă.

În seara aceea, E.D. a ajuns acasă în jur de ora nouă și a fost suficient de amabil ca să-mi bată la ușa și să-și exprime compasiunea. În lumina becului de pe verandă, părea stânjenit, cu costumul lui făcut la comandă acum în dezordine. Aburul respirației i se înălța în răcoarea serii. Și-a atins buzunarele, cel de la piept și cele laterale, cu un gest inconștient, ca și cum ar fi uitat ceva sau, pur și simplu, ca și cum n-ar fi știut ce era de făcut cu mâinile.

– Îmi pare rău, Tyler, a spus.

Condoleanțele lui păreau grosolan de premature, de parcă moartea mamei ar fi fost nu un simplu fapt inevitabil, ci unul bine stabilit. O ștersese deja de pe listă. Dar ea mai respira încă, am cugetat, sau cel puțin prelucra oxigenul, la câțiva kilometri depărtare, singură în rezerva ei din spitalul George Washington.

– Vă mulțumesc, domnule Lawton.

– Iisuse, Tyler, spune-mi E.D. Ca toți ceilalți. Jason îmi povestește că faci treabă bună în Florida, la Periheliu.

– Pacienții mei sunt mulțumiți.

– Grozav. Orice contribuție contează, oricât ar fi de neînsemnată. Ascultă, Carol te-a trimis să stai aici? Pentru că, dacă vrei, am o cameră de oaspeți pregătită.

– Mă simt bine unde mă aflu.

– OK. Înțeleg. Bate la ușa noastră dacă ai nevoie de ceva, bine?

A traversat agale peluza căreia iarna îi dăduse o tentă cafenie. În presă și în familia Lawton se făcuseră multe datorită geniului lui Jason, dar mi-am reamintit că și E.D. putea pretinde același calificativ. Își preschimbase diploma de inginer și talentul pentru afaceri într-o corporație de importanță majoră și vânduse aerostate capabile să asigure telecomunicațiile în bandă largă într-un moment când Americom și AT&T continuau să privească Turbionul cu ochii mijiți, de căprioară speriată. Era la fel de inteligent ca fiul său, dar îi lipsea curiozitatea lui profundă în privința universului fizic. Și, poate, un strop din omenia lui Jason.

Când am rămas din nou singur, acasă, fără să fiu acasă, m-am așezat pe canapea, minunându-mă, o vreme, cât de puțin se schimbese camera. Mai de vreme sau mai târziu, avea să cadă în sarcina mea să dispun de tot de se afla în locuința aceea, o povară pe care abia dacă mi-o puteam imagina, mult mai dificilă și mai absurdă decât strădania de a cultiva viața pe o altă planetă. Poate că am observat golul

de pe raftul de sus al etajerei de lângă televizor tocmai fiindcă meditam la acest act de deconstrucție.

L-am observat pentru că, după știința mea, raftul de sus nu fusese șters de praf mai mult de o singură dată în toți anii în care locuisem acolo. Raftul de sus era podul vieții mamei. I-aș fi putut înșira conținutul în ordine, cu ochii închiși, rememorându-l: anuaarele liceului ei (Martell Secondary School din Bingham, Maine, 1975, '76, '77, '78); albumul de absolvire de la Berkeley, 1982; un Buddha de jad, ca margine de raft, diploma ei în ramă de plastic, așezată în picioare; dosarul cu burduf, de culoare maro, în care își ținea certificatul de naștere, pașaportul și chitanțele de plată a impozitelor; în fine, susținute de un alt Buddha verde, trei cutii zdrențuite de pantofi New Balance, etichetate AMINITIRI (ȘCOALĂ), AMINTIRI (MARCUS) și DIVERSE.

În seara aceea, al doilea Buddha de jad stătea pieziș, iar cutia botezată AMINITIRI (ȘCOALĂ) dispăruse. Am presupus că o îndepărtase chiar mama, cu toate că nu o văzusem nicăieri altundeva, în toată casa. Dintre cele trei cutii, singura pe care o deschidea cu regularitate în prezența mea era DIVERSE. Înăuntru erau programe de concerte și jumătăți de bilete de intrare, tăieturi sfărâmicioase din ziare (printre care se numărau necrologurile părinților ei), insigne de forma corăbiei Bluenose, ca suvenire din luna de miere petrecută în Noua Scoție, cutii de

chibrituri adunate din restaurantele și hotelurile în care fusese, bijuterii false, un certificat de botez, ba chiar și o buclă din părul meu de bebeluș, înfășurată într-o bucată de hârtie cerată, prinsă cu un ac.

Am dat jos cealaltă cutie, etichetată AMINTIRI (MARCUS). Nu fusesem niciodată deosebit de curios în privința lui tata, iar mama vorbea rareori despre el, cu excepția descrierii sumare de bază (un bărbat frumos, un inginer, un colecționar de muzică de jazz, cel mai bun prieten din facultate al lui E.D., dar un băutor învederat și o victimă a propriei sale pasiuni pentru automobile rapide, care îi fusese fatală într-o noapte, pe drumul de întoarcere de la un furnizor de piese electronice din Milpitas). În cutie era un teanc de scrisori în plicuri de hârtie velină, cu adresele caligrafiate cu un scris dezlânat și clar, care trebuie să fi fost al lui. I le trimisese Belindei Sutton, numele de fată al mamei, la o adresă din Berkeley care nu-mi era cunoscută.

Am luat unul dintre plicuri, l-am deschis, am scos hârtia îngălbenită și am despăturit-o.

Nu era liniată, dar scrisul traversa pagina în șiruri mărunte, ordonate, paralele. *Dragă Bel*, începea, apoi, în continuare: *Credeam că aseară, la telefon, ți-am spus totul, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tine. Scrierea acestor rânduri pare să te aducă mai aproape, dar nu atât de aproape cum mi-ar plăcea. Nu atât de aproape cum am fost anul*

trecut, în august! Derulez amintirea aceea, ca pe o bandă video, în fiecare seară când nu mă pot culca alături de tine.

Și multe altele, pe care nu le-am mai citit. Am împăturit scrisoarea, am îndesat-o în plicul îngălbenit, am închis cutia și am așezat-o la locul ei.

În dimineața următoare, am fost trezit de o bătaie la ușă. Am deschis, așteptându-mă să fie Carol sau vreo secretară din Casa Mare.

Dar nu era Carol. Era Diane. Într-o fustă albastru miez de noapte, lungă până la pământ, și într-o bluză cu guler înalt. Își ținea mâinile încleștate sub sâni. Și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii scânteind.

– Îmi pare atât de rău, a spus. Am venit imediat ce am auzit.

Dar prea târziu. Cei de la spital sunaseră cu zece minute mai devreme. Belinda Dupree murise fără să-și mai recapete cunoștința.

La înmormântare, E.D. a vorbit scurt, stânjenit, fără să spună nimic semnificativ. Eu am vorbit, Diane a vorbit, Carol a avut de gând să vorbească, dar, în cele din urmă, s-a dovedit a fi prea înlăcrimată sau prea beată ca să urce în amvon.

Elogiul Diane a fost cel mai emoționant, plin de ritm și de sinceritate, o listă a faptelor bune transmise de mama de dincolo de peluză, ca daruri ale unei

națiuni mai bogate și mai prietenoase. Îi era recunoscătoare. În comparație, tot restul ceremoniei a părut să se desfășoare mecanic: chipuri pe jumătate familiare ridicându-se din mulțime ca să înșire predici și jumătăți de adevăruri, iar eu mulțumindu-le și zâmbind, mulțumind și zâmbind, până când a sosit momentul să plecăm spre cimitir.

În seara aceea, în Casa Mare s-a desfășurat o ceremonie, o recepție post-funeralii, în timpul căreia am primit condoleanțe din partea partenerilor de afaceri ai lui E.D., dintre care nu-l cunoșteam pe nici unul, dar printre care se aflau unii care îl cunoscuseră pe tata, și din partea personalului care se ocupa de gospodărie, a cărui mâhnire era mult mai sinceră și mai greu de suportat.

Chelnerii se strecurau prin mulțime cu pahare de vin pe tăvi de argint și eu am băut mai mult decât ar fi trebuit, până când Diane, care plutea de asemenea printre oaspeți, m-a tras din mijlocul unei alte runde de îmi-pare-atât-de-rău-pentru-pierdere-pe-care-ați-suferit-o, spunând:

– Ai nevoie de aer.

– Afară e prea frig.

– Dacă mai bei, devii prea posac. Deja ești la jumătatea drumului. Haide, Ty. Doar câteva minute.

Am ieșit pe pajiște. Pe pajiștea cafenie din miez de iarnă. Pe aceeași pajiște de pe care asistasem la

primele momente ale Turbionului, cu aproape optsprezece ani în urmă. Am ocolit Casa Mare, ne-am plimbat cu adevărat agale, în ciuda vântului puternic de martie și a zăpezii grăunțoase care mai exista în toate locurile adăpostite sau umbrite.

Ne spuseseșăm deja toate lucrurile lipsite de subtilități. Făcuserăm schimb de impresii: cariera mea, mutarea în Florida, munca de la Periheliu, anii ei alături de Simon, ieșirea din NI și alunecarea către mult mai insipida religie recunoscută, întâmpinarea Ridicării la Ceruri cu evlavie și spirit de sacrificiu.

– Nu mâncăm carne, îmi mărturisise. Nu purtăm haine din fibre artificiale.

Mergând alături de ea, amețit, mă întrebam dacă, în ochii ei, devenisem vulgar și respingător, dacă era conștientă de mirosul aperitivelor cu șuncă și brânză din respirația mea sau de puloverul de bumbac și poliester. Nu se schimbase prea mult, deși era mai slabă decât de obicei, poate mai slabă decât ar fi trebuit să fie, cu o ușoară rigiditate a liniei maxilarului sprijinit de gulerul înalt și strâmt.

Eram destul de treaz ca să-i mulțumesc pentru că se străduise să-mi alunge aburul beției.

– Și eu simțeam nevoia să ies. Dintre toți oamenii ăștia pe care i-a invitat E.D., nici unul n-a cunoscut-o pe mama ta din vreun punct important de vedere. Nici măcar unul. Au venit aici să vorbească

despre alocații bugetare sau despre taxele pe tonaj. Să facă afaceri.

– Poate că e modul lui E.D. de a-i aduce un omagiu. Condimentându-i parastasul cu personalități politice.

– E un mod generos de a privi lucrurile.

– Încă te mai scoate din sărite.

Cu atâta ușurință, m-am gândit.

– E.D. ? Bineînțeles ! Cred c-ar fi mult mai caritabil să-l iert. Se pare că tu așa ai făcut.

– Eu trebuie să-i iert mai puține. Nu e tatăl meu.

N-am vrut să insinuez nimic. Dar eram încă mult prea conștient de ce-mi spusese Jason, cu câteva săptămâni în urmă. Remarca m-a tulburat, am reinterpretat-o chiar înainte de a mi se desprinde cu totul de pe buze, am roșit când am terminat-o. Diane m-a privit lung, neînțelegând, pe urmă a făcut ochii mari, căpătând o expresie în care furia și stânjeneala se amestecau atât de limpede, încât am reușit să o deslușesc și în lumina palidă a becului de pe verandă.

– Ai stat de vorbă cu Jason, a spus cu răceală.

– Îmi cer scuze...

– Cum funcționează chestia asta ? Vă omorâți timpul făcând haz pe seama mea ?

– Sigur că nu. El... indiferent ce-a spus Jason, a fost din cauza medicamentelor.

O altă gafă ridicolă, iar Diane a profitat de ea:

– Ce medicamente ?

– Sunt medicul lui de familie. Uneori îi scriu câte-o rețetă. Are vreo importanță?

– Tyler, ce medicamente te fac să-ncalci o promisiune? Mi-a promis că n-o să-ți spună nicio-dată... Apoi a făcut o altă deducție. Jason e *bolnav*? De-asta n-a venit la înmormântare?

– E ocupat. De primele lansări îl mai despart doar câteva zile.

– Dar îl tratezi pentru ceva.

– Etica meseriei nu-mi permite să discut despre istoricul lui medical, am spus, știind că nu făcusem altceva decât să-i stârnesc suspiciunile și că, de fapt, îi dezvăluisem secretul încercând să i-l ascund.

– E în stilul lui să nu-i spună nici unuia dintre noi când se-mbolnăvește. E atât, atât de *ermetic închis în sine*...

– Poate c-ar trebui să iei tu inițiativa. Sună-l din când în când.

– Crezi că n-o fac? Ți-a spus asta? Obişnuiam să-i dau telefon în fiecare săptămână. Dar el adopta acel farmec inexpresiv și refuza să spună ceva care ar fi avut vreo semnificație. Ce mai faci, foarte bine, ce mai e nou, nimic. Nu vrea s-audă de mine, Tyler. E adânc înregimentat în tabăra lui E.D. Pentru el, nu sunt decât un impediment.

A făcut o pauză.

– Dacă nu cumva s-au schimbat lucrurile.

– Nu știi ce s-a schimbat. Dar poate că ar trebui să-l vezi, să stați de vorbă față-n față.

– Cum aş putea ?

Am ridicat din umeri.

– Ia-ți încă o săptămână liberă. Vino cu mine.

– Spuneai că e ocupat.

– Odată ce-ncep lansările, nu e altceva de făcut decât să stai cu brațele-ncrucișate și s-aștepti. Ai putea să mergi la Canaveral cu noi. Să vezi cum se scrie istoria.

– Lansările sunt inutile, a spus, dar suna ca un răspuns învățat dinainte. Aș vrea, a adăugat, dar nu-mi permit. Eu și Simon ne descurcăm. Dar nu suntem bogați. Nu suntem familia Lawton.

– Îți plătesc biletul de avion.

– Ești un bețiv darnic.

– Vorbesc serios.

– Îți mulțumesc, dar nu. Nu pot.

– Mai gândește-te.

– Întreabă-mă când o să fii treaz.

Pe urmă a adăugat, în timp ce urca treptele veran-dei, cu ochii ascunși sub strălucirea galbenă a luminii:

– Indiferent ce aş fi crezut vreodată... indiferent ce i-aș fi spus lui Jason...

– Nu e nevoie, Diane.

– Știu că E.D. nu e tatăl tău.

Partea interesantă a dezmințirii era modul în care o făcuse. Cu fermitate, decisiv. De parcă ar fi știut

exact. De parcă ar fi descoperit un alt adevăr, o cheie alternativă a misterelor familiei Lawton.

Diane s-a întors în Casa Mare. Eu am hotărât că nu mai puteam suporta încă o doză de urări de bine. M-am dus în locuința mamei, care părea înăbușitoare și supraîncălzită.

A doua zi, Carol mi-a spus că nu era nevoie să mă grăbesc să strâng lucrurile mamei, numind asta „a face amenajări“. Casa Mică nu pleca nicăieri, a mai spus. Aveam la dispoziție o lună. Sau un an. Puteam să „fac amenajările“ oricând aveam timp și după ce eram consolată.

Alinarea nu se întrezărea nici măcar la orizont, dar i-am mulțumit pentru răbdare și mi-am petrecut ziua făcându-mi bagajele pentru întoarcerea la Orlando. Eram obsedat de ideea că trebuia să iau cu mine ceva de-al mamei, ceva pe care ea ar fi vrut să-l păstrez ca amintire, într-o cutie de pantofi a mea. Dar ce anume? Una dintre figurinele ei Hummel, pe care le îndrăgea atât de mult, dar care mie îmi creaseră întotdeauna impresia unui kitsch costisitor? Goblenul înfățișând un fluture, de pe peretele sufrageriei, tabloul cu *Nuferi*, într-o ramă de asamblat acasă?

Diane a apărut în ușă în timp ce stăteam pe gânduri.

– Oferta ta mai e încă în picioare? Călătoria în Florida? Ai vorbit serios?

– Sigur că da.

– Pentru că am discutat cu Simon. Nu e foarte încântat de idee, dar crede că o se descurce singur pentru alte câteva zile.

Extrem de amabil din partea lui, mi-am spus.

– Așa că, dacă nu cumva... adică, știu că băuseși...

– Nu fi prostuță. Sun la aeroport.

Am rezervat un loc pe numele ei la primul zbor D.C.-Orlando din ziua următoare.

Am terminat de împachetat. În privința unei amintiri, i-am ales, până la urmă, pe cei doi Buddha sculptați în jad, care țineau loc de capete de raft.

Am căutat prin toată casa, uitându-mă chiar și sub paturi, dar cutia botezată AMINTIRI (ȘCOALĂ) părea să fi dispărut fără urmă.

INSTANTANEE ALE ECOPOIESISULUI

Jason a sugerat să ne închiriem camere în Cocoa Beach și să așteptăm o zi, până când avea să ni se alăture. Trebuia să înfrunte presa la Periheliu, într-o ultimă rundă de întrebări și răspunsuri, dar își golise agenda zilei din ajunul lansării, la care voia să asiste fără să fie sâcâit de întrebările stupide ale unei echipe de la CNN.

– Excelent, a spus Diane, când i-am transmis informația. Pot să-i pun eu toate întrebările stupide.

Reușisem să-i liniștesc temerile legate de starea sănătății lui Jason: nu, nu era pe moarte, iar orice abatere temporară de la normalitate din fișa lui medicală îl privea personal. A fost de acord sau a părut să fie, dar tot voia să-l vadă, fie și numai ca să se autoliniștească, de parcă moartea mamei i-ar fi zguduit încrederea în stelele fixe ale universului Lawton.

M-am folosit de legitimația de la Periheliu și de relația cu Jase ca să închiriez două apartamente alăturate, cu vedere spre Canaveral, într-un hotel din lanțul Holiday Inn. La scurt timp după conceperea proiectului Marte, odată ce obiecțiile Agenției de protecție a mediului fuseseră consemnate și ignorate, o duzină de platforme de lansare maritime fuseseră construite și ancorate de coastele insulei Merritt. Acestea erau structurile pe care le puteam zări foarte limpede din hotelul nostru. În rest, privilegiștea includea parcări, plajele la vreme de iarnă, apă albastră.

Stăteam în balconul apartamentului ei. Făcuse un duș și se schimbase după drumul cu mașina din Orlando și eram pe punctul de a coborî să dăm piept cu restaurantul din hol. În toate celelalte balcoane se vedeau aglomerări de camere de televiziune și de obiective. Holiday Inn era un hotel rezervat pentru presă. (Poate că Simon nu avea încredere în presa laică, dar Diane se pomenise pe neașteptate afundată în ea până la genunchi.) Nu puteam zări soarele care apunea, dar lumina lui învăluia platformele îndepărtate și rachetele, dându-le aparența mai degrabă eterică decât reală a unei armate de roboți gigantici mărșăluind către o bătălie din Dorsala Medio-Atlantică.

- De ce sunt atât de multe?
- Echipa de atac ecopoiesis, am spus.

A râs cu un oarecare reproș.

– Asta e una dintre expresiile lui Jason ?

Nu era, nu în întregime. „Ecopoiesis“ era un cuvânt inventat de Robert Haynes în 1990, când terraformarea era o știință pur speculativă. Din punct de vedere tehnic, însemna crearea unei biosfere anaerobe autoreglabile acolo unde mai înainte nu exista absolut nici una, însă în prezent denumea orice modificare pur biologică a planetei Marte. Pentru înverzirea planetei Marte era nevoie de două tipuri diferite de inginerie planetară: terraformarea rudimentară, menită să ridice temperatura de la suprafața planetei și presiunea atmosferică până la un prag rezonabil pentru apariția vieții, și ecopoiesisul: folosirea microbilor și a vieții vegetale pentru a îmbunătăți calitățile solului și a oxigena aerul.

Turbionul îndeplinise deja cea mai grea muncă în locul nostru. Fiecare planetă din sistemul solar, cu excepția Pământului, se încălzise în mod semnificativ datorită soarelui în expansiune. Ne rămăsese activitatea subtilă de ecopoiesis. Dar la ecopoiesis se putea ajunge pe diverse căi, și numeroase organisme, de la bacteriile din roci până la mușchiul alpin, toate candidau pentru a-și aduce contribuția.

– Deci se numesc echipa de atac pentru că le trimiteți pe toate, a presupus Diane.

– Pe toate și cât de multe ne putem permite, pentru că nici un organism anume nu prezintă garanția

că se va adapta și va supraviețui. Dar unul dintre ele ar putea reuși.

– Chiar mai multe.

– Ar fi minunat. Vrem un sistem ecologic, nu o monocultură.

De fapt, lansările urmau să fie sincronizate și decalate. Primul val avea să transporte numai organisme anaerobe și fotoautotrofe, forme simple de viață care nu aveau nevoie de oxigen și captau energie din lumina solară. Dacă se dezvoltau și mureau în număr destul de mare, creau un stat de biomasă capabil să alimenteze ecosisteme mai complexe. Valul următor, care trebuia să plece peste un an, avea să introducă organisme oxigenatoare, iar ultimele lansări fără oameni la bord urmau să includă plante primitive, care să fixeze solul, să regleze procesul de evaporare și ciclul precipitațiilor.

– Totul pare atât neverosimil.

– Trăim vremuri neverosimile. Dar reușita nu e garantată.

– Și dacă o să fie un eșec ?

Am ridicat din umeri.

– Ce avem de pierdut ?

– O groază de bani. O grămadă de forță de muncă.

– Nu mă pot gândi la o întrebuintăre mai bună.

Da, este un pariu, și nu, nu e nimic sigur, dar profitul potențial merită din plin riscul. Cel puțin până

acum, a prins bine pentru toată lumea. A avut un efect pozitiv asupra moralului local și s-a dovedit a fi o metodă reușită de promovare a cooperării internaționale.

– Dar o să induceți în eroare o mulțime de oameni simpli. O să-i convingeți că Turbionul e ceva căruia îi putem face față, ceva pentru care putem găsi o soluție tehnologică.

– Vrei să spui că le dăm speranțe.

– Genul nepotrivit de speranțe. Dacă nu reușiți, îi lăsați fără nici o speranță.

– Ce-ai vrea să facem, Diane? Să ne retragem la covorașele noastre de rugăciune?

– Înfrângerea, adică retragerea în rugăciune, o să fie greu de acceptat. Dacă reușiți, următorul pas e trimiterea oamenilor?

– Da. Dacă înverzim planeta, trimitem oameni.

O problemă mult mai dificilă și mai complexă din punct de vedere etic. Urma să trimitem echipaje de câte zece voluntari. O călătorie de o durată imprevizibilă, în cabine absurd de mici, dispunând de provizii limitate. După luni de zile petrecute în imponderabilitate, aveau să fie siliți să suporte efectele frânării în atmosferă, cauzate de o schimbarea de viteză aproape letală, urmate de o coborâre periculoasă către suprafața planetei. Dacă toate acestea se sfârșeau cu bine și dacă puținul lor echipament destinat supraviețuirii reușea și el să coboare și să

atingă solul, undeva în apropiere, atunci trebuiau să deprindă abilitățile necesare pentru a-și duce existența într-un mediu doar cu aproximație prielnic vieții umane. Misiunea lor nu era să se întoarcă pe pământ, ci să trăiască destul de mult pentru a se reproduce și pentru a le lăsa moștenire urmașilor o modalitate de a-și continua existența.

– Ce om zdravăn la minte ar fi de acord cu așa ceva?

– O să fii surprinsă.

Nu știam ce să spun despre chinezi, despre ruși sau despre orice voluntari de o altă naționalitate, dar nord-americanii candidați la zbor alcătuiau un grup de bărbați și femei extraordinar de obișnuiți. Fuseseră selectați ținându-se cont de tinerețea lor, de rezistența fizică și de capacitatea de a tolera și de a suporta lipsa de confort. Deși numai câțiva practicaseră o asemenea meserie în cadrul Forțelor Aeriene, posedau, cu toții, ceea ce Jason numea „mentalitatea pilotului de încercare”, plăcerea de a accepta riscuri fizice majore de dragul unei realizări spectaculoase. Bineînțeles, cei mai mulți dintre ei erau, după toate probabilitățile, condamnați la moarte, așa cum erau condamnate și cele mai multe dintre bacteriile îmbarcate pe rachetele din zare. Cel mai bun rezultat la care ne puteam aștepta, în mod rezonabil, era ca un grup de supraviețuitori nomazi, hoinărind printre canioanele acoperite cu mușchi din Valles

Marineris¹ să întâlnească o ceată similară de ruși, danezi sau canadieni și să dea naștere unei rase umane marțiene viabile.

– Și tu *ești de acord* cu asta ?

– Nu mi-a cerut nimeni părerea. Dar le urez noroc.

Diane mi-a aruncat o privire gen asta-nu-e-suficient, dar a preferat să nu continue disputa. Am luat un lift și am coborât în restaurantul din hol. Probabil că simțise cum înfrigurarea creștea, în timp ce ne-am așezat la coadă, în spatele unei duzini de tehnicieni de la canalele de știri, pentru a ocupa o masă la care să fim serviți.

După ce am comandat, și-a întors capul, ascultând frânturile de conversații: cuvinte ca „fotodisociere“, „criptoendelitic“ și, da, „ecopoiesis“ se revărsau în jurul meselor aglomerate, în timp ce jurnaliștii recapitulau jargonul următoareii zile de muncă sau se străduiau doar să-l înțeleagă. Erau și râsete, zăngănit nepăsător de tacâmuri, o atmosferă amețitoare a speranțelor incerte. După aselenizarea petrecută cu mai bine de șaizeci de ani în urmă, se întâmpla pentru prima dată ca atenția lumii întregi să fie atât de complet focalizată asupra unei aventuri spațiale și, de data asta, Turbionul îi dădea evenimentului ceea ce îi lipsise aselenizării: un caracter cu adevărat imperios și un simț generalizat al riscului.

¹ Vast sistem de canioane situat de-a lungul ecuatorului marțian și întins pe aproape un sfert din circumferința planetei (n. tr).

– Toate astea sunt opera lui Jason, nu-i așa ?

– Ar fi fost posibil să se-ntâmples și fără el sau E.D. Dar lucrurile s-ar fi petrecut altfel, poate mai lent, cu mai puțină eficiență. Jase s-a aflat întotdeauna în miezul lucrurilor.

– Iar noi la periferie. Orbitând în jurul geniului său. Îți spun un secret. Mi-e puțin cam frică de el. Mi-e frică să-l revăd după atât de mult timp. Știu că mă condamnă.

– Nu pe tine. Poate stilul tău de viață.

– Te referi la credința mea. E OK să discutăm despre asta. Știu că Jase se simte oarecum... trădat. De parcă eu și Simon am fi repudiat toate lucrurile în care crede el. Dar nu e adevărat. Eu și Jason n-am urmat niciodată aceeași cale.

– Știi, în esență, nu e decât Jase. Același Jase.

– Dar eu sunt aceeași Diane ?

La asta nu aveam nici un răspuns.

A mâncat cu o poftă vizibilă și, după felurile principale, am comandat desertul și cafeaua.

– E un noroc că ți-ai putut găsi timp, am spus.

– Bine că Simon m-a lăsat să scap din lesă ?

– N-am vrut să spun asta.

– Știu. Dar, într-un fel, e adevărat. Simon e cam prea dominator. Îi place să știe unde sunt.

– Și e o problemă ?

– Cu alte cuvinte, dacă mariajul nostru e în pericol ? Nu. Nu este și nici n-aș lăsa se se-ntâmples așa

ceva. Nu înseamnă că suntem întotdeauna de acord.

A ezitat.

– Dacă vorbesc despre asta, îți povestesc numai ție, da? Nu și lui Jason, doar ție.

Am dat din cap.

– Simon s-a schimbat de când l-ai cunoscut. Ne-am schimbat cu toții, cei din vechile zile ale NI. Gruparea reprezenta tot ce înseamnă să fii tânăr și să crezi o comunitate a credinței, un soi de spațiu sacru, unde nu trebuia să ne temem unii de alții, unde ne puteam îmbrățișa unii pe alții, nu doar la figurat, ci și la propriu. Raiul pe Pământ. Dar ne-am înșelat. Am crezut că SIDA n-are nici o importanță, că nici gelozia n-are vreuna – nu puteau avea importanță, fiindcă urma să ajungem la sfârșitul lumii. Dar e o suferință lentă, Ty. E lucrarea unei vieți întregi și trebuie să fim puternici și sănătoși ca s-o putem îndura.

– Tu și Simon...

– Oh, noi suntem sănătoși.

A zâmbit.

– Și îți mulțumesc pentru întrebare, doctore Dupree. Dar SIDA și drogurile ne-au răpit prietenii. Mișcarea a fost o călătorie în montagne-russe, cu dragoste în timpul oricărui suiș și mâhnire în timpul fiecărui coborâș. Oricine a făcut parte din ea îți poate spune asta.

Poate așa o fi fost, dar singurul veteran NI pe care îl cunoșteam era ea însăși.

– Ultimii ani n-au fost ușori pentru nimeni.

– Lui Simon i-a venit greu să accepte. A crezut cu toată sinceritatea că eram o generație binecuvântată. Odată mi-a spus că Dumnezeu se apropiase atât de mult de omenire, încât era ca și cum ar fi stat lângă o sobă într-o noapte de iarnă, că, practic vorbind, își putea încălzi mâinile la Împărăția Raiului. Toți simțeam asta, dar din Simon a scos ce era mai bun. Când lucrurile au început să se înrăutățească, când cei mai mulți dintre prietenii noștri erau bolnavi sau căpătaseră o dependență de un fel sau altul, a fost rănit adânc. Tot atunci au început să se termine banii și, în cele din urmă, a fost nevoit să-și caute de lucru – am făcut-o amândoi. Eu am fost angajată temporar, vreme de câțiva ani. Simon n-a reușit să-și găsească o slujbă într-un domeniu laic, dar e administratorul bisericii noastre din Tempe, Templul Iordanului, iar ei îl plătesc atunci când pot... învață ca să-și ia un atestat de instalator.

– Nu e tocmai Pământul Făgăduinței.

– Da, dar știi ce? Nici nu cred că trebuia să fie. Asta îi tot spun. Poate că suntem capabili să simțim apropierea Împărăției lui Hristos, dar încă n-a sosit, trebuie să jucăm ultimele minute ale meciului, chiar dacă rezultatul e cunoscut dinainte. Poate că asta

ne va fi judecata. Trebuie să le jucăm de parcă ar avea importanță.

Am luat liftul și am urcat spre camerele noastre. Diane s-a oprit în fața ușii ei.

– Îmi amintesc, a spus, cât de bine mă simțeam când stăteam amândoi de vorbă. Eram buni la asta, îți aduci aminte?

Mărturisirea temerilor prin mijlocirea castă a telefonului. Intimitate de la distanță. Calea preferată de ea întotdeauna. Am dat din cap, încuviințând.

– Poate mai vorbim iarăși. Poate o să te sun, din când în când, din Arizona.

Bineînțeles că avea să mă sune ea, fiindcă lui Simon nu i-ar fi plăcut să sun eu. Era de înțeles. Ca și natura relației propuse. Aveam să fiu prietenul ei platonice. Un tip inofensiv, în care să ai încredere în vremuri grele, de genul prietenului homosexual al eroinei dintr-o dramă cineplex. Aveam să stăm de vorbă. Să ne facem confidențe. Nimeni nu suferea.

Nu asta îmi doream, nu de asta aveam nevoie. Dar nu-i puteam spune sub privirea nerăbdătoare, ușor pierdută, în care mă învăluia. Am îngăimat, în schimb:

– Da, bineînțeles.

A zâmbit, m-a îmbrățișat și m-a lăsat singur pe culoar.

Am rămas treaz mai mult decât ar fi trebuit, încercând să-mi vindec demnitatea rănită, captiv în mijlocul zgomotelor și al râsetelor din camerele

alăturate, gândindu-mă la toți oamenii de știință și la toți inginerii de la Periheliu, JPL și Kennedy, la toți acei ziariști privind rachetele îndepărtate sub jocul luminii reflectoarelor, la noi toți, cei care ne practicam meseria acolo, în finalul istoriei omenirii, făcând ce se aștepta de la noi, acționând ca și cum asta ar fi avut importanță.

Jason a sosit a doua zi, cu zece ore înainte de momentul stabilit pentru lansarea primului val de rachete. Vremea era senină și calmă, de bun augur. Dintre toate centrele de lansare de pe glob, singurul care nu se afla în stare de funcționare, fiind închis din cauza unei furtuni violente de martie, era complexul extins Kurov al Agenției Spațiale Europene, aflat în Guineea Franceză. (Microorganisme acesteia aveau să întârzie cu o zi sau două – sau, după timpul Turbionului, cu o jumătate de milion de ani.)

Jase a venit direct în apartamentul meu, unde îl așteptam împreună cu Diane. Purta un hanorac ieftin, din material sintetic, și o șapcă a echipei de baseball Marlins, trasă pe ochi, să nu fie recunoscut de reporterii cazați în hotel.

– Tyler, a spus, când i-am deschis ușa, îmi pare rău! Aș fi vrut să fiu acolo.

Înmormântarea.

– Știu.

– Belinda Dupree a fost cel mai bun lucru legat de Casa Mare.

– Apreciez, am spus, și m-am dat deoparte, făcându-i loc.

Diane a traversat camera cu o expresie circumspectă. Jason a închis ușa în urma lui, fără să zâmbescă. S-au oprit la un metru depărtare, uitându-se unul la altul. Tăcerea era grea. Jason a spart-o.

– Gulerul ăsta te face să arăți ca un bancher victorian. Ar trebui să te mai îngrași puțin. Acolo, în țara vacilor, a atât de greu să șterpelești ceva de mâncare?

– Mai mult a cactușilor decât a vacilor, Jase, a spus Diane.

Au râs amândoi și s-au aruncat unul în brațele celuilalt.

După căderea nopții ne-am instalat postul de supraveghere pe balcon, am scos afară scaune confortabile și am cerut să ni se aducă în cameră o tavă cu legume (preferința Diane). Noaptea era tot atât de întunecată ca orice altă noapte fără stele sub lințoliul Turbionului, dar platformele de lansare erau luminate de reflectoare gigantice și reflexiile lor dansau pe talazurile leneșe.

Jason fusese deja la un neurolog, în urmă cu câteva săptămâni. Diagnosticul specialistului coincisese cu al meu. Jason suferea de scleroză multiplă neresponsivă, al cărei unic tratament util era administrarea

paliativelor. De fapt, neurologul intenționase să supună cazul, spre examinare, Centrului de Control al Maladiilor, ca parte a unui studiu în plină desfășurare a ceea ce unii numeau SMA – scleroză multiplă atipică. Jase îl amenințase sau îl mituise, făcându-l să abandoneze ideea. Cel puțin până atunci, noul cocteil medicamentos îl menținuse într-un stadiu de ameliorare a bolii. Era tot atât de eficient și de mobil ca întotdeauna. Toate suspiciunile pe care le-ar fi putut avea Diane fuseseră curând domolite.

Adusese cu el o sticlă de șampanie franțuzească autentică, foarte scumpă, pentru sărbătorirea lansărilor.

– Am fi putut avea locuri de VIP, i-am spus Diane. În tribuna de lângă Clădirea de Asamblare a Vehiculelor. Cot la cot cu președintele Garland.

– De aici se vede mai bine, a precizat Jason. Mai bine. Aici nu suntem decoruri mobile pentru vreo fotografie publicitară.

– N-am întâlnit niciodată un președinte, am auzit-o pe Diane.

Cerul era, desigur, negru, dar la televizorul din camera de hotel (îl deschiseserăm ca să auzim numărătoarea inversă) se vorbea despre Bariera Turbionară, iar Diane s-a uitat la cer de parcă suprafața care împrejmua lumea ar fi devenit brusc vizibilă. Jason a văzut că-și înclinase capul.

– N-ar trebui s-o numească barieră. Nici o revistă de specialitate n-o mai numește așa.

– Oh ? Și cum *este* numită ?

El și-a dres glasul.

– „Membrană stranie.“

– Nu pot să cred.

Diane a început să râdă.

– E groaznic. Nu se poate. Pare să fie numele unei dereglări ginecologice.

– Da, dar „barieră“ e incorect. Seamănă, mai degrabă, cu un strat limită. Nu e o linie pe care o traversezi. Captează obiectele selectiv și le accelerează către universul exterior. Procesul seamănă mai mult cu osmoza decât cu, să zicem, o spărtură într-un gard. Prin urmare, membrană.

– Uitasem cum e să ai o discuție cu tine, Jase. Are ceva supraréalist.

– Liniște ! am cerut. Ascultați !

Transmisia TV de la NASA se întrerupsese și o voce inexpressivă de la Controlul Misiunii începuse numărătoare inversă. Treizeci de secunde. Erau douăsprezece rachete alimentate cu combustibil, programate să se desprindă de platforme. Douăsprezece lansări simultane, o acțiune pe care, odinioară, o agenție spațială mai puțin ambițioasă ar fi considerat-o irealizabilă și extrem de periculoasă. Dar noi trăiam vremuri mai cutezătoare și mai disperate.

– De ce trebuie să plece toate odată ? a întrebat Diane.

– Pentru că, a început Jason, apoi a spus: Nu. Așteaptă. Privește.

Douăzeci de secunde. Zece. Jase s-a ridicat și s-a aplecat peste balustrada balconului. Balcoanele erau ticsite. Plaja era ticsită. O mie de capete și de obiective pivotând în aceeași direcție. Estimările ulterioare au apreciat că mulțimea din Cape și din împrejurimi era alcătuită din aproape două milioane de oameni. Conform rapoartelor poliției, în noaptea aceea au fost furate mai bine de o sută de portofele. Două persoane au fost înjunghiate mortal, au avut loc cincisprezece tentative de acte de violență și o naștere prematură. (Copilul, o fetiță de aproape două kilograme, a venit pe lume pe o masă pliantă, în restaurantul International House of Pancakes din Cocoa Beach.)

Cinci secunde. Televizorul din camera de hotel a amuțit. Pentru o clipă, nu s-a auzit nici un zgomot, cu excepția zumzetului și al scâncetelor aparatului fotografice.

Pe urmă, oceanul s-a umplut de flăcări, până la orizont.

Singură, nici una dintre rachete n-ar fi impresionat mulțimea, nici măcar pe întuneric, dar acum nu era vorba de o singură coloană de vâlvătai, erau cinci, șapte, zece, douăsprezece. Platformele maritime se conturau sumar, ca niște zgârie-nori scheletici, dispăruți curând în talazurile vaporilor de apă de mare.

Doisprezece stâlpi de foc alb, separați de kilometri întregi, dar apropiați de perspectiva sub care îi priveam, înfigându-se în cerul devenit albastru indigo sub luminile amalgamate. Mulțimea de pe plajă a început să aclame, iar sunetul s-a pierdut în cel al strădaniei motoarelor auxiliare, cu combustibil solid, de a câștiga altitudine, o vibrație care îți strângea inima, așa cum nu o mai fac decât extazul sau teroarea. Dar ovațiile noastre nu erau destinate doar spectacolului în sine. Aproape fără nici o îndoială, fiecare dintre cele două milioane de oameni mai asistase până atunci la lansarea unei rachete, fie și numai la televizor, dar acea ascensiune multiplă, deși grandioasă și sonoră, era remarcabilă mai ales pentru scopul său, pentru ideea care o motiva. Făceam mai mult decât să înfigem steagul vieții terestre pe Marte, sfidam însuși Turbionul.

Rachetele se înălțau. (Când am aruncat o privire prin ușa deschisă a balconului, pe ecranul dreptunghiular al televizorului rachete similare întunecau lumina zilei în Jiuquan, Svobodnyy, Baikonur, Xichang.) Stratul orizontal de lumină violentă a devenit oblic și a început să pălească, în timp ce noaptea se grăbea să se-ntoarcă, ridicându-se din mare. Zgomotul s-a mistuit pe sine însuși, pierzându-se în nisip, în beton și în apa sărată supraîncălzită. Am avut impresia că simțeam mirosul fumului exploziilor, purtat

de flux către țărm, mirosul plăcut, teribil de greu, de artificii.

O mie de aparate de fotografiat au păcănit, ca tot atâția greieri muribunzi, apoi au amuțit.

Uralele au continuat, într-o formă sau alta, până în zori.

Am intrat în cameră, am tras draperiile, ascunzând întunericul de după climax, și am deschis șampania. Am privit știrile de dincolo de ocean. Cu excepția întârzierii francezilor, datorată ploii, toate celelalte lansări fuseseră încununate de succes. O armada de bacterii era în drum spre Marte.

– Deci, de ce *trebuie* să plece toate odată? și-a repetat Diane întrebarea.

Jason a privit-o lung, meditativ.

– Pentru că vrem să ajungă la destinație în aproximativ același timp. Ceea ce nu e atât de simplu cum pare. Trebuie să pătrundă în Membrana Turbionară mai mult sau mai puțin simultan, altfel o vor părăsi cu decalaje de ani sau de secole. Nu are o atât de mare importanță în privința actualelor încărcături anaerobe, dar ne antrenăm pentru momentul în care contează într-adevăr.

– Ani sau *secole*? Cum de e posibil?

– Natura Turbionului, Diane.

– Corect, dar secole?

Și-a răsucit scaunul s-o privească, încruntându-se.

- Încerc să pricep cât de extinsă e ignoranța ta...
- E doar o întrebare, Jase.
- Numără o secundă pentru mine.
- Poftim?
- Uită-te la ceas și numără o secundă. Nu, lasă-mă pe mine. Una...
- A făcut o pauză.
- A doua. Ai reținut?
- Jason...
- Ascultă-mă cu răbdare. Înțelegi raportul de timp al Turbionului?
- Aproximativ.
- Aproximativ nu e suficient. În timpul Turbionului, o secundă terestră echivalează cu 3,17 ani. Ține minte asta. Dacă una dintre rachetele noastre intră în Membrana Turbionară cu o singură secundă mai târziu decât celelalte, ajunge pe orbită cu peste trei ani mai târziu.
- Numai fiindcă nu pot face referiri la aceste cifre...
- Sunt cifre importante, Diane. Să presupunem că flotila noastră tocmai a ieșit din membrană, exact acum, *acum*... Și-a mișcat degetul în aer, ca o limbă de ceas. O secundă, deja trecută. Pentru flotilă, au trecut trei ani și ceva. Acum o secundă, rachetele erau pe orbita terestră. Acum își descarcă încărcătura pe suprafața lui Marte. *Acum*, Diane, literalmente *acum*. S-a întâmplat deja, s-a făcut. Așa că lasă să se

scurgă un minut, după ceasul tău. După cel din exterior, au trecut aproape o sută nouăzeci de ani.

– Bineînțeles că e foarte mult, dar n-ai cum să transformi o planetă în două sute de ani, nu-i așa ?

– În momentul de față, experimentul a început deja de două sute de ani. Chiar acum. Toate coloniile de bacterii care au supraviețuit călătoriei se reproduc deja pe Marte, de două sute de ani. Peste o oră, se vor afla acolo de unsprezece mii patru sute de ani. Mâine la ora asta se vor fi înmulțit deja de aproape două sute șaptezeci și patru de mii de ani.

– OK, Jase. Am prins ideea.

– Săptămâna viitoare, pe vremea asta, vor fi trecut deja 1,9 milioane de ani.

– OK.

– Într-o lună, 8,3 milioane de ani.

– Jason...

– La anul, pe vremea asta, o sută de milioane de ani.

– Da, dar...

– Pe Pământ, o sută de milioane de ani, reprezintă, cu aproximație, timpul scurs între ieșirea ființelor vii pe uscat și ultima ta aniversare. O sută de milioane de ani reprezintă un timp suficient pentru ca microorganismele să pompeze bioxidul de carbon din depozitele de carbonați din scoarță, să extragă nitrogenul din nitrați, să epureze oxizii din regolit și să-l îmbogățească murind în număr mare. Bioxidul

de carbon eliberat este un gaz de seră. Atmosfera devine mai densă și mai caldă. Peste un an, trimitem o altă armada, formată din organisme care respiră, iar acestea vor începe să creeze un ciclu de transformare a bioxidului de carbon în oxigen liber. Peste încă un an – sau imediat ce semnătura spectroscopică a planetei începe să arate așa cum ar trebui – introducem ierburile, alte plante, alte organisme complexe. Când totul se stabilizează într-un soi de ecologie planetară homeostatică în fază incipientă, trimitem oameni. Știi ce înseamnă asta ?

– Spune-mi, a răspuns Diane, ursuză.

– Înseamnă că, peste cinci ani, pe Marte va exista o civilizație umană înfloritoare. Ferme, fabrici, șosele, orașe...

– Există un cuvânt grecesc pentru asta, Jase.

– Ecopoiesis.

– Mă gândeam la „hybris“.

El a zâmbit.

– Îmi fac griji pentru o mulțime de lucruri. Dar nu și fiindcă aş putea ofensa zeii.

– Sau pentru că îi ofensezi pe ipotetici ?

Asta l-a oprit. S-a lăsat pe spătarul scaunului și a sorbit din paharul camerei de hotel, plin cu șampanie, cam răsuflată între timp.

– Nu mă tem că le aduc o ofensă, a spus, în cele din urmă. Dimpotrivă. Mă tem că s-ar putea să facem exact ce vor ei să facem.

Dar nu avea chef să dea explicații, iar Diane era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

A doua zi, am dus-o pe Diane cu mașina la Orlando, să ia avionul înapoi, către Phoenix. În ultimele zile, devenise evident că nu avea să aducă în discuție, să amintească sau să facă vreo aluzie la intimitatea noastră fizică din acea noapte din Berkshires, dinainte de căsătoria cu Simon. Dacă am recunoscut amândoi, în vreun fel, că existase, s-a întâmplat numai datorită ocolurilor stânjenitoare pe care le-a făcut ca să evite subiectul.

– O să te sun, a spus, când ne-am îmbrățișat (cast) în fața porții de siguranță a aeroportului, iar eu am știut că așa avea să fie – Diane făcea puține promisiuni, dar le respecta cu scrupulozitate –, fiind în aceeași măsură conștient de timpul care trecuse de când o văzusem ultima oară și de cel care urma să se scurgă, inevitabil, înainte de a o revedea. Nu era un timp al Turbionului, dar era ceva tot atât de distrugător și de nesățios. În colțurile ochilor și ale gurii avea încrețituri ce nu se deosebeau de cele pe care le vedeam în oglindă, în fiecare dimineață.

Era uluitor, mi-am spus, cât de repede ne transformată în niște oameni care nu se știu prea bine.

În primăvara și în vara aceluia an, au mai avut loc și alte lansări, misiuni de supraveghere, care petreceau

luni de zile pe orbite terestre înalte și se întorceau cu imagini vizuale și spectrografice ale planetei Marte – instantanee ale ecopoiesisului.

Primele rezultate erau pline de echivoc: o creștere modestă a bioxidului de carbon din atmosferă, care putea fi un efect secundar al încălzirii provocate de radiațiile solare. Conform tuturor evaluărilor plauzibile, Marte rămânea o lume rece, inospitalieră. Jason a recunoscut că era posibil ca până și OMOIG-urile – organismele marțiene obținute prin inginerie genetică din care era alcătuit grosul însămânțării inițiale – să nu fi fost suficient de bine adaptate la nivelurile de radiații ultraviolete din lumina zilei și la regolitul extrem de oxidant.

Dar, pe la mijlocul verii, am fost martorii apariției dovezilor spectrografice evidente ale unei activități biologice. În atmosfera mai densă, erau mai mulți vapori de apă, mai mult metan, etan și ozon, existând chiar și o infimă, dar detectabilă, creștere a cantității de nitrogen liber.

De Crăciun, toate aceste modificări, deși subtile, depășiseră atât de evident orice putea fi atribuit simplei încălziri a sistemului solar, încât nu mai rămăsese nici o îndoială. Marte devenise o planetă vie.

Platformele de lansare au fost pregătite încă o dată, noile încărcături de viață microbiană fiind preparate și ambalate. În anul acela, în Statele Unite, două procente întregi din valoarea producției globale a

anului au fost de dedicate activității aerospațiale referitoare la Turbion – în esență, programului Marte –, iar proporția era similară celor din alte țări industrializate.

În februarie, Jason a avut parte de o revenire a bolii. S-a trezit, într-o bună dimineată, nemiareușind să-și focalizeze privirea. Neurologul i-a modificat medicația și i-a prescris un pansament ocular ca remediu temporar. Și-a revenit rapid, dar a lipsit de la lucru aproape o săptămână.

Diane s-a ținut de cuvânt. A început să-mi telefoneze cel puțin o dată pe lună, de obicei noaptea târziu, când Simon dormea în capătul opus al micului lor apartament. Aveau câteva camere deasupra unui anticariat din Tempe, cea mai bună locuință pe care și-o puteau permite din salariul ei și din venitul sporadic obținut de Simon de la Templul Iordanului. Pe vreme călduroasă, auzeam, ca zgomot de fond, bâzâitul unui ventilator cu apă. Iarna, un aparat de radio cânta în surdina, să-i acopere sunetul vocii.

Am invitat-o să vină din nou în Florida, pentru noua serie de lansări, dar bineînțeles că n-a reușit: era ocupată la serviciu și, în săptămâna aceea, invitaseră la cină niște coreligionari, iar Simon n-ar fi înțeles-o.

– Simon trece printr-o criză spirituală minoră. Încearcă să se confrunte cu problema mesianică...

– Există o problemă mesianică ?

– Ar trebui să citești ziarele, a spus Diane, probabil supraestimând frecvența cu care apăreau asemenea dezbateri religioase în cotidiene, mai ales în Florida. Poate că, în vest, era altfel. Vechea mișcare NI credea într-o *parousia* fără Hristos. Era semnul nostru distinctiv.

Plus predilecția lor pentru nuditatea publică, am adăugat în minte.

– Primii autorii, Ratel și Greengage, au văzut în Turbion o îndeplinire nemijlocită a prorociilor biblice, însemnând că profeția în sine era redefinită, remodelată de evenimentele istorice. Nu era necesar să existe o suferință în sensul literal al cuvântului, sau o A Doua Venire a lui Hristos la modul fizic. Toată vorbăria aia din epistolele către tesalonicieni și corinteni și din Apocalipsă poate fi reinterpretată sau ignorată, pentru că Turbionul este o intervenție dumnezeiască autentică în viața omenirii – o minune palpabilă, care înlocuiește Sfânta Scriptură. Ne-a eliberat de îndatorirea de a construi o Împărăție a lui Hristos pe Pământ. Am devenit pe neașteptate responsabili pentru propria noastră Împărăție de O Mie de Ani.

– Nu sunt sigur că te pot urmări.

De fapt, mă pierduse pe undeva, prin jurul cuvântului „*parousia*“.

– Înseamnă că... ei, contează doar că Templul Iordanului, mica noastră biserică, a renunțat oficial

la toate aspectele doctrinei NI, deși jumătate din congregație e alcătuită din vechi adepți ai mișcării, ca mine și Simon. Au apărut, dintr-odată, toate aceste dispute legate de suferință și de modul în care Turbionul contrazice profeția biblică. Oamenii iau atitudine. Există un Anticrist și, dacă da, unde este? Înălțarea la Căruri va avea loc înainte de începerea perioadei de suferință, în timpul sau după încheierea ei? Poate că pare lipsit de importanță, dar ștachetele sunt foarte înalte, iar cei care susțin aceste dispute sunt oameni de a căror soartă ne pasă, sunt prietenii noștri.

– Tu de ce parte ești?

– Eu, personal?

A tăcut și am auzit din nou radioul care murmură în spatele ei, vocea toropită de valium a unui crainic care aducea știrile târzii ale nopții la cunoștința insomniacilor. *Ultimele noutăți despre focurile de armă din Mesa.* Cu sau fără parousia.

– Aș putea spune că mă lupt cu mine însămi. Nu știu ce să cred. Uneori îmi lipsesc zilele de odinioară. Când construiam din mers paradisul. E ca și cum...

S-a întrerupt. Acum se auzea o altă voce, dublând paraiziții din transmisia radio: *Diane? Mai ești acolo?*

– Scuze, a șoptit.

Simon în patrulare. Era timpul să ne întrerupem brusc întâlnirea telefonică, actul ei de infidelitate intangibilă.

– Pe curând.

A închis înainte de a apuca să-i spun la revedere.

A doua serie de lansări s-a desfășurat tot atât de ireproșabil precum cea dintâi. Mass-media s-a îngheșuit din nou la Canaveral, dar eu am urmărit această rundă sub forma unei imense proiecții digitale, în sala de conferințe de la Periheliu, o lansare la lumina zilei, care a împrăștiat bâtlanii de pe cerul de deasupra insulei Merritt ca pe niște confeti strălucitoare.

A urmat o altă vară de așteptare. Agenția Spațială Europeană a lansat o serie de telescoape orbitale și de interferometre de nouă generație, iar datele înregistrate pe care le-au recuperat erau încă și mai atrăgătoare și mai clare decât cele din anul precedent. Până în septembrie, fiecare birou din Periheliu era tapetat cu imagini de rezoluție mărită ale succesului nostru. Am înrămat una pentru sala de așteptare a infirmeriei. Era un fotomontaj color, înfățișând Munții Olimp de pe Marte, conturați de chiciură sau de gheață și purtând cicatricele unor făgașe recente de scurgere, ceața prelingându-se ca o apă prin Valles Marineris, capilare verzi șerpuiind pe întinderea lui Solis Lacus. Terra Sirenum, ținutul înalt din sud, continua să fie un deșert, dar craterele de impact din regiune fuseseră erodate, devenind aproape invizibile, datorită unui climat mai umed și mai vântos.

Cantitatea de oxigen din atmosferă a oscilat vreme de câteva luni, în funcție de variațiile populației de organisme aerobice, dar în decembrie a ajuns la douăzeci de milibari și s-a stabilizat. Cu excepția amestecului haotic de tot mai multe gaze de seră, a instabilității ciclului hidrologic și a unor bucle de feedback inedite, Marte își descoperea propriul echilibru.

Șirul de succese i-a priit lui Jason. A rămas într-o stare de regres a bolii, iar activitatea intensă îi întreținea entuziasmul și avea un rol aproape terapeutic. Îl speria doar promovarea ca geniu al Fundației Periheliu, o celebritate științifică, personaj emblematic al terraformării planetei Marte. Nu el căuta publicitatea, ci tatăl său: E.D. știa că publicul își dorea ca Periheliul să fie reprezentat de un chip uman, de preferință tânăr, inteligent, dar nu intimidant, și îl împinsese pe Jase în fața camerelor de luat vederi încă din zilele când fundația nu era decât un grup de susținere a industriei aerospațiale. Jase s-a împăcat cu situația, se pricepea să dea explicații, o făcea cu răbdare și era rezonabil de fotogenic, dar detesta procedeul și prefera mai degrabă să plece din încăperea decât să se vadă la televizor.

A fost anul primelor zboruri PNE fără echipaj uman, pe care Jase le-a urmărit cu o atenție deosebită. Acestea erau vehiculele care urmau să transporte ființe umane pe Marte și, spre deosebire de relativ simplele transportoare de semințe, PNE-urile reprezentau

o nouă tehnologie. PNE însemna Propulsie Nuclearo-Electrică: reactoare nucleare în miniatură, alimentând motoare ionice cu mult mai puternice decât cele care puseseră în mișcare navetele cu gemeni, suficient de puternice ca să permită transportul unor încărcături masive. Dar pentru plasarea acestor leviatani pe orbită erau necesare cele mai mari motoare auxiliare pe care le folosisese vreodată NASA, proiect numit de Jason „inginerie grandioasă“, grandios de costisitoare. Prețul estimat începuse să stârnească nemulțumiri chiar și într-un Congres dispus în majoritate să susțină ideea, dar șirul de succese notabile era o stavilă în calea disensiunilor. Jason se temea că fie și un singur eșec bătător la ochi ar fi schimbat datele problemei.

La scurt timp după Anul Nou, un vehicul PNE de încercare nu a reușit să-și retrimită pachetul de date de testare și s-a presupus că a ieșit din funcțiune pe orbită. Pe dealul Capitoliului erau oratori care arătau cu degetul, conduși de o coterie de conservatori, reprezentând state în care nu existau investiții semnificative în industria aerospațială, dar prietenii lui E.D. din Congres au înlăturat obiecțiile, iar un test încununat de succes desfășurat cu o săptămână mai târziu a îngropat controversa. Totuși, a spus Jason, evitaserăm un eșec.

Diane urmărise dezbaterea, dar o considerase nesemnificativă.

– Jase ar trebui să se-*ngrijoreze* pentru influența poveștii cu Marte asupra oamenilor. Deocamdată, ecourile din presă sunt favorabile, corect? Toată lumea debordează de entuziasm, cu toții ne dorim ceva care să ne liniștească în privința – nu sunt sigură cum ar trebui să-i spun – *potenței* rasei umane. Dar euforia se va stinge mai curând sau mai târziu, iar între timp vor înțelege extrem de bine care e natura Turbionului.

– Și e rău?

– Da, dacă proiectul Marte eșuează sau nu se ridică la înălțimea așteptărilor. Nu numai fiindcă oamenii vor fi dezamăgiți. După ce au urmărit transformarea unei întregi planete vor avea un etalon cu care să măsoare Turbionul. Adică puterea lui de o demență absolută. Turbionul nu mai e un fenomen abstract, voi i-ați făcut să privească fiara în ochii și presupun că asta e un merit, dar, dacă proiectul nu merge bine, le veți răpi din nou curajul, numai că va fi mai rău, pentru că au *văzut* cum stau lucrurile. Și nu vă vor iubi pentru eșecul vostru, Tyler, pentru că, în urma lui, vor rămâne mai înfricoșați ca oricând.

Am citat din poezia lui Houseman, pe care o învățasem de la ea cu mult timp în urmă: *Iar bietul copilaș habar nu are / C-a fost mâncat de ursul ăsta mare.*

– Copilașul începe să-și dea seama, a spus Diane. Poate că așa trebuie definită suferința.

Poate că da. În unele nopți, când nu puteam să dorm, mă gândeam la ipotetici, indiferent cine sau ce or fi. În privința lor, un singur lucru era evident, frapant: pur și simplu, erau capabili să înfășoare Pământul în acea... membrană bizară, dar mai și stăteau undeva deoparte, ținându-ne în proprietatea lor, dirijând planeta și trecerea timpului de aproape două miliarde de ani.

Nici o creatură înrudită, oricât de departe, cu omul nu putea avea atâta răbdare.

Neurologul lui Jason mi-a atras atenția asupra unui studiu din *Journal of the American Medical Association*, publicat în iarna aceea. Cercetătorii de la Universitatea Cornell descoperiseră un marcator genetic responsabil pentru SM acută neresponsivă. Neurologul, un grăsan genial, născut în Florida, pe nume David Malmstein, rulase profilul genetic al lui Jason și descoperise în el secvența suspectă. L-am întrebat ce semnificație avea.

– Înseamnă că îi putem stabili o medicație ceva mai personalizată. Și mai înseamnă că nu-i putem oferi acel tip de ameliorare definitivă la care se așteaptă orice bolnav tipic de SM.

– Pare că se află într-o perioadă de regres, de aproape un an. Nu se poate numi ameliorare pe termen lung?

– Simptomele lui sunt sub control, asta-i tot. SMA continuă să-l mistuie, ca un soi de foc într-un strat de cărbune. Va veni un moment când n-o să mai putem face față.

– Punctul din care nu mai există întoarcere.

– I-ai putea spune așa.

– Cât timp mai poate trece drept un om sănătos? Malmstein a făcut o pauză.

– Exact asta m-a întrebat și Jason.

– Ce i-ai spus?

– Nu sunt prezicător. SMA e o boală cu etiologie incertă. Organismul uman are propriul său calendar.

– Presupun că nu i-a plăcut răspunsul.

– Și-a exprimat dezaprobarea prin viu grai. Dar asta e adevărul. E posibil să nu mai aibă nici un simptom vreme de un deceniu. Sau ar putea ajunge într-un scaun cu rotile la sfârșitul săptămânii.

– I-ai spus *asta*?

– Într-o versiune mai îndulcită, mai blândă. Nu vreau să-și piardă speranța. Are un spirit de luptător, ceea ce e foarte important. Părerea mea sinceră e că se va simți bine pe termen scurt, doi ani, cinci ani, poate mai mult. Pe urmă totul se poate da oricând peste cap. Aș fi vrut să am o prognoză mai bună.

Nu i-am spus lui Jase că stătusem de vorbă cu Malmstein, dar am văzut cum și-a dublat eforturile în următoarele două săptămâni, numărându-și

succesele dobândite în lupta cu timpul și cu moartea, nu a omenirii, ci a lui însuși.

A urmat o escaladare a ritmului lansărilor, să nu mai vorbesc de cea a costurilor. Ultimul val de lansări de semințe (singurul care, în parte, conținea într-adevăr semințe) s-a desfășurat în martie, la doi ani după ce eu, Jase și Diane priviserăm o duzină de rachete similare părăsind Florida și îndreptându-se către planeta sterilă de atunci.

Turbionul ne oferise avantajul unui ecopoiesis îndelungat. Totuși, acum, după lansarea semințelor unor plante complexe, sincronizarea căpăta o importanță crucială. Dacă așteptam prea mult, evoluția planetei Marte ne-ar fi putut scăpa din mână: după un milion de ani de evoluție în sălbăticie, o specie de cereale comestibile putea să nu mai semene cu forma sa ancestrală, devenind indigestă sau chiar otrăvitoare.

Însemna că sateliții de supraveghere trebuiau lanșați la numai câteva săptămâni după armada de semințe, fiind urmați imediat de navele PNE cu oameni la bord, dacă rezultatele se dovedeau promițătoare.

În miezul nopții de după plasarea pe orbită a sateliților de supraveghere, am primit un alt telefon de la Diane. (Pachetele de date fuseseră deja recuperate după câteva ore, dar se aflau încă pe drum, către JPL, aflat în Pasadena, pentru a fi analizate.) Părea stresată și, când am întrebat-o, a recunoscut că își pierduse

slujba, fără speranța de a fi reangajată mai devreme de luna iunie. Ea și Simon dăduseră de necaz, erau în urmă cu plata chiriei. Nu-i putea cere bani lui E.D., iar cu Carol era imposibil să discuți. Se străduia să-și ia inima-n dinți și să i se adreseze lui Jase, dar nu-i făcea nici o plăcere să se umilească.

– Despre câți bani vorbim, Diane ?

– Tyler, nu am vrut să...

– Știu. Nu mi-ai cerut nimic. Eu îți ofer.

– Păi... luna asta, chiar și cinci sute de dolari ar îmbunătăți lucrurile.

– Presupun că averea instalatorului a secat.

– Fondurile lui Simon s-au terminat. Banii familiei mai există încă, dar rudele nu-i mai vorbesc.

– N-o să-și dea seama dacă-ți trimit un cec ?

– Asta nu i-ar plăcea. I-aș putea spune că am găsit o poliță veche de asigurare și am încasat-o. Ceva de genul ăsta. Genul de minciună care nu poate fi considerată cu adevărat un păcat. Sper.

– Adresa voastră din Collier Street mai e valabilă ?

Acolo le trimiteam, în fiecare an, de Crăciun, câte o felicitare politicoasă, neutră, și de acolo primeam, drept răspuns, o alta, cu un peisaj cu multă zăpadă și purtând semnătura *Simon și Diane Townsend*, *Domnul să te aibă în pază!*

– Da, a răspuns, apoi a adăugat: Îți mulțumesc, Tyler. Îți mulțumesc atât de mult. Știi că e incredibil de umilitor.

- Sunt vremuri grele pentru o mulțime de oameni.
- Tu te descurci, totuși ?
- Da, mă descurc.

I-am trimis șase cecuri, fiecare dintre ele postdatat pe ziua de cincisprezece a lunii, vreme de o jumătate de an, fără să știu dacă avea să ne cimenteze prietenia sau să o otrăvească. Sau dacă avea vreo importanță.

Informațiile primite au scos la iveală o lume mai secetoasă decât Pământul, dar presărată cu lacuri de un turcoaz tot atât de lucios ca incrustațiile de pe un disc de cupru. O planetă în jurul căreia norii se învolburau domol, cu furtuni ce revărsau ploaia pe pantele bătute de vânt ale străvechilor vulcani, alimentând bazinele fluviilor și deltele din ținuturile joase, pline de aluviuni și tot atât de verzi ca peluzele din zonele suburbane.

Rachetele uriașe au fost alimentate și, în centrele de lansare și în cosmodromurile din întreaga lume, opt sute de oameni au urcat pe platforme ca să se închidă în cabine de dimensiunile unui șifonier, înfruntând un destin care era oricum altcumva, dar nu sigur. Arcele PNE din vârfurile rachetelor adăposteau (pe lângă astronauți) embrioni de oi, vite, cai, porci și capre, plus uterele de oțel în care se puteau dezvolta. Plus semințele a zece mii de plante, larve de albine și de alte insecte utile, zeci de încărcături biologice similare, care ar fi putut supraviețui

sau nu călătoriei și rigorilor renașterii. Se mai adăugau arhive condensate ale tuturor cunoștințelor esențiale ale omenirii, atât în formă digitală (plus mijloacele necesare pentru a fi citite), cât și tipărite mărunț. Erau și componente și materii prime pentru construirea adăposturilor simple, a generatoarelor solare de curent electric, a serelor, a filtrelor de apă și a unor spitale de campanie. Conform celui mai favorabil scenariu, toate aceste nave expediționare trebuiau să ajungă, cu aproximație, în aceleași ținuturi joase din preajma ecuatorului, într-un interval de câțiva ani, în funcție de modul de traversare a Membranei Turbionare. În cel mai rău caz, chiar și o singură navă ajunsă relativ intactă putea asigura supraviețuirea echipajului pe perioada aclimatizării.

Iată-mă din nou în sala de conferințe a Periheliului, alături de toți cei care nu plecaseră pe litoral, să vadă evenimentul pe viu. M-am așezat în față, lângă Jason, și ne-am întins gâturile ca să urmărim transmisia video realizată de NASA, o imagine spectaculoasă a platformelor maritime de lansare, insule de oțel unite între ele de poduri imense de cale ferată, cele zece rachete Prometeu imense (numite „Prometeu” numai dacă erau construite de Boeing sau de Lockheed-Martin, rușii, chinezii și europenii folosiseră același proiect, dar le botezaseră și le vopsiseră altfel) scăldate în lumina reflectoarelor și înșiruite departe, în apele albastre ale Atlanticului, ca niște stâlpi

de gard văruiți în alb. Pentru a trăi această clipă se sacrificaseră multe: impozite și tezaure, conturul litoralurilor și recifurile de corali, cariere și vieți. (La baza fiecărei platforme de la Canaveral fusese montată o placă comemorativă pe care erau gravate numele celor cincisprezece constructori decedați în timpul lucrărilor de asamblare.) În timp ce numărătoarea inversă se apropia se ultimul minut, Jason bătea din picior în ritm grăbit și eu mă întrebam dacă aveam de-a face cu manifestarea unui simptom, dar el mi-a prins privirea, s-a apropiat de ureche mea și a spus:

– Sunt doar nervos. Tu nu ești ?

Apăruseră deja probleme. În toată lumea, fuseseră asamblate și pregătite pentru lansarea sincronizată din acea seară optzeci de asemenea rachete imense. Dar era vorba de un proiect nou, care nu apucase să fie pus la punct în întregime. Patru fuseseră abandonate înainte de lansare, datorită unor probleme tehnice. Trei nu-și începuseră numărătoarea inversă, în cadrul unei lansări care trebuia să fie sincronizată în întreaga lume, din motive obișnuite: conducte de alimentare care nu prezentau garanții, erori de soft. Astfel de incidente erau inevitabile și fuseseră luate în calcul, dar păreau, totuși, de rău augur.

Se întâmplaseră atât de multe și atât de repede. De data asta, nu transplantam elemente biologice, ci istorie umană, iar istoria omenirii, spusese Jase, mistuia ca un foc în comparație cu rugina lentă a evoluției.

(Când eram mult mai tineri, după Turbion, dar înainte de a părăsi Casa Mare, Jason obișnuia să folosească trucuri de salon ca să-și demonstreze ideile. „Întinde brațele în lateral, cerea, și, după ce te aducea în poziția convenită, de crucifix, adăuga: De la arătătorul mâinii stângi până la cel al mâinii drepte, trecând prin inimă, se întinde istoria Pământului. Știi care e istoria *omenirii*? E unghia arătătorului drept. Nici măcar toată unghia. Doar mica parte albă. Partea pe care o tai când crește prea lungă. Acolo sunt descoperirea focului, inventarea scrisului, Galileo și Newton, aselenizarea și rețeaua magazinelor 9/11, săptămâna trecută și dimineața de azi. În comparație cu evoluția, suntem nou-născuți. Comparativ cu geologia, abia dacă existăm.“)

– Contact, s-a auzit apoi o voce de la NASA, și Jason a supt aerul printre dinți și a întors capul pe jumătate, în timp ce nouă dintre cele zece rachete, tuburi găunoase cu lichid exploziv, mai înalte decât Empire State Building, au detunat, înălțându-se spre cer împotriva oricărei logici a gravitației și a inerției, arzând tone de combustibil pentru a câștiga primii câțiva centimetri de altitudine și evaporând apa de mare ca să reducă la tăcere un eveniment sonor care, altminteri, le-ar fi sfârtecat. Pe urmă a fost ca și cum și-ar fi făurit scări de abur și de fum, urcându-se pe ele cu o viteză deja vizibilă, cu dăre de foc depășind rostogolirea norilor pe care îi creaseră. În sus și dispărând,

ca la orice altă lansare de succes: iuți și strălucitoare ca un vis, pe urmă înălțându-se și dispărând.

Ultima rachetă a fost întârziată de un senzor defectuos, dar a fost lansată peste zece minute. Avea să ajungă pe Marte cu aproape o mie de ani mai târziu decât restul flotei, dar întârzierea se luase în calcul în timpul planificării și s-ar fi putut dovedi a fi un lucru bun, o injecție de tehnologie terestră și de know-how după ce cărțile de hârtie și cititoarele digitale ale primilor coloniști se vor fi prefăcut în țărână.

Câteva clipe mai târziu, emisiia video s-a întrerupt, fiind înlocuită de cea din Guyana Franceză, de la vechiul și mult extinsul Centre National d'Etudes Spatiales de la Kourou, unde una dintre imensele rachete de la Aerospatiale se înălțase până la treizeci de metri, pierzându-și apoi impulsul și recăzând pe platformă într-o ciupercă de foc.

Au fost uciși doisprezece oameni, zece de la bordul PNE-ului și doi de la sol, dar a reprezentat singura tragedie evidentă din întreaga secvență de lansare și probabil că, una peste alta, se adăugase norocului expediției.

Dar operațiunea nu se sfârșea aici. Până la miezul nopții – iar acesta, după părerea mea, era cel mai limpede indicator al decalajului grotesc dintre timpul

terestru și cel al Turbionului – civilizația umană de pe Marte fie că eșuase, fie că era în plin progres, de aproape o sută de mii de ani.

Reprezenta, cu aproximație, timpul scurs de la apariția lui *homo sapiens* ca specie distinctă, până în după-amiaza zilei de ieri.

Trecuse în timp ce îmi conduceam mașina de la Periheliu la casa mea închiriată. Era pe deplin posibil ca dinastiile marțiene să se ridice și se prăbușească în timp ce așteptam să se schimbe culoarea semaforului. M-am gândit la viețile acelea, ale unor oameni adevărați, înghesuite într-un spațiu de mai puțin de un minut, după ceasul meu, și am simțit cum mă cuprinde o ușoară amețală. Vertij de Turbion. Sau ceva mai profund.

Noaptea a fost lansată o jumătate de duzină de sateliți, programați să caute semne de viață umană pe Marte. Pachetele lor de informații au fost parașutate înapoi, pe Pământ, și au fost recuperate înainte de a se lumina se ziuă.

Am văzut rezultatele înainte de a fi date publicității.

A fost o săptămână plină după lansările rachetelor Prometeu. Jason își programase o consultație la infirmerie la ora zece și jumătate, având ca obiect noutățile extrem de importante aflate de la JPL. Nu a anulat programarea, dar a apărut cu o oră mai târziu, cu un dosar de hârtie în mână, evident nerăbdător

să discute despre ceva care nu avea nici o legătură cu regimul lui medical. L-am introdus rapid într-un cabinet de consultații.

– Nu știu ce să-i spun presei. Tocmai am plecat de la o conferință cu directorul Agenției Spațiale Europene și cu un grup de birocrați chinezi. Încercăm să încropim schița unei declarații comune a șefilor de state, dar imediat ce rușii sunt de acord cu o frază, chinezii se reped să voteze împotriva ei și viceversa.

– O declarație despre ce, Jase ?

– Despre datele trimise de sateliți.

– Aveți rezultatele ?

De fapt, termenul fusese depășit. De obicei, JPA acționa cu mai multă promptitudine când trebuia să trimită fotografiile. Dar, din câte aflasem, datele fuseseră studiate cu atenție. Însemna că nu se potriveau cu așteptările. Vești rele, poate.

– Privește, a spus Jason.

A deschis dosarul și a scos două montaje ale fotografiilor telescopice, așezându-le unul peste celălalt. Amândouă cuprindeau imagini ale planetei Marte, luate de pe orbita terestră după lansările Prometeu.

Când o priveai pe prima, îți stătea inima. Nu era la fel de clară ca imaginea înrămată pe care o plasasem în sala de așteptare, pentru că era făcută din preajma Pământului. Totuși, claritatea ei reprezenta o dovadă grăitoare a tehnologiei recente. La o privire superficială, nu diferea prea mult de cea înrămată:

puteam zări destul verde ca să știu că sistemul ecologic transplantat continua să fie intact și activ.

– Privește mai cu atenție.

Și-a plimbat degetul de-a lungul liniei sinuoase a unui teren de joasă altitudine, care urmărea cursul unui fluviu. Se distingeau locuri verzi, cu contururi precise, uniforme. Pe măsură ce continuam să mă uit, deslușeam tot mai multe.

– Agricultură, a spus Jase.

Mi-am ținut răsuflarea și m-am gândit ce semnificație avea. *Acum sunt două planete locuite în sistemul solar.* Nu ipotetice, ci reale. Acelea erau locuri unde trăiau oameni, unde trăiau oamenii *pe Marte*.

Voiam să contemplan imaginea. Dar Jason a strecurat-o la loc, în plicul ei, dezvăluind-o pe cea de dedesubt.

– A doua fotografie a fost făcută cu douăzeci și patru de ore mai târziu.

– Nu înțeleg.

– Făcută de aceeași cameră foto, de pe același satelit. Avem imagini luate în paralel, care adevăresc rezultatul. Părea să indice o defecțiune a sistemului de preluare a imaginilor, până când am mărit contrastul suficient de mult ca să vedem stelele.

Dar *în* fotografie nu era nimic. Câteva stele și o zonă centrală extinsă, goală, de forma unui disc.

– Ce e asta?

– O Membrană Turbionară, a răspuns Jason. Văzută din exterior. Acum are și Marte una.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

Plecasem din Pandang și călătorisem spre interiorul continentului, atât înțelegeam, în susul dealului, unde drumurile erau uneori netede ca mătasea, alteori pline de gropi, accidentate, pentru a ne opri în cele din urmă în fața unui buncăr de beton, din cât se deslușea în întuneric, dar care (judecând după semiluna roșie pictată dedesubtul unui bec tungsten orbitor) trebuie să fi fost un soi de clinică medicală. Șoferul s-a supărat când a văzut unde ne adusesese, o dovadă în plus că eram bolnav, nu doar beat, dar Diane i-a îndeșat mai multe bancnote în mână, făcându-l să plece, dacă nu încântat, cel puțin domolit.

Îmi era greu să mă țin pe picioare. M-am sprijinit de Diane, care mi-a preluat cu curaj greutatea și am rămas amândoi acolo, în noaptea umedă, pe un drum pustiu, cu lumina lunii strecurându-se printre nori zdrențuiți. În jur erau clinica din fața noastră, o

stație de benzină de partea cealaltă a șoselei și nimic altceva decât pădure și întinderi plate, posibil terenuri agricole. N-am zărit nici picior de om înainte ca ușa blindată a clinicii să se deschidă huruind și o femeie cu fustă lungă și cu o mică pălărie albă să se grăbească înspre noi.

– Ibu Diane! a spus ea, entuziasmată, dar cu voce scăzută, de parcă s-ar fi temut că trăgea cineva cu urechea, chiar și la o oră când locul era atât de pustiu. Bine-ai venit!

- Ibu Ina, a răspuns Diane, cu respect.
- Iar acesta trebuie să fie...
- Pak Jason Tyler. Cel despre care ți-am vorbit.
- Prea bolnav ca să vorbească?
- Prea bolnav ca să spună ceva rațional.
- Atunci să-l ducem neapărat înăuntru.

Diane m-a sprijinit de o parte, iar femeia pe care o numise Ibu Ina m-a prins de umărul drept. Nu era tânără, dar părea impresionant de puternică. Părul de sub pălăria ei albă era cărunt și rărit. Mirosea a scorțișoară. Judecând după felul cum a strâmbat din nas, eu miroseam a ceva mult mai urât.

Pe urmă am intrat, am străbătut o sală de așteptare goală, mobilată cu scaune de trestie indiană și cu unele metalice, ieftine, și am intrat într-un cabinet destul de modern, unde Diane m-a lăsat să cad pe o masă capitonată, iar eu m-am simțit destul

de în siguranță ca să leșin, după ce am auzit-o pe Ina spunând:

– Să vedem ce putem face pentru el.

M-a trezit chemarea unui muezin dintr-o moschee îndepărtată și mirosul cafelei proaspete.

Eram întins, în pielea goală, pe o saltea de paie dintr-o cameră mică, cu pereți de beton și cu o singură fereastră, prin care nu pătrundea decât o singură lumină, o prevestire palidă a asfințitului. Exista o ușă, acoperită cu un soi de împletitură dantelată de bambus. De dincolo de ea venea zgomotul stârnit de cineva care mânuia cu multă energie câni și castroane.

Hainele pe care le purtasem în noaptea trecută fuseseră spălate și erau împăturite alături de saltea. Mă aflam între două accese de febră, învățasem să recunosc oazele acestea de sănătate, și mă simțeam destul de puternic să mă îmbrac singur.

Mă legănam într-un picior, îndreptându-l pe celălalt spre cracul pantalonului, când Ibu Ina a aruncat o privire prin draperie.

– Deci, a exclamat ea, te simți destul de bine ca să stai în picioare!

Pentru scurtă vreme. Am căzut pe saltea, pe jumătate îmbrăcat. Ina a intrat, aducând un castron cu orez alb, o lingură și o cană de tablă emailată. A îngenuncheat lângă mine și s-a uitat la tava de lemn:

– Vrei ceva de aici?

Am descoperit că voiam. După multe zile, îmi era foame pentru prima dată. Probabil că era bine. Pantalonii îmi erau ridicol de largi și coastele obsecen de proeminente.

– Mulțumesc!

– Am fost prezentați unul altuia azi-noapte, a spus, întinzându-mi castronul. Îți aduci aminte? Îmi cer scuze pentru că totul e atât de rudimentar. Camera asta e mai degrabă o ascunzătoare, decât un loc confortabil.

Părea de vreo cincizeci sau șaiszeci de ani. Avea fața rotundă și zbârcită, cu trăsăturile adunate pe o lună de piele cafenie, înfățișarea ei de păpușă făcută dintr-un măr fiind accentuată de rochia lungă, neagră, și de pălăria albă. Dacă populația amish s-ar fi stabilit în Sumatra de Vest, ar fi semănat cu Ibu Ina.

Pronunța cuvintele într-un ritm vioi, cu accent indonezian, dar se exprima într-o manieră excesiv de corectă.

– Vorbești foarte bine engleza, i-am spus, dând glas singurului compliment care îmi venise instantaneu în minte.

– Mulțumesc. Am studiat la Cambridge.

– Limba engleză?

– Medicina.

Orezul nu era condimentat, dar era gustos. L-am mâncat pe tot, cu o poftă care sărea în ochi.

– Poate mai vrei o porție, mai târziu ? a întrebat Ibu Ina.

– Da, mulțumesc.

În dialectul minangkabau, *Ibu* era o formulă de respect, uzuală când te adresai unei femei. (Echivalentul masculin era *Pak*.) Ceea ce însemna că Ina era o doctoriță minangkabau, iar noi ne aflam în ținuturile înalte din Sumatra, de unde se zărea, probabil, muntele Merapi. Tot ce știam despre poporul Inei se rezuma la cuprinsul unui ghid al Sumatrei, pe care în citisem în timp ce veneam de la Singapore cu avionul: în orașele și satele din regiunile înalte trăiau mai bine de cinci milioane de minangkabau, multe dintre cele mai rafinate restaurante din Padang se aflau în grija unor minangkabau, erau renumiți pentru cultura lor de tip matriarhal, pentru priceperea în afaceri și pentru amestecul de credință islamică și obiceiuri tradiționale *adat*.

Nimic nu explica prezența mea în camera din spate a cabinetului unei doctorițe minang.

– Diane mai doarme încă ? Fiindcă nu înțeleg...

– Ibu Diane a luat autobuzul și s-a întors la Padang. Dar aici ești în siguranță.

– Speram să fie și ea în siguranță.

– Bineînțeles că ar fi mai în siguranță aici decât în oraș. Dar asta nu v-ar scoate pe nici unul din Indonezia.

– Cum ai cunoscut-o pe Diane ?

Ina a zâmbit larg.

– Absolut din întâmplare. Sau aproape din întâmplare. Negocia un contract cu fostul meu soț, Jala, care se ocupă de import-export, printre altele, când a devenit evident că noii reformatori erau mult prea interesați de ea. Lucrez câteva zile pe săptămână la spitalul național din Padang și am fost încântată când Jala mi-a prezentat-o pe Diane, deși el căuta doar un loc unde să ascundă un posibil client. Am fost atât de entuziasmată de întâlnirea cu sora lui Pak Jason Lawton!

Vorbele ei erau surprinzătoare din prea multe puncte de vedere.

– Jason îți e cunoscut?

– Am *auzit* de el, spre deosebire de tine, n-am avut niciodată privilegiul să-i vorbesc. Oh, dar în primele zile ale Turbionului urmăream cu pasiune toate știrile legate de Jason Lawton. Iar tu ai fost medicul lui personal! Și acum te afli aici, în camera din spate a clinicii mele!

– Nu sunt sigur că Diane ar fi trebuit să povestească atâtea.

Eram sigur că n-ar fi trebuit. Singura noastră protecție era anonimatul, iar acum fusese compromis.

Ibu Ina a părut să se-ntristeze.

– Sigur că da, ar fi fost de preferat să nu pome-nească *acest* nume. Dar străinii care au probleme cu legea sunt ceva extrem de obișnuit în Padang. Există

o expresie: o duzină la centimă. Străinii care nu stau bine nici cu legea, nici cu sănătatea sunt o problemă încă și mai dificilă. Diane trebuie să fi aflat că eu și Jala suntem admiratori înfocați ai lui Jason Lawton, probabil că i-a invocat numele numai și numai împinsă de disperare. Chiar și așa, eu n-am crezut-o până n-am căutat fotografii pe internet. Să tot fi fotografiat trebuie să fie unul dintre neajunsurile celebrității. În orice caz, am găsit o fotografie a familiei Lawton, făcută chiar la începuturile Turbionului, și am recunoscut-o pe Diane: era adevărat! Așa că și povestea despre prietenul ei bolnav trebuia să fie adevărată. Ai fost medicul lui Jason Lawton și al celuilalt, mult mai celebru...

– Da.

– Bărbatul mărunțel, negru și zbârcit.

– Da.

– Al cărui medicament te face să te simți rău.

– Sper c-o să mă facă și să mă simt mai bine.

– Diane i-a făcut deja bine, sau așa spune. Și asta mă interesează. Există într-adevăr o altă maturitate dincolo de maturitate? Cum te simți?

– Se poate și mai bine.

– Dar procesul nu s-a încheiat.

– Nu, nu s-a încheiat.

– Atunci ar trebui să te odihnești. Ți-aș putea face rost de ceva anume?

– Aveam blocnotesuri... hârtie...

– Într-un pachet, alături de celelalte bagaje. Le aduc. Ca scriitor ești tot atât de bun cum ești ca medic?

– Numai temporar. Trebuie să-mi notez câteva gânduri pe hârtie.

– Poate că, atunci când o să te simți mai bine, o să-mi poți împărtăși unele dintre ele.

– Poate că da. Aș fi onorat.

S-a ridicat din genunchi.

– Mai ales despre omulețul negru și zbârcit. Omul de pe Marte.

În următoarele două zile, am avut un somn agitat, neuniform, trezindu-mă surprins de trecerea timpului, de nopțile căzute brusc sau de diminețile venite pe neașteptate, apreciind momentele zilei după chemarea la rugăciune, după zgomotul traficului, după ofrandele de orez și de ouă condimentate cu praf de curry aduse de Ibu Ina și după spălările periodice cu buretele. Am stat de vorbă, dar conversațiile mi s-au scurs din memorie ca nisipul printr-o sită, și mi-am dat seama, după expresia feței ei, că uneori mă repetam sau uitam ce-mi spusese. Lumină și întuneric, lumină și întuneric, apoi, dintr-odată, Diane îngenuncheată lângă patul meu, alături de Ina, și amândouă îmi aruncau priviri sobre.

– S-a trezit, a spus Ibu Ina. Vă rog să mă scuzați. Vă las singuri.

Pe urmă, lângă patul meu n-a mai rămas decât Diane.

Purta o bluză albă, o eșarfă albă peste părul întunecat, pantaloni albaștri bufanți. Ar fi putut trece drept o obișnuită a mall-urilor din centrul Padangului, deși era prea înaltă și prea palidă ca să păcălească pe cineva cu adevărat.

Mă privea cu ochii mari și albaștri.

– Tyler, te hidratezi suficient ?

– Arăt chiar atât de rău ?

Mi-a mângâiat fruntea.

– Nu e ușor, nu-i așa ?

– Nu mă așteptam să n-am nici o durere.

– Încă două săptămâni, și gata. Până atunci...

Nu trebuia să-mi spună. Medicamentul începuse să lucreze în adâncimea țesuturilor musculare, a țesuturilor nervoase.

– Locul e foarte potrivit, a adăugat. Avem antispasmodice, avem analgezice mulțumitoare. Înă înțelege ce se întâmplă.

Mi-a adresat un zâmbet trist.

– Totuși... nu e exact cum am plănit.

Planul nostru se baza pe anonim. Oricare dintre orașele portuare ale Arcadei putea fi un loc unde un american cu bani își pierdea cu ușurință urma. Nu ne stabiliserăm la Padang numai pentru avantaje, Sumatra era zona continentală cea mai apropiată de Arcadă, ci și datorită faptului că dezvoltarea

sa economică ultrarapidă și necazurile avute recent cu guvernul noilor reformatori din Jakarta transformată orașul într-o anarhie funcțională. Aveam să suport efectele medicamentului într-un hotel obscur și, odată totul încheiat, când aveam să fiu efectiv refăcut, urma să ne plătim călătoria spre un loc unde nimic rău nu ne putea atinge. Așa ar fi trebuit să se desfășoare lucrurile.

Neglijaserăm setea de răzbunare a administrației Chaykin și hotărârea de a oferi prin noi un exemplu, atât din cauza secretelor pe care le păstrasera, cât și dintr-a celor pe care le divulgaseră deja.

– Cred că m-am făcut remarcată mai mult decât era necesar și acolo unde n-ar fi trebuit, a spus Diane. Rezervasem locuri în două grupuri *rantau* diferite, dar amândouă înțelegerile au căzut, dintr-odată oamenii n-au mai vrut să-mi vorbească și era evident că noi atrăgeam mult prea multă atenție. Consulatul, noii reformatori și poliția locală au descrierile noastre. Nu pe de-a-ntregul *exacte*, dar destul de apropiate.

– De aceea le-ai spus oamenilor ăstora cine suntem.

– Le-am spus pentru că bănuiau deja. Ibu Ina nu, dar Jala, fostul ei soț, ne suspecta cu siguranță. E un tip uns cu toate alifiile. Conduce o companie de transport maritim relativ respectabilă. Mare parte din betonul vrac și din uleiul de palmier care tranzitează portul Teluk Bayur trece prin unul sau altul dintre

depozitele lui. Afacerile *rantau gadang* nu aduc profituri foarte mari, dar sunt scutite de taxe și navele alea pline de emigranți nu se întorc înapoi goale. În plus, învâрте afaceri prospere pe piața neagră, cu vite și capre.

– Pare să fie un tip care ne-ar vinde cu plăcere noilor reformatori.

– Dar noi îl plătim mai bine. Atâta vreme cât nu suntem prinși, îi creăm puține dificultăți din punct de vedere legal.

– Ina e de acord?

– Cu ce? Cu *rantau gadang*? Are doi băieți și o fată în lumea nouă. Cu Jala? Crede că i se poate acorda o anumită încredere. Dacă e plătit, rămâne de partea celui care l-a cumpărat. Cu noi? Ne consideră în pragul sfințeniei.

– Datorită lui Wun Ngo Wen?

– În primul rând.

– Ai avut noroc c-ai dat peste ea.

– N-a fost numai noroc.

– Totuși, ar trebui să plecăm cât mai repede posibil.

– Imediat ce-o să te simți mai bine. Jala are o navă pregătită de plecare. *Capetown Maru*. De-asta fac naveta de aici la Padang. Sunt mai mulți oameni pe care trebuie să-i plătesc.

Ne transformam, cu rapiditate, din niște străini cu bani în niște străini care avuseseră bani.

– Totuși, am spus, mi-aș dori...

– Ce ți-ai dori?

Și-a plimbat degetul pe fruntea mea, înainte și înapoi, languroasă.

– Mi-aș dori să nu mai fiu nevoit să dorm singur.

A răs scurt și mi-a așezat mâna pe piept. Pe toracele meu costeliv, pe pielea mea încă urâtă, ca de crocodil. Nu era tocmai o invitație la intimitate.

– E prea fierbinte ca să poți fi strâns la piept.

– Prea fierbinte?

Eu tremuram.

– Bietul Tyler, a spus.

Voiam să-i spun să fie prudentă. Dar am închis ochii și, când i-am deschis, plecase din nou.

Avea să-mi fie mai rău, inevitabil, dar în următoarele câteva zile m-am simțit de fapt mai bine: ochiul furtunii, așa îi zicea Diane. Era ca și cum medicamentul marțian și organismul meu ar fi negociat un armistițiu temporar, amândouă taberele pregătindu-se pentru lupta finală. Am încercat să profit de răgaz.

Am mâncat tot ce mi-a oferit Ina și am mers din când în când prin cameră, străduindu-mă să aduc oarece vigoare în picioarele mele sfrijite. Dacă m-aș fi simțit mai în putere, cutia aceea de beton (în care își păstrase Ina stocurile de medicamente înainte de a construi alături de clinică un depozit mai sigur,

cu încuietoare și alarmă) mi s-ar fi părut o celulă de închisoare. În circumstanțele actuale, era aproape confortabilă. Am stivuit valizele noastre din material rigid într-un colț și le foloseam pe post de birou, scriind așezat pe o rogojină de trestie. Fereastra înaltă lăsa lumina soarelui să se strecoare.

Lăsa să apară și chipul unui băiat de școală din zonă, pe care l-am prins de două ori cercetându-mă cu privirea. Când i-am vorbit despre asta lui Ibu Ina, a dat din cap, a dispărut câteva minute și s-a întors trăgându-l după ea pe copil.

– El e En, a spus, aruncându-l practic către mine prin perdeaua de bambus. En are zece ani. E foarte inteligent. Vrea să ajungă doctor într-o bună zi. Și e fiul nepotului meu. Din păcate, e blestemat să fie curios, în detrimentul sensibilității. S-a urcat pe lada cu gunoi ca să vadă ce ascund în camera din spate. De neiertat. Cere-i scuze oaspetelui meu, En.

Băiatul și-a lăsat capul atât de jos, încât m-am temut că ochelarii lui enormi aveau să-i cadă de pe vârful nasului. A mormăit ceva.

– În engleză, a zis Ina.

– *Scuze!*

– Lipsit de eleganță, dar la obiect. Poate că En ar fi în stare să te ajute cu ceva, Pak Tyler, în compensarea purtării lui urâte?

Era limpede că En dăduse de bucluc. Am încercat să-l scot din încurcătură.

– Nimic, decât să-mi respecte intimitatea.

– Ți-o va respecta cu siguranță de acum înainte, *nu-i așa*, En?

Băiatul s-a făcut mic și a dat din cap.

– Oricum, am eu o treabă pentru el. Trece pe la clinică aproape în fiecare zi. Dacă nu sunt ocupată, îi arăt câte ceva. Schema anatomiei umane. Hârtia de turnesol, care își schimbă culoarea când o introduci în oțet. Pretinde că îmi e recunoscător pentru aceste favoruri.

En a început să dea din cap cu atâta vehemență, încât mișcarea era aproape spasmodică.

– Pentru a-și răscumpăra neglijența grosolană în privința celui mai elementar *budi*, o să devină paznicul acestei clinici. En, știi ce-nseamnă asta?

Băiatul a încetat să mai dea din cap, căpătând un aer circumspect.

– Înseamnă, a spus Ibu Ina, că de acum înainte o să-ți folosești vigilența și curiozitatea într-un scop folositor. Dacă în sat vine cineva din oraș care întreabă de clinică, oricine ar fi, mai ales dacă arată și se poartă ca un polițist, alergi *imediat* încoace și-mi povestești.

– Chiar dacă sunt la școală?

– Mă îndoiesc că noii reformatori vor veni să te deranjeze la școală. Cât ești acolo, fii atent la lecții. Însă, oriunde altundeva, pe stradă, în vreun *warung*, dacă vezi pe cineva sau auzi vorbindu-se despre mine,

despre clinică sau despre Pak Tyler (despre care tu *nu* trebuie să spui nimănui), vii imediat la clinică. Ai înțeles?

– Da, a răspuns En, murmurând și alte cuvinte, pe care n-am reușit să le aud.

– Nu, a zis Ina, cu promptitudine, nu e vorba de nici o plată, ce întrebare scandaloasă! Cu toate că, dacă o să fiu mulțumită, vor urma niște favoruri. Acum nu sunt mulțumită câtuși de puțin.

En a șters-o în grabă, cu tricoul alb, prea mare, umflându-se în spatele lui.

La căderea nopții a început să plouă, o ploaie tropicală violentă, care a durat zile întregi, în timpul cărora am scris, am dormit, am mâncat, am măsurat camera cu pasul, am suferit.

Ibu Ina mi-a spălat trupul cu buretele în beznă unei nopți ploioase, îndepărtând o porțiune de piele moartă.

– Povestește-mi una dintre amintirile tale despre ei, a spus. Povestește-mi cum a fost să crești alături de Diane și Jason Lawton.

M-am gândit. Sau mai degrabă m-am scufundat în din ce în ce mai întunecosul heleşteu al memoriei, căutând ceva de oferit, ceva adevărat, dar și semnificativ. N-am reușit să găsesc exact ce voiam, însă ceva a plutit către suprafață: un cer luminat de stele, un copac. Copacul era un plop argintiu.

– Odată, ne-am dus într-o excursie cu cortul. Era înainte de Turbion, dar nu cu mult.

Mă simțeam bine când mi se îndepărta pielea moartă, cel puțin la început, însă derma care rămânea descoperită era sensibilă, dureroasă. Prima atingere a buretelui era liniștitoare, pe a doua o simțeam ca pe o picătură de iod pe o tăietură fină. Ina și-a dat seama.

– Voi trei? Nu erăți cam mici pentru o excursie cu cortul, ținând cont de felul cum sunt văzute lucrurile acolo de unde veniți? Sau ați mers împreună cu părinții?

– Nu cu părinții noștri. E.D. și Carol plecau în concediu o dată pe an, într-o stațiune balneară sau într-o croazieră, de preferință fără copii.

– Și mama ta?

– Îi plăcea mai mult să stea acasă. Un cuplu din vecini ne-a luat în munții Adirondack, împreună cu cei doi băieți ai lor, niște adolescenți care nu voiau să aibă de-a face cu noi.

– Atunci de ce... oh, presupun că tatăl lor avea de gând să se pună bine cu E.D. Lawton? Poate să-i ceară vreo favoare?

– Ceva de genul ăsta. N-am întrebat. N-a întrebat nici Jason. Diane s-ar putea să fi știut, ea dădea atenție unor asemenea lucruri.

– Nu are nici o importanță. Ați mers într-un camping din munți? Răsuțește-te pe o parte, te rog.

– Genul de camping cu parcare. Nu tocmai în sânul naturii virgine. Dar era un weekend de septembrie, așa că aveam locul aproape în întregime numai pentru noi. Ne-am instalat corturile și am făcut un foc. Adulții...

Numele lor mi-a revenit în memorie.

– Familia Fitch a cântat și ne-a îndemnat să ne alăturăm corului. Probabil că aveau amintiri plăcute din taberele de vară. De fapt, a fost aproape deprimant. Adolescenții detestau toată povestea și s-au ascuns în cortul lor, cu căștile casetofoanelor pe urechi. Bătrânii s-au lăsat păgubași până la urmă și s-au dus la culcare.

– Și v-au lăsat pe voi trei în jurul focului muribund de tabără. Era o noapte senină sau una ploioasă, ca asta?

– O noapte senină, de început de toamnă.

Nu semăna cu asta, cu corul ei de broaște și cu ploaia răpăind pe acoperișul subțire.

– Fără lună, dar se vedeau o mulțime de stele. Nu era cald, dar nici frig cu adevărat, deși ne aflam destul de sus, pe dealuri. Vânt. Destul de tare ca să auzi copacii vorbind cu ei înșiși.

Zâmbetul Inei s-a lărgit.

– Copacii vorbind cu ei înșiși! Da, știu cum sună asta. Acum pe partea stângă, te rog.

– Călătoria fusese plictisitoare, dar acum, când eram numai noi trei, am început să ne simțim bine.

Jase a plecat după o lanternă și ne-am dus câțiva metri mai încolo de foc, departe de mașini, de corturi și de oameni, oprindu-ne într-un spațiu deschis dintr-un crâng de plop, de unde terenul se povârnea, coborând către vest. Jase ne-a arătat lumina zodiacală, care se ridica pe cer.

– Ce e lumina zodiacală ?

– Soarele reflectat de fărâmele de gheață din centura de asteroizi. Uneori se vede foarte clar, în nopțile întunecoase.

Sau se vedea, înainte de Turbion. Oare lumina zodiacală continua să existe, sau puterea soarelui toprise gheața ?

– S-a înălțat deasupra orizontului ca o răsuflare la vreme de iarnă, îndepărtată, firavă. Diane era fascinată. L-a ascultat pe Jase explicând totul, iar asta se întâmpla pe vremea când explicațiile lui o mai fermecau încă, nu ajunsese să se creadă mai presus de ele. Îi îndrăgea inteligența, îl îndrăgea pe el *pentru* inteligența lui...

– La fel ca tatăl lui ? Acum întoarce-te pe burtă, te rog.

– Dar nu în stilul posesiv. Era o încântare pură, care o lăsa cu gura căscată și ochii bulbucați.

– Scuză-mă, „ochii bulbucați“ ?

– Făcea ochii mari. Când a început să se-ntețească vântul, Jase a îndreptat lanterna către plop, să vadă Diane cum se mișcau frunzele.

Cuvintele mi-au adus amintirea vie a tinerei Diane, într-un pulover cu cel puțin două numere mai mare, cu mâinile pierdute în lâna împletită, cuprinzându-se singură cu brațele, cu chipul răsucit spre conul de lumină și cu ochii reflectând-o sub forma unor luni sărbătorești.

– I-a arătat cum se legănau crengile mai mari, cu un soi de mișcare lentă, iar cele mici se agitau mult mai repede. Pentru că fiecare ramură și fiecare crenguță avea o frecvență rezonantă, a explicat Jase. Mai zicea că te puteai gândi la frecvențele alea ca la niște note muzicale. Mișcarea copacilor în vânt era cu adevărat un soi de muzică, cu sunete prea joase pentru urechea omenească, trunchiul copacului fiind vocea de bas, iar crengile interpretau partea tenorului și rămurelele cântau la flaut piccolo. A mai adăugat că toate rezonanțele, de la cea a vântului la tremoloul frunzelor, puteau fi privite ca niște simple numere, făcând un calcul în interiorul altui calcul din interiorul altui calcul.

– Descrui totul foarte frumos, a spus Ina.

– Nici pe jumătate atât de frumos ca Jason. Părea îndrăgostit de lume, sau cel puțin de șabloanele ei. De muzica ei. Au!

– Îmi cer scuze. Și Diane era îndrăgostită de Jason?

– Îndrăgostită de faptul că era sora lui. Mândră de el.

– Iar tu te simțeai îndrăgostit de faptul că-i erai prieten?

– Cred că da.

– Și îndrăgostit de Diane.

– Da.

– Și ea de tine.

– Poate. Eu așa speram.

– Atunci, dacă îmi e permis să întreb, ce n-a mers?

– Ce te face să crezi că n-a mers ceva?

– E evident că ești încă îndrăgostit. Că sunteți amândoi. Dar nu ca un bărbat și o femeie care au petrecut împreună mulți ani. Ceva trebuia să vă fi ținut despărțiți. Scuză-mă, asta e o impertinență îngrozitoare.

Da, ceva ne ținuse despărțiți. Mai multe lucruri. Dar cel mai evident părase a fi Turbionul. Pe Diane o înspăimântase într-un fel aparte, din motive pe care nu le înțelesesem niciodată pe deplin. De parcă ar fi fost o provocare și acuzație la adresa tuturor lucrurilor care o făceau să se simtă în siguranță. Ce o făcea să se simtă în siguranță? Desfășurarea sistematică a vieții, prietenii, familia, munca, un soi de *sensibilitate* fundamentală a lucrurilor, care, în Casa Mare a lui E.D. și Carol Lawton trebuie să fi părut deja fragilă, mai mult dorită, decât reală.

Casa Mare o trădase și, în cele din urmă, o trădase și Jason. Ideile științifice pe care i le descria ca pe niște daruri aparte, odinioară liniștitoare, confortabilele strune majore ale lui Newton și Euclid,

deveniseră mai stranii și mai străine: lungimea Plank (sub care lucrurile nu se mai comportau ca niște *lucruri*), găurile negre, sigilate de propria lor densitate imponderabilă într-un tărâm dincolo de cauză și efect, un univers nu numai în expansiune, dar și accelerând către propria sa destrămare. Îmi spusese o dată, pe vremea când Sfântul Augustin era încă în viață, că în momentul în care punea mâna pe blana unui câine voia să-i simtă căldura și vioiciunea, nu să-i numere bătăile inimii și să ia în considerare spațiile dintre nucleele și electronii din care era constituită făptura lui materială. Voia ca Sfântul Cățel și fie el însuși, un întreg, nu suma părților lui înspăimântătoare, nu un epifenomen cu o evoluție pasageră din decursul vieții unei stele muribunde. Dragostea și atașamentul din viața ei erau deja insuficiente și fiecare exemplificare a acestora trebuia descrisă și păstrată în ceruri, teaurizată la adăpost de iarna universului.

În momentul apariției, Turbionul trebuie să i se fi părut o justificare monstruoasă a viziunii lui Jason asupra lumii, mai ales din cauza obsesiei lui. Era evident că altundeva, în galaxie, exista viață inteligentă și era la fel de evident că nu era nicidecum similară cu a noastră. Avea o putere imensă, o răbdare înspăimântătoare și dădea dovadă de o indiferență desăvârșită față de teroarea pe care o crease în lume. Imaginându-ți-i pe Ipotetici, ai fi putut descrie niște roboți superintelenți sau niște ființe energetice

misterioase, dar niciodată atingerea unei mâini, un sărut, un pat cald sau o vorbă consolatoare.

Așa că detestase Turbionul într-un mod profund aparte și cred că aversiunea aceasta o împinsese, în ultimă instanță, către Simon Townsend și mișcarea NI. În teologia lor, Turbionul devenea un eveniment sacru și, în același timp, secundar: amplu, dar nu tot atât de cuprinzător ca Dumnezeuul lui Abraham, șocant, dar nu tot atât de șocant ca un Mântuitor răstignit, ca un mormânt gol.

I-am spus Inei câte ceva din toate astea.

– Desigur, eu nu sunt creștină. Nu sunt nici măcar destul de mahomedană ca să le dau satisfacție autorităților locale. Coruptă de ateismul occidental, așa sunt eu. Dar până și în islam au existat asemenea mișcări. Oameni bolborosind despre Imam Mehdi și Ad-Dajjal, despre Yajuj și Majuj secând dintr-o sorbitură Marea Galileii. Pentru că li se părea că avea mai mult sens. Gata. Am terminat.

Îmi curățase tălpile picioarelor.

– Ai știut întotdeauna toate astea despre Diane?

În ce sens să fi știut? Simțit, bănuit, intuit, dar *știut* – nu, n-aș fi putut spune.

– Atunci poate că medicamentul marțian se ridică la înălțimea așteptărilor, a spus Ina, și a plecat, cu oala ei de inox plină cu apă caldă și cu setul de bureți, lăsându-mi ceva la care să mă gândesc în întunericul nopții.

Existau trei uși prin care puteai să intri sau să ieși din clinica lui Ibu Ina. M-a plimbat o dată prin clădire, după ce ultimul ei pacient plecase cu un deget într-o atelă.

– Iată ce am construit în toată viața mea. Te-ai putea gândi că e destul de puțin. Dar oamenii din sat aveau nevoie de ceva aici, mai aproape decât spitalul din Padang, de care ne desparte o distanță însemnată, mai ales când trebuie să călătorești cu autobuzul sau când drumurile sunt într-o stare pe care nu te poți bizui.

O ușă era cea din față, prin care intrau sau ieșeau pacienții.

O alta era cea din dos, căptușită cu metal, solidă. Ina își parca mica mașină cu baterie solară pe pământul bătătorit din spatele clinicii și folosea ușa aceea ca să intre în fiecare dimineată, încuind-o întotdeauna la plecare. Se afla alături de camera unde locuiam, și învățasem să recunosc zornăitul cheilor ei în broască, la scurt timp după prima chemare la rugăciune venind dinspre moscheea satului, aflată la aproape jumătate de kilometru distanță.

Cea de a treia ușă era laterală, la capătul unui coridor care mai găzduia toaleta și un șir de dulapuri cu rezerve de medicamente. Acolo primea livrările și aceea era ruta pe care o prefera En, atât la venire, cât și la plecare.

Era exact așa cum îl descrisese Ina: timid, dar inteligent, destul de isteț ca să dobândească diploma de medic spre care se îndreptau speranțele inimii sale. Părinții lui nu erau bogați, spunea Ina, dar, dacă obținea o bursă, dacă absolvea cursurile premergătoare de la universitatea din Padang făcându-se remarcat, avea să găsească un mod de finanțare pentru a-și lua diploma...

– Pe urmă, cine știe? Satul ar putea avea un alt doctor. Eu așa am procedat.

– Crezi c-o să se-ntoarcă să practice aici?

– S-ar putea. Noi plecăm și ne reîntoarcem.

A ridicat din umeri, ca și cum asta ar fi fost ordinea firească a lucrurilor. Pentru poporul minang, chiar era: *rantau*, tradiția de a trimite bărbații tineri în străinătate, făcea parte din *adat*, sistemul tradițional de legi, era o tradiție și o obligație. Aiddoma credinței islamice conservatoare, *adat* se tocise în ultimii treizeci de ani de modernizări, dar continua să pulseze, precum o inimă, sub viața etniei minang.

En fusese avertizat să nu mă deranjeze, dar a început, treptat, să nu se mai teamă de mine. Când eram între două accese de febră, își șlefua vocabularul limbii engleze aducându-mi, cu permisiunea expresă a Inei, mostre de feluri de mâncare și spunându-mi denumirile lor: *silomak*, orez cleios; *singgang ayam*, pui condimentat cu praf de curry.

– Cu plăcere! exclama, când îi mulțumeam, și zâmbea larg, dezvăluind un șir de dinți albi, dar extraordinar de neuniformi. Ina încerca să-i convingă părinții să-i pună un aparat dentar.

Ea locuia într-o casă mică din sat, pe care o împărțea cu rudele, deși în ultima vreme dormea într-unul dintre cabinetele clinicii, probabil nu cu mult mai confortabil decât celula mea nemobilată. În unele nopți, îndatoririle de familie o sileau totuși să plece. Atunci își nota temperatura și starea în care mă aflam, mă aproviziona cu apă și mâncare și îmi lăsa un pager, pentru cazul vreunei urgențe. Rămâneam singur până în dimineața următoare, când cheia ei zornăia în broască.

Dar într-o noapte am fost trezit dintr-un vis dement, încâlcit, de zgomotul ușii laterale, care se cutremura de parcă cineva ar fi răsucit mânerul, străduindu-se s-o deschidă. Nu era Ina. O ușă nepotrivită, la o oră nepotrivită. Ceasul meu arăta ora douăsprezece, eram abia la începutul celei mai adânci părți a nopții. Sătenii ar fi putut să mai umble încă din *warung* în *warung*, iar pe șosea mai treceau mașini, camioane, încercând să ajungă în vreun *desa* îndepărtat până a doua zi dimineată. Poate era un pacient care spera să o găsească. Sau vreun toxicoman, în căutare de droguri.

Zgomotul mânerului răsucit a încetat.

M-am ridicat în tăcere și mi-am tras blugii și tricoul. În clinică era întuneric, la fel în celula mea,

singura lumină fiind cea a lunii, care pătrundea prin fereastra înaltă... brusc eclipsată.

Mi-am ridicat privirea și am văzut conturându-se capul lui En, ca o planetă alunecând pe cer.

– Pak Tyler! a șoptit.

– En! M-ai speriat.

De fapt, șocul îmi înmuiase picioarele. Trebuia să mă sprijin de perete ca să mă pot menține în poziție verticală.

– Lasă-mă să intru!

Așa că m-am îndreptat spre ușa laterală, în picioarele goale, și am tras zăvorul. Adierea care a năvălit înăuntru era caldă și umedă. En a dat buzna în urma ei.

– Lasă-mă să vorbesc cu Ibu Ina!

– Nu e aici. Ce s-a întâmplat, En?

S-a tulburat pe de-a-ntregul. Și-a împins ochelarii în sus, spre rădăcina nasului.

– Dar trebuie să vorbesc cu ea!

– În seara asta s-a dus acasă. Știi unde stă?

A dat din cap, cu o față nefericită.

– Dar a zis să vin *aici* și să-i spun.

– Ce? Vreau să spun, când a zis ea asta?

– Dacă un străin întreabă despre clinică, trebuie să vin aici și s-o anunț.

– Dar nu e...

Pe urmă, semnificația cuvintelor lui a străpuns ceața febrei care începuse să mă cuprindă.

– En, cineva din oraș a întrebat despre Ibu Ina ?

Am reușit să-l conving să-mi spună toată povestea. En locuia, împreună cu familia, într-o casă din spatele unui *warung* (chioșc stradal) din inima satului, doar la trei uși distanță de biroul primarului, *kepala desa*. În nopțile fără somn, întins în pat, putea auzi conversațiile clienților din *warung*. Așa își însușise o colecție enciclopedică, deși nu prea bine înțeleasă, a bârfelor satului. De obicei, după căderea întinericului, cei care stăteau de vorbă, bând cafele, erau bărbății, tatăl lui En, unchii, vecinii. Dar în seara aceea fuseseră și doi străini, sosiți într-o mașină neagră, lucioasă, care se apropiaseră de lumina din *warung* cu îndrăzneala unui bivoli indian și, fără să se prezinte, întrebaseră cum ajung la clinica din sat. Niciunul nu era bolnav. Aveau haine de oraș, se purtau grosolan și aveau sângele rece al polițiștilor, iar indicațiile pe care le primiseră de la tatăl lui En erau vagi și incorecte, trimițându-i exact în capătul opus al satului.

Dar căutau clinica Inei și, inevitabil, aveau s-o găsească. Într-un sat de asemenea dimensiuni, o îndrumare greșită nu făcea altceva decât să te întârzie, în cel mai bun caz. Așa că En se îmbrăcase, se grăbise să se furișeze afară din casă și venise acolo, așa cum fusese instruit, ca să respecte târgul făcut cu Ibu Ina și s-o avertizeze asupra pericolului.

– Foarte bine ! i-am spus. Bună treabă ! Acum trebuie să te duci la ea acasă și să-i povestești toate astea.

Între timp, eu aveam să-mi strâng lucrurile și să plec din clinică. Mi-am închipuit că mă puteam ascunde în lanurile de orez învecinate până la plecarea poliției. Eram destul de în putere ca s-o fac. Probabil.

Dar En și-a încrucișat brațele la piept și a dat înapoi cu un pas.

– A spus s-o aștept *aici*.

– Așa e. Dar nu se întoarce până dimineață.

– Doarme aici în cele mai multe nopți.

Și-a lungit gâtul, uitându-se dincolo de mine, în lungul coridorului întunecat, de parcă ea ar fi putut ieși din cabinet, să-l liniștească.

– Da, dar nu și în seara asta. Pe cuvântul meu. En, toate astea pot fi periculoase. Oamenii ăia ar putea fi dușmanii lui Ibu Ina, înțelegi?

Dar el era posedat de o încăpățănare îndârjită, instinctivă. Deși ne purtaserăm prietenește unul cu altul, continua să nu aibă încredere în mine. A trepidat a clipă, cu ochii măriți ca un lemurian, apoi s-a repezit pe lângă mine, afundându-se în clinica luminată de lună și strigând:

– Ina! Ina!

Am luat-o pe urmele lui, aprinzând luminile pe unde treceam.

Încercând, în același timp, să gândesc rațional la ce se întâmpla. Bărbații nepoliticoși puteau fi noii reformatori din Padang, polițiști locali, de la Interpol,

Departamentul de Stat sau de la orice altă agenție aleasă de administrația Chaykin să lovească.

Dacă mă căutau pe mine, asta însemna că îl găsiseră și îl interogaseră pe Jala, fostul soț al Inei? Însemna că o arestaseră deja pe Diane?

En a intrat, poticnindu-se, într-un cabinet întunecos. S-a lovit cu fruntea de suportul pentru picioare, care ieșea în afara unei mese de consultații, și a căzut pe spate, dând cu fundul de podea. Când am ajuns lângă el, plângea în tăcere, speriat, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Lovitura de deasupra sprâncenei stângi era inflamată, dar nu și periculoasă.

I-am pus mâinile pe umeri.

– En, nu e aici. Serios. Chiar nu e aici, ăsta e adevărul. Știu sigur că nu ți-a spus să rămâi aici, în întuneric, când s-ar putea întâmpla ceva rău. N-ar face una ca asta, nu-i așa?

– Îhî, s-a smiorcăit, declarându-se de acord.

– Așa că fugi acasă, OK? Fugi acasă și rămâi acolo. O să mă ocup eu de asta, iar mâine o să stăm amândoi de vorbă cu Ibu Ina. Ce zici, e logic?

A încercat să-și înlocuiască privirea speriată cu una critică.

– Cred că da, a spus, crispându-se de durere.

L-am ajutat să se ridice.

Însă am auzit pietrișul din fața clinicii scrâșnind sub niște cauciucuri, și ne-am ghemuit din nou, amândoi.

Ne-am grăbit să trecem în sala de așteptare, unde am tras cu ochiul printre stinghiile jaluzelor de bambus, cu En în spatele meu, cu mâinile lui mici încheștate de cămașa mea.

Mașina stătea nemișcată în lumina lunii. N-am recunoscut marca, dar judecând după strălucirea întunecată părea să fie nouă. În bezna din interior am zărit o scurtă pâlpâire, probabil a unei brichete. Pe urmă o lumină mult mai puternică, lumina unei lanterne măturând exteriorul prin fereastra pasagerului. S-a strecurat printre jaluzele, rostogolind umbre peste posterele despre igienă de pe peretele opus. Ne-am lăsat capetele în jos cu o mișcare rapidă. En a scâncit.

– Pak Tyler?

Am închis ochii și am descoperit că-mi era greu să-i redeschid. În spatele pleoapelor închise, am văzut artificii și explozii de stele. Din nou febra. Un mic cor de voci interioare a început să repete: *Din nou febra, din nou febra*. Bătându-și joc de mine.

– Pak Tyler!

Era o sincronizare extrem de nefericită. (*Sincronizare nefericită, sincronizare nefericită...*)

– Du-te la ușă, En. La ușa laterală.

– Vino cu mine!

Bun sfat. M-am uitat din nou pe fereastră. Lanterna se stinsese. M-am ridicat și l-am condus pe En

de-a lungul coridorului, trecând pe lângă dulapurile cu medicamente în drumul nostru către ușa laterală, pe care el o lăsase deschisă. Noaptea era amăgitor de liniștită, amăgitor de îmbietoare, o fâșie de pământ bătătorit, un câmp de orez, pădurea, palmierii negri sub lumina lunii, legănându-și ușor frunzișul.

Clădirea clinicii era între noi și mașină.

– Aleargă drept către pădure, am spus.

– Știu drumul...

– Ține-te departe de drum. Ascunde-te dacă e nevoie.

– Știu. Vino cu mine!

– Nu pot, am răspuns, spunând literalmente adevărul.

În starea mea, ideea de a alerga în urma unui copil de zece ani era absurdă.

– Dar... a spus En, însă eu l-am împins ușor și i-am cerut să nu mai piardă timpul.

A fugit fără să se uite înapoi, dispărând în întuneric cu o viteză aproape alarmantă, fără zgomot, ușor, admirabil. L-am invidiat. În tăcerea care a urmat, am auzit portiera mașinii deschizându-se și închizându-se.

Luna era pe trei sferturi plină, mai roșie și mai îndepărtată decât fusese cândva, arătându-și o față diferită de cea pe care mi-o aminteam din copilărie. Nu mai exista Omul din Lună, iar cicatricea întunecată, ovală, care îi traversa suprafața, acea nouă, dar

acum străveche *mare*, era rezultatul unui impact masiv, care topise regolitul de la poli până la ecuator și încetinise mișcarea treptată a lunii pe traiectoria spirală care o îndepărta de Pământ.

În spatele meu, i-am auzit pe polițiști (am presupus că erau doi) bătând la ușa din față, anunțându-și prezența cu glasuri aspre, zdrăngănind încuietoarea.

M-am gândit să fug. Credeam că aș fi putut fugi, nu cu atâta pricepere ca En, dar cu succes, cel puțin până în lanul de porumb. Să mă ascund acolo, sperând la mai bine.

Apoi m-am gândit la bagajul pe care îl lăsasem în camera din spate a Inei. Bagaj care nu conținea doar haine, ci și blocnotesuri, discuri, memorii digitale și fiole incriminante, cu lichid transparent.

M-am întors. Revenit în interior, am încuiat ușa. Am mers desculț, în alertă, ascultând zgomotele făcute de polițiști. Poate înconjurau casa sau poate făceau o altă încercare la ușa din față. Oricum, febra îmi revenea cu repeziciune și auzeam multe lucruri, numai că era puțin probabil ca unele dintre ele să fie reale.

În camera din spate a clinicii, becul din plafon continua să fie stins. Am trudit pe pipăite, în lumina lunii. Am deschis una dintre cele două valize și am îndesat înăuntru un teanc de pagini scrise de mână, am închis-o, am încuiat-o, am ridicat-o și m-am clătinat pe picioare. Pe urmă am săltat-o pe a doua, ca

balast de echilibrare, și am descoperit că abia dacă puteam să merg.

Aproape că m-am împiedicat de un obiect mic, de plastic, pe care l-am recunoscut drept pagerul Inei. M-am oprit, am lăsat jos bagajele, l-am înhățat și mi l-am pus în buzunarul cămășii. Pe urmă am respirat de vreo câteva ori adânc și am ridicat din nou valizele, păreau să fi devenit, în mod misterios, încă și mai grele. Am încercat să-mi spun: *Poți s-o faci*, dar cuvintele erau răsuflăte, neconvingătoare și răsunau de parcă țeasta mi s-ar fi extins până la dimensiunile unei catedrale.

Am auzit zgomote la ușa din spate, cea pe care Ina o încuia cu un lacăt exterior; zăngănit metalic și geamătul lacătului, poate sunetul scos de o rangă introdusă între brațele lui și răsucită. Urma să cedeze cât de curând, inevitabil, iar bărbații din mașină aveau să ajungă înăuntru.

M-am împleticit către ușa a treia, ușa lui En, am descuiat-o și am deschis-o, cu speranța oarbă că afară nu era nimeni. Nu era. Amândoi intrușii (dacă erau numai doi) se aflau în spate. Vorbeau în șoaptă în timp ce forțau lacătul, cu vocile abia ridicându-se deasupra corurilor de broaște și a șuierului ușor al vântului.

Nu eram sigur că pot ajunge la adăpostul lanului de orez fără să fiu văzut. Încă și mai rău, nu eram sigur că puteam ajunge acolo fără să mă prăbușesc la pământ.

Însă am auzit un zgomot puternic, percutiv, când lacătul s-a desprins de uşă. Împuşcătura de start, mi-am spus. O să reuşeşti, mi-am spus. Mi-am ridicat bagajele şi am început să mă împleticesc, desculţ, sub cerul înstelat.

OSPITALITATE

– Ai văzut asta ?

În timp ce intram în infirmeria de la Periheliu, Molly Seagram și-a fluturat mâna către revista de pe biroul de la recepție. Expresia feței ei spunea: *Idoli nefăști, semne rele*. Era ediția lucioasă a unei reviste lunare de știri, de importanță majoră, iar fotografia lui Jason se afla pe copertă. Legenda: PERSONALITEA EXTREM DE ASCUNSĂ DIN SPATELE FEȚEI PUBLICE A PROIECTULUI PERIHELIU.

– Să înțeleg că nu-s vești bune ?

A ridicat din umeri.

– Nu tocmai măgulitoare. Ia-o. Citește-o. Putem sta de vorbă despre articol la cină. I-o promisesem deja. Aa, doamna Tuckman e pregătită și așteaptă în boxa trei.

Îi spuseseam lui Molly să nu se mai refere la camerele de consultații numindu-le boxe, dar n-avea rost

să ne certăm. Am lăsat revista să alunece în tava de corespondență. Era o dimineață monotonă, ploioasă, de aprilie, iar doamna Tuckman era singurul pacient programat înainte de amiază.

Era soția unui inginer din personalul fundației și venise la mine de trei ori în ultima lună, plângându-se de stări de neliniște și de oboseală. Cauza problemelor ei nu era greu de ghicit. Trecuseră doi ani de la izolarea planetei Marte, și Periheliul se umpluse de zvonuri despre șomajul temporar. Situația financiară a soțului ei era incertă, iar încercările ei de a-și găsi de lucru eșuaseră. Începuse să ia xanax într-un ritm alarmant și voia mai mult, imediat.

– Poate ar trebui să luați în considerare un alt tratament, i-am spus.

– Nu vreau un antidepresiv, dacă la asta vă referiți.

Era o femeie scundă, cu chipul de altfel plăcut schimonosit de înverșunarea cu care se încruntase. Privirea i-a fâlfâit în jurul cabinetului și i s-a oprit o clipă asupra șiroaielor de ploaie de pe fereastra care dădea spre peluza din sud.

– Serios. Am luat paraloft vreme de șase luni și alergam întruna la baie.

– Când s-a întâmplat?

– Înainte să veniți. Mi l-a prescris doctorul Koenig. Bineînțeles că lucrurile stăteau altfel atunci. Abia dacă apucam să-l văd pe Carl, era atât de ocupat. O grămadă de nopți petrecute singură. Cel puțin pe

vremea aia părea să aibă o slujbă bună, sigură, care avea să dureze. Cred că atunci ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Asta nu apare în, ăă, fișa mea, sau cum s-o fi numind ?

Istoricul pacientei era deschis pe biroul din fața mea. Notițele doctorului Koenig erau uneori greu de descifrat, cu toate că avusese bunăvoința de a folosi un marker roșu pentru a evidenția problemele cu un caracter imperios: alergiile, aspectele cronice. Datele din dosarul doamnei Tuckman erau explicite, succinte, consemnate cu zgârcenie. Exista o notă despre paraloft, întrerupt (data indescifrabilă) la cererea pacientei, „pacienta continuă să se plângă de nervozitate, teamă de viitor“. Nu ne temem de viitor cu toții ?

– Acum nici măcar nu mai putem conta pe slujba lui Carl. Inima mea bătea atât de tare azi-noapte – adică foarte repede, *neobișnuit* de repede. M-am gândit că ar putea fi, știți dumneavoastră.

– Ce ?

– Știți. SCCV.

Sindromul Cașexiei Cardio-Vasculare era în atenția emisiunilor de știri de câteva luni de zile. Ucisese mii de oameni în Egipt și Sudan, fuseseră raportate cazuri în Grecia, Spania și în sudul Statelor Unite. Era o infecție bacteriană cu evoluție lentă, potențial periculoasă în țările tropicale din lumea a treia, dar tratabilă cu ajutorul medicamentelor moderne.

Doamna Tuckman nu avea de ce să se teamă de SCCV, și i-am spus.

- Lumea spune că ei ne-au adus-o.
- Cine și ce ne-a adus, doamnă Tuckman?
- Boala asta. Ipoteticii. Ei ne-au adus-o.
- Tot ce am citit sugerează că SCCV e un sindrom preluat de la vite.

Continua să fie principala maladie a copitatelor și decima cu regularitate turmele din nordul Africii.

– Vite. Eh. Dar nu era necesar să vă *anunțe*, nu-i așa? Adică, doar nu era să vină și să dea știrea la televizor.

– SCCV e o maladie acută. Dacă ați fi avut-o, ați fi fost spitalizată până acum. Pulsul dumneavoastră este normal și electrocardiograma e perfectă.

Nu părea convinsă. În cele din urmă, i-am scris o rețetă pentru un anxiolitic alternativ, în esență, xanax cu un marker secundar, sperând că noua denumire, dacă nu medicamentul însuși, urma să aibă un efect util. Doamna Tuckman a plecat din cabinet domolită, strângând rețeta în mână ca pe un pergament sacru.

M-am simțit inutil și oarecum escroc.

Dar starea în care se afla doamna Tuckman era de parte de a fi unică. Întreaga omenire se clătina, atinsă de anxietate. Terraformarea și colonizarea planetei Marte, cea mai reușită dintre încercările noastre de a ne asigura supraviețuirea în viitor, așa cum păruse cândva, sfârșise prin a ne reduce la neputință și

incertitudine. Nu ne lăsase nici un alt viitor în afară de Turbion. Economia globală începuse să se şubrezească, consumatorii şi naţiunile făcând împrumuturi pe care se aşteptau să nu mai fie nevoiţi să le plătească, în timp ce creditorii stocau fonduri, şi ratele dobânzilor creşteau vertiginos. Religiozitatea dusă la extrem şi criminalitatea atroce luau amploare în tandem, în ţară şi dincolo de hotare. Efectele erau devastatoare mai ales în lumea a treia, unde căderea monedelor naţionale şi foametea repetată ajutaseră la revigorarea marxiştilor adormiţi şi mişcărilor islamice militante.

Tangenta psihologică nu era greu de înţeles. Şi nici violenţa. O mulţime de oameni au motive de nemulţumire, dar numai cei care şi-au pierdut încrederea în viitor sunt în stare să vină la lucru cu o armă automată şi cu o listă de victime. Indiferent dacă doriseră sau nu, Ipoteţicii înţeţiseră exact acel timp de disperare letală. Sinucigaşii nemulţumiţi erau nenumăraţi şi printre inamicii lor erau incluşi toţi şi oricare dintre americani, britanici, canadieni, danezi şi aşa mai departe. Sau musulmanii, oamenii de culoare, nevorbitorii de engleză, imigranţii, toţi catolicii, fundamentalişti, atei, liberalii, conservatorii... Pentru asemenea oameni, actul final, de o desăvârşită claritate morală, era lansarea unei bombe sau o bombă sinucigaşă, o *fatwa* sau un pogrom. Ajunseseră în

plină ascensiune, înălțându-se ca niște stele întunecate deasupra unui peisaj de sfârșit de lume.

Trăiam în vremuri periculoase. Doamna Tuckman știa și nici măcar tot xanaxul din lume n-avea s-o convingă de contrariu.

La prânz, mi-am găsit o masă retrasă în bufetul expres, unde am sorbit o cafea, am privit ploaia căzând în parcare și am citit cu atenție revista pe care mi-o dăduse Molly.

Dacă ar fi existat o știință numită Turbionologie, începea articolul de fond, Jason Lawson ar fi fost, în privința acesteia, și Newton, și Einstein, și Stephen Hawking.

E.D. încurajase întotdeauna presa să facă astfel de afirmații, iar lui Jason îi fusese întotdeauna groază să le audă.

De la investigațiile radiologice la studiile de permeabilitate, de la știința consacrată până la dezbateră filozofică, e greu să găsești un aspect al Turbionului pe care ideile sale să nu-l fi atins și să nu-l fi transformat. A publicat numeroase lucrări, citate adesea. Prezența sa transformă conferințele academice plictisitoare în evenimente media instantanee. Iar în calitate de director executiv al Fundației Periheliu a avut o influență puternică asupra politicii spațiale americane globale din epoca Turbionului.

Dar, în mijlocul adevăratelor realizări – și al șarlataniilor ocazionale – ce îl înconjoară pe Jason Lawton, e ușor să uiți că Fundația Periheliu a fost creată de tatăl său, Edward Dean (E.D.) Lawton, care deține în continuare un loc proeminent în consiliul de conducere și în cabinetul prezidențial. Unii ar putea spune că imaginea publică a fiului este tot o creație a mai misteriosului, tot atât de influentului și mult mai puțin cunoscut publicului Lawton senior.

Articolul continua cu detalii legate de începuturile carierei lui E.D.: succesul masiv al aerostatelor de comunicații, ca urmare a Turbionului, adoptarea sa afectivă de către trei administrații prezidențiale succesive, înființarea Fundației Periheliu.

Concepută inițial ca institut de cercetare și ca mijloc de susținere a industriei, fundația Periheliu a fost, în cele din urmă, reinventată ca agenție a guvernului, menită să conceapă misiunile spațiale legate de Turbion și să coordoneze activitatea a zeci de universități și de centre NASA. Ca efect, declinul „vechii NASA” a însemnat ascensiunea Periheliului. Cu un deceniu în urmă, relația a fost oficializată și fundația Periheliu a fost anexată la NASA, ca organism consultativ. În realitate, afirmă persoanele din interior, NASA a fost anexată la Periheliu. În timp ce tânărul talent Jason Lawton fermeca presa, tatăl său a continuat să tragă sforile.

Articolul investiga relația îndelungată dintre E.D. și administrația Garland și făcea aluzie la un scandal potențial: anume seturi de aparate fuseseră fabricate, contra mai multe milioane de dolari bucata, de o mică firmă din Pasadena, condusă de un vechi amic al lui E.D, cu toate că firma Ball Aerospace făcuse o ofertă cu un cost mai scăzut.

Traversam o campanie electorală, în timpul căreia ambele partide majore își reactivaseră facțiunile radicale. Garland, un republican reformat, pentru a cărui dezaprobare revista era notorie, avusese deja două mandate, iar Preston Lomax, vicepreședintele lui Clayton și succesorul său oficial, își surclasa oponentul în sondajele recente. De fapt, „scandalul” nu era un scandal. Oferta făcută de Ball avusese un preț mai scăzut, dar aparatura proiectată de specialiștii săi era mai puțin eficientă. Inginerii din Pasadena înglobaseră mai multă aparatură într-o navetă cu aceeași greutate.

Cam asta i-am spus lui Molly în timpul cinei la Champs, la un kilometru și jumătate pe drumul de la Periheliu. Articolul nu aducea nimic cu adevărat nou. Insinuările erau într-o mai mare măsură politice, decât reale.

– Are vreo importanță, a întrebat, dacă au sau nu dreptate? Important e modul în care ne folosesc. E dintr-odată OK ca un emisar major al mass-mediei să critice Periheliul.

Altundeva, în același număr al revistei, un editorial descria proiectul Marte ca fiind „cea mai costisitoare activitate inutilă din istorie, atât în privința vieților umane, cât și din punct de vedere financiar, un monument al abilității umane de a stoarce profit dintr-o catastrofă globală“. Autorul scria discursuri pentru Partidul Creștin Conservator.

– Fițuica asta e a PCC-ului, Moll. Toată lumea știe.

– Vor să ne desființeze.

– Nu ne vor desființa. Nici dacă Lomax pierde alegerile. Chiar dacă ne vor limita la misiunile de supraveghere, suntem singurul ochi prin care națiunea urmărește Turbionul.

– Nu înseamnă că nu vom fi concediați și înlocuiți cu toții.

– Nu e chiar așa de rău.

Nu părea convinsă.

Molly era asistenta/secretara pe care o moștenisem de la doctorul Koenig când venisem la Periheliu. Vreme de cinci ani, fusese politicoasă, profesionistă, o componentă eficientă din dotarea cabinetului. Nu schimbasesm mai mult decât glumele obișnuite, din care aflasem că era necăsătorită, cu trei ani mai tânără decât mine, și că locuia într-un apartament dintr-un bloc fără lift, situat departe de ocean. Nu fusese niciodată excesiv de vorbăreată și îmi închipuisem că prefera această stare de lucruri.

Apoi, cu mai puțin de o lună în urmă, într-o seară de joi, Molly se întorsese spre mine în timp ce își recupera poșeta după ce o dusesem acasă cu mașina și mă întrebase dacă eram de acord să luăm cina împreună. De ce?

– Pentru că m-am săturat să tot aștept să mă inviți. Așadar? Da? Nu?

Da.

Molly se dovedise a fi inteligentă, mucalită, cinică și o companie mai plăcută decât îmi închipuisem. Trecuseră trei săptămâni de când mâncam împreună la Champs. Ne plăcea meniul (fără pretenții) și atmosfera (colegială). Mă gândeam adesea că Molly arăta cel mai bine în separeul cu banchete de vinilin de la Champs, împodobindu-l cu prezența ei și împrumutându-i o anumită demnitate. Părul ei blond era lung și, în seara aceea, îi atârna, pleostit din cauza umidității masive. Verdele ochilor ei se datora lentilor de contact colorate, dar i se potrivea.

– Ai citit informațiile de pe margine?

– Am aruncat o privire.

Profilul lui Jason de acolo îi punea cariera de succes în contrast cu o viață particulară fie atât de bine ascunsă încât era impenetrabilă, fie inexistentă. *Cunoștințele spun că locuința sa e tot atât de sărăcăcios mobilată ca viața lui sentimentală. Nu s-a auzit, niciodată, nici un zvon despre o logodnică, o prietenă sau despre un partener de indiferent ce sex. Creează*

impresia unui bărbat nu numai căsătorit cu ideile sale, ci și dedicat acestora, într-un mod aproape patologic. Aidoma Periheliului însuși, Jason Lawton rămâne, în multe aspecte, sub influența sufocantă a tatălui său. În ciuda tuturor realizărilor sale, trebuie să se mai străduiască să iasă la suprafață, dovedindu-se a fi independent.

– Cel puțin partea asta sună corect, a spus Molly.

– Oare? S-ar putea ca Jason să fie puțin cam ego-centric, dar...

– Trece pe lângă mine de parcă nici n-aș exista. Adică, asta e o problemă minoră, dar nu e o purtare prea *călduroasă*. Cum merge tratamentul?

– Nu-l tratez pentru nimic, Moll.

Îi văzuse fișele medicale, dar eu nu făcusem nici o mențiune despre SMA.

– Vine să stăm de vorbă.

– Îhî. Uneori, când vine să stați de vorbă, e practic neputincios. Nu, nu trebuie să-mi povestești. Dar nu sunt oarbă. Ca să știi. Oricum, în momentul de față e la Washington, nu?

Stătea mai mult acolo decât în Florida.

– Se poartă o mulțime de discuții. Toată lumea își caută o poziție avantajoasă pentru perioada post-electorală.

– Deci e ceva în pregătire.

– Întotdeauna e ceva în pregătire.

– Mă refeream la Periheliu. Personalul auxiliar adună indicii. De exemplu, știi ce e ciudat? Tocmai am achiziționat încă patruzeci de hectare de teren la vest de gard. Am aflat de la Tim Chesley, transcripționistul de la Resurse Umane. Se presupune că săptămâna viitoare vor veni niște topometri.

– Pentru ce?

– Nimeni nu știe. Poate ne extindem. Sau poate or să ne transforme într-un mall.

Era prima dată când auzeam.

– Nu ești la curent cu noutățile din conducere, a zâmbit Molly. Ai nevoie de un om de legătură. Ca mine.

După cină, ne-am dus în apartamentul lui Molly, unde am rămas peste noapte.

Nu o să descriu aici gesturile, privirile, atingerile prin care ne-am negociat apropierea. Nu fiindcă sunt pudic, ci fiindcă se pare că am pierdut această amintire. Mi-a șters-o timpul, mi-a șters-o reconstruirea. Îmi dau seama care e ironia. Pot să citez articolul din revistă despre care am discutat și pot să vă spun ce a mâncat la cină... dar tot ce a rămas din noaptea noastră de dragoste e un instantaneu care îmi stăruie palid în minte: o cameră slab luminată, o adiere umedă răsucind perdele subțiri din fața unei ferestre deschise, ochi ei verzi alături de ai mei.

După o lună, Jase era înapoi, la Periheliu, umblând țănoș pe culoare, de parcă ar fi primit o nouă infuzie de energie.

A adus cu sine o armată de personal de securitate, înveșmântată în negru și de origine incertă, despre care se presupunea că reprezintă Departamentul Trezoreriei. Aceasta a fost urmată, pe rând, de mici batalioane de antreprenori și topometri, care forfoteau pe coridoare, dar refuzau să stea de vorbă cu personalul fundației. Molly mă ținea la curent cu zvonurile: complexul avea să fie făcut una cu pământul, complexul avea să fie extins, urma să fim concediați cu toții, aveau să ni se mărească salariile. Pe scurt, ceva era în plină desfășurare.

Timp de aproape o săptămână, n-am aflat nimic de la Jason însuși. Pe urmă, într-o după-amiază de joi care se scurgea cu încetineală, m-a sunat pe pagerul din birou și mi-a cerut să urc la etajul întâi.

– E aici cineva pe care vreau să-l cunoști.

Înainte de a ajunge la acum bine păzita scară, am fost abordat de o escortă de paznici înarmați cu insigne de liberă trecere, care m-au condus într-o sală de conferințe de la etaj. Evident, nu era o întâlnire obișnuită. Era o problemă secretă a Periheliului, care n-ar fi trebuit să-mi fie cunoscută. După toate aparențele, se părea că Jason se hotărâse încă o dată să-și împărtășească secretele. Nu reprezenta niciodată o

binecuvântare fără complicații. Am respirat adânc și mi-am impus să trec dincolo de ușă.

În încăpere erau o masă de mahon, o jumătate de duzină de scaune capitonate și încă doi bărbați în afară de mine.

Unul dintre ei era Jason.

Cel de-al doilea ar fi putut fi confundat cu un copil. Unul care suferise arsuri oribile și avea nevoie disperată de o grefă de piele: a fost prima mea impresie. Tipul cu pricina, de un metru cincizeci înălțime, stătea într-un colț al camerei. Purta blugi și un tricou alb, simplu, de bumbac. Avea umerii largi, ochii mari, congestionați, iar brațele lui păreau o idee cam prea lungi față de trunchiul scurt.

Cel mai izbitor lucru la el era pielea. Mată, ca de cenușă neagră, și complet lipsită de păr. Nu era zbârcită în sensul convențional al cuvântului, nu *încrețită*, ca pielea unui copoi, dar avea un model, săpat în profunzime, ca al unei coji de pepene.

Bărbatul mărunțel s-a apropiat de mine și mi-a întins mâna. Mică și zbârcită, la capătul unui braț lung și zbârcit. I-am luat-o cu o ezitare. Degete de mumie, mi-am spus. Dar cărnoase, durdulii, ca frunzele unei plante din deșert, ca și cum aș fi strâns un mănunchi de *aloe vera*, care răspundea strângerii mele de mână. Creatura a rânjit.

– El e Wun, a spus Jason.

– Un ce ?

Wun a râs. Dinții lui erau mari și bonți, dar imaculați.

– Nu mă satur niciodată de gluma aceasta excelentă!

Numele lui complet era Wun Ngo Wen și venea de pe Marte.

Omul de pe Marte.

Era o descriere derutantă. Marțienii au o istorie literară îndelungată, de la Wells până la Heinlein. Bineînțeles că, în realitate, Marte a fost o planetă moartă. Până când am terraformat-o noi. Până când i-am adus pe lume pe marțienii noștri.

Iar acolo se afla, după toate aparențele, un specimen viu, 99,9% uman, chiar dacă avea o înfățișare puțin cam ciudată. Un *individ* de pe Marte, descendentul coloniștilor trimiși de noi cu numai doi ani în urmă, având în spate o evoluție de milenii din timpul Turbionului. Vorbea o engleză scrupuloasă. Accentul lui părea pe jumătate din Oxford, pe jumătate din New Delhi. Se plimba prin cameră. A luat de pe masă o sticlă cu apă plată, i-a deșurubat dopul și a băut cu sete. S-a șters la gură cu antebrațul. Picăturile mărunte au rămas, ca niște broboane, pe pielea lui încrețită.

M-am așezat și m-am străduit să nu rămân cu ochii holbați, în timp ce Jase îmi dădea explicații.

Iată ce a spus, simplificat și completat cu câteva amănunte pe care aveam să le aflăm mai târziu.

Marțianul își părăsise planeta cu puțin timp înainte de a fi învăluită de membrana Turbionului.

Wun Ngo Wen era istoric și lingvist, relativ tânăr după standardele marțiene, cincizeci și cinci de ani terestri, și într-o bună formă fizică. Era savant de meserie, aflat în momentul respectiv între două proiecte, făcând muncă voluntară în beneficiul cooperative-
lor agricole, și tocmai își petrecuse Luna scânteietoare în delta fluviului Kirioloj, în bazinul Argyre, după cum îl numeam noi, sau în câmpia Baryal (*Epu Barial*), după cum îi spuneau marțienii, când fusese chemat la datorie.

Asemenea altor mii de bărbați și femei de vârstă și din clasa lui socială, Wun își trimisese scrisorile de recomandare la comitetele care proiectau și coordonau o călătorie ce se intenționa să fie făcută către Pământ, fără să fi sperat cu adevărat că avea să fie ales. De fapt, era o fire relativ timidă și nu se aventurase niciodată cu mult în afara propriului district, cu excepția excursiilor de studiu și a reuniunilor de familie. A fost cuprins de o spaimă profundă când i s-a rostit numele și, dacă n-ar fi intrat de curând în Vârsta a Patra, ar fi refuzat, probabil, să răspundă solicitării. Sigur nu exista nimeni altcineva mai potrivit pentru o asemenea însărcinare? După toate aparențele, nu. Aptitudinile și povestea vieții lui se potriveau, în mod unic, cu sarcina respectivă, au insistat autoritățile. De aceea și-a pus în regulă

afacerile (așa cum erau ele) și s-a urcat într-un tren spre complexul de lansare Bazalt Arid (Tharsis, pe hărțile noastre), unde a fost pregătit să reprezinte Cele Cinci Republici în cadrul unei misiuni diplomatice pe Pământ.

Tehnologia marțiană adoptase abia de curând noțiunea de zbor spațial cu oameni la bord. În trecut, aceasta păruse, în ochii consiliilor de guvernare, o aventură cu totul necugetată, care risca să atragă atenția ipoteticilor, era o consumatoare inutilă de resurse și solicita o producție pe scară largă, care ar fi putut expulza substanțe volatile neprevăzute într-o biosferă întreținută cu meticulozitate și extrem de vulnerabilă. Marțienii erau conservatori din fire și zgârciți din instinct. Tehnologiile lor biologice, puse în practică la scară redusă, erau străvechi și sofisticate, iar industria lor era superficială și fusese deja suprasolicitată de explorarea cu nave fără echipaj a lunilor minuscule și inutile ale planetei.

Însă priveau de secole Pământul înfășurat de Turbion, făcând speculații. Știau că planeta întunecată era leagănul omenirii și aflaseră, ca urmare a observațiilor telescopice și a datelor memorate din informațiile aduse de o arcă PNE întârziată, că membrana care o înconjura era penetrabilă. Înțelegeau natura temporală a Turbionului, cu toate că nu și mecanismele care o generau. Făcuseră raționamentul

că o călătorie de pe Marte către Pământ, deși fizic posibilă, era dificilă și inefficientă. La urma urmelor, Pământul era efectiv staționar. Un explorator lansat în întunecimea terestră ar fi rămas captiv în interior vreme de milenii, chiar dacă, după propriul lui calcul, ar fi plecat înapoi, spre casă, a doua zi.

Ulterior, astronomii vigilenți detectaseră structurile asemănătoare unor cutii, care se alcătuiau singure, fără grabă, la sute de kilometri deasupra polilor marțieni – artefactele ipoteticilor, aproape identice cu cele asociate cu Pământul. După sute de mii de ani de singurătate netulburată, Marte atrăsese în cele din urmă atenția omnipotentelor creaturi fără chip cu care împărțea sistemul solar. Concluzia se impunea de la sine: Marte avea să fie în curând plasată sub o Membrană Turbionară. Facțiuni cu influență aduceau argumente în favoarea unei consultări cu Pământul învăluit. Resursele sărăcăcioase au fost puse laolaltă. A fost proiectată și montată o navă spațială. Iar Wun Ngo Wen, un lingvist și un savant pe deplin familiarizat cu fragmentele încă existente ale istoriei și ale limbajului terestru, a fost mobilizat pentru a face călătoria – spre marea lui spaimă.

Wun Ngo Wen s-a împăcat cu ideea posibilei sale morți încă din perioada de antrenament, necesară pentru a face față lipsei mișcării și slăbirii impuse de un lung voiaj spațial și de rigorile mediului terestru, cu o gravitație mai mare. Wun își pierduse

majoritatea rudelor apropiate cu trei veri în urmă, în timpul unei revărsări a fluviului Kirioloj – unul dintre motivele pentru care se oferise voluntar pentru zbor și pentru care fusese ales. Pentru el, riscul propriei morți era o povară mult mai ușoară decât ar fi fost pentru majoritatea oamenilor de vârsta lui. Nu era, totuși, vorba despre un eveniment pe care îl aștepta cu nerăbdare, spera să-l evite. S-a antrenat cu hotărâre. S-a familiarizat cu toate detaliile complexe legate de vehicul și comportamentul său. Dacă ipoteticii chiar învăluiau planeta, deși nu-și dorea un asemenea lucru, ar fi însemnat că avea o șansă de a se reîntoarce nu într-o lume modificată în mod straniu de trecerea multor milioane de ani, ci în căminul său familiar, care își păstra amintirile și morții, la adăpost de trecerea timpului.

Cu toate astea călătoria de întoarcere nu era prevăzută: navetă lui Wun era proiectată pentru un singur drum. Revenirea pe Marte rămânea la bunul plac al pământenilor, care ar fi trebuit să fie într-adevăr foarte generoși, se gândea Wun, ca să-i ofere un bilet de întoarcere acasă.

Așa ajunsese Wun să savureze probabil ultima sa privire asupra planetei Marte – ținuturile plate, erodate de vânturi, de pe Bazalt Arid, și orașul *Odos din Epu-Epia* –, înainte de a fi închis în compartimentul de zbor al rachetei în trepte, de fier și ceramică brută, care l-a purtat prin spațiul cosmic.

A petrecut o mare parte a călătoriei într-o stare de letargie metabolică indusă de medicamente, dar a trecut totuși printr-un test de rezistență dificil și epuizant. Membrana Turbionară marțiană a fost plasată în timp ce se afla pe drum și, pe tot restul zborului, s-a simțit izolat, rupt, prin discontinuitate temporală, de ambele lumi umane: cea din fața sa și cea pe care o lăsase în urmă. Oricât de îngrozitoare ar fi fost moartea, a meditat el, oare cât de mult putea să difere de acea liniște neîntreruptă, de încredințarea sa în deplina custodie a unei mașinării minuscule, ce se prăbușea la nesfârșit printr-un vid inuman?

Orele în care era într-adevăr conștient s-au împuținat. Își căuta refugiul în vise și în somnul indus.

Nava lui, primitivă în multe privințe, dar echipată cu aparatură de orientare și de navigație subtilă și inteligentă, și-a consumat cea mai mare parte a rezervelor de combustibil frânând pe o orbită înaltă a Pământului. Planeta de sub el era un neant întunecat, iar luna ei se rotea ca un disc imens. Sondele microscopice de pe navetă au luat probe din zonele exterioare ale atmosferei, generând semnale de telemetrie din ce în ce mai deplasate către zona roșie a spectrului înainte de a dispărea în Turbion, furnizându-i minimum de date necesare pentru calculul unghiului de intrare. Nava sa spațială era dotată cu un set de suprafețe de zbor, de frâne aerodinamice și de parașute cu deschidere automată și, cu ceva noroc, l-ar

fi putut purta către suprafața enormei planete, prin atmosfera densă și turbulentă, fără să fie nici prăjit, nici strivit. Dar multe depindeau de noroc. Mult prea multe, după părerea lui Wun. S-a scufundat într-o cuvă cu gel de protecție și a inițiat coborârea finală, pe de-a-ntregul pregătit să-și întâmpine sfârșitul.

La trezire, Wun Ngo Wen și-a văzut nava ușor pârlită în mijlocul a ce mai rămăsese dintr-un câmp plin de napi din sudul Manitobei, înconjurat de bărbați cu o piele ciudat de palidă și de netedă, dintre care unii purtau echipament de izolare biologică, după cum l-a recunoscut. A ieșit din naveta lui spațială, cu inima bătându-i violent, cu mușchii apăsați și îndurerați de gravitația teribil de puternică, cu plămânii maltratați de aerul dens și apăsător, fiind luat rapid în custodie.

Și-a petrecut următoarea lună într-o sferă de plastic, plasată într-o încăpere a Centrului de Boli Animale al Ministerului Agriculturii de pe Plum Island, în largul coastelor Long Island din New York. În perioada aceea a învățat să vorbească o limbă pe care nu o știa decât din mărturiile scrise rămase din Antichitate, exersându-și mișcările buzelor și ale limbii pentru a se deprinde cu modulațiile bogate ale vocalelor ei și perfecționându-și vocabularul, în timp ce se străduia să dea explicații despre el însuși în fața unor străini zâmbitori sau intimidanți. A fost un răstimp dificil. Pământenii erau niște

ființe palide, deșirate, nicidecum așa cum și-i imagina-se când descifra documentele străvechi. Mulți erau tot atât de palizi ca stafiile, făcându-l să-și reamintească poveștile din Luna tăciunilor, care îl îngrozeau în copilărie. Aproape se aștepta ca unul dintre ei să apară într-o noapte lângă patul său, ca Huld din Phraya, cerându-i drept tribut o mână sau un picior. Avea vise agitate, urâte.

Din fericire, continua să fie în posesia abilităților sale de lingvist și le-a fost prezentat în curând unor oameni influenți, de o altă condiție socială, care s-au dovedit mult mai ospitalieri decât custozii săi inițiali. Wun Ngo Wen a cultivat aceste prietenii utile, așteptând cu răbdare momentul potrivit pentru dezvăluirea propunerii pe care o purtase, cu prețul unui asemenea efort individual și comunitar, între cele două lumi umane.

– Jason, am spus, când a ajuns, cu aproximație, în acest punct al narațiunii. Oprește-te! *Te rog!*

S-a întrerupt.

– Ai vreo întrebare, Tyler ?

– Nici o întrebare. Doar că... sunt atât de multe de asimilat.

– Dar totul ți se pare OK ? Mă poți urmări ? Pentru că am de gând să mai repet povestea, și nu numai o singură dată. Vreau să fie fluentă. E fluentă ?

– Curge frumos. Cui vrei să i-o spui ?

– Tuturor. Mass-mediei. O facem publică.

– Nu vreau să mai fiu un secret, a zis Wun Ngo Wen. N-am venit aici ca să m-ascund. Am ceva de spus. A scos dopul sticlei cu apă plată. Vrei să bei, Tyler Dupree? Pare că ți-ar prinde bine o gură de apă.

Am luat sticla dintre degetele lui durdulii și zbârcite și am băut cu lăcomie.

– Așadar, am spus, asta ne face frați de apă?

Wun Ngo Wen a părut nedumerit. Jason a râs zgomotos.

PATRU FOTOGRAFII DIN DELTA FLUVIULUI KIRIOLOJ

Este dificil să surprinzi demența nealterată a vremurilor.

În unele zile, părea aproape eliberatoare. Dincolo de mărunta iluzie care ne ținea loc de cer, soarele continua să se extindă, stelele se mistuiau sau se nășteau, o planetă moartă fusese infuzată cu viață și evoluase către o civilizație care rivaliza cu a noastră sau chiar o surclasa. În plan mai apropiat, guvernele cădeau și erau înlocuite, fiind la rândul lor date jos de la putere, religiile, curențele filozofice și ideologiile se modificau și se contopeau, zămisbind mutanți. Vechea noastră lume ordonată se surpa. Printre ruine creșteau lucruri noi. Culegeam dragoste nepânguită și îi savuram acreala: Molly Seagram mă iubea, îmi închiuiam, pentru că eram disponibil. Și de ce nu? Vara se apropia de sfârșit, iar recolta era incertă.

De mult răposata mișcare numită Noua Împărăție începea să pară atât clarvăzătoare, cât și vizibil demodată, revolta ei timidă împotriva vechiului consens ecleziastic era o umbră a mai recentului și mai irascibilului zel religios. Cultele dionisiace înfloreau pretutindeni în lumea occidentală, dezgolate de pietatea și de ipocrizia vechii NI – cluburi ale sexului, cu flamuri sau simboluri sacre. Nu priveau de sus sentimentul geloziei, ci îl îmbrățișau sau chiar îl transformau în spectacol: partenerii desconsiderați preferau să tragă de aproape, cu pistoale de calibrul 45, lăsând un trandafir roșu pe trupul victimei. Era suferința, reconfigurată ca dramă elisabetană.

Dacă s-ar fi născut cu un deceniu mai târziu, Simon Townsend ar fi putut da, din întâmplare, peste unul dintre aceste tipuri de spiritualitate gen Quentin Tarantino. Dar eșecul NI îl lăsase deziluzionat și tânjind după ceva mai simplu. Diane încă telefona din când în când, o dată pe lună, sau cam așa ceva, când auspiciile erau favorabile și Simon nu era acasă, să mă țină la curent cu situația ei sau, pur și simplu, să ne lăsăm în voia amintirilor, pe care le strângea grămadă, ca pe niște tăciuni aprinși, încălzindu-se cu dogoarea lor. După toate aparențele, acasă nu avea parte de prea multă căldură, deși situația ei financiară se îmbunătățise într-o oarecare măsură. Simon se ocupa de administrarea micii lor biserici independente, Templul Iordanului, fiind angajat cu normă întreagă. Diane

își lua slujbe temporare, cu specific clerical, o activitate intermitentă, care îl lăsa adesea timp să se foiască prin apartament sau să se furișeze la biblioteca locală, unde citea cărți cu care Simon nu era de acord: romane contemporane, evenimente curente. Templul Iordanului, spunea, era o biserică a „detașării”, enoriașii erau încurajați să închidă televizorul și să evite cărțile, ziarele și alte manifestări culturale efemere. Altminteri riscau să întâmpine Înălțarea la Ceruri într-o stare impură.

Diane nu pleda niciodată în favoarea unor asemenea idei, nu-mi ținea niciodată predici, dar ținea cont de ele, se ferea, cu grijă, să le pună sub semnul întrebării. Uneori mă făcea să-mi pierd răbdarea.

– Diane, i-am spus într-o noapte, tu chiar crezi toate chestiile astea?

– Ce „chestii”, Tyler?

– Ia alege: fără cărți în casă, ipoteticii ca agenți ai *Celei de a Doua Veniri*. Tot rahatul ăsta.

(Poate că băusem o bere în plus.)

– Simon crede.

– Nu te-am întrebat de el.

– Simon e mai evlavios decât mine. Fapt pentru care îl invidiez. Știu cum sună. *Pune cărțile alea la gunoi*, ca și cum el ar fi monstruos, arogant. De fapt, e un act de umilință, un act de supunere. Simon i se dăruiește lui Dumnezeu într-un mod în care eu nu pot.

– Norocosul!

– *Este* norocos. N-ai cum să-ți dai seama, dar e foarte liniștit. A găsit un soi de echilibru sufletesc. Poate privi Turbionul în față zâmbind, pentru că se știe mântuit.

– Și tu ? Tu nu ești mântuită ?

A lăsat o tăcere îndelungată să călătorească pe linia telefonică dintre noi.

– Aș vrea să fi fost o întrebare simplă. Chiar aș vrea. Mă tot gândesc, poate aici nu e vorba de credința mea. Poate credința lui Simon e suficientă pentru amândoi. Destul de puternică pentru a mă purta pe o scurtă parte a drumului. Adevărul e că el are foarte multă răbdare cu mine. Singurul lucru pentru care ne certăm sunt copiii. Lui Simon i-ar plăcea să avem. Biserica ne încurajează. Și eu îl înțeleg, dar banii fiind atât de puțini și – știi – lumea fiind așa cum este...

– Nu e o decizie la care să fii constrânsă.

– Nu vreau să insinuez că el mă constrânge. „Lasă asta în mâinile lui Dumnezeu“, îmi spune. Las-o în mâinile lui Dumnezeu și se va sfârși cu bine.

– Dar tu ești prea inteligentă să crezi.

– Sunt oare ? Oh, Tyler, sper că nu. Sper că nu e adevărat.

Molly, pe de altă parte, nu vedea nici o utilitate a „acestui rahat dumnezeiesc“. Fiecare femeie pentru sine, asta era filozofia ei. Mai ales, zicea, dacă lumea

își pierdea liniștea și nici unul dintre noi n-avea să trăiască mai mult de cincizeci de ani.

– N-am de gând să-mi petrec timpul stând în genunchi.

Era o fire puternică. Părinții ei avuseseră o fermă de lapte. Își pierduseră zece ani judecându-se din cauza unui proiect de extragere a petrolului dintr-un strat de gresie la marginea proprietății lor, care le otrăvea încet terenul. În cele din urmă, negociaseră o înțelegere în afara tribunalului, cedându-și ferma în schimbul unei sume suficient de mari ca să-și asigure o pensie confortabilă și o educație decentă pentru fiica lor. Dar, spunea Molly, fusese genul de experiență care făcea să apară bătăături pe fundul unui înger.

În privința evoluției peisajului social, nu o surprindeau prea multe. Într-o seară, stăteam în fața televizorului, privind un reportaj despre revoltele din Stockholm. O adunătură de pescari de cod și de radicali religioși azvârleau cărămizi prin ferestre și ardeau mașini. Elicopterele poliției au bombardat mulțimea cu spumă până când Gamla Stan a început să semene cu flegma unei Godzille tuberculoase. Am făcut o remarcă prostească, despre purtarea urâtă a oamenilor înspăimântați.

– Haide, Tyler, chiar îi compătimești pe nemernicii ăștia ?

– N-am spus asta, Molly.

– Turbionul le dă mână liberă să distrugă clădirea Parlamentului ? De ce, pentru că sunt *înspăimântați* ?

– Nu e o scuză. E un motiv. N-au nici un viitor. Se cred condamnați.

– Condamnați la moarte. Păi, bun venit în clubul condiției umane. Ei vor muri, tu o să mori, eu o să mor – când anume *nu* a fost așa ?

– Suntem muritori, dar până acum ne consolam cu ideea că specia umană va continua să existe după moartea noastră.

– Dar și speciile sunt muritoare. Tot ce s-a schimbat e faptul că, dintr-odată, asta nu mai e o perspectivă îndepărtată, dintr-un viitor cețos. E posibil să murim împreună, într-un mod spectaculos, peste câțiva ani... dar până și asta nu e decât o *posibilitate*. S-ar putea ca ipoteticii să ne țină în viață mai mult decât atât. Pentru indiferent ce motiv de neînțeleș.

– Asta nu te înspăimântă ?

– Ba da, sigur că da ! Toată povestea mă înspăimântă. Dar nu e un motiv să ies în stradă și să omor oameni.

Și-a fluturat mâna către televizor. Cineva aruncase o grenadă în Riksdag.

– Un gest din cale-afară de *stupid*. Nu rezolvă nimic. E o manifestare hormonală. Comportament simian.

– Nu poți pretinde că nu te afectează.

A început să râdă, ceea ce m-a surprins.

– Nu... ăsta-i stilul *tău*, nu al meu.

– Oare?

Și-a retras brusc capul, dar și-a reluat imediat poziția, privindu-mă fix, aproape sfidător.

– Felul în care pretinzi întotdeauna că-ți păstrezi calmul în privința Turbionului. Într-un fel, îți păstrezi calmul în privința familiei Lawton. Ei te folosesc, te ignoră, iar tu zâmbești de parcă ar fi starea naturală a lucrurilor.

M-a privit, în așteptarea unei reacții. Eram prea încăpățânat să-i ofer una.

– Cred, pur și simplu, că sunt moduri mai bune de a-ți duce traiul până la sfârșitul lumii.

Dar n-a putut să spună care erau.

Toată lumea care lucra la Periheliu semnase, la angajare, un acord de confidențialitate și trecuserăm, cu toții, printr-o verificare de rutină, primind o aprobare din partea Departamentului de Securitate Internă. Eram discreți și înțelegem necesitatea de a păstra conținutul discuțiilor la nivel înalt în interiorul clădirii. Orice scurgere de informații putea speria comitetele Congresului, putea deranja prieteni influenți, putea descuraja finanțatorii.

Dar acum în complex locuia un marțian, cea mai mare parte a aripii de nord fusese transformată în apartamente pentru Wun Ngo Wen și agenții lui, iar ăsta era un secret greu de păstrat.

Oricum, nu mai putea fi păstrat prea multă vreme. La data sosirii lui Wun în Florida, o mare parte a elitei din D.C. și mai mulți conducători ai altor state știau totul despre el. Departamentul de Stat îi garanta un statut legal *ad-hoc* și plănuia să-l prezinte pe plan internațional la momentul potrivit. Oamenii lui de legătură îl pregăteau deja pentru inevitabila frenezie alimentată de mass-media.

Poate că sosirea lui ar fi trebuit abordată într-un mod diferit. Ar fi putut fi preluat de Națiunile Unite, prezența lui fiind adusă imediat la cunoștința publicului. Administrația Garland nu avea cum să nu fie învinuită pentru că-l ascundea. Partidul Creștin Conservator sugera deja că „administrația știe mai multe decât spune despre rezultatele proiectului de terraformare“, sperând să îl stârnească pe președinte sau să-l facă să dea ocazia de a fi criticat Lomax, successorul său desemnat. Criticile aveau să apară, în mod inevitabil, dar Wun își exprimase dorința de a nu fi transformat într-un subiect al campaniei electorale. Voia să apară în public, dar avea să aștepte până în noiembrie, spunea el, pentru a-și anunța prezența.

Dar aceasta nu era decât cel mai evident dintre secretele care îi înconjurau sosirea. Mai existau și altele. Erau exact ce trebuia pentru o vară stranie la Periheliu.

În luna august, Jason m-a chemat în aripa de nord. Ne-am întâlnit în biroul lui, adevăratul birou, nu setul de încăperi mobilate cu gust, în care primea

vizitatorii oficiali și presa: un cub fără ferestre, cu un birou și o canapea. Instalat pe scaun, între teancuri de reviste științifice, purtând blugi Levi's și un tricou murdar de bumbac, arăta de parcă ar fi crescut din acea dezordine, ca o legumă hidroponică. Transpira. Nu era niciodată un semn bun în ce-l privea.

– Îmi pierd din nou picioarele, a spus.

Am făcut loc pe canapea, m-am așezat și am așteptat să intre în amănunte.

– De vreo două săptămâni, am avut crize neînsemnate. Simptomele obișnuite, furticături și înțepături dimineața. Încă mă pot descurca. Dar persistă. De fapt, se înrăutățesc. M-am gândit că poate e necesar să schimbăm tratamentul.

Poate că da. În realitate, nu-mi plăcea ce îi făcuseră medicamentele. Ajunsese să ia zilnic un pumn de pastile: stimulatoare ale mielinei pentru a încetini ritmul pierderilor de țesut nervos, amplificatori neurali pentru a ajuta creierul să reconecteze zonele lezate și o medicație suplimentară, pentru tratamentul efectelor-secundare ale medicamentelor primare. Puteam să mărim doza? Era posibil. Dar procedeul avea un plafon de toxicitate care se apropiase deja în mod alarmant. Pierduse din greutate și mai pierduse ceva, poate de o mult mai mare importanță: un anumit echilibru emoțional. Jase vorbea mai repede decât înainte și nu mai zâmbea atât de des. În vreme ce cândva păruse pe deplin stăpân pe propriul său corp, acum

avea mișcări de marionetă – când se întindea după o cană, mâna greșea ținta și se poticnea, retrăgându-se pentru o a doua încercare.

– În orice caz, am spus, trebuie să cerem părerea doctorului Malmstein.

– Nu am absolut nici o posibilitate de a pleca de aici timp suficient de îndelungat ca să ajung la el. Lucrurile s-au schimbat, dacă n-ai băgat seamă. Ne putem rezuma la o consultație telefonică?

– Poate. O să-ntreb.

– Între timp, poți să-mi faci o altă favoare?

– Care, Jase?

– Explică lui Wun în ce constă problema mea. Caută vreo două manuale despre subiectul ăsta pentru el.

– Manuale de medicină? De ce, e doctor?

– Nu tocmai, dar a adus cu el o mulțime de informații. Științele biologice marțiene sunt cu mult mai avansate față de ale noastre. (A spus asta cu un zâmbet strâmb, pe care n-am fost în stare să-l interpretez.) E de părere că m-ar putea ajuta.

– Vorbești serios?

– Foarte serios. Încetează să pari atât de șocat. O să vorbești cu el?

Un om de pe o altă planetă. Un om cu o sută de mii de ani de istorie marțiană în spatele.

– Sigur! am spus. E un privilegiu să vorbesc cu el. Dar...

– Atunci o să aranjez întâlnirea.

– Dar dacă are acel gen de cunoștințele medicale care pot trata efectiv SMA, e nevoie să ia legătura cu medici mai pricepuți decât mine.

– Wun a adus cu el enciclopedii întregi. Avem deja oameni care trec în revistă arhivele marțiene, o parte dintre ele, oricum, în căutarea unor informații utile, medicale sau de alt tip. Țsta nu e decât un aspect colateral.

– Sunt surprins că-și poate face timp pentru un aspect colateral.

– Se plictisește mult mai des decât ți-ai putea închipui. Simte, totodată, lipsa unor prieteni. M-am gândit că i-ar putea face plăcere să petreacă puțin timp în compania cuiva care nu-l consideră nici un mântuitor, nici o amenințare. Privind lucrurile pe termen scurt, aş vrea totuși să discuți cu Malmstein.

– Sigur că da.

– Sună de la tine de acasă, bine? Nu mai am încredere în telefoanele de aici.

A zâmbit ca și cum ar fi spus ceva amuzant.

În vara aceea, făceam uneori plimbări pe plaja publică, aflată de cealaltă parte a autostrăzii, vizavi de casă.

Nu era cine știe ce plajă. Un banc lung de nisip, neamenajat, protejat împotriva eroziunii și devenit inutil pentru surfiști. În după-amiezile fierbinți, motelurile vechi îl priveau cu ochi sticloși și câțiva turiști preocupați își spălau picioarele în valuri.

Am coborât spre apă și m-am așezat pe o pasarelă fierbinte de lemn, suspendată deasupra ierbii stufoase, privind norii care se grupau în preajma liniei orizontului estic și m-am gândit la vorbele lui Molly, după a cărei părere eu mă prefăceam că-mi păstrez calmul în privința Turbionului (și a familiei Lawton), simulând un echilibru sufletesc pe care era imposibil să-l dețin.

Nu țineam s-o contrazic. Poate că așa apăream în ochii ei.

„Turbionul“ era un nume idiot, dar inevitabil, pentru ce i se făcuse Pământului. Însemna că era un termen fizic eronat, nimic nu se învârtejea, nu se rotea cu mai multă forță sau mai repede decât până atunci, dar era o metaforă abilă. În realitate, Pământul era mai stabil decât fusese vreodată. Dar nu crease *senzația* că se rotește, scăpat de sub control? Ba da, într-un sens foarte important. Trebuia să te agăți de ceva, altminteri alunecai în uitare.

Așa că poate eu mă agățam de familia Lawton, nu doar de Jason și Diane, ci de întreaga lor lume, de Casa Mare și de Casa Mică, de loialitățile copilăriei pierdute. Poate că era singurul mâner de care mă puteam prinde. Și poate că nu era neapărat un lucru rău. Dacă Moll avea dreptate, atunci cu toții trebuia să ne agățăm de ceva, altfel eram pierduți. Diane se agățase de religie, Jason se agățase de știință.

Iar eu mă agățasem de Jason și de Diane.

Am plecat de pe plajă când s-au apropiat norii, una dintre furtunile inevitabile din după-amiezile de sfârșit de august, cu partea estică a cerului tulburată de fulgere, cu ploaia începând să biciuiască balcoanele hotelurilor, vopsite în culori triste, pastelate. Când am ajuns acasă, aveam hainele ude. A fost nevoie de ore întregi ca să se usuce în aerul umed. Furtuna a încetat după căderea serii, dar a lăsat în urmă o nemișcare fetidă, aburindă.

Molly a trecut pe la mine după cină și am descărcat un film recent, una dintre dramele victoriene de salon după care se dădea în vânt. După film, s-a dus la bucătărie să prepare ceva de băut, în timp ce eu l-am sunat pe David Malmstein de la telefonul din camera de oaspeți. A spus că ar fi vrut să-l vadă pe Jase „imediat ce e posibil“, dar că, după părerea lui, era în regulă să mărim puțin dozele, atâta timp cât și eu, și pacientul eram cu ochii în patru, urmărind apariția oricărei reacții neplăcute.

Am pus receptorul în furcă, am ieșit din încăpere și am găsit-o pe Molly pe coridor, cu câte un pahar în fiecare mână și cu o expresie nedumerită pe chip.

- Unde ai dispărut ?
- Am dat doar un telefon.
- Ceva important ?
- Nu.
- Verificarea stării unui pacient ?
- Ceva de genul ăsta, am spus.

În cursul următoarelor câteva zile, Jase a aranjat o întâlnire între mine și Wun Ngo Wen, la Perihe-liu, în apartamentul celui din urmă.

Ambasadorul marțian locuia într-o cameră pe care o mobilase după placul său, alegând din cataloage. Se opri la mobile de răchită relativ ușoare, joase. Linoleumul podelei era acoperit cu o carpetă minusculă. Un computer era așezat pe un birou simplu, din lemn negeluit de pin. Existau și câteva corpuri de bibliotecă, asortate cu biroul. Se părea că, în materie de decorațiuni, marțienii și studenții proaspăt căsătoriți aveau aceleași gusturi.

I-am adus lui Wun lucrările științifice pe care le dorea: două cărți despre etiologie și despre tratamentul sclerozei multiple, plus o serie de articole disparate despre SMA, extrase din *JAMA*. În viziunea actuală, SMA era, de fapt, cu totul altceva decât SM, era o boală în întregime diferită, o dereglare generalizată cu simptome asemănătoare cu ale SM și implica o degradare similară a tecilor de mielină care protejează țesutul nervos uman. SMA se deosebea prin severitatea ei, prin evoluția rapidă și prin rezistența față de tratamentele standard. Wun a spus că boala nu-i era cunoscută, dar că avea să caute informații în arhive.

I-am mulțumit, dar am ridicat o obiecție evidentă: nu era doctor, iar fiziologia marțienilor era în

mod vădit diferită, chiar dacă găsea un tratament potrivit, avea să dea rezultate în cazul lui Jason ?

– Nu suntem chiar atât de diferiți cum ți-ai putea imagina. Unul dintre primele lucruri pe care l-au făcut specialiștii voștri a fost să-mi secvențieze genomul. Nu se deosebește de al vostru.

– N-am spus-o ca pe o ofensă.

– Nu mă simt ofensat. O sută de mii de ani reprezintă o perioadă îndelungată de separare, suficient de lungă pentru ceea ce biologii numesc o speciere. Totuși, întâmplarea face ca semenii mei și ai voștri să fie pe deplin interfertili. Diferențele evidente dintre noi sunt adaptări superficiale la un mediu mai răcoros și mai uscat.

Vorbea cu o autoritate care contrasta cu dimensiunile sale. Vocea îi era ceva mai înaltă decât a unui adult obișnuit, dar nu avea nimic juvenil, era ritmată, aproape feminină, dar părea întotdeauna a unui om de stat.

– Chiar și așa, există o serie de probleme potențiale, dacă vorbim despre un tratament care n-a trecut printr-un proces de aprobare oficială.

– Sunt sigur că Jason va fi dispus să aștepte aprobarea. Dar boala lui s-ar putea să nu fie la fel de răbdătoare.

Aici Wun și-a ridicat mâna, anticipând alte obiecții.

– Lasă-mă să citesc ce mi-ai adus. Apoi o să reluăm discuția.

Pe urmă, problema presantă fiind dată deoparte, m-a rugat să rămân și să stăm de vorbă. Am fost flatat. În ciuda stranieții sale, prezența lui Wun avea ceva reconfortant, o tihnă molipsitoare. S-a lăsat pe spătarul scaunului de răchită prea mare pentru el, cu picioarele bălăbănindu-se, și a ascultat cu aparentă fascinație o relatare rapidă, schițată, a vieții mele.

Mi-a pus vreo două întrebări despre Diane („Jason nu vorbește prea mult despre familia lui.”) și mai multe despre facultatea de medicină (conceptul diseccării cadavrelor era nou pentru el, s-a înfiorat când i-am povestit – la fel ca majoritatea oamenilor).

Când l-am întrebat despre viața lui, a întins mâna către o geantă de umăr, de culoare gri, pe care o avea la îndemână, și a scos o serie de imagini tipărite, de fotografii pe care le adusese cu el ca fișiere digitale. Patru fotografii de pe Marte.

– Doar patru?

A ridicat din umeri.

– Nici un număr nu e destul de mare ca să înlocuiască memoria. Bineînțeles că în arhivele oficiale e mult mai mult material vizual. Astea sunt ale mele. Personale. Vrei să le vezi?

– Da, sigur că da.

Mi le-a întins.

Fotografia 1: O casă. În ciuda arhitecturii stranie, techno-retro, era, evident, un sălaș omenesc, scund și rotunjit, ca un model de porțelan al unei colibe

acoperite cu iarbă. Cerul era de un turcoaz strălucitor sau cel puțin așa îl redase imprimanta. Orizontul era bizar de aproape, dar de o formă geometrică plată, împărțit în dreptunghiurile pierdute în depărtare ale unor parcele cultivate, o recoltă pe care n-am reușit s-o identific, dar care era prea cărnoasă ca să fie grâu sau porumb și prea înaltă pentru lăptuci sau varză. În prim-plan erau doi marțieni adulți, bărbat și femeie, cu expresii amuzant de sobre. Gotic marțian. Tot ce-i mai lipsea era o furcă pentru fân și semnătura lui Grant Wood.

– Mama și tatăl meu, a spus Wun, cu simplitate.
Fotografia 2: „Eu însumi copil.“

Asta era uimitoare. Pielea extraordinar de ridată a marțienilor, mi-a explicat Wun, apare la pubertate. La o vârstă de aproximativ șapte ani tereștri, Wun avea un chip neted și zâmbitor. Arăta ca un copil de pe pământ, cu toate că nu-l puteam încadra în nici o etnie: păr blond, piele de culoarea cafelei, nas subțire și buze generoase. Stătea în ceea ce, la prima vedere, părea să fie un parc tematic excentric, dar care era, mi-a spus Wun, un oraș marțian. O piață. Tarabe cu alimente și magazine, clădiri construite din același material asemănător cu porțelanul folosit pentru casa fermei, în nuanțe tipătoare ale culorilor de bază. Strada din spate era aglomerată, plină de mașini ușoare și de pietoni. Printre clădirile înalte se zărea un singur petic de cer, dar până și acolo fuseseră surprinse câteva

vehicule în trecere, cu palele în mișcare de rotație pă-rând un oval cețos, estompat.

– Pari fericit, am spus.

– Orașul se cheamă Voy Voyud. În ziua aceea, am venit de la țară, să facem cumpărături. Pentru că era primăvară, părinții mei m-au lăsat să cumpăr *murkuzi*. Creaturi mărunte. Broscuțe, ca animale de companie. În sacoșa pe care o țin – vezi ?

Wun strângea în mână o sacoșă de pânză, care avea niște umflături misterioase. *Murkuzi*.

– Trăiesc numai câteva săptămâni. Dar ouăle lor sunt delicioase.

Fotografia 3: Era o vedere panoramică. În plan apropiat: o altă casă marțiană, o femeie într-un caftan multicolor (soția lui Wun, mi-a explicat) și două fetițe frumoase, cu pielea netedă, în rochii-sac, chihlimbarii (fiicele lui). Fotografia fusese făcută de la înălțime. În spatele casei se vedea un întreg peisaj semirural. Câmpii verzi, mlăștinoase, savurând căldura soarelui sub un alt cer turcoaz. Terenul agricol era parcelat de drumuri supraînălțate, pe care circulau câteva vehicule pătrătoase, iar printre lanuri se zăreau mașini agricole, combine negre, pline de grație. La orizont, acolo unde convergeau drumurile, era un oraș, același oraș, a spus Wun, de unde își cumpăraseră *murkuzi* în copilărie. Voy Voyud, capitala provinciei Kirioloj, cu turnurile sale cu terase amplasate după un model încâlcit și de o înălțime specifică gravitației scăzute.

– În poza asta, se vede cea mai mare parte a deltei din Kirioloj.

Fluviul era o panglică albastră, scurgându-se într-un lac de culoarea cerului. Orașul Voy Voyud fusese construit pe un teren mai înalt, coroana erodată a unui vechi crater de impact, m-a lămurit Wun, cu toate că mie mi se părea un șir de dealuri scunde, obișnuite. Punctele negre de pe lacul din depărtare ar fi putut fi bărci sau barje.

– E un loc frumos, am spus.

– Da.

– Peisajul, dar și familia ta.

– Da. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Au murit.

– Ah, îmi pare rău să aflu.

– Au murit acum câțiva ani, în timpul unei inundații masive. Ultima fotografie, vezi? E același loc, dar imediat după dezastru.

La sfârșitul unui îndelungat anotimp secetos, o furtună monstruoasă vărsase cantități record de apă pe pantele Munților Solitari. Cea mai mare parte a ploii se scursese, ca printr-o pâlnie, în albiile secate ale afluenților fluviului Kirioloj. Marte terraformat era, în anumite privințe, o lume încă tânără, cu cicluri hidrologice încă nestabilizate, cu peisajele schimbându-i-se cu repeziciune, pe măsură ce apele curgătoare rearanjau praful antic și regolitul. Rezultatul unei ploi puternice, neașteptate, era un soi de șlam de oxid

roșu, mâlos, care vâjâia în josul albei Kiriolojului, năpustindu-se în deltă ca un marfar fluid.

Fotografia 4: Urmările. Din casa lui Wun nu mai rămăsese decât fundația și un singur perete, înălțându-se ca niște cioburi de ceramică în mijlocul unei întinderi haotice de mâl, moloz și pietre. Orașul îndepărtat de pe dealuri era neatins, dar terenurile fertile ale fermelor fuseseră îngropate. Cu excepția unui li-căr de apă maronie din zona lacului, vedeam o planetă Marte aproape recăzută în starea sa virgină, un regolit fără viață. Mai multe vehicule planau în înălțimi, probabil în căutarea supraviețuitorilor.

– Petrecusem o zi în zona joasă a dealurilor și am venit acasă să găsesc asta. S-au pierdut foarte multe vieți, nu doar ale familiei mele. Așa că păstrez aceste patru fotografii ca să-mi aducă aminte de unde vin. Și de ce nu mă mai pot întoarce.

– Trebuie să fi fost de nesuportat.

– M-am împăcat. În măsura în care o poate face cineva. În momentul când am părăsit Marte, delta fusese regenerată. Bineînțeles că nu mai e cum a fost. Dar e vie, fertilă, productivă.

Nu părea dornic să spună mai multe.

Am privit din nou primele imagini, reamintindu-mi la ce anume mă uitam. Nu erau imagini fanteziste, generate de computer, ci niște fotografii obișnuite. Fotografiile unei alte lumi. Fotografii de pe Marte,

o planetă populată timp îndelungat de propria noastră imaginație temerară.

– Nu e Burroughs, cu siguranță nu Wells, poate puțin Bradbury...

Wun și-a încruntat fruntea deja puternic încrețită.

– Îmi cer scuze, nu cunosc aceste cuvinte.

– Sunt scriitori. Autorii unor ficțiuni, care au scris despre planeta voastră.

Odată ce i-am împărtășit ideea că anumiți scriitori își imaginaseră un Marte viu cu mult înainte de actuala terraformare, Wun a fost fascinat.

– Ar fi posibil să citesc textele astea? Și să vorbim despre ele la următoarea ta vizită?

– Sunt flatat. Ești sigur că îți poți permite să le acorzi timp? Probabil că mai mulți șefi de state ar dori foarte mult să-ți vorbească.

– Sunt sigur că doresc. Dar pot să aștepte.

I-am spus că eu așteptam cu nerăbdare următoarea noastră discuție.

În drum spre casă am făcut o incursiune într-un anticariat și, în dimineața următoare, i-am livrat lui Wun, sau mai bine zis tipului taciturn care îi păzea apartamentul, un pachet cu volume broșate: *Războiul lumilor*, *Prințesa marțiană*, *Cronicile marțiene*, *Străin în țară străină*, *Marte Roșu*.

N-am mai auzit nimic despre el vreme de două săptămâni.

Construcția noilor facilități de la Periheliu continua. Pe la sfârșitul lui septembrie, acolo unde fuseseră pini pitici și palmieri evantai zdrențuiți se afla o fundație masivă de beton, un ansamblu imens de grinzi de oțel și de țevărie de aluminiu.

Molly auzise că era vorba de un laborator militar și că peste o săptămână urma să sosească aparatura de refrigerare. (Încă o cină la Champs, cu cei mai mulți dintre clienți holbându-se la zbenguala peștilor lance de pe ecranul cu plasmă de dimensiunea unui panou de afișaj, în timp ce noi ne împărțeam aperitivele într-un colț îndepărtat și întunecos.)

– De ce avem nevoie de aparatură de laborator, Tyler? Periheliu se ocupă numai de cercetări spațiale și de Turbion. Nu înțeleg.

– Nu știu. Nimeni nu vorbește.

– L-ai putea întreba pe Jason, într-una dintre după-amiezile pe care le petreci în aripa de nord.

Îi povestisem că discutasem cu Jase, nimic despre ambasadorul marțian.

– Nu sunt autorizat să am acces la genul ăsta de secrete.

Bineînțeles că nici ea nu era.

– Încep să mă gândesc că n-ai încredere în mine.

– Respect doar regulamentul, Moll.

– Sigur, a spus. Ești *genul ăsta* de sfânt.

Jason mi-a făcut o vizită pe neașteptate, din ferire într-o seară când Molly nu era la mine, ca să discutăm despre medicamentele lui. I-am povestit ce spusese Malmstein, că era probabil în ordine să mărim dozajul, dacă acordam atenție efectelor secundare. Boala nu avea o evoluție staționară și exista o limită concretă a gradului în care îi puteam suprima simptomele. Nu voiam să spun că soarta lui era pecetluită, ci doar că, mai curând sau mai târziu, avea să fie nevoit să abordeze lucrurile într-o altă manieră – mai degrabă să se acomodeze cu boala, decât să-ncerce să o suprimă. (Dincolo de asta se afla un alt prag, pe care nici unul dintre noi nu l-a adus în discuție: invaliditatea totală și demența.)

– Înțeleg, a spus Jason.

Stătea pe un scaun de lângă fereastră, picior peste picior, privindu-și, din când în când, imaginea reflectată în geam.

– Mai am nevoie de câteva luni.

– Câteva luni pentru ce?

– Să tai craca de sub picioarele lui E.D. Lawton.

M-am holbat la el. Am crezut că era o glumă.

Nu zâmbea.

– Trebuie să-ți explic?

– Da, dacă vrei să pricep ceva.

– Eu și E.D. avem păreri diferite în ceea ce privește viitorul Periheliului. După părerea lui, Periheliul există ca să susțină industria aerospațială. Aici

se opresc lucrurile și aici s-au oprit întotdeauna. N-a crezut niciodată că am putea face ceva în privința Turbionului.

Jason a ridicat din umeri.

– Are dreptate, aproape cu certitudine, în sensul că nu-l putem opri. Dar asta nu-nseamnă că nu l-am putea înțelege. Nu putem purta un război împotriva ipoteticilor, în nici un mod semnificativ, dar putem organiza o mică gherilă științifică. Țsta e rostul sosirii lui Wun.

– Nu te pot urmări.

– Wun nu e doar un ambasador al bunelor intenții interplanetare. A venit aici având un plan, a venit să propună o aventură întreprinsă în colaborare, care ne-ar putea oferi indicii despre ipotetici, de unde vin, ce vor, ce fac cu ambele planete. Ideea e recepționată în mai multe feluri. E.D. încearcă s-o ținutiască locului cu harponul, nu crede că ne e de vreun folos și crede că ne riscăm capitalul politic, atât cât ne-a mai rămas după terraformare.

– Așa că îl sapi?

Jason a oftat.

– Știu că pare o cruzime, dar E.D. nu înțelege că vremea lui a fost și a trecut. Tatăl meu reprezintă exact ce avea nevoie lumea acum douăzeci de ani. Îl admir. A realizat lucruri uimitoare, de necrezut. Fundația Periheliu n-ar fi existat dacă el nu i-ar fi pus pe politicieni pe jar. Una dintre ironiile Turbionului

sunt consecințele pe termen lung ale geniului lui E. D., care s-au întors acum împotriva lui – dacă E.D. n-ar fi existat, n-ar fi existat nici Wun Ngo Wen. Num-am angajat într-un soi de luptă a lui Oedip. Știu exact cine e tatăl meu și ce face. Se simte acasă pe coridoarele puterii, Garland e partenerul lui de golf. Grozav. Dar, în același timp, e prizonier. E prizonierul vederilor sale înguste. Zilele lui de vizionar s-au încheiat. Îi displace planul lui Wun pentru că n-are încredere în tehnologie – nu-i place nimic căruia nu-i poate descoperi principiul de funcționare, nu-i place că marțienii stăpânesc tehnologii pe care noi abia începem să le intuim. Și detestă faptul că eu sunt de partea lui Wun. Eu și, aș putea adăuga, noua generație de persoane influente din D.C., inclusiv Preston Lomax, care ar putea fi noul președinte. E.D. s-a pomenit, dintr-odată, în mijlocul unor oameni pe care nu-i poate manipula. Oameni mai tineri, oameni care au asimilat Turbionul într-un mod în care n-a făcut-o niciodată generația lui. Oameni ca noi, Tyler.

Am fost ușor flatat și ușor alarmat de includerea mea în acel pronume.

– Iei asupra ta foarte multe, nu-i așa?

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

– Fac exact ce m-a învățat E.D. Încă de la naștere. Nu și-a dorit niciodată un fiu, și-a dorit un moștenitor, un ucenic. A luat decizia cu mult înainte de

Turbion, Tyler. A știut exact cât de inteligent eram și cum anume voia să mă folosesc de inteligența mea. Iar eu am mers alături de el. Am cooperat chiar și după ce m-am maturizat suficient ca să pricep ce punea la cale. Așa că, iată-mă aici, un produs al lui E.D. Lawton: obiectul arătos, rațional, neinteresat de sex și tolerant față de mass-media pe care-l ai în fața ochilor. Imagine vandabilă, o anumită perspica-citate intelectuală, nici urmă de devotament față de orice nu începe și nu se termină cu Periheliu. Dar în contractul ăsta a existat întotdeauna o mică anexă, chiar dacă lui E.D. îi place s-o dea uitării. Un „moș-tenitor“ implică o „succesiune“. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, hotărârile mele trebuie să le înlocuiască pe ale lui. Ei bine, clipa aceea a sosit. Oportunitatea care ni s-a ivit în față e prea impor-tantă ca s-o ratăm.

Am observat că își încleștase pumnii și că îi tre-murau picioarele, dar era vorba de intensitatea emo-țiilor sau de un simptom al bolii? Din aceeași perspectivă, în ce măsură era monologul lui auten-tic și în ce măsură era produsul neurostimulantelor pe care i le prescrisesem?

– Pari speriat, a spus.

– Mai exact, despre ce tehnologie marțiană vor-bim aici?

A zâmbit larg.

– Una într-adevăr foarte inteligentă. Cvasibiologică. De dimensiuni extrem de reduse. În esență, bucle de feedback molecular autocatalitice, cu o eventuală posibilitate de programare introdusă în procedura de reproducere.

– În engleză, Jase, te rog.

– Replicatori artificiali minusculi.

– Ființe vii ?

– Într-un anumit sens, da. Ființe vii artificiale, pe care le putem lansa în spațiu.

– Și ce *fac*, de fapt, Jase ?

Zâmbetul lui s-a lărgit.

– Îngurgitează gheață, a spus, și defechează informații.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

Am traversat cei câțiva metri de pământ bătătorit, de care se agățau petice zgrunțuroase de asfalt uzat, am ajuns la un val de pământ și am alunecat în josul lui, zgomotos, cu tot cu valizele pline cu haine modeste, cu însemnări scrise de mână, cu fișiere digitale și cu medicamente marțiene. Am aterizat într-un canal de scurgere, afundându-mă până la coapse în apa verde ca frunzele de papaya și caldă ca noaptea tropicală. Un luciu care reflecta luna cu cicatrice și duhoarea de bălegar.

Mi-am ascuns bagajele într-un loc uscat, pe la jumătatea înălțimii valului de pământ, și m-am săltat pe restul distanței care mă despărțea de vârf, rămânând întins sub un unghi care îmi ascundea trupul, dar îmi îngăduia să văd cutia de beton care era clinica lui Ibu Ina și automobilul negru parcat în față.

Bărbații din mașină spărseseră ușa din spate și intraseră. Aprindeau luminile în timp ce se mișcau prin clădire, transformând ferestrele cu jaluzelele trase în dreptunghiuri galbene, dar nu aveam cum să-mi dau seama ce anume făceau. Probabil percheziționau locul. Am încercat să apreciez cât de mult au rămas acolo, dar se părea că îmi pierdusem abilitatea de a calcula timpul sau chiar de a citi cifrele de pe ceas. Străluceau ca niște licurici neobosiți, dar nu stăteau locului destul de mult pentru a căpăta vreun sens.

Unul dintre bărbați a ieșit pe ușa din față, s-a îndreptat spre mașină și a pornit motorul. Cel de al doilea a ieșit după câteva secunde și s-a afundat în scaunul pasagerului. Automobilul de culoarea miezului de noapte a trecut foarte aproape de mine, cu farurile măturând malul înalt. M-am ghemuit și am stat nemîșcat până ce zgomotul motorului a început să se stingă.

Am stat apoi să mă gândesc ce urma să fac. Nu puteam găsi cu ușurință un răspuns, pentru că mă simțeam obosit, o sfârșeală bruscă, masivă. Eram prea slăbit să stau în picioare. Voiam să mă întorc, să găsesc un telefon și s-o previn pe Ibu Ina în privința bărbaților din mașină. Dar poate că avea să o facă En. Speram. Pentru că nu eram în stare să mă duc înapoi. Picioarele nu făceau altceva decât să tremure când doream să le mișc. Era mai mult decât oboseală. Părea paralizie.

Când m-am uitat din nou spre clădire, fumul se încolăcea ieșind prin hornul din acoperiș, iar lumina din spatele jaluzelelor pâlpâia. Incendiu.

Bărbații din automobil dăduseră foc clinicii Inei, iar eu nu putea face altceva decât să-nchid ochii și să sper că n-aveam să mor înainte de a mă găsi cineva.

Mirosul greu, de fum, și hohotele de plâns m-au trezit.

Încă nu se luminase de ziuă. Dar am descoperit că mă puteam mișca, măcar foarte puțin, cu un efort considerabil și cu durere, se părea că eram capabil să gândesc, mai mult sau mai puțin limpede. Așa că m-am săltat în susul pantei, centimetru cu centimetru.

Erau mașini și oameni pretutindeni, pe întreg spațiul deschis dintre mine și clinică, faruri și lanterne decupând arcuri spasmodice pe cer. Clădirea era o ruină ce ardea mocnit. Zidurile de beton mai erau încă în picioare, dar acoperișul se prăbușise și focul mistuise interiorul. Am reușit să mă ridic. Am pornit către locul de unde se auzea plânsetul.

Sunetul venea dinspre Ibu Ina. Stătea pe o insulă de asfalt, îmbrățișându-și genunchii. Era înconjurată de un grup de femei, ale căror priviri sumbre, suspicioase, m-au urmărit apropiindu-mă. Dar ea m-a văzut și a sărit în picioare, ștergându-și ochii cu mâneca.

– Tyler Dupree! A luat-o la fugă spre mine. Credeam c-ai murit ars! Ars odată cu toate celelalte!

M-a înșăcat, m-a îmbrățișat, m-a sprijinit, picioarele îmi erau din nou ca de cauciuc.

– Clinica, am reușit să spun. Toată munca ta. Ina, îmi pare atât de rău...

– E o clădire. Accesoriile medicale pot fi înlocuite. Tu, pe de altă parte, ești *unic*. En ne-a povestit cum l-ai făcut să plece când au apărut incendiatorii. I-ai salvat viața, Tyler! S-a tras cu un pas înapoi. Te simți bine?

Nu mă simțeam. M-am uitat la cer, peste umărul ei. Aproape că mijeau zorii. Anticul soare se înălța. Muntele Merapi se contura pe bolta de un albastru-indigo. Mi-am simțit picioarele îndoindu-se sub mine și am auzit-o pe Ina strigând după ajutor, apoi am adormit iarăși, pentru câteva zile, mi s-a spus mai târziu.

N-am putut să rămân în sat, din motive evidente.

Ina voia să mă îngrijească în timpul ultimei crize datorate medicamentului și simțea că satul era dator să mă protejeze. La urma urmelor, salvasem viața lui En (sau așa insista ea), iar el nu era doar nepotul ei, ci se înrudea, practic, într-un fel sau altul, cu aproape toți ceilalți localnici. Eram un erou. Dar și un magnet care atrăgea atenția oamenilor răi și presupun că, dacă n-ar fi fost rugămințile Inei, *kepala desa* m-ar fi urcat în primul autobuz către Padang și ar fi scăpat de belea. Așa că am fost dus într-o casă nelocuită din sat (proprietarii plecaseră *rantau* cu luni în urmă),

cu bagaje cu tot, pentru un timp suficient ca să se facă aranjamentele.

Populația minangkabau din Sumatra de vest știa cum să se plece și cum să să-și croiască drum în fața opresiunii. Supraviețuiseră convertirii la islam din secolul al șaisprezecelea, războiului Padri, colonialismului olandez, Noii Ordini a lui Suharto și, după Turbion, noilor reformatori și poliției lor de asasini. Ina îmi spusese toate aceste povești, nu numai în clinică, ci și după aceea, când zăceam în încăperea micuță din casa de lemn, sub palele enorme și leneșe ale unui ventilator electric. Puterea indigenilor minang, zicea ea, consta în flexibilitatea lor, în profunda înțelegere a faptului că în nici o altă parte a lumii nu era acasă și nici nu aveau să fie vreodată. (A citat un proverb minang: „Alte câmpii, alte lăcuste, alte iazuri, alți pești.“) Tradiția *rantau*, emigrarea, plecarea în lume a bărbaților tineri, pentru a se întoarce mai bogați sau mai înțelepți, îi transformase într-un popor sofisticat. Casele din sat, simple, din lemn, de forma unui corn de bivol, erau împodobite cu antene de aerostat și cele mai multe familii, spunea Ina, primeau cu regularitate scrisori sau emailuri din Australia, Europa, Canada și Statele Unite.

În plus, nu era surprinzător faptul că, pe docurile din Padang, erau minangkabau care lucrau la toate nivelurile. Jala, fostul soț al Inei, era doar unul dintre cei care se ocupau de import-export și organizau expediții *rantau* spre Arcadă și dincolo de ea.

Cercetările întreprinse de Diane nu o conduseseră la Jala și apoi la Ibu Ina și în acel sat din ținuturile înalte printr-o coincidență.

– Jala e oportunist și poate săvârși răutăți mărunte, dar nu e lipsit de scrupule, a spus Ina. Diane a avut noroc că l-a găsit sau se pricepe să aprecieze caracterul oamenilor – probabil a doua variantă e adevărată. Oricum, Jala nu-i îndrăgește pe noii Reformatori, ceea ce e o fericire, din toate punctele de vedere.

(Divorțase de Jala deoarece căpătase prostul obicei de a se culca mai ales cu femeile rău famate din oraș. Cheltuia prea mulți bani cu prietenele lui și de două ori adusesese acasă boli venerice, vindecabile, dar alarmante. Era un soț rău, spunea, dar nu un om deosebit de rău. N-avea s-o trădeze pe Diane autorităților, decât dacă era prins și supus unor torturi fizice... și era mult prea deștept ca să se lase capturat.)

– Bărbații care ți-au ars clinica...

– Probabil că au urmărit-o pe Diane la hotelul din Padang și l-au interogat pe șoferul care v-a adus aici.

– De ce au ars clădirea?

– Nu știu, dar presupun că a fost o încercare de a te înspăimânta, făcându-te să ieși din ascunzătoare. Și un avertisment pentru oricine te-ar fi ajutat.

– Dacă au găsit clinica, îți știu numele.

– Nu vor veni în sat pe față, cu focuri de armă. Lucrurile nu s-au înrăutățit într-un asemenea hal. Mă aștept să stea la pândă, sperând să facem o prostie.

– Chiar și așa, dacă numele tău e pe o listă și dacă încerci să deschizi o altă clinică...

– Dar n-am avut niciodată un asemenea plan.

– Nu ?

– Nu. M-ai convins că *rantau gadang* poate fi un lucru bun pentru un medic. Dacă nu te deranjează concurența.

– Nu înțeleg.

– Vreau să spun că există o soluție simplă pentru toate problemele noastre, una pe care o studiez de multă vreme. Tot satul a luat-o în considerare, într-un fel sau altul. Mulți au plecat deja. Noi nu suntem un oraș mare, prosper, ca Belubus sau Batusangkar. Pământul nu e foarte mănos și, în fiecare an, tot mai mulți oameni pleacă în oraș sau în alte clanuri, din alte orașe, sau în *rantau gadang*, de ce nu ? În lumea nouă e loc destul.

– Vrei să emigrezi ?

– Eu, Jala, sora mea, sora ei și nepoții și verii mei – mai bine de treizeci dintre noi, cu totul. Fostul meu soț are mai mulți copii nelegitimi, care s-ar bucura să preia controlul afacerilor, odată ce el e de partea cealaltă. Așa că, înțelegi ?

A zâmbit.

– Nu trebuie să ne fii recunoscător. Nu suntem binefăcătorii tăi. Doar tovarășii tăi de călătorie.

Am întrebat-o, de mai multe ori, dacă Diane era în siguranță. Da, în măsura în care Jala îi putea garanta,

a răspuns. O instalase într-un spațiu locuibil de deasupra unei clădirii a vămii, unde putea sta relativ confortabil, fiind ascunsă în condiții de siguranță, până la încheierea ultimelor aranjamente.

– Partea cea mai dificilă va fi să te ducem în port neobservat. Poliția bănuiește că ești în ținuturile înalte și vor verifica drumurile în căutarea străinilor, mai ales a străinilor *bolnavi*, de vreme ce șoferul care v-a adus la clinică trebuie să le fi spus că nu te simțai bine.

– Am terminat cu boala.

Ultima criză începuse în afara clinicii, în flăcări, și se încheiase în timp ce eram inconștient. Ibu Ina mi-a povestit că trecusem prin momente dificile, că după mutarea în acea mică încăpere a casei părăsite gemusem până când se plânseseră vecinii și că avusesse nevoie de vărul ei, Adek, să mă țină în pat în timpul celor mai violente dintre convulsii – de aceea aveam atâtea vânătăi urâte pe brațe și pe umeri, nu băgasem de seamă? Însă eu nu-mi aminteam nimic. Știam doar că, pe zi ce trecea, mă simțeam tot mai în putere, că temperatura mea rămânea, cu fidelitate, normală. Puteam merge fără să tremur.

– Și celelalte efecte ale medicamentului? s-a interesat Ina. Te simți *diferit*?

Era o întrebare interesantă, iar eu i-am răspuns cu sinceritate:

– Nu știu. Oricum, nu încă.

– Bun. Pentru moment, n-are mare importanță. Așa cum spuneam, problema e să te scoatem din ținuturile înalte și să te ducem înapoi, la Padang. Din fericire, cred că ne putem descurca.

– Când plecăm ?

– Peste trei sau patru zile. Până atunci, odihnește-te.

Ina a fost ocupată în cea mai mare parte a celor trei zile. Am văzut-o foarte puțin. Vremea era toridă și însorită, dar vântul străbătea casa de lemn în rafale mângâietoare, iar eu îmi petreceam vremea făcând, cu prudență, exerciții fizice, scriind și citind – pe un raft de trestie din dormitor erau cărți, volume broșate, în limba engleză, printre care și o biografie la modă a lui Jason Lawton, intitulată *O viață pentru stele*. (Mi-am căutat numele în index și l-am găsit: Dupree, Tyler, cu trimitere pe cinci pagini. Dar nu m-am putut hotărî s-o citesc. Nuvelele lui Somerset Maugham erau mai tentante.)

En mă vizita cu regularitate, să vadă dacă mă simteam bine și să-mi aducă sandviciuri și apă îmbuteliată de la *warungul* unchiului său. Adoptase o atitudine de proprietar și își făcuse obiceiul să mă-ntrebe de sănătate. Spunea că e mândru „să facă *rantau*“ împreună cu mine.

– Și tu, En ? Și tu mergi în lumea nouă ?

A dat din cap cu hotărâre.

– Și tata, și mama, și unchiul meu, și o duzină de alte rude apropiate, iar el a folosit cuvinte minang ca să specifice gradul de rudenie. Ochii îi străluceau.

– Poate c-o să mă-nveți medicină acolo.

Poate c-aveam să fiu nevoit. Traversarea Arcadei excludea, într-o foarte marte măsură, o educație tradițională. Era posibil să nu fie cel mai bun lucru pentru En și m-am întrebat dacă părinții lui își cântăriseră suficient de bine decizia.

Dar nu era treaba mea, iar ideea călătoriei îl însuflețea evident. Își stăpânea cu greu vocea când vorbea despre asta. Iar eu savuram expresia nerăbdătoare, sinceră a feței lui. Aparținea unei generații capabile să privească viitorul mai degrabă cu speranță, decât cu teamă. Nici un membru al generației mele groțești nu zâmbise niciodată astfel către viitor. Era o privire frumoasă, profund umană, care mă făcea fericit și mă întrista în același timp.

Înă seara s-a întors în seara dinaintea zilei programate pentru plecare, aducând cina și un plan.

– Cumnatul fiului vărului meu, a spus, conduce ambulanțele care țin de spitalul din Batusangkar. Poate împrumuta o ambulanță din parcul de mașini să te ducă la Padang. Înaintea noastră vor merge cel puțin două mașini cu telefoane mobile, așa că vom fi avertizați dacă există vreun blocaj rutier.

– N-am nevoie de ambulanță.

– Ambulanța e un truc. Tu în spate, ascuns, și eu, în echipament medical, cu un sătean care să se prefacă bolnav – En cere rolul ăsta. Înțelegi? Dacă polițiști se uită în spatele ambulanței, mă văd pe mine cu un copil, iar eu spun „SCCV“, o să le piară cheful de a căuta mai atent. Și astfel, ridicol de înaltul doctor american e trecut, prin contrabandă, pe sub nasul lor.

– Crezi c-o să meargă?

– Cred că are șanse foarte mari.

– Dar dacă ești prinsă împreună cu mine...

– Oricât de grave ar fi lucrurile, poliția nu mă poate aresta atâta timp cât nu săvârșesc nici o infracțiune. Transportul unui occidental nu e o crimă.

– Transportul unui infractor ar putea fi.

– Ești un infractor, Pak Tyler?

– Depinde cum interpretezi anumite documente ale Congresului.

– Prefer să nu le interpretez deloc. Te rog să nu-ți faci griji. Ți-am spus că plecarea a fost amânată cu o zi?

– De ce?

– O nuntă. Bineînțeles că nunțile nu mai sunt ca odinioară. În privința nunților, *adat* s-a deteriorat cumplit de când cu Turbionul. Așa cum s-a întâmplat cu toate de când banii, șosele și fast-food-urile au pătruns în ținuturile înalte. Nu cred că banii sunt răul în persoană, dar pot fi înfricoșător de corozivi.

În zilele noastre, tinerii se grăbesc. Cel puțin, nu avem nunți de zece minute, stil Las Vegas... mai există în țara ta ?

Am recunoscut că da.

– Și noi ne îndreptăm în aceeași direcție. *Minang hilang, tinggal kerbau*. Cel puțin, o să avem un *palaminan*, o mulțime de orez cleios și muzică *saluang*. Te simți destul de bine ca să asști ? Cel puțin pentru muzică ?

– Aș fi onorat.

– Atunci mâine noapte cântăm, iar în dimineața următoare sfidăm Congresul American. Și nunta lucrează în favoarea noastră. O mulțime de călătorii, o mulțime de vehicule pe drum, n-o să batem la ochi, noi, micul grup *rantau* îndreptându-se spre Teluk Bayur.

Am dormit până târziu și m-am trezit simțindu-mă așa de bine cum nu mai fusesem de mult, mai puternic și, într-un mod subtil, mai vioi. Vântul dimineții era cald și purta mirosurile bogate ale mâncărilor, tânguiriile cocoșilor și zgomotul ciocanelor din centru, unde se construia o scenă în aer liber. Mi-am petrecut ziua stând la fereastră, citind și privind procesiunea publică a mirelui și a miresei, în drum spre casa celui dintâi. Satul Inei era suficient de mic pentru ca nunta să ducă la încetarea oricărei activități. Până și *warungurile* locale fuseseră închise pe toată durata zilei, cu toate că personalul francizelor de pe șoseaua principală era la datorie, în așteptarea turiștilor. La

sfârșitul după-amiezii, mirosul puiului cu praf de curry și al laptelui de cocos plutea, gros, în aer, iar En m-a vizitat în grabă, aducându-mi mâncarea pregătită pentru mine.

Ibu Ina a apărut în pragul ușii la puțin timp după miezul nopții, purtând o rochie brodată și având pe cap o eșarfă de mătase.

– S-a terminat, a spus, nunta propriu-zisă, adică. N-au mai rămas decât cântecele și dansul. Mai vrei să iei parte, Tyler ?

Mi-am pus cele mai bune haine pe care le aveam, pantaloni albi, de bumbac, și o cămașă albă. Mă agitam la gândul că urma să apar în public, dar Ina mi-a garantat că la petrecerea de nuntă nu era nici un străin și că aveam să fiu bine primit în mijlocul mulțimii.

În ciuda asigurărilor ei, mă simțeam dureros de bățător la ochi în timp ce mergeam împreună pe stradă, îndreptându-ne către scenă și muzică, nu atât din pricina înălțimii mele, cât fiindcă stătusem între patru pereți atât de multă vreme. A ieși era ca și cum aș fi pășit afară din apă, în îmbrățișarea aerului, dintr-odată, nu mai eram înconjurat de nimic substanțial. Ina mi-a distras atenția vorbindu-mi despre tinerii căsătoriți. Mirele, un ucenic de farmacist din Belubus, era un tânăr văr de-al ei. (Ina numea „văr“ orice rudă mai îndepărtată decât un frate, o soră, un unchi sau o mătușă, pentru că sistemul de rudenie minang folosea termeni bine definiți, dar care nu aveau nici

un echivalent simplu în limba engleză.) Mireasa era o fată din sat, cu un trecut ușor îndoielnic. Amândoi aveau să plece *rantau* după nuntă. Lumea nouă le făcea cu ochiul.

Muzica a început în amurg și avea să continue până dimineață. Era transmisă în întreg satul cu ajutorul unor difuzoare enorme, montate pe stâlpi, dar avea ca sursă scena înălțată și grupul așezat acolo, pe rogojini de trestie – doi bărbați instrumentiști și două femei cântărețe. Cântecele, mi-a explicat Ina, erau despre dragoste, căsătorie, dezamăgire, soartă și sex. Sex din abundență, ascuns în metafore pe care Chaucer le-ar fi apreciat. Ne-am așezat pe o bancă, la periferia locului sărbătorii. Am atras mai mult de câteva priviri ale oamenilor din mulțime, dintre care cel puțin o parte trebuie să fi auzit povestea clinicii arse și a americanului fugar, dar Ina a avut grijă să nu mă lase să devin un motiv de distra-gere a atenției. M-a păstrat lângă ea, deși le zâmbea cu indulgență tinerilor adunați pe scenă.

– Am trecut de vârsta regretelor. Câmpul meu nu mai are nevoie de plug, așa cum spune cântecul. Toată agitația asta inutilă. Doamne Sfinte!

În hainele lor bogat împodobite, mirele și mireasa stăteau în apropierea platformei, pe niște imitații de tronuri. M-am gândit că mirele, cu mustața lui groasă, de birjar, părea un tip nestatornic. Ba nu, a insistat Ina, fata, atât de inocentă în costumul ei de

brocart, albastru cu alb, era cea care trebuia supravegheată. Am băut lapte de cocos. Am zâmbit. Pe măsură ce se apropia miezul nopții, multe dintre femeile din sat au plecat, lăsând în urmă o mulțime de bărbați: tineri îngrămădiți pe scenă, râzând, bătrâni așezați la mese, jucând cărți cu un aer preocupat, cu fețele albe și pielea uscată.

I-am arătat Inei paginile pe care le scrisesem despre prima mea întâlnire cu Wun Ngo Wen.

– Dar relatarea nu poate fi în întregime exactă, a spus, într-un moment când muzica se domolise. Părei mult prea calm.

– Nu eram calm, nicidecum. Încercam doar să nu mă simt stânjenit.

– La urma urmei, să fii prezentat unui om de pe Marte...

S-a uitat în sus, spre cer, spre constelațiile post-Turbion, firave și răsfirate, palide dincolo de strălucirea petrecerii de nuntă.

– La ce-ar fi trebuit să te aștepti ?

– La ceva mai puțin uman, presupun.

– Ah, dar el era *extrem* de uman.

– Da, am spus.

În India rurală, în Indonezia și în Asia de sud-est, Wun Ngo Wen devenise un fel de personaj venerat. În Padang, a spus Ina, îi vedeai uneori fotografia în casele oamenilor, în ramă aurită, ca pe a unui sfânt sau a unui mullah pictat în acuarelă.

– Felul lui de a fi avea ceva foarte atractiv. Un mod familiar de a vorbi, deși nu l-am auzit decât în traducere. Când am văzut fotografiile planetei lui, toate câmpurile alea cultivate, părea mai mult rurală decât urbană. Mai degrabă orientală decât occidentală. Pământul vizitat de ambasadorul unei alte lumi, iar el era unul de-al *nostru*! Cel puțin așa părea. Și i-a pus la punct pe americani într-un mod delectabil.

– Ultimul lucru pe care și-l dorea Wun era să dojenească pe cineva.

– Sunt sigură că legenda depășește realitatea. În ziua când i-ai fost prezentat, nu aveai o mie de întrebări?

– Bineînțeles. Dar m-am gândit că răspunsese la cele mai evidente imediat după sosire. Mi-am închipuit că era posibil să se fi săturat de ele.

– Ezita să vorbească despre căminul lui?

– Nicidecum. Adora. Nu-i plăcea să fie interogat.

– Manierele mele nu sunt atât de cizelate ca ale tale. Sunt sigură că l-aș fi iritat cu nenumărate întrebări. Tyler, imaginează-ți că, în acea primă zi, l-ai fi putut întreba orice: cu ce ai fi început?

Era simplu. Știam exact ce întrebare nu pusesem la prima întâlnire cu Wun Ngo Wen.

– L-aș fi întrebat despre Turbion. Despre ipotețici. Dacă nu cumva poporul lui aflase lucruri pe care noi nu le știam încă.

– Și ai discutat vreodată cu el despre asta?

– Da.

– A avut multe de spus.

– Multe.

M-am uitat către scenă. Apăruse un nou grup de cântăreți la *saluang*. Unul dintre ei cânta la un *rabab*, un instrument cu coarde. Muzicantul și-a lovit arcușul de pântecul acestuia și a zâmbit. Un alt cântec obscen de nuntă.

– Mă tem că m-am apucat să *te* interoghez, a spus Ina.

– Îmi cer scuze. Încă mă simt puțin obosit.

– Atunci ar trebui să mergi acasă și să dormi. As-tea-s instrucțiunile medicului. Cu puțin noroc, mâine o s-o revezi pe Ibu Diane.

M-a însoțit de-a lungul străzii zgomotoase, tot mai departe de petrecere. Muzica a continuat aproape până la cinci dimineața. În ciuda ei, am dormit adânc.

Șoferul ambulanței era un bărbat costeliv, taciturn, purtând uniforma albă a Semilunii Roșii. Se numea Nijon, mi-a strâns mâna cu un respect exagerat și a pironit-o cu ochii mari pe Ibu Ina în timp ce îmi vorbea. L-am întrebat dacă drumul spre Padang îl neliniștea. Ina a tradus răspunsul:

– Spune că a făcut lucruri mai periculoase, din motive mai puțin convingătoare. Spune că e încântat să cunoască un prieten de-al lui Wun Ngo Wen. Și că ar trebui să pornim cât mai repede cu putință.

Așa că ne-am urcat în partea din spate a ambulanței. De-a lungul unuia dintre pereți era un dulap orizontal, unde se păstra, de obicei, aparatura medicală. Ținea și loc de banchetă. Nijon îl golise și am ajuns cu toții la concluzia că era posibil să mă înghesui înăuntru, îndoindu-mi picioarele din șolduri și din genunchi și îndesându-mi capul într-un umăr. Dulapul mirosea a antiseptic și a latex și era cam tot atât de confortabil ca un sicriu de maimuță, dar, dacă aveam să fim opriți la un punct de control, urma să stau acolo, cu Ina așezată pe banchetă, în halatul ei alb, și cu En întins pe o targă, jucându-și cât putea de bine rolul de bolnav infectat cu SCCV. În lumina fierbinte a dimineții, planul părea mai mult decât ușor ridicol.

Nijon pusese niște pene sub capacul dulapului, așa că, probabil, n-aveam să mă sufoc, dar nu savuram perspectiva de a-mi petrece timpul în ceea ce era, în esență, o cutie întunecoasă și încinsă de metal. Din fericire, odată ce stabiliserăm că încăpeam în interior, nu era nevoie s-o fac, cel puțin nu încă. Toată activitatea poliției, spunea Ina, se desfășura pe noua autostradă dintre Bukik Tinggi și Padang și, pentru că urma să călătorim într-un convoi răsfirat, împreună cu ceilalți săteni, trebuia să primim o mulțime de avertismente înainte de a fi opriți. Așa că, pe moment, m-am așezat alături de Ina, în timp ce fixa o perfuzie salină (sigilată, fără ac, o piesă de decor) în scobitura cotului lui En. Băiatul era entuziasmat de rol și a început să-și

exerseze tusea, sacadată și răgușită, din adâncul plămânilor, care a făcut-o pe Ina să-și încrunte sprâncenele într-un mod tot atât de teatral:

– Ai furat țigările cu cuișoare ale fratelui tău ?

En a roșit. Pentru ca totul să pară cât mai real, a spus.

– Oh ? Ei, ai grijă să nu-ți joci rolul într-un mormânt prematur.

Nijon a trântit ușile din spate, s-a urcat pe locul șoferului, a pornit motorul și ne-am început călătoria cu peripeții către Padang. Ina i-a spus lui En să-nchidă ochii.

– Prefă-te că dormi. Apelează la talentul tău actoricesc.

În scurt timp, respirația lui s-a transformat într-un sforăit ușor.

– A stat treaz toată noaptea, din cauza muzicii, mi-a explicat Ina.

– Chiar și așa, mă mir că poate să doarmă.

– Unul dintre avantajele copilăriei. Sau ale primei vârste, cum o numesc marțienii, e corect ?

Am dat din cap, încuviințând.

– Ei au patru, așa cum am înțeles. Patru vârste pentru cele trei ale noastre ?

Da, așa cum știa și ea, fără îndoială. Dintre toate tradițiile Celor Cinci Republici ale lui Wen, aceasta fascina publicul de pe Pământ în cea mai mare măsură.

Culturile umane recunosc, în general, existența a două sau trei etape ale vieții – copilăria și maturitatea sau copilăria, adolescența și maturitatea. Unii îi rezervă un statut special bătrâneții. Dar tradiția marțiană era unică și se baza pe cunoașterea desăvârșită a biochimiei și a geneticii, pe care o stăpâneau de secole. Marțienii socoteau curgerea vieții umane împărțind-o în patru etape, limitate de evenimentele care o marcau prin intermediul biochimiei. Copilăria se întindea de la naștere până la pubertate. Pubertatea, al cărei sfârșit însemna încheierea dezvoltării fizice și începutul echilibrului metabolic, reprezenta adolescența. Maturitatea era starea de echilibru, până în momentul declinului, al morții sau al unei schimbări radicale.

Și, dincolo de maturitate, vârsta alegerii: A Patra.

Biochimiștii marțieni inventaseră, cu secole în urmă, un mijloc de a prelungi viața, în medie, cu șaizeci sau șaptezeci de ani. Nu reprezenta, însă, o pură binecuvântare. Marte era un ecosistem cu restricții fundamentale, dominat de deficitul de apă și de nitrogen. Pământul cultivat, atât de familiar în ochii lui Ibu Ina, era triumful unei bioinginerii subtile, sofisticate. Reproducerea umană fusese monitorizată veacuri întregi, fiind condiționată de estimările mijloacelor de subzistență. Cei șaptezeci de ani adăugați mediei de viață erau o criză demografică în devenire.

Iar tratamentul de asigurare a longevității nu era nici simplu, nici plăcut. Consta într-o reconstituire celulară complexă. În organism era injectat un cocktail de entități virale și bacteriene profund modificate genetic. Virușii prelucrați executau un soi de actualizare sistematică, completând sau corectând secvențele ADN, reparând telomerii, resetând ceasul genetic, în timp ce bacteriofagele în halat alb de laborator îndepărtau depunerile de metale toxice și plăgile și anulau orice modificare fizică evidentă.

Sistemul imunitar opunea rezistență. În cel mai fericit caz, tratamentul reprezenta echivalentul a șase săptămâni de gripă epuizantă, febră, dureri ale încheieturilor și ale mușchilor, slăbiciune. Anumite organe intrau într-un soi de extenuare reproductivă. Celulele pielii mureau și erau înlocuite într-o succesiune sălbatică, regenerarea țesuturilor nervoase era rapidă, spontană.

Procesul era istovitor, dureros și existau efecte secundare potențial negative. Majoritatea subiecților raportau cel puțin o serie de pierderi ale memoriei de lungă durată. În foarte rare cazuri, apăreau demența temporară și amnezia ireversibilă. Creierul, refăcut și cu noi conexiuni, devenea un organ subtil diferit. Iar posesorul său se transforma într-o ființă umană subtil diferită.

- Au înfrânt moartea.
- Nu tocmai.

– Ținând cont de înțelepciunea lor, ar fi putut face din transformare o experiență mai puțin neplăcută.

Bineînțeles că ar fi putut ameliora disconfortul superficial al trecerii la Vârsta a Patra. Dar preferaseră să n-o facă. Cultura marțiană încorporase Vârsta a Patra în suferințele sale tradiționale: durerea era una dintre condițiile limitatoare, era o neplăcere tutelară. Nu se hotăra oricine să devină un cvadru. Pe lângă tranziția dificilă, în legile longevității fuseseră incluse penalități sociale rigide. Orice cetățean marțian avea dreptul să facă tratamentul, gratuit și fără nici un fel de impediment. Dar cvadrilor li se interzicea să se reproducă, era un privilegiu rezervat adulților. (În ultimele două sute de ani, în cocteilul longevității erau incluse medicamente care produceau o sterilizare ireversibilă a ambelor sexe.) Cvadrii nu aveau drept de vot pentru alegerea Consiliilor, nimeni nu-și dorea o planetă condusă de niște bătrâni venerabili, în propriul lor interes. Dar fiecare dintre Cele Cinci Republici avea un soi de corp de inspecție judiciară, echivalentul unei curți supreme, aleasă, *în exclusivitate*, dintre cvadri. Ei însemnau, în același timp, mai mult și mai puțin decât adulții, după cum și adulții sunt, în același timp, mai mult și mai puțin decât copiii. Mai puternici, mai puțin jucăuși, mai liberi și mai puțin liberi.

Dar n-am reușit să descifrez, nici pentru Ina, nici pentru mine însumi, toate cifrurile și toate totemurile

în care își încorporaseră marțienii tehnologia medicală. Antropologii se străduiseră ani de-a rândul, lucrând cu arhivele lui Wun Ngo Wen. Până când aceste cercetări fuseseră interzise.

– Și noi avem, acum, aceeași tehnologie, a spus Ina.

– Unii dintre noi. Sper ca, până la urmă, să fie a tuturor.

– Mă întreb dacă o vom folosi cu tot atât de multă înțelepciune.

– Am putea. Marțienii au reușit, iar ei sunt oameni exact în aceeași măsură ca noi.

– Știu. E posibil, cu siguranță. Dar ce crezi, Tyler – *o să fim în stare?*

M-am uitat la En. Era încă adormit. Visând, probabil, cu ochii agitându-i-se precum peștii în apă sub pleoapele închise. Respira umflându-și nările și ambulanța îl legăna dintr-o parte într-alta.

– Nu pe planeta asta.

La șaisprezece kilometri după ieșirea din Bukik Tinggi, Nijon a bătut cu putere în peretele care ne despărțea de scaunul șoferului. Era semnalul prestabilit: blocaj rutier în față. Ambulanța a încetinit. Ina s-a ridicat în grabă, încordându-și puterile. A strâns curelele unei măști de oxigen de un galben-neon, fixând-o pe fața lui En – băiatul, treaz acum, părea să reconsidere meritele aventurii – și și-a acoperit gura cu o mască de hârtie.

– Grăbește-te! mi-a șoptit.

Așa că m-am contorsionat în dulapul pentru aparatură. Capacul s-a închis izbindu-se de penele care permiteau pătrunderea unui strop de aer în interior, cinci milimetri între mine și asfixie.

Ambulanța s-a oprit înainte de a fi gata și capul mi-a sunat ca un gong, lovindu-se cu putere de capătul îngust al dulapului.

– Stai liniștit, a spus Ina, adresându-mi-se mie sau lui En, nu eram sigur.

Am așteptat în întuneric.

Minutele treceau. Se auzea zgomotul îndepărtat al unei conversații, imposibil de descifrat chiar și dacă aș fi înțeles limba. Două voci. A lui Nijon și o alta, nefamiliară. O voce subțire, nemulțumită, severă. Vocea unui polițist.

Au înfrânt moartea, spusese Ina.

Nu, m-am gândit.

Dulapul se înfierbânta cu repeziciune. Sudoarea îmi ungea fața, îmi îmbiba cămașa, îmi umplea ochii de usturime. Îmi auzeam respirația. Îmi imaginam că mi-o auzea întreaga lume.

Nijon îi răspundea polițistului cu murmure respectuoase. Polițistul riposta punându-i alte întrebări, pe un ton răstit.

– *Acum stai liniștit, nu trebuie decât să stai liniștit*, a șoptit Ina, cu disperare.

En începuse să dea cu picioarele în salteaua subțire de pe targă, un tic nervos. Prea multă energie pentru o victimă a SCCV. Am văzut vârfurile degetelor Inei răsfirându-se peste fâșia luminoasă de cinci milimetri de deasupra capului meu, patru umbre ale unor încheieturi de deget.

Ușile din spate ale ambulanței s-au deschis zăn-gănind și am simțit mirosul gazelor de eșapament și al vegetației luxuriante din miezul zilei. Dacă îmi întindeam gâtul, încet, încet, puteam zări o fâșie subțire din lumina exterioară și două umbre, care ar fi putut fi Nijon și un polițist sau, poate, doar copaci și nori.

Polițistul i-a cerut ceva Inei. Glasul lui era gutural, monoton, plictisit, amenințător și m-a umplut de furie. M-am gândit la Ina și la En, umilindu-se sau prefăcându-se că se umilesc în fața acelui bărbat înarmat și a ce reprezenta el. Făcând-o pentru mine. Ibu Ina a dat un răspuns sever, dat câtuși de puțin provocator, în limba ei maternă. SCCV, *ceva, ceva, ceva, SCCV*. Își folosea autoritatea de medic, testând susceptibilitatea polițistului, punând în balanță o spaimă cu altă spaimă.

Replica lui a fost scurtă, o cerere de a percheziționa ambulanța sau de a-i vedea actele. Ina a spus ceva convingător sau disperat. Din nou cuvântul SCCV.

Îmi doream să mă apăr, dar mai presus de asta să-i protejez pe Ina și pe En. Aveam să mă predau înainte

de a vedea cum erau răniți. Să mă predau sau să lupt. Să lupt sau să fug. Să renunț, dacă era necesar, la toți anii pe care medicamentele marțiene îi pompaseră înapoi, în organismul meu. Poate că asta era curajul cvadrilor, acel curaj aparte despre care pomenise Wun Ngo Wen.

Ei înfrânseseră moartea. Ba nu: ca specie, noi, pământeni și marțienii, în toți anii scurși pe ambele noastre planete, nu făcuserăm altceva decât să fabricăm amânări. Nimic nu era sigur.

Pași, cizme pe metal. Polițistul se urca în ambulanță. Puteam să-mi dau seama că o făcuse deja după felul în care se lăsase vehiculul pe amortizoare, legănându-se ca un vas pe valuri line. M-am încordat, proptindu-mă în capacul dulapului. Ina s-a ridicat, căutând o scăpare.

Am respirat adânc și m-am pregătit să sar.

Dar pe șosea s-a auzit un zgomot nou. Un alt vehicul a trecut pe lângă noi vâjâind. După modificările de frecvență ale vuietului motorului suprasolicitat, mergea cu viteză ridicată, bătătoare la ochi, șocantă, care dădea dracului legea.

Polițistul a mârâit, ultragiât. Podeaua a tresăltat din nou.

Sunete învălmășite, o clipă de liniște, o ușă trântită și apoi zgomotul unei mașini de poliție (am presupus) turându-și motorul, trezindu-l la o viață însetată de

răzbunare, pietriș scrâșnind, împrăștiat de cauciucuri într-o grindină înfuriată.

Ina a săltat capacul sarcofagului meu. M-am ridicat în capul oaselor, în duhoarea propriei mele transpirații.

– Ce s-a-ntâmplat ?

– Ăsta a fost Aji. Din sat. Un văr de-al meu. Goinind în sens opus, ca să distragă atenția poliției. Era palidă, dar ușurată. Mă tem că-și conduce mașina ca un bețiv.

– A făcut-o ca să ne scoată din gura lupului ?

– Ce expresie colorată. Da. Suntem un convoi, nu uita. Alte mașini, telefoane mobile, probabil a aflat c-am fost opriți. Riscă o amendă sau o mustrare, nimic mai serios.

Am tras aer în piept, era dulce și răcoros. M-am uitat la En. Băiatul mi-a răspuns cu un zâmbet nesigur.

– Te rog să-mi faci cunoștință cu Aji când ajungem la Padang, am spus. Vreau să-i mulțumesc fiindcă s-a prefăcut beat.

Ina și-a rotit privirile.

– Din nefericire, Aji nu s-a prefăcut. *Este* un bețiv. O ofensă în ochii Profetului.

Nijon s-a uitat la noi, ne-a făcut cu ochiul, a închis ușile din spate.

– A fost cumplit, a spus Ina.

Și-a pus mâna pe brațul meu.

I-am cerut scuze pentru că o lăsasem să-și asume un asemenea risc.

– Prostii. Acum suntem prieteni. Iar riscul nu e chiar atât de mare cum ți-ai putea imagina. Polițiștii pot fi dificili, dar cel puțin sunt oameni de-ai locului și respectă anumite reguli, nu sunt precum cei din Jakarta, noii Reformatori sau cum și-or fi zi-când, cei care mi-au ars clinica. Mă aștept să riști și tu pentru binele nostru, dacă va fi necesar. Ai face-o, Pak Tyler?

– Da, aș face-o!

Îi tremura mâna. M-a privit în ochi.

– Dumnezeu, cred că e adevărat.

Nu, noi nu înfrânseserăm niciodată moartea, nu făcuserăm altceva decât să fabricăm amănări (pastile, prafuri, angioplastie, Vârsta a Patra), adoptaserăm convingerea că o viață mai lungă, măcar *un pic* mai lungă, ne putea oferi plăcerea sau înțelepciunea pe care ne-o doream sau pe care o pierduserăm. După un triplu bypass sau după un tratament de longevitate nu se întoarce nimeni acasă sperând ca va trăi o veșnicie. Chiar și Lazăr s-a ridicat din mormânt știind că avea să moară a doua oară.

Dar el apăruse la timp. O apariție care te umplea de recunoștință. Îi eram recunoscător.

ZONELE RECI DIN UNIVERS

M-am întors acasă într-o vineri seara, târziu, după o ședință la Periheliu, am descuiat ușa apartamentului și am găsit-o pe Molly în fața tastaturii computerului.

Biroul era așezat în partea de sud-est a camerei de zi, cu fața către o fereastră și cu spatele către ușă. Molly s-a întors pe jumătate și mi-a aruncat o privire speriată. În același timp, a apăsat cu dexteritate pe un icon și a închis programul pe care îl rula.

– Molly ?

Nu eram surprins s-o găsesc. Își petrecea majoritatea weekendurilor împreună cu mine, avea o dublură a cheii. Dar nu își mai arătase niciodată interesul față de computerul meu.

– N-ai telefonat, a spus.

Avusesem o întâlnire cu reprezentanții companiei de asigurări care se ocupa de protecția angajaților.

Mi se spusese să mă aștept la o ședință de două ore, dar se dovedise a nu fi decât o actualizare de douăzeci de minute a procedeului de facturare și, când se terminase, mă gândisem că era mai rapid să mă urc în mașină și să plec direct acasă, ajungând chiar înaintea lui Molly dacă ea se oprea să cumpere vin. Privirea ei insistentă și calmă a avut un asemenea efect, încât m-am simțit obligat să-i explic toate astea, înainte de a o întreba ce căuta prin fișierele mele.

A râs în timp ce traversam camera, unul dintre răsetele acelea stingherite, pline de scuze: *Uite ce chestie nostimă făceam când m-ai surprins*. Mâna dreaptă plana deasupra touchpad-ului. S-a întors din nou către monitor. Pe ecran, cursorul plonja către icon-ul de închidere.

- Așteaptă, am spus.
- De ce, ai treabă aici?

Cursorul și-a atins ținta. Mi-am pus mâna peste a ei.

- De fapt, aș vrea să știu ce făceai.

Era încordată. O venă îi pulsa pe tenul rozaliu, în fața urechii.

– Mă simțeam acasă. Ăă, poate puțin cam prea acasă? Nu m-am gândit că te deranjează.

- Ce să mă deranjeze, Molly?
- Că-ți folosesc computerul.
- Pentru ce-l foloseai?
- De fapt, pentru nimic. Îl studiam doar.

Dar curiozitatea ei nu putea fi stârnită de computer în sine. Era vechi de cinci ani, aproape o antichitate. Ea folosea unul mult mai sofisticat la serviciu. Și recunoscusem programul pe care se grăbise să-l închidă la intrarea mea pe ușă. Era cel de urmărire a problemelor domestice, pe care îl foloseam să-mi plătesc facturile, să-mi echilibrez contul și să memorez datele de contact ale cunoștințelor.

– Se părea că te interesează informațiile financiare.

– Umblam de colo-colo. Desktop-ul tău m-a derutat. Înțelegi. Oamenii își organizează lucrurile în moduri diferite. Îmi cer scuze, Tyler. Cred că a fost o obrăznicie.

Și-a smucit mâna de sub a mea și a dat un clic pe *shut-down*. Desktop-ul a dispărut și am auzit ventilatorul procesorului reducându-și vâjâitul până la tăcere. Molly s-a ridicat, aranjându-și bluza. Își împrespăta întotdeauna ținuta când se ridica de pe un scaun. Punea lucrurile în ordine.

– Ce-ar fi să-ncep să pregătesc cina.

Mi-a întors spatele și a luat-o către bucătărie.

Am privit-o dispărând dincolo de ușile batante. Am numărat până la zece și am plecat pe urmele ei.

Tocmai lua cratița de pe etajeră. S-a uitat la mine, apoi și-a ferit privirea.

– Molly, am spus eu. Dacă vrei să știi ceva, nu trebuie decât să-ntrebi.

– Oh. Asta-i tot ce trebuie să fac? OK.

– Molly...

A așezat o cratiță pe ochiul mașinii de gătit cu o grijă deosebită, de parcă ar fi fost fragilă.

– Vrei să-mi cer din nou scuze? OK, Tyler. Îmi pare rău fiindcă ți-am folosit computerul fără să-ți cer permisiunea.

– Nu te acuz de nimic, Molly.

– Atunci, de ce trebuie să vorbim despre asta? Adică, de ce se pare că o să ne petrecem tot *restul serii* vorbind despre asta?

I s-au umezit ochii. Lentilele de contact colorate au căpătat o nuanță mai intensă de verde smarald.

– Eram un pic curioasă în privința ta.

– În legătură cu ce, cu facturile mele de la serviciile publice?

– În legătură cu tine.

Și-a tras un scaun de sub masa de bucătărie. Picioarul scaunului s-a agățat de al mesei și ea l-a eliberat cu o mișcare bruscă. S-a așezat, cu brațele încrucișate.

– Da, poate că și în privința amănuntelor banale. Poate *mai ales* în privința lor.

A închis ochii și a clătinat din cap.

– Spun asta și sună de parcă aș fi un soi de spion. Dar e adevărat, mă interesează facturile tale, marca pastei de dinți, numărul de la pantofi, chiar așa. Da, vreau să simt că sunt ceva mai mult decât partida ta de sex din weekend. Recunosc.

– Pentru asta nu e nevoie să intri în fișierele mele.

– Poate că n-ar trebui, dacă...

– Dacă ?

A scuturat din cap.

– Nu vreau să ne certăm.

– Uneori e bine să termini ce-ai început.

– Ei bine, de exemplu, *asta*. De câte ori te simți amenințat, aplici metoda ta de *detașare*. Devii imperturbabil, rezervat și analitic, de parcă eu aș fi un documentar pe care-l urmărești la televizor. Ecranul coboară. Dar e *întotdeauna* acolo, nu-i așa ? Întreaga lume e de cealaltă parte a lui. De-asta nu vorbești niciodată despre tine. De-asta mi-am petrecut un an așteptând să observi că sunt ceva mai mult decât una dintre mobilele din cabinet. Această neîntre-ruptă privire mută, calmă, cu care urmărești viața de parcă te-ai uita la știrile de seară, de parcă ar fi un război jalnic, de pe partea opusă a planetei, unde oamenii au nume de nepronunțat.

– Molly...

– Tyler, vreau să spun că-mi dau seama că suntem cu toții dați peste cap, noi toți, cei născuți în epoca Turbionului. Tulburări de stres posttraumatic, sau cum le-ai numit tu ? O generație de figuri gro-tești. De asta suntem toți divorțați sau promiscui sau hiperreligioși sau deprimați sau maniaci sau *imperturbabili*. Avem, cu toții, inclusiv eu, o scuză într-adevăr foarte bună pentru apucăturile noastre rele și, dacă acest stil exersat cu grijă de a te face util

e reazemul care te ajută să-i supraviețuiești nopții, OK, îl accept. Dar și pentru mine e OK să vreau mai mult decât atât. E OK, de fapt e chiar perfect uman ca eu să vreau să te-ating. Nu doar să facem sex. Să te-ating.

A spus toate astea, apoi, realizând ce făcea, și-a desfăcut brațele și a așteptat să reacționez.

M-am gândit să-i răspund cu un alt discurs. I-aș fi putut spune că *făcusem o pasiune* pentru ea. Că poate nu fusese evident, dar fusesem conștient de farmecul ei încă de când venisem să lucrez la Periheliu. Fusesem conștient de liniile și de dinamica trupului ei, de felul în care stătea în picioare, mergea, căsca sau se întindea, conștient de hainele ei pastelate și de bijuteria falsă, în formă de fluture, pe care o purta pe un lanț fin, de argint, conștient de stările ei sufletești, de orice impuls, de catalogul zâmbetelor ei, al încrentărilor și al tuturor gesturilor. Când îmi închideam ochii, îi vedeam chipul și i-l priveam înainte de a mă duce la culcare. Îi iubeam înfățișarea și esența, gustul sărat al gâtului și ritmul vocii, arcuirea degetelor și cuvintele pe care le scriau pe trupul meu.

M-am gândit la toate astea, dar nu m-am putut convinge să le rostesc.

Nu erau tocmai o minciună. Dar nu erau nici tocmai un adevăr.

În cele din urmă, am sfârșit cu un schimb de remarci amuzante, ambigue, cu scurte accese de lacrimi

și cu îmbrățișări conciliatorii, am lăsat toată povestea baltă și eu am făcut-o pe ajutorul de bucătar în timp ce ea a pregătit niște spaghete cu sos într-adevăr foarte gustoase, tensiunea a început să se spulbere și, pe la miezul nopții, ne dezmierdaserăm vreme de o oră în fața televizorului, ascultând știrile (creșterea șomajului, o dezbatere electorală, un război jalnic de cealaltă parte a planetei) și eram gata să mergem la culcare. Molly a stins lumina înainte de a face dragoste, iar dormitorul era întunecos, fereastra deschisă, cerul gol, pustiu. În final, și-a arcuit trupul și, când a suspinat, respirația ei era dulce, lăptoasă. Despărțiți și încă atingându-ne, cu mână pe coapsă, am vorbit în fraze neterminate.

– Știi, *pasiune*, am spus, iar ea a răspuns:

– În dormitor, Doamne, da.

A adormit repede. O oră mai târziu, eram încă treaz.

Am coborât din pat cu delicatețe, fără să observ vreo schimbare a ritmului respirației ei. M-am strecurat într-o pereche de blugi și am ieșit din dormitor. În asemenea nopți fără somn, o înghițitură de lichior Drambui mă ajuta de obicei să amuțesc sâcâitorul monolog interior, petițiile pe care i le prezenta îndoiala creierului epuizat. Dar, înainte de a mă duce în bucătărie, m-am așezat în fața computerului și am deschis programul de urmărire.

Nu exista nici o informație despre ce căutase Molly. Din câte îmi dădeam seama, nimic nu se schimbase. Toate numele și toate cifrele păreau intacte. Poate găsisese ceva care o făcea să se simtă mai apropiată de mine. Dacă asta reprezenta ceea ce își dorea cu adevărat.

Sau poate fusese o căutare inutilă. Poate nu găsisese absolut nimic.

În săptămânile de dinaintea alegerilor din noiembrie, l-am văzut mai des pe Jason.

În ciuda măririi dozelor de medicamente, boala lui devenea tot mai activă, probabil ca urmare a stresului pricinuit de conflictului în plină desfășurare cu tatăl său. (E.D. își anunțase intenția de a lua fundația Periheliu „înapoi“, scoțând-o din mâinile a ceea ce considera o clică de birocrați și de savanți depotrivă de impertinenți, aliați cu Wun Ngo Wen – după părerea lui Jason, o amenințare în vânt, dar potențial subminatoare și stânjenitoare.)

Jase mă ținea în apropiere, pentru cazul că ar fi avut nevoie, într-un moment critic, de o doză de antispasmodice, pe care eram dispus să i-o administrez, în limitele legii și ale eticii profesionale. Tot ce putea face știința medicală pentru Jase era să-i ofere, pe termen scurt, posibilitatea de a fi activ, iar a rămâne în activitate suficient de mult pentru a contracara manevrele lui E.D. Lawton reprezenta, pe moment, tot ce conta în viziunea lui Jase.

Așa că-mi petreceam foarte mult timp în aripa V.I.P.-urilor din Periheliu, de obicei împreună cu Jason, dar adesea cu Wun Ngo Wen. Mă transformam într-un obiect al suspiciunilor celorlalți intermediari ai săi, o combinație de autorități guvernamentale de mână a doua (reprezentanți de rang inferior ai Departamentului de Stat, ai Casei Albe, ai Departamentului de Securitate Internă, ai Comandamentului Spațial etc.) și de savanți recrutați pentru a traduce, studia și clasifica așa-numitele Arhive Marțiene. În ochii acestora, accesul meu în preajma lui Wun era neregulamentar și nedorit. Pentru că el insistă, o serie de lingăi ursuzi mă conducea, din când în când, dincolo de setul de uși care separa apartamentul cu aer condiționat al ambasadorul marțian de arșița Floridei și de întreaga lume de dincolo de ea.

Într-una dintre aceste ocazii, l-am găsit pe Wun Ngo Wen așezat pe scaunul lui de răchită, cineva îi adusese un taburet de înălțime potrivită, așa că picioarele nu i se mai bălăbăneau, uitându-se gânditor, cu privirea pierdută, la conținutul unui flacon de sticlă de dimensiunile unei eprubete. L-am întrebat ce era înăuntru.

– Replicatori, a spus.

Purta un costum și o cravată care trebuie să fi fost făcute de comandă, pentru un băiat îndesat de doisprezece ani: susținuse o prezentare bazată pe imagini vizuale în fața unei delegații a Congresului.

Deși existența lui nu fusese anunțată în mod oficial, în ultimele câteva săptămâni se desfășurase un trafic constant de vizitatori, atât străini, cât și autohтони. Casa Albă urma să facă anunțul oficial imediat după alegeri și, începând din momentul acela, Wun avea să fie într-adevăr ocupat.

M-am uitat la eprubetă, simțindu-mă în siguranță în punctul meu de observare, din partea opusă a camerei. Replicatori. Mâncători de gheață. Semințele unei biologii anorganice.

Wun a zâmbit.

– Ți-e frică? Te rog, nu te teme. Te asigur că are un conținut cu desăvârșire inactiv. Credeam că ți-a explicat Jason.

O făcuse. Într-o mică măsură.

– Sunt instrumente microscopice, am spus. Semiorganice. Se reproduc în condițiile unui frig extrem și în vid.

– Da, bine, în principiu e corect. Jason ți-a explicat și care e scopul lor?

– Să iasă în spațiu și să populeze galaxia. Să ne trimită date.

Wun a dat ușor din cap, de parcă și acest răspuns ar fi fost corect, în principiu, dar nu tocmai satisfăcător.

– Tyler, acesta este cel mai sofisticat artefact tehnologic produs vreodată de Cele Cinci Republici. Noi n-am fi putut susține niciodată genul de activitate industrială practică de poporul tău la o scară

atât de alarmantă, nave transatlantice, oameni pe lună, orașe imense...

– Din câte am văzut, orașele voastre sunt cu mult mai impresionante.

– Numai fiindcă le-am construit pe o planetă cu gradient gravitațional moderat. Pe Pământ, turnurile acelea s-ar prăbuși sub propria lor greutate. Dar eu vreau să subliniez că aici, în acest tub, se află una dintre realizările noastre, echivalentul unui triumf ingineresc, ceva atât de complex și de dificil de transpus în practică încât îl privim cu o anumită mândrie, probabil justificată.

– Sunt sigur că e așa.

– Atunci vino să-ți dai cu părerea. Nu te teme.

Mi-a făcut semn să mă apropiu, iar eu am traversat încăperea și m-am așezat pe scaunul din fața lui. Îmi imaginez că, priviți de la distanță, arătam ca orice doi prieteni care discută despre indiferent ce. Dar ochii mei nu se desprindeau de flacon. El a întins mâna, oferindu-mi-l.

– Haide, a spus.

M-am uitat la tubul pe care îl țineam între degetul mare și arătător și l-am ridicat către tavan, lăsând lumina să treacă prin el. Conținutul părea să fie apă obișnuită, cu o ușoară strălucire uleioasă. Asta era tot.

– Ca să-ți poți forma cu adevărat o părere, a spus Wun, trebuie să înțelegi ce ții în mână. Tyler, în tubul ăla sunt în jur de treizeci sau patruzeci de mii

de celule individuale, create de om, în suspensie de glicerină. Fiecare celulă e o ghindă.

– Știi ce e ghinda ?

– Am citit despre ea. E o metaforă des folosită. Ghinde și stejari, corect ? Când ții în mână o ghindă, ai în palmă un potențial stejar, dar nu numai un singur copac, ci pe toți descendenții săi, din decursul a nenumărate secole. Suficient lemn de stejar ca să construiești orașe întregi... există orașe din lemn de stejar ?

– Nu, dar n-are importanță.

– Ții în mână o ghindă. Într-o stare cu desăvârșire latentă, așa cum îți spuneam, iar mostra *asta* e probabil moartă de-a binelea, ținând cont cât de mult timp a petrecut la temperatura ambiantă terestră. Fă-i o analiză chimică și n-o să găsești nimic mai mult decât urmele unor substanțe neobișnuite.

– Dar ?

– Dar pune-o într-un mediu înghețat, lipsit de aer, mort, într-un mediu precum cel din Norul Oort și atunci, Tyler, o să prindă viață ! Începe să crească și să se reproducă, foarte încet, cu foarte multă răbdare.

Norul Oort. Existența lui îmi era cunoscută din discuțiile cu Jason și din romanele speculative pe care încă le mai citeam, din când în când. Norul lui Oort era o grupare nebuloasă de nuclee de comete, ocupând un spațiu ce începea, cu aproximație, de la orbita lui Pluto, extinzându-se până la jumătatea distanței către cea mai apropiată stea. Aceste corpuri

mărunte nu erau nicidecum compactate, ocupau un volum de o amploare aproape înimaginabilă, dar masa lor totală reprezenta doar de douăzeci sau treizeci de ori masa Pământului, fiind alcătuită mai ales din gheață murdară.

O grămadă de hrană, dacă mănânci gheață și praf.

În scaunul său, Wun s-a aplecat înainte. Pe chipul ca o bucată de piele mototolită, ochii străluceau. Zâmbea, fapt pe care învățasem să-l interpretez ca pe un semn de seriozitate: marțienii zâmbesc numai atunci când vorbesc din adâncul inimii.

– Pentru poporul meu, toate astea nu sunt lipsite de controverse. Ceea ce ții în mână are puterea de a transforma efectiv nu numai sistemul nostru solar, ci și multe altele. Bineînțeles că rezultatul e incert. Replicatorii nu sunt de natură organică, în sensul convențional al cuvântului, dar *sunt* vii. Sunt bucle de feedback, vii, autocatalitice, subiecți ai modificărilor datorate presiunii mediului ambiant. Exact ca oamenii sau ca bacteriile sau...

– Sau ca murkuzii, am spus.

A zâmbit.

– Sau ca murkuzii.

– Cu alte cuvinte, pot evolua.

– Și o *vor* face, dar într-un mod imprevizibil.

Însă am inclus anumite limitări ale acestei evoluții. Sau credem că am făcut-o. Așa cum spuneam, controversele abundă.

Ori de câte ori vorbea Wun despre politica marțiană, eu aveam viziunea unor bărbați și femei, zbâr-ciți cu toții, purtând togi pastelate și dezbătând probleme abstracte din înălțimea unor podiumuri de oțel inoxidabil. De fapt, insista Wun, parlamentarii marțieni se purtau, mai degrabă, ca niște fermieri în criză de bani care se ceartă la o licitație de cereale, iar hainele, ei bine, nici măcar nu încerca să-ți imaginezi hainele. În ocazii oficiale, marțienii de ambele sexe aveau tendința să se îmbrace ca regina de cupă de pe cărțile de joc Bicycle.

Dar, în vreme ce dezbaterile fuseseră îndelungate și sincere, planul în sine era relativ simplu. Replicatorii aveau să fie împrăștiați, la întâmplare, în zone întinse de la extremitățile îndepărtate și reci ale sistemului solar. O fracțiune infinitezimală a acestor replicatori avea să ajungă pe două sau trei nuclee de cometă din Norul Oort. Acolo urmau să-nceapă să se reproducă.

Informațiile lor genetice, a spus Wun, erau codificate în molecule termic instabile în orice loc cu temperatura mai ridicată decât cea de pe sateliții lui Neptun. Dar, în mediul extrem de înghețat pentru care fuseseră concepuți, filamentele submicroscopice ale replicatorilor aveau să-și înceapă metabolismul lent, migălos. Creșteau cu o viteză care ar fi făcut ca pinul Bristlecone să lase impresia că se grăbise, dar creșteau, asimilând rămășițele unor substanțe volatile și

molecule organice și modelând gheața sub forma unor pereți, nervuri, traverse și elemente de legătură cu aspect spongios.

După ce vor fi consumat, cu aproximație, câteva sute de metri cubi de gheață din nucleeele de cometă, interconexiunile replicatorilor aveau să înceapă să se ramifice, iar comportamentul lor avea să capete un scop. Aveau să-și dezvolte o serie de apendice extrem de sofisticate, ochi de gheață și carbon care să baleieze întunericul înstelat.

În circa un deceniu, colonia de replicatori avea să se transforme pe sine însăși într-o entitate colectivă, capabilă să înregistreze și să transmită date rudimentare despre mediul înconjurător. A avea să se uite la cer și să-ntrebe: *Există vreun corp întunecat, de dimensiunile unei planete, care orbitează în jurul celei mai apropiate stele?*

Formularea întrebării și aflarea unui răspuns avea să consume mai multe decenii și, cel puțin într-o primă fază, acesta din urmă avea să fie cunoscut dinainte: da, două dintre lumile ce se roteau în jurul acelei stele, Pământul și Marte, erau corpuri întunecate.

Totuși, replicatorii aveau să interpoleze, cu răbdare, cu încăpățănare, cu încetineală, această informație și s-o trimită înapoi, în locul lor de baștină: la noi sau, cel puțin, la sateliții noștri de recepție.

Pe urmă, odată ajunsă în etapa bătrâneții sale de mașină complexă, colonia de replicatori avea să se

dividă în pâlcuri individuale de celule simple, să identifice o altă stea strălucitoare sau apropiată și să folosească substanțele volatile extrase de pe nucleul de cometă gazdă pentru a-și propulsa semințele în afara sistemului solar. (Aveau să lase în urmă un fragment minuscule din ea însăși, menit să preia rolul unui releu radio, al unui nod pasiv dintr-o rețea în expansiune.)

Această a doua generație de semințe avea să plutească prin spațiul interstelar, în derivă, vreme de ani, de decenii, de milenii. Multe aveau să sfârșească prin a fi distruse, pierzându-se pe traiectorii inutile sau atrase în turbioane gravitaționale. O parte dintre ele, incapabile să se desprindă de atracția slabă și îndepărtată a soarelui, aveau să recadă în Norul Oort și să repete procesul, devorând gheața cu stupiditate, dar cu răbdare și înregistrând informații redundante. În cazul întâlnirii a doi descendenți, aceștia aveau să facă schimb de material celular, să compenseze erorile de multiplicare generate de trecerea timpului și de radiații și să dea naștere unui vlăstar asemănător cu ei înșiși, dar nu identic.

Altele aveau să ajungă în haloul de gheață din jurul unei stele învecinate și să-și reînceapă ciclul, de data asta adunând informații inedite pe care aveau să le trimită, în final, acasă, în explozii de date, în scurte orgasme digitale. Ar fi putut să spună: *Stea binară, fără nici o planetă întunecată* sau: *Pitică albă, cu o planetă întunecată*.

Și ciclul avea să se repete iarăși.

Și iarăși.

Și iarăși, de la o stea la alta, pas cu pas, secolele transformându-se în milenii, cu o încetineală agonizantă, dar destul de repede față de cum socotește galaxia curgerea vremii, după cum cronometrăm noi universul exterior, din mormântul nostru. Zilele noastre aveau să cuprindă sute de mii de ani de-ai lor și, într-un deceniu din timpul nostru lent, aveam să le vedem infestând întreaga galaxie.

Informațiile transmise din nod în nod, cu viteza luminii, aveau să treacă dintr-un punct de tranzit într-altul, aveau să modifice comportamentul, aveau să dirijeze noii replicatori către teritoriile neexplorate, aveau să suprimе informațiile redundante, astfel încât nodurile centrale să nu fie copleșite. Ca efect, aveam să cablăm galaxia pentru a o înzestra cu un soi de gândire rudimentară. Replicatorii urmau să construiască o rețea neurală tot atât de întinsă precum cerul nopții, care avea să ne vorbească.

Existau riscuri ? Sigur că da.

În absența Turbionului, a spus Wun, marțienii nu ar fi fost niciodată de acord cu o astfel de alocare a resurselor galaxiei. Aici nu era vorba despre o simplă explorare, era o *intervenție*, o reorganizare de tip imperial a ecologiei galactice. Dacă undeva, în exterior, trăiau alte specii conștiente, iar existența ipoteticilor dăduse, într-o mare măsură, un răspuns

afirmativ acestei întrebări, împrăștierea replicatorilor ar fi putut fi greșit înțeleasă, fiind interpretată ca o agresiune. Și ar fi putut atrage represalii.

Marțienii reconsideraseră riscurile abia când detectaseră construcțiile specifice Turbionului prinzând formă deasupra polilor planetei lor.

– Turbionul pune obiecțiile sub semnul întrebării, a spus Wun, sau aproape că reușește. Cu puțin noroc, replicatorii ne vor comunica o informație importantă despre ipotetici sau cel puțin despre extinderea activității lor în galaxie. Am putea avea posibilitatea de a reuși să descoperim scopul Turbionului. În cazul unui eșec, vor avea rolul unui soi de semnal de avertizare adresat altor specii raționale care se confruntă cu aceeași problemă. O analiză riguroasă i-ar putea sugera unui observator atent scopul construirii rețelei. Alte civilizații ar putea decide să se branșeze. Informațiile i-ar putea ajuta să se apere. Să izbândească acolo unde noi am eșuat.

– Crezi că vom eșua?

Wun a ridicat din umeri.

– N-am eșuat deja? Soarele e foarte bătrân. Știi doar, Tyler. Nimic nu durează la infinit. În actualele circumstanțe, chiar și „infinitul” nu reprezintă pentru noi un timp foarte îndelungat.

Poate că a fost modul în care a spus-o, cu firavul și tristul zâmbet al sincerității marțiene, aplecându-se

în față în scaunul lui de răchită, dar greutatea sentinței mi s-a părut de-a dreptul șocantă.

Nu fiindcă m-ar fi surprins. Știam, cu toții, că eram condamnați. Condamnați, cel puțin, să ne trăim viețile sub o membrană care era singura noastră protecție împotriva unui sistem solar ostil. Căldura solară, care transformase Marte într-o planetă locuibilă, ar fi pârjolit Pământul, dacă membrana ar fi fost îndepărtată. Ba până și Marte (în propriul său înveliș întunecat) începuse să alunece cu repeziciune în afara așa-numitei zone locuibile. Steaua letală care fusese mama oricărei forme de viață intrase în etapa unei senilități sângeroase și avea să ne ucidă fără nici o muștrare de cuget.

Viața se născuse la hotarul unei reacții nucleare instabile. Era adevărat și fusese adevărat întotdeauna. Și înainte de Turbion, chiar și atunci când cerul era limpede și nopțile de vară își scăpărau stelele îndepărtate și irelevante. Fusese adevărat, dar nu avusese nici o importanță, pentru că viața unui om era atât de scurtă, pe durata unei pulsații solare trăiau și muureau nenumărate generații. Dar acum, Dumnezeu să ne aibă în pază, noi îi supraviețuiam soarelui. Fie că aveam să sfârșim sub forma unor tăciuni rotindu-se în jurul cadavrului său, fie că aveam să fim conservați într-o noapte eternă, ca niște obiecte încapsulate produse în serie, fără nici un cămin adevărat în întregul univers.

– Tyler ? Te simți bine ?

– Da, am spus. Cu gândul la Diane, dintr-un anumit motiv. Poate că singurul lucru la care putem spera este să avem parte de puțină înțelegere înainte de a cădea cortina.

– Cortina ?

– Înainte de sfârșit.

– Nu e cine știe ce consolare, a recunoscut Wun. Dar ai dreptate, e posibil să fie cel mai bun lucru la care putem spera.

– Poporul tău a știut despre existența Turbionului de milenii. Și, în tot acest timp, nu ați reușit să aflați nimic despre ipotetici ?

– Nu. Îmi pare rău. Nu vă putem oferi așa ceva. Despre natura fizică a Turbionului nu avem decât niște speculații. (Pe care Jason încercase de curând să mi le explice: ceva despre cuante temporale, mai ales matematică și depășind cu mult capacitățile de punere în practică ale ingineriei, fie ea marțiană sau terestră.) Nimic despre ipotetici. Cât despre ceea ce vor de la noi...

A ridicat din umeri.

– Doar alte speculații. Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: ce anume era deosebit în privința Pământului când a fost încapsulat ? De ce au așteptat înainte de a cuprinde Marte în Turbion și ce anume i-a făcut să aleagă tocmai acest moment din istoria noastră ?

– Și aveți răspunsuri ?

Unul dintre agenții săi a bătut la ușă și a deschis-o. Un tip care începuse să chelească, într-un costum negru, de comandă. I s-a adresat lui Wun, dar s-a uitat la mine:

– Vreau doar să vă aduc aminte. Avem un reprezentant al Uniunii Europene care vine înapoi. Peste cinci minute.

A deschis ușa larg, în așteptare. M-am ridicat de pe scaun.

– Data viitoare, a spus Wun.

– Cât de curând, sper.

– Imediat ce pot aranja.

Era târziu și îmi încheiasem activitatea pe ziua aceea. Am plecat pe ușa dinspre nord. În drum către parcare, m-am oprit lângă gardul de lemn care împrejmuia noua anexă a Periheliului, aflată în construcție. Prin spațiile dintre scândurile acestei împrejmuiri de protecție am reușit să văd o construcție simplă, din blocuri de zgură, rezervoare de presiune imense, exterioare, țevi groase ca niște butoaie ieșind din ambrazuri de beton. Terenul era împestrițat cu izolații galbene de politetrafluoretilenă și colaci de țevă de cupru. Un șef de echipă cu o cască de protecție albă le dădea ordine răstite altor bărbați, care împingeau roabele purtând ochelari de protecție și pantofi cu bombeu metalic.

Bărbați construind un incubator pentru un nou tip de viață. Acolo aveau să fie crescuți replicatorii, în leagăne pline cu heliu lichid, fiind pregătiți pentru

lansarea către zonele reci ale universului: erau, într-un anumit sens, moștenitorii noștri, meniți să trăiască mai mult și să călătorească mai departe decât ar fi putut-o face vreodată ființele omenești. Ultimul nostru dialog cu universul. Dacă E.D. nu reușea cumva să acționeze după capul său și să anuleze întregul proiect.

În weekendul acela, eu și Molly am făcut o plimbare pe plajă.

Era o zi senină, o sâmbătă de sfârșit de octombrie. Merseserăm vreo jumătate de kilometru pe nisipul plin de mucuri de țigară, înainte ca ziua să devină neplăcut de fierbinte, oceanul reflectând lumina soarelui din ce în ce mai puternic, în pete minuscule, de o strălucire orbitoare, ca și cum departe, în larg, ar fi înnotat bancuri de diamante. Molly purta pantaloni scurți, sandale, un tricou alb, de bumbac, care începuse să i se lipească de corp într-un mod de-a dreptul ispititor, și o șapcă al cărei cozoroc era tras în jos, să-i umbrească ochii.

– N-am înțeles niciodată asta, a spus, ștergându-și fruntea cu încheietura mâinii și întorcându-se cu fața către urmele pe care le lăsase în nisip.

– Ce anume, Moll?

– Soarele. Adică lumina lui. Lumina asta. E un fals, toată lumea spune, dar, Doamne, căldura: *căldura* e reală.

– Soarele nu e pe de-ntregul un fals. Nu vedem adevăratul soare, dar lumina pe care o dă s-ar putea să vină de acolo. E dirijată de ipotetici, lungimile de undă sunt reduse și e filtrată...

– Știu, dar mă refer la modul în care merge pe cer. Răsărit, apus. Dacă nu e decât o proiecție, cum se face că arată la fel, din Canada până-n America de Sud? Dacă Bariera Turbionară se află la o înălțime de numai câteva sute de kilometri?

I-am povestit ce îmi spusese cândva Jason: soarele fals nu era o iluzie proiectată pe un ecran, era o reproducere controlată a luminii solare care trecea *prin* ecran provenind dintr-o sursă aflată la o sută patruzeci și cinci de milioane de kilometri depărtare, ca un program de stabilire a traiectoriei razelor de lumină printr-un sistem optic, la o scară colosală.

– Un truc de scenă al naibii de complicat, a spus Molly.

– Dacă ar fi procedat altfel, am fi murit cu ani în urmă. Sistemul ecologic al planetei are nevoie de o zi de douăzeci și patru de ore.

Pierduserăm deja o serie de specii ale căror cicluri de hrană sau de împerechere depindea de lumina lunii.

– Dar e o minciună.

– Dacă vrei s-o numești așa.

– O minciună, o numesc minciună. Stau aici, cu lumina unei minciuni pe față. O minciună de la care

te poți alege cu un cancer al pielii. Dar tot nu pricep. Cred că nu putem pricepe, nu înainte de a-i înțelege pe ipotetici. Dac-o să reușim vreodată. Lucru de care mă îndoiesc.

Nu poți să înțelegi o minciună, a spus Molly, în timp ce mergeam pe lângă o veche alee podită cu scânduri albite de sare, până când nu înțelegi motivul. A spus asta aruncându-mi o privire piezișă, cu ochii umbriți de cozoroc, trimițându-mi mesaje pe care n-am reușit să le-nțeleg.

Ne-am petrecut restul după-amiezii în apartamentul meu cu aer condiționat, citind și ascultând muzică, dar Molly era agitată, iar eu încă nu mă împăcasem cu ideea raidului ei prin computer, un alt eveniment indescifrabil. O iubeam pe Molly. Sau, cel puțin, îmi spuneam că o iubesc. Sau, dacă sentimentul meu pentru ea nu era dragoste, atunci era măcar o imitație plauzibilă, un substitut convingător.

Mă îngrijora faptul că rămânea profund imprezicibilă, tot atât de preocupată de Turbion ca noi, toți ceilalți. Nu puteam să-i cumpăr cadouri: existau lucruri pe care le voia, dar, dacă nu le admira cu voce tare când le vedea în vitrina unui magazin, nu puteam ghici ce anume erau. Își ascundea cele mai puternice dorințe. Poate că, aidoma majorității oamenilor secretoși, își închipuia că și eu îmi păstram doar pentru mine secretele importante.

Tocmai terminaserăm cina și începeam să strângem masa, când a sunat telefonul. A răspuns Molly, în timp ce eu mă ștergeam pe mâini.

– Ăă... ăă, am auzit-o. Nu, e aici. Așteptați o secundă. A închis sonorul telefonului și a spus: E Jason. Vrei să vorbești cu el? Pare dus cu pluta.

– Bineînțeles că vreau să vorbesc cu el.

Am luat receptorul și am așteptat. Molly m-a privit lung, apoi și-a rostogolit ochii și a plecat în bucătărie. Intimitate.

– Jase? Ce s-a-ntâmplat?

– Am nevoie de tine aici, Tyler.

Avea vocea încordată, sugrumată.

– Acum.

– Ai vreo problemă?

– Am o problemă dată naibii. Și am nevoie de tine ca să repar lucrurile.

– E urgent?

– Te-aș fi sunat dacă nu era?

– Unde ești?

– Acasă.

– OK, ascultă, o să am nevoie de ceva timp dacă traficul e aglomerat...

– Numai s-ajungi.

Așa că i-am spus lui Molly că aveam de adus la zi niște treburi urgente. Ea a zâmbit sau poate a rânit cu dispreț.

– Ce fel de treburi sunt astea ? A pierdut cineva o programare ? Se naște vreun copil ? Ce e ?

– Sunt medic, Moll. Riscurile meseriei.

– A fi medic nu e totuna cu a fi cățelușul lui Lawton. Nu trebuie să alergi după toate bețele pe care le-aruncă.

– Îmi pare rău fiindcă scurtez seara. Vrei să te duc undeva sau... ?

– Nu, a spus. Stau aici până te-ntorci.

M-a fixat lung, sfidătoare, beligerantă, aproape dorindu-și să obiectez.

Dar nu puteam începe o ceartă. Ar fi însemnat că nu aveam încredere în ea. Dar aveam. În cea mai mare parte.

– Nu știu sigur cât o să lipsesc.

– Nu contează. Mă ghemuiesc pe canapea și mă uit la televizor. Dacă nu te deranjează.

– Atâta timp cât n-o să te plictisești.

– Îți promit că n-o să mă plictisesc.

Apartamentul sărăcăcios mobilat al lui Jason se afla la peste treizeci de kilometri distanță pe autostradă, și am fost nevoit să ocolesc locul unui jaf eșuat, o încercare de atac a furgonetei unei bănci, în timpul căreia își pierduseră viața toți turiștii dintr-un autocar canadian. Jase mi-a descuiat ușa clădirii după ce am sunat la interfon.

– E deschis, a strigat apoi, când am bătut la ușă.

În camera imensă de la intrare era tot atât de mult spațiu liber ca întotdeauna, un deșert de parchet în care Jase își instalase tabăra de beduin. Stătea întins pe canapea. Lampadarul de alături îl plasa într-o lumină dură, deloc avantajoasă. Era palid, cu fruntea punctată de sudoare. Ochii îi străluceau.

– Credeam că e posibil să nu vii. Credeam că, poate, prietena ta necioplită n-o să te lase să ieși din casă.

I-am povestit despre ocolul impus de poliție. Pe urmă, am spus:

– Fă-mi o favoare. Te rog, nu mai vorbi așa despre Molly.

– Mă rogi să nu mai vorbesc despre ea ca despre o țopârlancă din Idaho cu sensibilități căpătate în parcare de rulote? Firește. Orice îți face pe plac.

– Ce-ai pățit?

– Interesantă întrebare. Cu mai multe răspunsuri posibile. Privește!

S-a ridicat.

Un proces demn de milă, ezitant, sacadat. Jase era la fel de înalt, la fel de suplu, dar acea eleganță care părea cândva să nu-i solicite nici un efort dispăruse. Treiera aerul cu brațele. Când a reușit să ajungă în poziția verticală, picioarele tremurau sub el de parcă ar fi stat pe catalige. Clipea convulsiv.

– Asta am pățit!

Pe urmă l-a cuprins furia, odată cu o altă mișcare spasmodică, stările lui emoționale părând tot atât de instabile cum îi erau membrele:

– Uită-te la mine! F-futu-i să-i fut, Tyler, *uită-te la mine!*

– Așează-te la loc, Jase. Lasă-mă să te examinez.

Îmi adusesem trusa medicală. I-am ridicat mâneca și am înfășurat manșeta tensiometrului în jurul brațului său costeliv. Simțeam cum i se contractă mușchiul sub ea, aproape necontrolat.

Avea tensiunea ridicată și pulsul rapid.

– Ți-ai luat anticonvulsivele?

– Bineînțeles c-am luat nenorocitele alea de anticonvulsive.

– Ai respectat orarul? N-ai dublat doza? Pentru că, dacă iei prea multe, îți faci mai mult rău decât bine, Jase.

A oftat, plin de nervi. Pe urmă a făcut un gest neașteptat. Și-a întins mâna spre ceafa mea, m-a înhățat de păr, dureros, și mi-a tras capul în jos, până ce fața mi-a ajuns lângă a lui. Cuvintele au început să i se reverse într-un torent impetuos.

– Nu face pe pedantul cu mine, Tyler. Nu face, fiindcă nu-ți pot îngădui acum. Poate ai unele obiecții în privința tratamentului meu. Îmi pare rău, dar n-o să scoatem la plimbare afurisitele tale de principii. Sunt prea multe în joc. E.D. ia mâine dimineață avionul către Periheliu. Crede că are un as în mânecă.

Mai degrabă ar închide fundația decât să mă lase să mă urc pe blestemăția lui de tron. Nu pot lăsa să se-ntâmpale asta, dar uită-te la mine: par să fiu în stare să comit un patricid? Strânsoarea i s-a întetit până când m-a durut, încă mai avea atâta putere, pe urmă mi-a dat drumul și m-a împins cu mâna cealaltă. Așa că, REPARĂ-MĂ! Țsta-i *rolul* tău, nu?

Mi-am tras un scaun și m-am așezat fără nici o vorbă, așteptând până când s-a lăsat să recadă pe canapea, istovit de propria răbufnire. M-a privit scoțând o seringă din trusă și umplând-o cu conținutul unui flacon cafeniu.

– Ce-i asta?

– Un calmant temporar.

De fapt, era o injecție inofensivă, vitamina B-complex plus un tranchilizant ușor. Jason a privit-o suspicios, dar m-a lăsat să i-o fac în braț. Acul a ieșit urmat de o bobiță minusculă de sânge.

– Știi deja ce-am de spus. Nu există nici un remediu pentru problema asta.

– Nici un remediu *terestru*.

– Asta ce vrea să-nsemne?

– Știi ce-nseamnă.

Vorbea despre tratamentul de longevitate al lui Wun Ngo Wen.

Reconstrucția, spusese Wun, reprezenta, în același timp, un remediu pentru o listă lungă de infirmități de natură genetică. Ar fi eliminat bucla SMA

din ADN-ul lui Jason, inhibând proteinele distructive care îi erodau sistemul nervos.

– Dar ar dura săptămâni întregi, am obiectat, și, oricum, nu pot trece cu ușurință peste ideea de a te transforma în cobai pentru o procedură netestată.

– Nu se poate spune că e netestată. Marțienii o folosesc de secole și ei sunt ființe umane în aceeași măsură în care suntem și noi. Îmi cer scuze, Tyler, dar nu mă interesează scrupulele tale profesionale. Pur și simplu, nu intră în ecuație.

– Cu toate astea, intră. În ce mă privește.

– Atunci întrebarea e dacă te privește. Dacă nu vrei să te implici, dă-te deoparte.

– Riscul...

– E riscul meu, nu al tău. A închis ochii. N-o confunda cu aroganța sau cu vanitatea, dar are importanță dacă trăiesc sau dacă mor sau chiar dacă sunt în stare să merg drept sau să pronunț f-fututele-astea de consoane. Vreau să spun că are importanță pentru întreaga lume. Fiindcă ocup o poziție de o importanță unică. Nu dintr-o întâmplare. Nu fiindcă sunt deștept sau plin de virtuți. Am fost programat. În esență, Tyler, sunt un artefact, un obiect construit, proiectat de E.D. Lawton în același mod în care proiecta aripile de avion, împreună cu tatăl tău. Îndeplinesc sarcina pentru care m-a construit – conduc fundația Periheliu, pregătesc răspunsul omenirii către Turbion.

– Președintele s-ar putea să nu fie de acord. Ca să nu mai vorbesc de Congres. Sau de Națiunile Unite, din același punct de vedere.

– Te rog. Nu trăiesc din iluzii. Uite cum stau lucrurile. A conduce Periheliul înseamnă a juca pe degete părțile interesate. Pe toate. E.D. știe, e de un cinism perfect în privința asta. A transformat Periheliu într-un chilipir bănos pentru industria aerospațială și a reușit făcându-și prieteni și creând alianțe politice la nivel înalt. Lingușind, insistând, apelând la intrigi politice și sponsorizând campanii favorabile. A avut o viziune, a avut relații și a fost la locul potrivit în momentul potrivit. A ieșit în evidență cu programul de realizare a aerostatelor și a salvat industria telecomunicațiilor de Turbion și asta l-a adus în compania unor oameni puternici, iar el știe cum să exploateze o oportunitate. Fără E.D. n-ar fi existat ființe umane pe Marte. Fără E.D. Lawton, Wun Ngo Wen n-ar fi existat niciodată. Trebuie să recunoaștem meritele bătrânului nemernic. E un mare om.

– Dar ?

– Dar e un om al timpului său. E pre-Turbion. Motivațiile lui sunt arhaice. Torța a fost preluată. Sau va fi, dacă eu am ceva de-a face cu asta.

– Nu știu la ce te referi, Jase.

– E.D. continuă să creadă că mai poate scoate un avantaj personal. Nu-l poate suferi pe Wun Ngo Wen și detestă ideea însămânțării galaxiei cu replicatori,

nu fiindcă ar fi un proiect prea ambițios, ci fiindcă nu e rentabil pentru afaceri. Proiectul Marte a pompat trilioane de dolari în industria aerospațială. L-a făcut pe E.D. mai bogat și mai puternic decât a visat vreodată să devină. I-a adus numele pe buzele tuturor. Și el încă mai crede că are importanță. Crede că are aceeași importanță pe care o avea înainte de Turbion, când puteai aborda politica de parcă ar fi fost un joc de noroc, riscând ca să câștigi. Însă propunerea lui Wun nu are un astfel de potențial. Lansarea replicatorilor e o investiție minoră în comparație cu terraformarea planetei Marte. O putem face cu două navete spațiale Delta 7 și cu un motor ionic ieftin. De fapt, nu e nevoie decât de o praștie și de o eprubetă.

– Și cu ce-l deranjează asta pe E.D. ?

– Nu face mare lucru ca să protejeze o industrie în decădere. Îi sapă baza financiară. Mai rău, îl scoate pe el însuși din lumina reflectoarelor. Toți ochii se vor întoarce, dintr-odată, către Wun Ngo Wen, suntem la două săptămâni distanță de o furtună de rahat mass-media fără precedent, iar Wun m-a ales pe mine drept om de față al acestui proiect. Ultimul lucru pe care și-l dorește E.D. este ca fiul său nerecunosător și un marțian zbârcit să-i demoleze munca întregii vieți, lansând o armada mai ieftină decât un singur avion comercial de linie.

– Și ce-ar prefera să facă ?

– Are în minte un proiect de mari proporții. Îi spune sistem de supraveghere completă. Căutarea unor noi dovezi ale activității ipoteticilor. Sisteme de supraveghere planetare instalate peste tot, începând cu Mercur și terminând cu Pluto, aparatură sofisticată de ascultare în spațiul planetar, misiuni de cercetare din mers a artefactelor Turbionului plasate aici și deasupra polilor marțieni.

– E o idee rea ?

– Ar putea oferi câteva informații neînsemnate. Face rost de câteva date și varsă bani gheață în industrie. Asta este proiectat să facă. Dar ce nu înțelege E.D., ce nu înțelege cu adevărat *generația* lui...

– Ce nu înțelege, Jase ?

– Că fereastra se închide. Fereastra omenirii. Vremea noastră pe Pământ. Vremea Pământului în univers. E pe sfârșite. Mai avem, cred eu, o singură ocazie realistă de a înțelege ce înseamnă, ce a însemnat, construirea unei civilizații umane.

Pleoapele i-au coborât, o dată, de două ori, cu încetineală. O mare parte din încordarea lui demențială îl părăsise.

– Ce semnificație are faptul că am fost aleși pentru acest tip aparte de extincție. Mai mult decât atât, totuși. Ce înseamnă... ce înseamnă... Și-a ridicat privirea. Ce dracu' mi-ai dat, Tyler ?

– Nimic serios. Un anxiolitic ușor.

– O rezolvare rapidă ?

– Nu asta voiai ?

– Cred că da. Vreau să mă pot afișa mâine dimineață, asta vreau.

– Medicamentul nu e un remediu. Îmi ceri să repar o conexiune electrică întreruptă măbind tensiunea din circuit. Pe termen scurt, s-ar putea să meargă. Dar nu oferă nici o garanție și solicită în mod inacceptabil toate celelalte componente. Mi-ar plăcea să-ți ofer o zi bună, fără nici un simptom al bolii. Numai că nu vreau să te omor.

– Dacă nu-mi oferi o zi fără simptome, e *ca și cum* m-ai ucide.

– Tot ce-ți pot oferi, am spus, e raționamentul meu profesional.

– Și la ce mă pot aștepta din partea acestui raționament profesional ?

– Te pot ajuta. Cred. În mică măsură. De data asta. *De data asta*, Jase. Dar n-a mai rămas prea mult loc de manevră. Trebuie să privești adevărul în față.

– Nici unul dintre noi nu mai are prea mult loc de manevră. Toți trebuie să acceptăm.

Dar a oftat și a zâmbit când mi-am deschis din nou trusa medicală.

Când am ajuns acasă, Molly era cocoțată pe canapea, exact în fața televizorului, uitându-se la un film recent, foarte popular, despre elfi, sau poate că erau îngeri. Ecranul se umpluse de o lumină albastră,

difuză. L-a închis când am intrat. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva în lipsa mea.

– Nu prea multe. Ai primit un telefon.

– Oh ? Cine era ?

– Sora lui Jason. Cum o cheamă ? Diane. Cea din Arizona.

– A spus ce vrea ?

– Nu voia decât să vorbească, indiferent cu cine.

Așa c-am stat puțin de vorbă.

– Ăă... Despre ce ?

Molly s-a răsucit pe jumătate, oferindu-mi imaginea profilului ei, pe fundalul luminii palide care venea din dormitor.

– Despre tine.

– În legătură cu ceva anume ?

– Da. I-am spus să nu te mai sune, fiindcă ai o nouă prietenă. I-am spus că, de acum înainte, o să-ți urmăresc convorbirile telefonice.

M-am holbat la ea.

Și-a dezgolit dinții în ce am reținut că se voia un zâmbet.

– Haide, Tyler, învață să accepți o glumă. I-am spus că nu ești acasă. E în ordine ?

– I-ai spus că nu eram acasă ?

– Da, i-am spus că erai plecat. Nu i-am spus unde. Pentru că, de fapt, nici tu nu mi-ai spus.

– A zis dacă era ceva urgent ?

– Nu părea să fie o urgență. Sun-o, dacă vrei.
Dă-i drumul, nu mă deranjează.

Însă era tot un test.

– Nu e nici o grabă.

– Perfect. A făcut gropițe în obraji. Pentru că eu am alte planuri.

RITUALURI DE SACRIFICIU

Obsedat de așteptata apariție a lui E.D. Lawton, Jason neglijase să menționeze că la Periheliu își anunțase vizita și un alt oaspete: Preston Lomax, actualul vicepreședinte al Statelor Unite și candidatul favorit la apropiatele alegeri.

La porți, paza era foarte strictă, iar pe acoperișul plat al părții centrale a clădirii se afla un elicopter. Am recunoscut toate aceste proceduri de protocol specifice Codului Roșu datorită unei serii de vizite făcute de președintele Garland în timpul ultimei luni. Portarul de la intrarea principală, cel care îmi spunea „Doc“ și căruia îi verificam nivelul colectorului o dată pe lună, mi-a atras atenția că, de data asta, era Lomax.

Abia ce intrasem pe ușa clinicii (Molly lipsea, la recepție aflându-se o angajată temporară, o oarecare Lucinda), când un mesaj primit pe pager m-a

redirecționat către biroul lui Jason din aripa executivului. După ce am pătruns în interiorul altor patru perimetre de securitate, am ajuns să fiu singur cu el. M-am temut că avea să-mi ceară mai multe medicamente. Însă tratamentul din noaptea precedentă îl făcuse să intre într-o fază de regres a bolii, convingătoare, dar nicidecum permanentă. S-a ridicat și a traversat camera, întinzându-și ostentativ mâinile, care nu-i mai tremurau câtuși de puțin:

– Vreau să-ți mulțumesc, Ty.

– Cu plăcere, dar trebuie să-ți spun din nou, nici o garanție.

– Am reținut. E în ordine, dacă mă simt bine toată ziua. E.D. e programat să sosească la amiază.

– Să nu mai vorbim de vicepreședinte.

– Lomax e aici de la șapte dimineața. Omul ăsta se trezește cu noaptea-n cap. A petrecut două ore discutând cu oaspetele nostru marțian, iar eu o să-l conduc în curând într-un tur oficial al fundației. Apropo, Wun ar vrea să te vadă, dacă ai câteva minute libere.

– Presupunând că afacerile naționale nu-i ocupă timpul.

Lomax avea cele mai mari șanse de a obține votul națiunii în săptămâna următoare, cu lejeritate, dacă sondajele erau demne de încredere. Jase începuse să cultive relația cu mult timp înainte de sosirea lui Wun, iar Lomax era fascinat de marțian.

– Tatăl tău ia parte la tur ?

– Numai fiindcă e nepoliticos să fie lăsat pe dinafară.

– Prevezi apariția vreunei probleme?

– Prevăd mai multe probleme.

– Însă, din punct de vedere fizic, te simți bine?

– Mă simt perfect. Dar tu ești doctorul. Nu-mi trebuie decât vreo două ore, Tyler. Să presupun c-o să mă descurc?

Avea pulsul ceva cam alert, nici nu era de mirare, dar simptomele SMA fuseseră efectiv suprimate. Dacă medicamentele îl făceau să se simtă agitat sau confuz, nu arăta. De fapt, părea aproape radios de calm, blocat într-un soi compartiment strălucitor, imperturbabil și lucid, plasat undeva în partea dinspre ceafă a capului său.

Așa că m-am dus să-l văd pe Wun Ngo Wen. Marțianul nu era în apartamentul lui, se furișase în micul restaurant cu autoservire al personalului executiv, care fusese izolat cu un cordon și înconjurat de bărbați înalți, cu spirale de sârmă îndesate în spatele urechilor. Și-a ridicat privirea când treceam pe lângă suportul cu aburi pentru felurile calde de mâncare și a fluturat mâna, îndepărtându-i pe securiștii ce semănau între ei ca niște clone și se pregăteau să mă oprească.

M-am așezat în fața lui, de partea cealaltă a mesei cu tăblia de sticlă. A ciugulit dintr-o felie decolorată de somon, folosindu-se de furculiță, și a zâmbit cu

seninătate. M-am gârbovit în scaun, potrivindu-mi înălțimea după a lui. Ar fi putut folosi un scaun pentru copii.

Dar mâncarea îi era pe plac. M-am gândit că se îngrășase puțin în timpul petrecut la Periheliu. Costumul lui, croit cu două luni în urmă, îl strângea peste pântec. Neglijase să-și încheie vesta. Avea și obraji mai plini, deși erau la fel de zbârciți ca întotdeauna, cu pielea întunecată brăzdată de canale delicate.

– Am auzit c-ai avut un oaspete.

Wun a dat din cap.

– Nu pentru prima oară. M-am întâlnit cu președintele Garland la Washington, în diverse ocazii, iar pe vicepreședintele Lomax l-am mai întâlnit de două ori. Lumea zice că se așteaptă ca alegerile să-l aducă la putere.

– Nu fiindcă ar fi deosebit de iubit.

– Nu sunt în situația de a-i evalua calitățile de candidat la președinție. Dar pune întrebări interesante.

Afirmația lui m-a făcut să simt o ușoară nevoie de a-l proteja.

– Sunt sigur că e amabil atunci când își dă silința. Își face datoria în mod decent. Dar, într-o foarte mare parte a carierei sale, a fost cel mai detestat om de pe dealul Capitoliului. Biciul partidului, vreme de trei administrații. Nu se întâmplă prea des să-i scape ceva.

Wun a rânjit.

– Mă crezi naiv, Tyler ? Te temi că vicepreședintele Lomax o să profite de mine ?

– Nu naiv, mai exact...

– Sunt nou-venit, de acord. Și îmi scapă cele mai fine nuanțe politice. Dar sunt cu mulți ani mai vârstnic decât Preston Lomax și am avut și eu o funcție publică.

– Da ?

– Timp de trei ani, a zis el, cu o mândrie sesizabilă. Am fost Administratorul Agricol al Cantonului Vânturilor Înghețate.

– Ah.

– Organismul guvernamental al celei mai mari părți a deltei fluviului Kirioloj. Nu era președinția Statelor Unite ale Americii. Administrația Agricolă nu are la dispoziție arme nucleare. Dar am demascat un oficial local corupt, care falsifica raportările recoltei în privința greutății și vindea diferența pe piața surplusurilor.

– Un sistem de tranzacții ilegale ?

– Dacă ăsta e termenul folosit.

– Deci și în Cele Cinci Republici există corupție ?

Wun a zâmbit, eveniment care s-a propagat în valuri pe întreaga geografie întortocheată a feței sale.

– Bineînțeles, cum să nu existe ? Și de ce fac atât de mulți pământeni presupunerea asta ? Dacă aș veni dintr-o altă țară de pe Pământ, din Franța, din China,

din Texas, nimeni nu s-ar mira când vorbesc despre mită, escrocherie sau hoție.

– Cred că nu. Dar nu e același lucru.

– Nu e? Dar tu lucrezi aici, la Periheliu. Probabil că i-ai cunoscut pe o parte dintre oamenii din generația fondatorilor, oricât de stranie ar continua să mi se pară mie ideea asta, o parte dintre bărbații și femeile ai căror descendenți îndepărtați suntem noi, marțienii. Erau niște persoane atât de ideale încât e de așteptat ca urmașii lor să fie mai presus de orice păcat?

– Nu, dar...

– Totuși, această concepție greșită e aproape universală. Până și cărțile acelea pe care mi le-ai dat, scrise înainte de Turbion...

– Le-ai citit?

– Da, cu lăcomie. Mi-au plăcut. Mulțumesc. Dar, până și în acele romane, marțienii...

A căzut pe gânduri, apoi a ridicat din umeri.

– Cred că unii dintre ei sunt puțin cam angelici.

– Distanți, a spus el. Înțelepți. Aparent plăpânzi. De fapt, foarte puternici. Cei Vechi. Dar, pentru noi, Tyler, *voi* sunteți Cei Vechi. Specia mai vârstnică, planeta străveche. M-am gândit că ironia nu poate fi trecută cu vederea.

I-am cântărit spusele.

– Chiar și romanul lui H.G. Wells...

– Marțienii lui abia dacă sunt vizibili. Sunt abstracti, de o răutate detașată. Nu înțelepți, ci inteligenți.

Dar demonii și îngerii sunt ca fratele și sora, dacă eu înțeleg corect folclorul.

– Dar poveștile contemporane...

– Acelea au fost deosebit de interesante și, cel puțin, protagoniștii lor sunt ființe umane. Dar adevărata plăcere pe care o oferă stă în peisaje, nu ești de acord? Chiar și așa, peisajele sunt *transformaționale*. Câte un destin în spatele fiecărei dune.

– Bineînțeles că Bradbury...

– Marte al lui nu e Marte. Dar Ohio, în viziunea lui, mă pune pe gânduri.

– Înțeleg ce spui. Sunteți, pur și simplu, oameni. Marte nu e paradisul. De acord, dar asta nu înseamnă că Lomax n-o să-ncerce să te folosească pentru a-și atinge scopurile politice.

– Iar eu am vrut să-ți spun că sunt pe deplin conștient de această posibilitate. Ar fi mai corect să vorbesc despre *certitudine*. Evident că o să fiu folosit în scopuri politice, dar în asta constă puterea mea: în a-mi da sau nu aprobarea. În a coopera sau în a fi încăpățânat. Puterea de a rosti cuvântul dorit.

A zâmbit din nou. Avea dinți uniformi, perfecți, strălucitor de albi.

– Sau de a nu-l pronunța.

– Și ce anume *vrei* să faci?

Mi-a arătat palmele, într-un gest deopotrivă marțian și terestru.

– Nimic. Sunt un sfânt marțian. Dar o să mă simt satisfăcut când o să văd lansarea replicatorilor.

– Pur și simplu de dragul cunoașterii?

– Asta o s-o recunosc, chiar dacă e un motiv demn de un sfânt. Măcar să aflăm câte ceva despre Turbion...

– Și să-i provocăm pe ipotetici?

A clipit din nou.

– Sper din toată inima că ipoteticii, indiferent cine sau ce sunt, nu vor vedea în asta o *provocare*.

– Dar dacă o fac...

– De ce-ar face-o?

– Dar, dacă o fac, își vor închipui că provocarea vine din partea Pământului, nu dintr-a lui Marte.

Wun Ngo Wen a clipit de mai multe ori. Pe urmă zâmbetul i s-a întors pe furiș: indulgent, aprobator.

– Tu însuși, doctore Dupree, ești surprinzător de cinic.

– Cât de nemarțian din partea mea.

– Întocmai.

– Și Preston Lomax te crede un înger?

– El e sigurul care poate răspunde la această întrebare. Ultimul lucru pe care mi l-a spus...

Aici Wun a renunțat la dicția sa tip Oxford, creând impresia perfectă a vocii lui Preston Lomax, răstită și distantă ca un țărm de mare la vreme de iarnă:

– *Este un privilegiu să discut cu dumneavoastră, domnule ambasador Wen. Vorbiți deschis. E*

foarte reconfortant pentru un bătrân politician din D.C., ca mine.

Imitația era uluitoare, venind din partea cuiva care vorbea engleza de mai puțin de un an. I-am spus.

– Sunt cărturar. Citesc în limba engleză de când eram copil. Cu vorbitul e altceva. Dar am într-adevăr talent la limbile străine. E unul dintre motivele pentru care mă aflu aici. Tyler, pot să-ți mai cer o altă favoare? Ai vrea să-mi aduci mai multe romane?

– Mă tem că astea au fost toate poveștile marțiene.

– Nu despre Marte. Orice gen de roman. Orice, orice crezi tu că este important, orice contează pentru tine sau îți face cât de cât plăcere.

– Probabil că există o mulțime de profesori de engleză care ar fi încântați să întocmească o listă de lecturi.

– Nu mă-ndoiesc. Dar eu te rog pe *tine*.

– Eu nu sunt cărturar. Îmi place să citesc, însă o fac la întâmplare și citesc mai ales autori contemporani.

– Cu atât mai bine. Mi se întâmplă să fiu singur mult mai des decât ai putea crede. Apartamentul meu e confortabil, dar nu pot pleca înainte de se face o planificare complicată. Nu pot ieși să iau masa, nu mă pot duce să văd un film sau să mă alătur unui club. Le-aș putea cere cărți însoțitorilor mei, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e o lucrare de ficțiune aprobată de un comitet. Iar o carte adevărată e aproape tot atât de bună ca un prieten.

Wun nu se plânseese niciodată mai mult decât atât în privința poziției sale la Periheliu, în privința poziției pe care o ocupa pe Pământ. Se simțea destul de fericit în timpul orelor zilei, a spus, era destul de ocupat ca să nu fie cuprins de nostalgie și continua să fie excitat de straniețea a ce avea să fie întotdeauna, pentru el, o lume străină. Însă noaptea, în pragul somnului, se imagina uneori plimbându-se pe malul unui lac marțian, privind păsările de apă adunându-se în stouri și rotindu-se pe deasupra valurilor și, în mintea lui, era întotdeauna o după-amiază cețoasă, cu lumina nuanțată de fuioarele de praf străvechi care continuau să se înalțe din deșerturile Noachis, colorând cerul. A spus că, în visul sau viziunea aceea era singur, dar știa că mai erau prezenți și alții, așteptându-l după următoarea curbă a țarmului stâncos. Ar fi putut fi prieteni sau străini, chiar și familia lui pierdută, nu știa decât că aveau să-l întâmpine, să-l atingă, să-l tragă mai aproape, să-l îmbrățișeze. Dar nu era decât un vis.

– Când citesc, mi-a spus, aud ecoul acelor voci.

I-am promis că aveam să-i aduc cărți. Dar acum era ocupat. În cordonul de securitate din dreptul ușii restaurantului se stârnise agitația. Un tip în costum a traversat încăperea.

– Vă roagă să veniți la etaj, a anunțat el.

Wun și-a abandonat mâncarea și s-a ridicat de pe scaun. I-am spus că aveam să ne vedem mai târziu.

Tipul în costum s-a întors către mine.

– Și dumneavoastră. V-au rugat să veniți amândoi.

Individul ne-a condus, în grabă, într-o sală de consiliu de lângă biroul lui Jason, unde acesta și o mână dintre șefii de divizii de la Periheliu duceau tratative cu o delegație din care făceau parte E.D. Lawton și Preston Lomax, potențialul viitor președinte. Nimeni nu părea fericit.

M-am uitat la E.D. Lawton, pe care nu-l mai văzusem de la înmormântarea mamei. Slăbiciunea lui extremă începuse să pară aproape patologică, de parcă ceva vital i s-ar fi scurs din trup. Manșete albe, apretate, încheieturi maronii, osoase. Avea părul rar, moale, pieptănat cu neglijență. Dar ochii îi erau încă vioi. Ochii lui E.D. erau întotdeauna plini de viață când era furios.

Preston Lomax, pe de altă parte, avea doar un aer nerăbdător. Venise la Periheliu să fie fotografiat alături de Wun (fotografii ce urmau să intre în circulație după anunțul oficial dat de Casa Albă) și să discute despre strategia replicatorilor, pe care plănuia să o susțină. E.D. se afla acolo datorită greutății reputației sale. În timpul turneului preelectoral al vicepreședintelui, vorbise până răgușise și, după toate aparențele, de atunci vorbea întruna.

Pe toată durata turului de o oră al Periheliului, E.D. pusese întrebări, își exprimase îndoielile sau

privise alarmat toate declarațiile șefilor de divizii ai lui Jason, mai ales când procesiunea șerpuipe pe lângă noile laboratoare incubator. Dar (conform relatărilor Jennei Wylie, șefa echipei de criogenizare, care mi-a explicat toate astea mai târziu) Jason ripostase după fiecare dintre izbucnirile tatălui, contrazi-cându-l cu răbdare printr-o răbufnire proprie, probabil îndelung exersată. E.D. ajunsese pe noi culmi ale indignării, făcându-l să semene, după spusele Jennei, cu un Lear dement, delirând despre marțienii perfizi.

Când am intrat noi, eu și Wun, lupta continua să fie în plină desfășurare. E.D. era aplecat peste masa de conferințe, spunând:

– În concluzie, e fără precedent, e neverificată și cuprinde o tehnologie pe care n-o înțelegem și n-o avem sub control.

Iar Jason i-a răspuns în stilul unui om mult prea politicos pentru a pune într-o postură jenantă o persoană mai în vârstă, respectată dar excentrică.

– Evident că nimic nu e lipsit de riscuri. Dar...

Dar noi eram acolo. Câțiva dintre cei prezenți nu-l mai văzuseră niciodată pe Wun și s-au scos singuri în evidență, holbându-se ca niște oi speriate când l-au avut în fața ochilor. Lomax și-a dres glasul.

– Vă rog să mă scuzați, dar în momentul de față e necesar să schimb o vorbă cu Jason și cu nou-veniții, în particular, dacă se poate. Doar un moment sau două.

Mulțimea s-a retras, îndatoritoare, incluzându-l pe E.D., care oricum nu părea concediat, ci triumfător.

Ușile s-au închis. Liniștea vătuită din sala de ședințe s-a așternut în jurul nostru ca zăpada proaspătă. Lomax, care încă nu ne acordase atenție, i s-a adresat lui Jason.

– Știu că mi-ai spus c-o să avem parte de o ripostă susținută. Totuși...

– Sunt multe de luat în considerare. Înțeleg.

– Nu-mi place să-l am pe E.D. în afara cortului, pișându-se înăuntru. E scandalos. Dar nu ne poate face rău cu adevărat, presupunând că...

– Presupunând că spusele sale n-au nici un miez. Te asigur că n-au.

– Crezi că e senil.

– N-aș merge chiar atât de departe. Vrei să știi dacă sunt de părere că raționamentele lui au devenit îndoielnice? Da, sunt.

– Știi că aceste acuzații vin din ambele direcții.

Nu mă mai aflasem niciodată și nici nu aveam să mă mai aflu vreodată atât de aproape de un președinte. Lomax nu fusese încă ales, dar de biroul prezidențial nu-l mai despărțeau decât niște formalități. Ca vicepreședinte, Lomax păruse întotdeauna puțin cam mohorât, puțin cam meditativ, ca stâncosul Maine pe lângă Texasul exuberant al lui Garland, o prezență ideală la niște funeralii naționale. În timpul campaniei electorale, învățase să zâmbească

mai des, dar efortul său nu era niciodată pe deplin convingător; caricaturiştii politiciii îi accentuau inevitabil expresia încruntată, buza de jos întoarsă de parcă ar fi ripostat unei afurisenii, ochii la fel de reci ca iarna la Cape Cod.

– Ambele direcții. Vorbești despre insinuările lui E.D. la adresa stării mele de sănătate.

Lomax a oftat.

– Sincer vorbind, părerea tatălui tău asupra caracterului practic al proiectului replicatorilor n-are prea mare greutate. E un punct minoritar de vedere și e posibil să rămână așa. Însă, da, trebuie să admit că acuzațiile pe care le-a făcut astăzi sunt puțin cam alarmante.

S-a întors către mine.

– De aceea sunteți aici, domnule doctor Dupree.

Acum Jason și-a îndreptat atenția asupra mea și vocea lui a devenit prudentă, păstrându-și cu grijă neutralitatea.

– Se pare că E.D. face niște afirmații de-a dreptul nebunești. Spune că eu sufăr de, cum i-a spus, o boală agresivă a creierului... ?

– O deteriorare neurologică netratabilă, a zis Lomax, care interferează cu capacitatea de a supraveghea activitatea de aici, de la Periheliu. Ce părere aveți despre asta, domnule doctor Dupree ?

– Cred c-ar trebui să subliniez că Jason poate vorbi în propriul său nume.

– Am și făcut-o, a ripostat Jase. I-am povestit vicepreședintelui Lomax totul despre scleroza mea multiplă.

De care, de fapt, nu suferea. Era o indicație. Mi-am dres glasul.

– Scleroza multiplă nu e pe deplin vindecabilă, dar e mai mult decât controlabilă. În zilele noastre, un pacient care suferă de SM se poate aștepta la o viață tot atât de îndelungată și de productivă ca a oricui altcuiva. Poate că Jase a ezitat să vorbească despre asta, e dreptul lui, dar SM nu e ceva care să te pună într-o situație jenantă.

Jase mi-a aruncat o privire aspră, pe care n-am reușit s-o interpretez.

– Mulțumesc, a zis Lomax, pe un ton ceva cam sec. Apreciez informația. Apropo, se întâmplă cumva să cunoașteți un doctor Malmstein? David Malmstein?

A urmat o tăcere, deschizându-se precum fălcile unei capcane de oțel.

– Da, am spus, poate o secundă prea târziu.

– Acest doctor Malmstein e neurolog, nu-i așa?

– Da, este.

– V-ați consultat cu el în trecut?

– Mă consult cu o mulțime de specialiști. Ține de activitatea mea, ca medic.

– Pentru că, după spusele lui E.D., l-ați sunat pe acest Malmstein în legătură cu, of, dereglarea neurologică gravă a lui Jason.

Ceea ce explica privirea înghețată pe care mi-o aruncase acesta din urmă. Cineva îi vorbise lui E.D. Cineva apropiat. Dar nu fusesem eu.

Am încercat să nu mă gândesc cine ar fi putut fi.

– Fac același lucru pentru orice pacient care ar putea fi diagnosticat cu SM. Aici, la Periheliu, conduc o clinică bine dotată, dar nu dețin acel gen de aparatură pentru diagnosticare la care are acces Malmstein, lucrând într-un spital.

Cred că Lomax a identificat asta drept un non-răspuns, dar a aruncat mingea înapoi, la Jase.

– Doctorul Dupree spune adevărul ?

– Bineînțeles.

– Ai încredere în el ?

– E medicul meu personal. Bineînțeles că am încredere în el.

– Pentru că, fără a avea intenția să jignesc pe nimeni, îți doresc sănătate, dar nu dau nici o ceapă degerată pe problemele tale medicale. Singura mea întrebare este dacă ne poți sau nu oferi ajutorul necesar pentru a duce a acest proiect la bun sfârșit. Poți face asta ?

– Atâta vreme când suntem finanțați, da, domnule, o să fiu aici.

– Dar dumneavoastră, domnule ambasador Wun ? Asta ridică vreun semnal de alarmă, din punctul dumneavoastră de vedere ? Vă faceți griji sau aveți întrebări în privința viitorului fundației Periheliu ?

Wun și-a ținut buzele, schițând trei sferturi de zâmbet marțian.

– Nu-mi fac nici un fel de griji. Am încredere în Jason Lawton, fără rezerve. Am încredere și în doctorul Dupree. Este și medicul meu personal.

Ceea ce ne-a făcut pe mine și Jason să ne ascundem surprinderea, dar a închis discuția cu Lomax. Acesta a ridicat din umeri.

– Perfect. Îmi cer scuze fiindcă am adus asta în discuție. Jason, sper că sănătatea ta se menține și sper că nu v-am jignit prin tonul întrebărilor, însă, dat fiind statutul lui E.D., am simțit că trebuia să le pun.

– Înțeleg, a zis Jase. Cât despre E.D...

– Nu-ți face griji în privința tatălui tău.

– Detest să-l văd umilit.

– O să fie înlăturat în tăcere. Cred că am stabilit deja. Dacă insistă să apară în public... Lomax a ridicat din umeri. Atunci mă tem că propria lui capacitate mintală o să fie cea pusă de toată lumea sub semnul întrebării.

– Bineînțeles, a spus Jason, sperăm cu toții că așa ceva nu e necesar.

Mi-am petrecut următoarea oră în clinică. Molly nu apăruse în dimineața aceea și Lucinda făcuse toate înregistrările. I-am mulțumit și i-am spus să-și ia liber pentru tot restul zilei. M-am gândit să dau

două telefoane, dar nu voiam să treacă prin centrala Periheliului.

Am așteptat până ce am văzut elicopterul lui Lomax ridicându-se și cortegiul lui imperial de mașini ieșind pe poarta principală, pe urmă mi-am făcut ordine pe birou și am încercat să hotărâsc ce anume aveam de gând. Am descoperit că mâinile îmi tremurau ușor. Nu era SM. Poate furie. Ofensă. Durere. Voiam să le diagnostichez, nu să le experimentez. Voiam să le expulzez în indexul Manualului de Diagnostică și Statistică. Treceam prin zona recepției, în drum spre ieșire, când a intrat Jason.

– Vreau să-ți mulțumesc fiindcă m-ai susținut. Presupun că, așa stând lucrurile, nu ești tu cel care i-a spus lui E.D. despre Malmstein.

– N-aș face așa ceva, Jase.

– Sunt de acord. Dar a fost cineva. Ceea ce reprezintă o problemă. Fiindcă, vezi tu, câți oameni știu că am fost la un neurolog?

– Tu, eu, Malmstein, oricine e angajat la cabinetul lui...

– Malmstein n-avea de unde să știe că E.D. umblă după murdării, așa cum nu putea ști nici personalul din cabinetul lui. E.D. trebuie să fi aflat despre el dintr-o sursă mai apropiată. Dacă n-ai fost tu și n-am fost nici eu...

Molly. N-a fost nevoie să-i rostească numele.

– N-o putem învinui fără nici o dovadă.

– Vorbește în numele tău. Tu te culci cu ea. Păstrezi date referitoare la întâlnirile mele cu Malmstein?

– Nu aici, nu în cabinet.

– Acasă?

– Da.

– I le-ai arătat?

– Sigur că nu.

– Dar ar fi putut ajunge la ele fără să știi.

– Cred că da.

Da.

– Iar ea nu e aici, să ne răspundă la întrebări. A sunat ca s-anunțe că-i bolnavă?

Am ridicat din umeri.

– N-a sunat de loc. Lucinda a încercat să-i dea de urmă, dar n-a răspuns la telefon.

A oftat.

– Nu s-ar putea spune că te-nvinuiesc. Dar trebuie să recunoști, Tyler, că, în privința asta, ai luat o mulțime de hotărâri îndoielnice.

– O să gădesc o rezolvare.

– Știu că ești furios. Rănit și furios. Nu vreau să pleci de-aici și să faci ceva care ar înrăutăți lucrurile. Dar vreau să iei în considerare poziția ta în acest proiect. Să te gândești cui îi ești loial.

– Asta știu.

Am încercat s-o sun pe Molly din mașină, dar continua să nu răspundă. Am plecat spre apartamentul

ei. Era o zi călduroasă. Grupul de clădiri scunde în care locuia era învăluit de ceața aspersorului care stropea peluza. În mașină s-a infiltrat mirosul de fungi al pământului umed din grădină.

Ocolem complexul, îndreptându-mă spre parcare vizitatorilor, când am zărit-o pe Moll stivindu-i cutii într-o remorcă U-Haul albă, uzată, agățată de bara din spate a Fordului său vechi de trei ani. Am oprit în fața ei. M-a văzut și a zis ceva pe care nu l-am putut auzi, dar care a părut să fie:

– Oh, la naiba!

Însă nu s-a pierdut cu firea când am coborât din mașină.

– Nu poți parca aici. Blochezi ieșirea.

– Pleci undeva?

Molly a așezat o cutie de carton, pe care scria VESELĂ, pe podeaua de tablă ondulată a remorcii.

– Ce-ai impresia că fac?

Purta pantaloni lejeri, de culoarea topazului, cămașă de dril, iar o batistă înnodată îi acoperea părul. M-am apropiat și ea s-a retras trei pași, evident speriată.

– N-am de gând să te lovesc.

– Atunci ce vrei?

– Vreau să știu cine te-a angajat.

– Nu-nțeleg despre ce vorbești.

– Ai tratat direct cu E.D. sau ai apelat la un intermediar?

– La naiba, a spus, apreciind distanța care o desparte de portiera mașinii. Lasă-mă să plec, Tyler. Ce vrei de la mine? Ce rost au toate astea?

– Tu te-ai dus să-i faci oferta sau el te-a sunat primul? Când a început totul, Moll? Te-ai culcat cu mine ca să obții informații sau m-ai vândut la un moment dat, după prima întâlnire?

– Du-te dracului!

– Cu cât te-a plătit? Vreau să știu cât valorez.

– Du-te dracului! Oricum, ce importanță are?

Nu e...

– Să nu-mi spui că nu e vorba de bani. Cu alte cuvinte, totul ține de vreun *principiu*?

– Banii *sunt* principiul.

Și-a șters mâinile pline de praf pe pantaloni, ceva mai puțin speriată, ceva mai sfidătoare.

– Ce anume vrei să cumperi, Moll?

– Ce vreau să *cumpăr*? Singurul lucru important pe care-l poate cumpăra cineva. O moarte mai bună. Mai curată, mai bună. Într-una dintre dimineți, soarele o să se ridice și n-o să se mai *oprească* până când tot afurisitul de cer n-o să fie în flăcări. Îmi pare rău, dar vreau să trăiesc într-un loc frumos până se-ntâmplă. Să fiu undeva, de capul meu. Într-un loc atât de confortabil pe cât îl pot face. Când sosește ultima dimineață, vreau niște medicamente scumpe, care să mă treacă dincolo. Vreau să adorm înainte de a începe țipetele. Serios, Tyler. Asta-mi doresc,

ăsta e singurul lucru din lume pe care mi-l doresc cu adevărat, da, cu adevărat, și îți mulțumesc, îți mulțumesc fiindcă l-ai făcut să devină posibil. Se încruntase, furioasă, dar o lacrimă i se desprinsese de pe pleoapă și îi aluneca pe obraz. Te rog, mută-ți mașina.

– O casă frumoasă și un flacon cu pilule ? ăsta-i prețul tău ?

– Dacă nu-mi port singură de grijă, n-o face nici meni altcineva.

– Sună patetic, dar credeam că ne-am fi putut purta de grijă unul altuia.

– Ar fi însemnat să mă bazez pe tine. Nu te supăra, dar uită-te la tine. Aluneci prin viață de parcă ai aștepta un răspuns sau un salvator sau, pur și simplu, ca și cum ai amâna mereu totul.

– Molly, încerc să fiu rezonabil.

– Oh, nu mă îndoiesc. Dacă încercarea asta a ta ar fi fost un cuțit, aș fi pierdut sânge. Tyler cel rezonabil, sărmanul. Dar mi-am dat seama despre ce e vorba. E răzbunare, nu-i așa ? Toată această sfințenie dulceagă pe care-o porți de parcă ar fi costumul tău de haine. E răzbunarea ta împotriva lumii, fiindcă te-a dezamăgit. Lumea nu ți-a oferit ceea ce doreai, iar tu nu-i dai înapoi nimic altceva decât compasiune și aspirină.

– Molly...

– Să nu-ndrăznești să-mi spui că mă iubești, fiindcă știu că nu e adevărat. Nu știi care e diferența dintre *a fi* îndrăgostit și *a te purta ca și cum ai fi*

îndrăgostit. E drăguț că m-ai ales pe mine, dar ar fi putut fi oricine altcineva și, crede-mă, Tyler, într-un fel sau altul, ar fi fost tot atât de amăgitor.

I-am întors spatele și am luat-o înapoi, către mașină, clătinându-mă ușor pe picioare, șocat nu atât de trădare, cât de irevocabilitatea ei, de clipele de intimitate irosite ca niște titluri speculative în urma unui crah bursier. Pe urmă m-am întors.

– Dar tu, Molly ? Știu că ai fost plătită pentru informații, dar de-asta te-ai culcat, în primul rând, cu mine ?

– M-am *culcat* cu tine, a răspuns ea, fiindcă eram *singură*.

– Ești singură și acum ?

– Am fost tot timpul.

M-am urcat în mașină și am plecat.

TIC-TAC-UL CEASURILOR COSTISITOARE

Alegerile federale se apropiau cu repeziciune. Jason intenționa să le folosească drept acoperire.

– Vindecă-mă! spusese.

Există o metodă, insistase el. Nu era ortodoxă. Nu era aprobată oficial. Dar era o terapie cu o istorie lungă, temeinic atestată. Mi-a dat limpede de înțeles că era hotărât să profite de ea, indiferent dacă eu cooperam sau nu.

Pentru că Molly aproape că-l despuiașe de tot ce era important pentru el și mă părăsise printre res-turi, am fost de acord să-l ajut. (Gândindu-mă, cu iro-nie, la ce îmi spusese E.D. cu ani în urmă: *Mă aștept să-i porți de grijă. Mă aștept să-ți folosești rațiunea.* Oare nu asta făceam?)

În zilele premergătoare alegerilor din noiembrie, Wun Ngo Wen ne-a instruit în privința procedurii și ale riscurilor sale inerente.

Nu era simplu să te consulți cu Wun. Problema nu era reprezentată atât de rețeaua de pază care îl înconjura, cu toate că impunea negocieri destul de dificile, ci de mulțimea de analiști și specialiști care se hrăneau din arhivele lui ca păsările colibri din nectar. Erau oameni de știință redutabili, autorizați de FBI și de Departamentul Securității Interne, care juraseră să păstreze secretul cel puțin *pe moment* și pe care îi fascina vastitatea băncilor de date desprinse din experiența marțiană și aduse de Wun pe Pământ. Datele în format digital însumau conținutul a mai bine de cinci sute de volume a câte o mie de pagini din domeniile astronomiei, biologiei, matematicii, fizicii, medicinei, istoriei și tehnologiei, o mare parte dintre ele devansând cu mult cunoștințele terestre. Nici măcar Biblioteca din Alexandria, dacă ar fi putut fi recuperat în întregime, nu putea da naștere unei mai mari frenezii de îmbogățire a erudiției.

Oamenii aceia lucrau sub presiune, pentru a-și încheia munca înainte de anunțarea oficială a prezenței lui Wun. Guvernul federal dorea măcar un index aproximativ al arhivelor (dintre care o mare parte erau redactate într-o engleză aproximativă, restul fiind însă redat cu ajutorul alfabetului științific marțian), înainte ca guvernele străine să înceapă să solicite accesul la acestea, în egală măsură. Departamentul de Stat intenționa să realizeze și să distribuie copii cenzurate, cu tehnologiile potențial foarte

valoroase sau periculoase eliminate sau „prezentate în formă sumară“, în timp ce originalele rămâneau strict secrete.

Așa că întregul trib de savanți se străduia să câștige și să păstreze cu gelozie dreptul de a discuta cu Wun, care putea interpreta sau explica lacunele din textul marțian. În mai multe ocazii, am fost izgonit din apartamentul lui de bărbați și femei de o polițe frenetică, care alcătuiau „grupul de fizică a energiilor înalte“ sau „grupul de biologie moleculară“, și solicitau sfertul de oră negociat. Din când în când, Wun mă prezenta lor, dar niciunul dintre ei nu era încântat să mă vadă, iar șefa echipei de științe medicale a fost cuprinsă de o uimire care a condus-o aproape până la tahicardie, când marțianul a anunțat-o că mă alesese medic personal.

Jase i-a liniștit pe savanți, sugerând că eram inclus în „procesul de socializare“, prin care Wun își șlefua manierele specific terestre în afara contextului politic și științific, iar eu i-am promis șefei echipei medicale că nu aveam să-i prescriu lui Wun nici un tratament fără a o implica direct. Printre cercetători s-a răspândit zvonul că eram un civil oportunist, care își folosisse șarmul să pătrundă în anturajul interior al lui Wun și că profitul meu urma să fie un contract generos pentru o carte, după ce Wun avea să devină o persoană publică. Zvonul s-a răspândit

spontan, dar n-am făcut nimic să-l descurajăm, ne servea scopurile.

Accesul la produsele farmaceutice a fost mai simplu decât mă așteptasem. Wun sosise pe Pământ cu o întreagă colecție de medicamente, dintre care nici unul nu avea echivalent terestru, pretinzând că toate i-ar fi putut fi necesare, într-o bună zi, pentru a se trata pe sine însuși. Stocul îi fusese confiscat din naveta aterizată, fiindu-i însă înapoiat imediat ce i se stabilise statutul de ambasador. (Fără îndoială că guvernul colectase mostre, dar Wun se îndoia că o analiză rudimentară ar fi putut descoperi scopul acelor substanțe sofisticat prelucrate.) Marțianul i-a dat, pur și simplu, lui Jason câteva flacoane cu medicamente în stare brută, pe care el le-a scos în afara Periheliului la adăpostul norului camuflator al privilegiilor conducerii executive.

Wun m-a instruit în privința dozajului, sincronizării, contraindicațiilor și probleme potențiale. Am fost îngrozit de lista imensă a pericolelor reprezentate de efectele secundare. Chiar și pe Marte, rata mortalității în urma tranziției la Vârsta a Patra era de un nicidecum minor unu la mie, iar cazul Jason era mai dificil din pricina SMA.

Însă, fără tratament, prognoza sănătății lui Jason era și mai urâtă. Iar el avea de gând să meargă înainte, indiferent dacă eram sau nu de acord, într-un fel, medicul lui curant nu eram eu, ci Wun. Rolul meu consta

doar în a supraveghea procedura, tratând eventualele efecte secundare neprevăzute. Îmi linișteam conștiința, cu toate că ar fi fost greu să invoc un asemenea argument în apărarea mea în fața unui tribunal, Wun putea să fi „prescris” medicamentele, dar mâna care le introducea în trupul lui Jason nu era a lui.

Avea să fie a mea.

Wun Ngo Wen nici măcar nu avea să se afle alături de noi. Jase își programase trei săptămâni de concediu la sfârșit de noiembrie și început de decembrie, moment în care Wun avea să fie deja o celebritate mondială, un nume (oricât de neobișnuit) recunoscut de oricine. Wun avea să fie ocupat, ținând discursuri la Națiunile Unite și acceptând ospitalitatea colecției planetare, într-un anume fel pătate de sânge, de monarhi, de mullahi, de președinți și de prim-miniștri, în timp ce Jason avea să asude și să vomite pe drumul către o sănătate mai bună.

Aveam nevoie de un loc unde să mergem. Un loc unde să nu fie nevoie să-și ascundă boala, un loc unde să-l pot îngriji fără să atrag în mod nedorit atenția, dar care să fie destul de civilizat pentru a putea chema o ambulanță dacă lucrurile mergeau rău. Un loc confortabil. Un loc liniștit.

- Știu un loc perfect, a spus Jason.
- Și anume?
- Casa Mare.

Am râs, până când mi-am dat seama că era serios.

Diane nu m-a mai sunat decât după o săptămână de la vizita lui Lomax la Periheliu, la o săptămână după ce Molly părăsise orașul ca să revendice indiferent ce recompensă i-ar fi promis E.D. Lawton sau detectivii angajați de el.

Sâmbătă după-amiază. Eram singur în apartament. O zi însorită, dar jaluzelele erau trase. Împărțindu-mi timpul între pacienții de la Periheliu și seminariile secrete cu Wun și Jase, îmi petrecusem toată săptămâna cu gândul la acel weekend pustiu. Era bine să fii ocupat, am chibzuit, pentru că, ocupat fiind, te scufundai în nenumăratele, dar inteligibilele probleme zilnice, care alungau durerea și înăbușeau remușcărilor. Era un procedeu sănătos. Care te ajuta să faci față sau, cel puțin, o tactică de amânare. Folositoare, dar temporară, din păcate. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, zgomotul se estompează, mulțimea se împrășteie, iar tu te duci acasă, unde te așteaptă becul ars, camera goală, patul nefăcut.

Era destul de rău. Nici măcar nu știam sigur ce simt sau, mai degrabă, pe care dintre numeroasele tipuri de durere contradictorii și incompatibili ar fi trebuit să-l conștientizez mai întâi.

– Îți e mult mai bine fără ea, îmi spusese Jase de vreo două ori, lucru cel puțin tot atât de adevărat, pe cât de banal.

Mai bine fără ea, dar încă și mai bine dacă aș fi putut s-o înțeleg, dacă aș fi putut concluziona fie că Molly mă folosise, fie că mă pedepsise pentru că eu o folosisem. Sau că modul meu distant și poate ușor contrafăcut de a iubi îl contrabalansa pe cel glacial și profitabil în care fusesem repudiat de ea.

Apoi a sunat telefonul. Era stânjenitor, pentru că luam cearșafurile de pe pat să le fac ghemotoc, pregătindu-le pentru o călătorie la spălătorie, cu o grămadă de detergent și o opărire în apă fierbinte, care să le curețe de aura lui Molly. Nimănui nu-i place să fie întrerupt dintr-o asemenea treabă. Te face să simți cea mai mică fărâmbă a conștiinței de sine. Dar eu fusesem întotdeauna sclavul telefonului care sună. Am ridicat receptorul.

– Tyler ? a spus Diane. Tu ești, Ty ? Ești singur ?
Am recunoscut că eram singur.

– Doamne, mă bucur că am reușit, în sfârșit, să dau de tine. Voiam să-ți spun că ne schimbăm numărul de telefon. Îl scoatem din evidențe. Dar, în caz că e necesar să iei legătura cu mine...

A recitat numărul secret, iar eu l-am scris pe un șervețel aflat la-ndemână.

– De ce vă scoateți numărul din carte ?

Ea și Simon nu aveau decât un singur post telefonic interurban, dar mi-am închipuit că era un soi de penitență religioasă, cum ar fi fost să te îmbraci în haine aspre de lână sau să mănânci cereale nedecorticate.

– În primul rând, pentru că primim telefoane ciudate de la E.D. A sunat de două ori, noaptea târziu, și s-a apucat să-i țină predici lui Simon. Sincer vorbind, părea abțiguit. E.D. îl urăște pe Simon, l-a urât de la bun început, dar, după ce ne-am mutat în Phoenix, n-am mai auzit niciodată de el. Până acum. Tăcerea a fost dureroasă. Dar așa e și mai rău.

Numărul ei de telefon ar fi putut fi un alt lucru șterpelit de Molly din programul meu de evidență domestică și dezvăluit lui E.D. Nu-i puteam explica Dianeî fără să violez oaza mea sigură, așa cum nu-i puteam vorbi despre Wun Ngo Wen și despre replicatorii mîncători de gheață. Dar i-am spus că Jason se angajase într-o luptă cu tatăl său pentru conducerea fundației Periheliu, că avusese câștig de cauză și că poate asta îl deranja, de fapt, pe E.D.

– E posibil, a spus Diane. Fiind la atât de puțin timp după divorț.

– Ce divorț? Vorbești despre E.D. și Carol?

– Nu ți-a spus Jason? E.D. locuiește în Georgetown, într-o casă închiriată, începând din mai. Negocierile sunt încă în plină desfășurare, dar, după toate probabilitățile, Carol primește Casa Mare și o pensie alimentară, iar E.D. tot restul. Divorțul a fost ideea lui, nu a ei. Ceea ce este, poate, de înțeles. De câteva decenii, Carol e aproape în comă alcoolică. Nu prea a fost o mamă adevărată și nu avea cum să fi fost o soție adevărată pentru E.D.

– Vrei să spui că îl aprobi ?

– Nu tocmai. Nu mi-am schimbat părerea în privința lui. A fost un părinte groaznic, nepăsător, cel puțin pentru mine. Nu mi-a plăcut și lui nu i-a păsat dacă îmi era pe plac sau nu. Dar nici nu l-am venerat, așa cum a făcut Jason. L-a privit ca pe un rege grandios al industriei, ca pe un magnat care domină Washingtonul...

– Și nu e ?

– E un om de succes și are ceva influență, dar sunt relative, Ty. În țara asta sunt zece mii de E.D. Lawton. N-ar fi ajuns niciodată nicăieri dacă tatăl și unchiul lui nu i-ar fi finanțat prima afacere, de la care sunt sigură că nu se așteptau decât să funcționeze ca reducere de impozit și nimic mai mult. E.D. a fost bun, a profitat când Turbionul i-a deschis o oportunitate și l-a adus în atenția oamenilor cu adevărat puternici. Însă, în ochii băieților mari, el continua să fie, în esență, un *parvenit*. N-a intrat în atenția celor de la Yale-Harvard-Skull-and-Bones. N-am fost invitată la vreun bal al cotillionului. Noi eram copiii săraci din cartier. Adică, îmi plăcea cartierul, dar există bani vechi și bani noi, iar noi îi reprezentam, categoric, pe cei noi.

– Cred că lucrurile se vedeau altfel din partea opusă a peluzei, am spus. Cum suportă Carol situația ?

– Are un remediu care curge din aceeași sticlă ca întotdeauna. Tu ce faci ? Cum merg lucrurile cu tine și Molly ?

– Molly a plecat.

– Ca în „plecat la piață“ sau...

– Pur și simplu. Ne-am despărțit. Nu găsesc nici un eufemism drăgălaș.

– Îmi pare rău, Tyler.

– Îți mulțumesc, dar e mai bine așa. Toată lumea crede.

– Eu și Simon ne descurcăm bine, a spus, deși n-o întrebam. Povestea cu biserica îl face să sufere.

– Alte mașinațiuni bisericești ?

– Templul Iordanului a dat de un soi de belea oficială. Nu știu toate amănuntele. Nu suntem implicați direct, dar Simon se agită. Totuși, tu sigur ești OK ? Pari cam răgușit.

– O să supraviețuiesc.

În dimineața dinaintea alegerilor am umplut două valize (haine curate, două brațe de cărți de buzunar, trusa medicală), m-am urcat în mașină și m-am dus să-l iau pe Jason, să plecăm în Virginia. Continua să fie îndrăgostit de mașinile bune, dar trebuia să călătorim fără să atragem atenția. Așadar, Honda mea, nu Porscheul lui. În zilele acelea, autostrăzile nu erau un loc sigur pentru automobilele Porsche.

Administrația Garland fusese o epocă favorabilă pentru oricine avea un venit de peste o jumătate de milion de dolari, dar toți ceilalți trăiseră vremuri grele. Era evident dacă priveai drumul, un tablou derulant cu șiruri de depozite de marfă ale micilor comercianți închise, mărginite de magazine universale cu ferestrele bătute în scânduri, cu parcări ale căror locuitori clandestini trăiau în automobile fără cauciucuri și cu orașe limitrofe subzistând din veniturile obținute de magazinele Stuckey's și din amenzile pentru depășirea vitezei. Pe pancartele postate de poliția statală se vedeau avertismente de genul **NU OPRIȚI DUPĂ CE SE ÎNTUNECĂ** și **RĂSPUNS PROMPT ÎN CAZ DE URGENȚĂ NUMAI DUPĂ VERIFICAREA APELURILOR CĂTRE 911**. Jafurile la drumul mare reduseseră la jumătate volumul traficului cu autovehicule. Am parcurs cea mai mare parte a drumului încadrați între trailere cu optsprezece roți, o parte dintre acestea având evident nevoie de reparații, și între camioane cu prelată de camuflaj, pentru transportul trupelor aflate în serviciul diverselor baze militare.

Dar n-am vorbit despre nimic din toate astea. Sau despre alegeri, discuție care ar fi condus, în orice caz, la o concluzie deja cunoscută, fiindcă Lomax îl depășea, în sondaje, pe oricare dintre cei doi contracandidați majori și dintre cei trei lipsiți de importanță. N-am vorbit despre replicatorii mâncători de gheață

sau despre Wun Ngo Wen și cu siguranță nu despre E.D. Lawton. Am vorbit, în schimb, despre vremurile vechi și despre cărți bune și, în cea mai mare parte a timpului, am tăcut. Eu am încărcat memoria tabloului de bord cu acel jazz colțuros, rebel, despre care știam că îi plăcea lui Jason: Charlie Parker, Thelonious Monk, Sonny Rollins – oameni care înțeleseseră de mult care era distanța dintre stradă și stele.

Am oprit mașina în fața Casei Mari în amurg.

Era strălucitor luminată, ferestre mari, galbene ca untul, sub un cer de culoarea cernelei irizate. În anul acela, alegerile aveau parte de o vreme friguroasă. Carol a coborât de pe verandă în întâmpinarea mașinii, cu trupul mărunț înfășurat în eșarfe multicolore și purtând un pulover tricotat. Era aproape trează, judecând după mersul stabil, deși ceva cam prea controlat.

Jason s-a ridicat de pe scaunul pasagerului încet, cu prudență.

În perioada aceea, boala lui era în regres sau atât de aproape de regres cât putea ajunge. Cu puțin efort, trecea drept un om sănătos. M-a surprins că a încetat să se prefacă imediat ce am ajuns la Casa Mare. A străbătut holul de la intrare înclinat într-o parte, îndreptându-se spre sufragerie. Nu era de față nici un servitor, Carol aranjase să avem casa la dispoziție numai pentru noi, vreme de două săptămâni, dar bucătăreasa ne pregătise un platou cu carne rece și

legume, pentru cazul că soseam flămânzi de pe drum. Jason s-a lăsat să alunece într-un scaun.

Eu și Carol ne-am alăturat. Ea îmbătrânise vizibil de la înmormântarea mamei. Acum avea părul atât de rar, încât lăsa să i se vadă conturul țestei, rozalie și aducând cu a unei maimuțe, și când i-am luat mâna mi s-a părut ca un foc arzând sub mătase. Ochiul ei avea vioiciunea fragilă și nervoasă a unui bețiv abstinent, cel puțin pentru o vreme. Când i-am spus că mă bucuram s-o văd, a zâmbit cu tristețe:

– Mulțumesc, Tyler. Știu cât de îngrozitor arăt. Gloria Swanson în *Sunset Boulevard*. Dar nu sunt încă gata pentru prim-plan¹, mulțumesc al naibii de mult.

Nu știam despre ce vorbea.

– Dar suport. Cum se simte Jason ?

– Ca de obicei, am spus.

– Ești dulce fiindcă eviți adevărul. Dar știu, ei, nu pot spune că știu totul. Știu că e bolnav. Mi-a spus. Se așteaptă să-l tratezi. Un tratament neortodox, dar eficient. Și-a retras mâna și m-a privit în ochi. Medicamentele pe care ți-ai propus să i le dai sunt *eficiente*, nu-i așa ?

– Da, am răspuns, prea uluit ca să răspund orice altceva.

¹ Aluzie la o replică memorabilă din finalul filmului menționat, când eroina, ridicată de poliție, confundă scânteierea blițurilor cu luminile reflectoarelor: „Sunt gata pentru prim-plan, domnule regizor“ (n. tr.).

– Fiindcă m-a făcut să promit că n-o să pun întrebari. Sper că e în ordine. Jason are încredere în tine. Așa că am și eu. Deși atunci când te privesc, nu mă pot împiedica să-l văd pe băiatul din casa de dincolo de peluză. Însă și când mă uit la Jason văd tot un copil. Copii care au dispărut fără urmă, nu-mi vine să cred că i-am pierdut.

În noaptea aceea am dormit în Casa Mare, într-o cameră de oaspeți pe care, în toți anii trăiți pe acea proprietate, nu o întrezărisem decât de pe coridor.

Oricum, nu am dormit decât într-o parte a nopții. Restul mi l-am petrecut întins în pat, treaz, încercând să apreciez riscul pe care mi-l asumasem, din punct de vedere legal, venind acolo. Nu știam cu precizie câte legi sau protocoale încălcasem Jase scoțând, în mod fraudulos, preparatul farmaceutic marțian din campusul fundației Periheliu, dar eu mă transformasem deja într-un complice al faptei sale.

Odată cu venirea dimineții, Jason a început să se-ntrebe unde ar fi potrivit să păstrăm cele câteva flacoane cu lichid limpede pe care i le dăduse Wun, o cantitate suficientă pentru tratamentul a patru sau cinci persoane. („Pentru cazul că scăpăm valiza din mână, îmi explicase la începutul călătoriei. Redundanță.”)

– Te aștepți la o percheziție ?

Mi i-am închipuit pe funcționarii federali, în salopete de protecție biologică, mișunând în susul treptelor Casei Mari.

– Sigur că nu. Dar nu strică niciodată să eviți un risc.

M-a privit cu atenție, deși ochii îi fugeau spre stânga la fiecare câteva secunde, un alt simptom al bolii.

– Ai o ușoară senzație de spaimă?

I-am spus că puteam ascunde rezervele în casa de dincolo de peluză, dacă nu cumva trebuiau păstrate la rece.

– După spusele lui Wun, sunt stabile din punct de vedere chimic în orice condiții, cu excepția unui război nuclear. Dar un mandat de percheziție pentru Casa Mare ar include întreaga proprietate.

– Nu știu cum e cu mandatele. Dar știu unde sunt ascunzătorile.

– Arată-mi, a spus Jason.

Așa că am mărșăluit de-a curmezișul pajiștii, cu Jason clătinându-se ușor pe picioare în spatele meu. Era la începutul după-amiezii, în ziua alegerilor, dar zona ierboasă dintre cele două case ar fi putut aparține oricărei toamne, din orice an. Undeva, în afara ei, pe petecul de pământ împădurit care încadra pârâul, o pasăre și-a făcut cunoscută prezența, cu o singură notă, care a început cu îndrăzneală și a pălit ca o idee alungată de un gând potrivnic. Pe urmă am ajuns lângă casa mamei, iar eu am răsucit

cheia în broască și am deschis ușa într-o tăcere și mai adâncă.

În casă se făcuse curățenie periodic, dar, în esență, după moartea mamei fusese închisă tot timpul. Nu mă reîntorsesem să pun lucrurile în ordine, nu aveam nici o altă rudă, iar Carol preferase mai degrabă să lase clădirea așa cum era, decât să facă vreo schimbare. Dar locuința nu rămăsese dincolo de timp. Departamentele de acasă. Camera din față mirosea a aer închis, avea toate miresmele care se prelinseseră din tapiseria neatinsă, din hârtia îngălbenită, din cutele încremenite ale țesăturilor. După cum mi-a spus mai târziu Carol, casa era încălzită iarna atât cât era necesar să nu înghețe țevile, vara, draperiile erau trase, ca să o apere de căldură. În ziua aceea era frig, înăuntru și afară.

Jason a trecut pragul tremurând. Mersul lui fusese nesigur toată dimineața, motiv pentru care mă lăsase să car medicamentele (în afară de cele pe care le pusese deja deoparte pentru tratamentul lui), vreo două sute cincizeci de grame de sticlă și biochimicale într-o geantă de mână căptușită cu un material spongios.

– E prima dată când intru aici, după moartea ei, a spus Jase. E stupid să spun că-i simt lipsa?

– Nu, nu e stupid.

– A fost prima persoană care m-a tratat cu blân-dețe. Toată bunătatea din Casa Mare intra pe ușă odată cu Belinda Dupree.

L-am condus prin bucătărie, către ușa de două ori mai mică decât una obișnuită care dădea în subsol. Casa Mică pe de proprietatea Lawton fusese proiectată să semene cu o vilă din New England sau cu viziunea cuiva despre ea, având o pivniță rudimentară, cu podeaua de dale de beton și cu tavanul destul de jos pentru a-l sili pe Jason să aplece ca să mă poată urma. Spațiul era destul de mare ca să cuprindă o centrală termică, un boiler, o mașină de spălat și un uscător. Acolo aerul era și mai rece și avea un miros umed, mineral.

M-am ghemuit în cotlonul din spatele corpului metalic al centralei, într-unul dintre acele funduri de sac pe care le ignoră, de obicei, până și angajații firmelor specializate în curățenie. I-am explicat lui Jase că una dintre plăcile care căptușeau peretele era fisurată și că, făcând uz de o oarecare dexteritate, o puteai disloca, dând la iveală micul gol dintre stâlpul din lemn de pin și zidul fundației.

– Interesant, a spus, stând la un metru în spatele meu, dincolo de colțul centralei inactive. Ce ascundeai aici, Tyler ? Numere vechi din *Gent* ?

Când aveam zece ani, păstram în locul acela anumite jucării, nu fiindcă mă temeam că mi le-ar fi putut fura cineva, ci pentru că era amuzant să știu că erau ascunse și că numai eu le puteam da de urmă. Ceva mai târziu, tainița adăpostise lucruri mai puțin inocente: mai multe încercări, cu viață scurtă, de a ține

un jurnal, scrisori către Diane, niciodată expediate sau vreodată terminate și, cu toate că n-aș fi recunoscut-o în fața lui Jason, da, imagini pornografice relativ moderate, găsite pe internet și scoase la imprimantă. Toate aceste secrete vinovate fuseseră aruncate cu mult timp în urmă.

– Ar fi trebuit să aducem o lanternă, a spus Jase.

Lumina dată de singurul bec din tavan era insuficientă în acel colț plin de pânze de păianjen.

– De obicei, era una pe masa de lângă cutia cu siguranțe.

Încă se mai afla acolo. M-am retras în afara cotlonului, atât cât era nevoie ca s-o iau din mâna lui Jason. Dădea o lumină apoasă, palidă, izvorâtă din setul de baterii învechite, dar a fost suficientă ca să pot găsi placa desprinsă a lambriului fără să bâjbâi. Am ridicat-o și am lăsat geanta să alunece în spațiul din spatele ei, apoi am fixat-o la loc și am împrăștiat praful calcaros peste porțiunile vizibile ale îmbinării.

Dar, înainte de a mă retrage, am scăpat lanterna, care s-a rostogolit ceva mai departe, în adâncimea întunecoasă și năpădită de pânze de păianjeni a ungherului din spatele centralei termice. M-am strâmbat și am întins mâna după ea, urmărindu-i lumina pâlpâitoare. I-am atins corpul cilindric. Am mai atins și altceva. Ceva scorburos, dar solid. O cutie.

Am tras-o mai aproape.

– Mai durează mult, Tyler ?

– Încă o secundă.

Am îndreptat lumina într-acolo. Era o cutie de pantofi. O cutie cu sigla New Balance, plină de praf și cu o altă indicație scrisă alături, cu litere groase, trasate cu cerneală neagră: AMINTIRI (ȘCOALĂ).

Era cutia care lipsea de pe etajera mamei din camera de deasupra, cutia pe care nu reușisem s-o găsesc după înmormântare.

– Ai probleme? a întrebat Jason.

– Nu!

Puteam face cercetări mai târziu. Am împins cutia înapoi, acolo unde o găsisem, și m-am târât afară din spațiul prăfos. M-am ridicat în picioare și mi-am scuturat mâinile.

– Cred c-am terminat.

– Ține minte în locul meu, a spus Jason. Dacă o să uit.

În noaptea aceea am urmărit cursa alegerilor folosind aparatura video de dimensiuni impresionate, dar depășită, a familiei Lawton. Carol nu-și mai găsea lentilele de contact și a stat aproape de ecran, cli-pind des. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult ignorând politica...

– A fost, întotdeauna, domeniul lui E.D.

...și am fost nevoiți să explicăm cine erau unele dintre personajele principale. Dar ea părea să aibă un simț al momentului prielnic și să se bucure de el.

Jason a făcut câteva glume moderate, iar Carol l-a îndatorat râzând și, când râdea, zăream pe chipul ei ceva din Diane.

Obosea totuși repede și se retrăsese deja în camera ei în momentul când rețelele de televiziune au început să treacă în revistă statele. Aici nu era nici o surpriză. În cele din urmă, Lomax a adunat toate voturile din nord-est și, în cea mai mare parte, pe cele din centru și vest. A avut mai puțin succes în sud, dar până și acolo voturile contra erau împărțite, aproape egal, între vechea aripă reacționară a democraților și creștinii conservatori.

Am început să strângem ceștile de cafea de pe masă în momentul când ultimul contracandidat și-a acceptat înfrângerea printr-un discurs de o polițe sinistră.

– Așadar, băieții buni câștigă, am spus.

Jase a zâmbit.

– Nu sunt sigur că vreunul dintre ei a candidat.

– Credeam că Lomax e bun pentru noi.

– Poate. Dar să nu faci greșeala de a crede că îi pasă de Periheliu sau de programul replicatorilor, cu excepția faptului că îl socotește un mod convenabil de a reduce bugetul industriei spațiale, făcând să pară un mare salt înainte. Banii federali pe care-i economisește vor fi basculați în bugetul militar. De asta E.D. nu a reușit să înfiripe un adevărat sentiment anti-Lomax în inimile vechilor lui amici din industria

aerospațială. N-o să lase niște companii ca Boeing sau Lockheed Martin să moară de foame. Nu le cere decât să se reutilizeze.

– În scopuri defensive, am adăugat.

Acalmia din conflictul global, care luase locul confuziei inițiale, de după Turbion, era de mult de domeniul trecutului. Poate că o reutilare a armatei nu era o idee chiar atât de rea.

– Dacă iei de bun ce spune Lomax.

– Tu nu-l crezi?

– Mă tem că nu-mi pot permite.

Pe fondul acestui comentariu succint m-am retras la culcare.

Dimineața i-am făcut prima injecție. Jason s-a întins pe o canapea din imensa cameră din față, uitându-se către fereastră. Purta blugi și o cămașă de bumbac și degaja un aer de neglijență aristocratică, părând bolnăvicios, dar în largul său. Dacă era speriat, nu se vedea. Și-a rulat mâneca, ridicând-o și expunându-și scobitura cotului.

Am luat o seringă din trusă, i-am atașat un ac steril și am umplut-o cu lichidul limpede aflat în unul dintre flacoanele pe care nu le duseserăm în ascunzătoare. Wun făcuse o repetiție împreună cu mine. Protocoalele Vârstei a Patra. Pe Marte ar fi fost o ceremonie plină de calm, într-un mediu liniștitor. Aici o făceam în lumina soarelui de noiembrie, ascultând tic-tac-ul unor ceasuri costisitoare.

Înainte de injecție, i-am tamponat pielea.

– Nu e necesar să te uiți, am spus.

– Dar vreau să mă uit, a ripostat. Arată-mi cum se face.

Întotdeauna îi plăcea să știe cum merg lucrurile.

Injecția n-a avut nici un efect imediat, dar a doua zi la amiază temperatura lui Jason crescuse cu un grad, devenind febră.

Privind lucrurile subiectiv, a spus, nu se simțea mai rău decât dacă ar fi avut o răceală ușoară și, pe la mijlocul după-amiezii, m-a implorat să-mi iau termometrul și tensiometrul și... ei bine, să le duc altundeva, asta era esența problemei.

Așa că mi-am ridicat gulerul, să mă apăr de ploaie (o burniță monotonă, extrem de persistentă, care începuse în timpul nopții și continuase, întinzându-se pe durata după-amiezii) și am traversat încă o dată pajiștea spre casa mamei, unde am recuperat cutia cu AMINTIRI (ȘCOALĂ) din subsol și am adus-o sus, în camera din față.

Printre draperii pătrundea lumina palidă a ploii. Am aprins o lampă.

Mama murise la cincizeci și șase de ani. Împărțisem aceeași casa vreme de optsprezece. Cu ceva mai mult de o treime a vieții ei. Din celelalte două văzusem numai ce se hotărâse să-mi arate. Din când în când, îmi vorbise despre Bingham, orașul ei natal.

Știam, de exemplu, că locuise împreună cu tatăl ei (un agent de vânzări) și cu mama vitregă (dădacă angajată cu ziua), într-o casă din capătul de sus al unei străzi în pantă abruptă, mărginită de copaci, că avusesse o prietenă din copilărie, pe nume Monica Lee, că existase un pod cu acoperiș, un râu numit Micul Wyeclyffe și o biserică presbiteriană, la care încetase să mai meargă când împlinise șaisprezece ani și în care nu mai pusese piciorul până la înmormântările părinților. Dar nu pomenise niciodată despre Berkeley, despre ceea ce sperase să realizeze în urma masteratului în managementul afacerilor și despre motivul pentru care se măritase cu tata.

O dată sau de două ori, dăduse jos cutiile să-mi arate conținutul, să-mi întipărească în minte faptul că trăise în anii de neconceput de dinaintea nașterii mele. Acelea erau dovezele, Exponatele A, B și C, cele trei cutii cu AMINTIRI și cu DIVERSE. Undeva, în interiorul lor, erau împăturite fragmente de istorie reală, autentică: primele pagini, de culoarea maronie a zahărului caramelizat, ale unor ziare care anunțau atacuri teroriste, campanii războinice, președinți aleși sau puși sub semnul acușării. Tot acolo erau și flecușetele pe care, în copilărie, îmi plăcea să le strâng în mână. O monedă de cinci cenți, care își pierduse luciul, din anul nașterii tatei (1951), patru cochilii de scoică, cafenii cu roz, de pe plaja din Cobscook Bay.

AMINTIRI (ȘCOALĂ) era cutia care îmi plăcea cel mai puțin. Conținea un nasture din campania electorală pentru alegeri parlamentare a unui candidat democrat evident lipsit de succes, care îmi fusese pe plac datorită culorilor lui strălucitoare, dar restul spațiului era ocupat de diploma ei, de câteva pagini rupte, desprinse din acel anuar al școlii editat în anul când o absolvise, și de un pachet de plicuri mici, dintre care nu-mi dorisem niciodată (și nici nu-mi fusese permis) să ating vreunul.

Acum am deschis unul și am citit o parte din conținut, suficientă să-mi dau seama că: a) era o scrisoare de dragoste; și b) scrisul nu aducea nicidecum cu caligrafia îngrijită a tatălui meu din misivele aflate în cutia AMINTIRI (MARCUS).

Deci, în facultate, mama avusese un iubit. Era o noutate care s-ar putea să-l fi derutat pe Marcus Dupree (se măritase cu el la o săptămână după absolvire), dar care ar fi fost greu să șocheze pe oricine altcineva. Fără nici o îndoială, nu era un motiv pentru a ascunde cutia în subsol, nu după ce fusese expusă la vedere ani în șir.

Oare mama o ascunsese? Nu știam cine ar fi putut intra în casă în intervalul dintre atacul ei cerebral și sosirea mea. Carol o găsisse zăcând pe canapea și probabil că unul dintre angajații Casei Mari făcuse curățenie după, trebuie să fi intrat și personalul de pe ambulanță, s-o pregătească pentru transport.

Dar nici unul dintre aceștia nu avea vreun motiv plauzibil care să-l îndemne să mute cutia AMINTIRI (ȘCOALĂ) la subsol și s-o strecoare în golul întunecat dintre centrala termică și zid.

Poate că n-avea nici o importanță. La urma urmelor, nu se petrecuse nici o crimă, era doar o mutare ciudată. Poate era un fenomen poltergeist local. După toate probabilitățile, n-aveam să aflăm niciodată și nu avea rost să insist. Mai curând sau mai târziu, tot ce se afla în cameră, toate obiectele din casă, inclusiv cutiile, aveau să fie evacuate, vândute sau aruncate. Eu amânasem să o fac, și Carol amânase, dar nu era decât o întârziere.

Însă, până atunci...

Până atunci, am pus AMINTIRI (ȘCOALĂ) pe raftul de sus al etajerei, între AMINTIRI (MARCUS) și DIVERSE. Și am lăsat încăperea cu desăvârșire pustie.

Una dintre problemele pe care le ridicasem în discuțiile purtate cu Wun Ngo Wen despre tratamentul lui Jason fusese interacțiunea medicament-medicament. Nu puteam să-i întrerup tratamentul convențional, fără a provoca o revenire dezastruoasă a bolii. Dar ideea de a-i combina medicamentele zilnice cu reparația biochimică generală propusă de marțian mă neliniștea în aceeași măsură.

Wun mi-a promis că nu avea să fie o problemă. Tratamentul de longevitate nu era un „medicament”,

în sensul convențional al cuvântului. Injectam în fluxul sanguin al lui Jason mai degrabă programul unui computer cu acționare biologică. Medicamentele convenționale interacționează, de obicei, cu proteinele și cu exteriorul celulelor. Poțiunea lui Wun interacționa cu ADN-ul însuși.

Însă, pentru a-și îndeplini sarcina, trebuia să pătrundă, totuși, într-o celulă și, pe drumul său într-acolo, trebuia să negocieze cu compoziția chimică a sângelui, cu sistemul imunitar – nu o făcea? Wun îmi răspunsese, emfatic, că nimic nu avea importanță. Cocteilul longevității era suficient de flexibil pentru a acționa în orice condiții fiziologice, cu excepția morții.

Dar gena responsabilă de SMA nu migrase pe Planeta Roșie și medicamentele pe care le lua Jase nu erau cunoscute acolo. Cu toate că Wun insistase, susținând că temerile mele erau nefondate, am observat că, atunci când o spunea, i se întâmpla rareori să zâmbescă. Așa că noi am diminuat riscurile. Micșorasem dozele de medicamente luate de Jason cu o săptămână înainte de a-i face prima injecție. Era doar o reducere, nu o întrerupere.

Strategia păruse să funcționeze. În momentul sosirii în Casa Mare, Jason nu prezenta decât simptome minore, în timp ce organismul său era purtătorul unei cantități mai mici de substanțe medicamentoase, așa că am început tratamentul cu optimism.

Trei zile mai târziu, a fost cuprins de o febră care creștea vertiginos și pe care n-am reușit s-o înfrâng. În ziua următoare, a fost semiconștient în cea mai mare parte a timpului. Peste încă o zi, pielea i s-a înroșit și i-au apărut primele bășici. În seara aceea a început să țipe.

Și a continuat, în ciuda morfinei pe care i-am administrat-o.

Nu era un țipăt pornit din gura larg deschisă, ci un geamăt, care se ridica, periodic, la un volum foarte înalt, un sunet care te-ai fi așteptat să vină de la un câine bolnav, nu de la o ființă umană. Era absolut involuntar. Când era lucid, nu scotea niciodată sunetul acela și nici nu-și amintea, cu toate că efortul îl lăsase cu laringele inflammat și dureros.

Carol a făcut o demonstrație de curaj, împăcându-se cu situația. În anumite părți ale casei, vaielele lui Jason erau aproape inaudibile, în dormitoarele din spate, în bucătărie, iar ea își petrecea majoritatea timpului acolo, citind sau ascultând un post de radio local. Dar tensiunea era evidentă și, nu după mult timp, a început să bea din nou.

Poate n-ar fi trebuit să spun „a început“. De fapt, nu se opriase niciodată. Nu făcuse altceva decât să se rezume la un minimum care îi permitea să se acționeze normal, oscilând între spaima că se poate de reale ale unei renunțări bruște și tentația unei beții depline. Sper că nu sună superficial. Carol mergea

pe o cale dificilă. Continuase s-o urmeze din dragoste pentru fiul ei, oricât de amorțită ar fi fost acea dragoste de-a lungul atât de multor ani. Sunetul durerii lui o făcuse să deraieze.

În a doua săptămână a tratamentului, Jase era conectat la o perfuzie intravenoasă și eu stăteam cu ochii pe tensiunea lui arterială în creștere. Avusese o zi relativ bună, în ciuda înfățișării oribile, cu pielea plină de cruste, acolo unde nu era jupuită, cu ochii aproape îngropați în carnea umflată din jur. Fusesse destul de vioi ca să întrebe dacă Wun Ngo Wen își făcuse prima apariție televizată. (Nu încă. Era programat pentru săptămâna următoare.) Dar, la căderea nopții, alunecase din nou în inconștiență, iar gemetele, absente pentru două zile, au reînceput, puternice și dureroase pentru orice auz.

Dureroase pentru Carol, care a apărut în ușa dormitorului, cu urme de lacrimi pe obraji și cu o expresie de furie nestăpânită, glacială.

– Tyler, mi-a spus, trebuie să-i pui capăt!

– Fac tot ce-mi stă în puteri. Nu reacționează la opiu. Ar fi mai bine să discutăm mâine dimineață.

– Nu-l *auzi*?

– Bineînțeles că-l aud.

– Și nu înseamnă nimic? Sunetul ăsta nu înseamnă *nimic* pentru tine? Doamne! a exclamat. I-ar fi fost mai bine în Mexic, cu un vraci. I-ar fi fost mai bine cu un tămăduitor care să se roage pentru

el. De fapt, ai idee ce îi injectezi? Șarlatanul dracului! Doamne!

Din nefericire, întrebările ei erau ecourile celor pe care începusem să mi le pun eu însumi. Nu, *nu știam* ce anume îi injectam, nu într-un mod riguros, științific. Mă încrezusem în promisiunile unui om de pe Marte, dar nu era o explicație pe care să i-o ofer lui Carol, în apărarea mea. Procesul în sine era mai dificil și evident mai chinuitor decât mă așteptasem. Poate că nu funcționa cum ar fi trebuit. Poate că nu funcționa deloc.

Jase a scos un urlet jalnic, încheiat cu un suspin. Carol și-a dus mâinile la urechi.

– Șarlatanul dracului, el *suferă!* *Uită-te la el!*

– Carol...

– Nu-mi spune tu mie Carol, măcelarule! Chem o ambulanță! Chem poliția!

Am traversat încăperea și am luat-o de umeri. Părea fragilă și periculos de energică sub palmele mele, un animal încolțit.

– Carol, ascultă-mă!

– De ce, de ce te-aș asculta *pe tine?*

– Pentru că fiul tău și-a pus viața în mâinile mele. Ascultă-mă! Ascultă-mă, Carol! O să am nevoie de cineva care să mă ajute. N-am mai dormit de câteva zile. O să am în curând nevoie de cineva care să stea cu el, de cineva cu pregătire medicală, care să poată lua decizii în cunoștință de cauză.

– Trebuia să fi adus o infirmieră.

Ar fi trebuit, dar nu fusese posibil și nu despre asta era vorba.

– N-am o infirmieră. Am nevoie de ajutorul tău.

A realizat ce-i spuseseam abia după câteva clipe. Pe urmă i s-a tăiat răsuflarea și a făcut un pas înapoi.

– De ajutorul meu !

– Încă mai ai o licență medicală. Așa am auzit.

– Dar n-am mai practicat medicina de... sunt câteva zeci de ani ? Zeci...

– Nu-ți cer să faci o operație pe cord deschis. Nu vreau decât să-i supraveghezi tensiunea și temperatura. Poți ?

Furia i s-a risipit. Era flatată. Era înspăimântată. A căzut pe gânduri. Mi-a aruncat o privire rece.

– De ce te-aș ajuta ? De ce m-aș face complice la asta, la *tortura* asta ?

Încă mă mai străduiam să compun un răspuns când am auzit o voce din spatele meu :

– Oh, te rog.

Vocea lui Jason. Una dintre caracteristicile tratamentului cu medicamentul marțian era luciditatea care revenea la întâmplare și dispărea după bunul ei plac. Se părea că tocmai revenise. M-am răsucit pe călcâie.

S-a strâmbat și a făcut o încercare, nu tocmai reușită, de a se ridica în capul oaselor. Dar avea ochii limpezi.

I s-a adresat mamei sale :

– Într-adevăr, a spus, nu crezi că gestul tău e oarecum necuviincios? Te rog să faci ce-ți cere Tyler. Știe ce face, așa cum știu și eu.

Carol s-a holbat la el.

– Dar eu nu. Eu n-am. Adică nu pot...

Pe urmă ne-a întors spatele și a ieșit din cameră clătinându-se și sprijinindu-se cu o mână de perete.

Am rămas treaz, alături de Jase. Dimineață, Carol a intrat în cameră, domolită și fără să fi băut și s-a oferit să mă ajute. Jason era liniștit și nu avea nevoie de îngrijiri speciale, dar am pus-o în temă și am plecat să-mi recuperez somnul.

Am dormit douăsprezece ore. Când m-am întors în dormitor, Carol era încă acolo, strângând mâna fiului ei inconștient și ștergându-i fruntea cu o tandrețe pe care nu i-o mai remarcasem niciodată până atunci.

În decursul tratamentului lui Jason, faza de restabilire a început peste o săptămână și jumătate. N-a fost o schimbare bruscă sau un moment magic. Dar perioadele lui de luciditate au început să se lungască și tensiunea i s-a stabilizat la o valoare apropiată de cea normală.

În noaptea discursului lui Wun de la Națiunile Unite, am descoperit un televizor portabil în camerele servitorilor și l-am adus în dormitorul lui Jason. Carol ni s-a alăturat înainte de începerea transmisiei.

Am îndoieli că ea credea în Wun Ngo Wen.

Prezența lui pe Pământ fusese anunțată oficial în miercuria care trecuse. Chipul lui era acum deja de câteva zile pe primele pagini ale ziarelor, plus imagini video în care era surprins străbătând cu pași mari peluza din fața Casei Albe, sub brațul părintesc al președintelui. Casa Albă dăduse limpede de înțeles că Wun se afla acolo să dea o mână de ajutor, dar că nu avea nici o soluție de moment pentru problema Turbionului și nici prea multe cunoștințe inedite despre ipotetici. Reacția publicului fusese prudentă.

În seara aceea, s-a urcat pe estrada din sala Consiliului de Securitate și s-a apropiat de pupitrul vorbitorului, care fusese modificat, ținându-se cont de înălțimea lui.

- Nu-i decât o creatură mărunțică, a spus Carol.
- Arată-i puțin respect, l-am auzit pe Jason. Reprezintă singura civilizație neîntreruptă care a durat mai mult decât oricare alta de aici, de pe Pământ..
- Arată mai degrabă ca și cum ar reprezenta Ghilda Acadelelor, a comentat Carol.

Demnitatea lui Wun era restabilită în prim-planuri. Camerelor de luat vederi le plăceau ochii lui și zâmbetul greu de descris. Iar când a vorbit în microfon a fost cu glas scăzut, ceea ce a coborât vocea lui frapant de înaltă la un ton mult mai terestru.

Wun știa sau i se explicase cât de ieșit din comun i se părea un asemenea eveniment unui pământean obișnuit. („Trăim cu adevărat într-o lume a miracolelor, spusese secretarul general în introducere.“) Așa că Wun ne-a mulțumit tuturor pentru ospitalitate, cu cel mai reușit accent, și a vorbit cu nostalgie despre căminul lui și despre motivul pentru care îl părăsise, venind aici. A descris Marte ca pe un loc străin, dar profund uman, genul de loc pe care e posibil să-l vizitezi cu plăcere, unde oamenii erau prietenoși și decorul interesant, cu toate că iernile, a recunoscut, erau adesea aspre.

(„Parcă ar vorbi despre Canada“, a spus Carol.)

Apoi miezul problemei. Toată lumea voia să afle noutăți despre ipotetici. Din păcate, Wun nu știa despre ei cu mult mai multe decât noi, ipoteticii încapsulaseră Marte în timp ce el era în drum spre Pământ, iar marțienii fuseseră tot atât de neajutorați ca și noi în această privință.

Nu putea ghici motivele ipoteticilor. Problema fusese dezbătută vreme de secole, dar nici măcar cei mai mari gânditori marțieni nu îi găsiseră vreodată o rezolvare. Era interesant, a spus Wun, că atât Pământul, cât și Marte fuseseră încapsulate când se aflau în pragul unor catastrofe globale:

– Populația noastră, ca și a dumneavoastră, se apropie de limita sustenabilității. Pe pământ, atât industria, cât și agricultura se bazează pe petrol, iar

rezervele existente se epuizează cu repeziciune. Pe Marte, petrolul este inexistent, dar noi depindem de un alt produs insuficient, nitrogenul în stare pură: acesta pune în mișcare ciclul agriculturii noastre și impune o limită strictă a numărului de vieți umane pe care le poate susține planeta. Ne-am descurcat ceva mai bine decât o face Pământul, dar numai fiindcă am fost nevoiți să recunoaștem existența acestei problemele chiar de la începuturile civilizației noastre. Ambele planete s-au confruntat și se confruntă cu posibilitatea unui colaps al economiei și al agriculturii și a unei extincții catastrofale a omenirii. Ambele planete au fost încapsulate înainte de a atinge punctul final.

Poate ipoteticii înțeleg acest adevăr legat de existența noastră și poate asta le-a influențat acțiunea. Dar nu știm cu certitudine. Nici nu știm ce anume așteaptă din partea noastră, dacă așteaptă într-adevăr ceva, nu știm când și nici măcar dacă se va încheia Turbionul. Nu *putem* ști înainte de a aduna mai multe informații directe despre ipotetici.

Din fericire, există o metodă de a obține aceste informații. Am venit aici cu o propunere, pe care am discutat-o atât cu președintele Garland și cu președintele nou ales, Lomax, cât și cu alți șefi de state, a spus Wun, cu aparatul de filmat apropiindu-se de el, și a continuat schițând elementele principale ale proiectului legat de replicatori. Cu puțin noroc,

aceasta ne va spune dacă ipoteticii au capturat și alte lumi, cum au reacționat acestea și care ar putea fi, în final, soarta Pământului.

Dar, când a început să vorbească despre Norul Oort și despre tehnologia autocatalitică de feedback, am văzut ochii lui Carol devenind sticloși.

– Așa ceva nu se poate întâmpla, a spus, după ce Wun s-a îndepărtat de pupitru, în aplauzele năucitoare ale asistenței, și specialiștii în rețele au început să-i rumege și să-i regurgiteze discursul.

Părea sincer îngrozită.

– Jason, e ceva adevărat ?

– Cea mai mare parte, a răspuns el, calm. Nu mă pot pronunța în privința vremii de pe Marte.

– Ne aflăm într-adevăr în pragul dezastrului ?

– Suntem în pragul dezastrului de când au dispărut stelele.

– Vorbesc despre petrol și tot restul. Dacă n-ar fi apărut Turbionul, am fi murit cu toții de foame ?

– Oamenii *mor* de foame. Mor de foame pentru că nu putem asigura stilul prosper de viață din America de Nord pentru șapte miliarde de oameni fără să extragem rezervele minerale ale planetei. E greu să contrazici cifrele. Da, e adevărat. Dacă nu ne ucide Turbionul, vom asista, mai devreme sau mai târziu, la moartea treptată a întregii omeniri.

– Și are ceva de-a face cu Turbionul ?

– Poate, dar nici eu, nici marțianul de la televizor nu suntem siguri.

– Îți bați joc de mine?

– Nu.

– Ba da. Dar e în ordine. Știu că sunt ignorantă. Au trecut ani de zile de când n-am mai citit un ziar. În primul rând, fiindcă exista întotdeauna riscul de a da peste fotografia tatălui tău. Singura emisiune televizată la care mă uit e serialul difuzat după-amiaza. Iar acolo nu sunt marțieni. Cred că eu sunt Rip van Winkle. Am dormit prea mult. În povestea asta, ce nu-i înspăimântător e...

A arătat către televizor.

– E ridicol.

– Toți suntem Rip van Winkle, a spus Jason, cu blândețe. Toți așteptăm să ne trezim.

În tandem cu însănătoșirea lui Jason, Carol a devenit tot mai binedispusă și a început să dea dovadă de un viu interes față de evoluția bolii lui. I-am vorbit despre scleroza lui multiplă atipică, o boală încă neînregistrată oficial în momentul când absolvise ea facultatea, ca o modalitate de a para întrebările despre tratament, un târg neexprimat prin cuvinte, pe care ea a părut să-l înțeleagă și să-l accepte. Important era faptul că pielea distrusă a lui Jason începea să se vindece, iar probele de sânge pe care le-am trimis, pentru analize, la un laborator din D.C., au arătat o

reducere accentuată a proteinelor vinovate de inflamairea neurală.

Totuși, Carol încă mai ezita să vorbească despre Turbion și părea nefericită când eu și Jase îl aduceam în discuție în prezența ei. M-am gândit din nou la poezia lui Houseman, pe care o învățasem de la Diane cu atâția ani în urmă: *Iar bietul copilaș habar nu are / C-a fost mâncat de ursul ăsta mare.*

Carol fusese hăituită de mai mulți urși, unii mari ca Turbionul, alții mici ca o moleculă de etanol. Cred că ea l-ar fi invidiat pe sărmanul copilaș.

Diane a sunat (pe telefonul meu personal, nu pe cel din locuința lui Carol), la câteva nopți după apariția lui Wun la Națiunile Unite. Mă retrăsesem în camera mea, iar Carol preluase supravegherea pe timp de noapte. Cât ținuse luna noiembrie, ploaia venise și plecase în repetate rânduri, iar acum curgea iarăși, transformând fereastra dormitorului într-o oglindă fluidă de lumină galbenă.

– Ești în Casa Mare, a spus Diane.

– Ai vorbit cu Carol?

– O sun o dată pe lună. Sunt o fiică devotată. Uneori e destul de trează ca să putem sta de vorbă. Ce nu e în regulă cu Jason?

– E o poveste lungă. Acum se simte din ce în ce mai bine. N-ai nici un motiv de îngrijorare.

– Nu pot să sufăr când mi se spune asta.

– Știu. Însă e adevărat. A existat o problemă, dar am rezolvat-o.

– E tot ce poți să-mi spui.

– Pe moment. Cum merg lucrurile cu tine și Simon?

În ultima noastră discuție, pomenise despre niște probleme cu legea.

– Nu prea bine, a răspuns. Ne mutăm.

– Unde?

– Plecăm din Phoenix, oricum. Plecăm din oraș. Biserica Templul Iordanului a fost închisă temporar, mă gândeam că poate ai auzit.

– Nu, am spus.

De ce era să aud despre problemele financiare ale unei mici biserici din sud-vest, dedicată suferinței? Am continuat discuția vorbind despre alte subiecte, iar Diane a promis să mă anunțe imediat ce ea și Simon aveau o nouă adresă.

Sigur, de ce nu, ce naiba.

Dar am aflat vești despre Templul Iordanului în noaptea următoare.

Carol a insistat să ne uităm la știrile târzii, ceea ce nu-i stătea în fire. Jason era obosit, dar cu atenția trează și plin de bunăvoință, așa că am urmărit cu toții cele patruzeci de minute de zăngănit de arme și de procese judiciare ale personalităților. Câte ceva era interesant: o informare despre Wun Ngo Wen, care se afla în Belgia, întâlnindu-se cu diverse oficialități

din UE, și vești bune din Uzbekistan, unde o bază înaintată a infanteriei marine fusese în sfârșit închisă. Apoi un reportaj despre SCCV și industria laptelui din Israel. Am văzut imagini dramatice ale vitelor sacrificate, aruncate cu buldozerul în gropi comune și acoperite cu var. Cu cinci ani în urmă, industria cărnii din Japonia fusese devastată în mod similar. Bovinele sau copitatele bolnave de SCCV fuseseră izolate și ucise într-o duzină de țări, din Brazilia până în Etiopia. Maladia umană echivalentă era tratabilă cu ajutorul antibioticelor moderne, dar rămânea o problemă mocnindă în țările din lumea a treia.

Însă deținătorii fermelor de lapte din Israel respectau cu strictețe procedurile de evitare a septicemiei și de efectuare a analizelor, așa că nimeni nu se așteptase la o izbucnire a epidemiei. Mai rău decât atât, primul caz, prima infecție, condusesse investigațiile către un transport ilegal de ovule fertilizate provenind din Statele Unite.

Urmărirea provenienței transportului ghidase apoi ancheta către o organizație de caritate a celor care urmau calea suferinței, numită Cuvânt către Lume, cu sediul într-un parc industrial din Ohio, situat în afara orașului Cincinnati. De ce trimiteau ovule de vite în Israel, prin contrabandă? S-a dovedit că nu din vreun motiv caritabil. Investigatorii au luat urma sponsorilor organizației, trecând printr-o duzină

de companii obscure de portofoliu și ajungând la un consorțiu de biserici tribulaționiste și dispensaționaliste și la grupări politice extremiste, atât de mare amploare, cât și de dimensiuni reduse. Aspectul biblic pe care îl aveau în comun era extras din Numerii (capitolul 19) și pomenit în Matei și Timotei, anume faptul că nașterea unei juninci în întregime roșcate, în Israel, avea să fie semnalul celei de A Doua Veniri a lui Hristos și a instaurării Împărăției Lui pe Pământ.

Ideea nu era nouă. Alianța iudeilor extremiști era de părere că sacrificarea unui vițel roșu pe Muntele Templului avea să marcheze venirea lui Mesia. În anii precedenți, avuseseră loc mai multe atacuri tip „vițel roșu” ale Cupolei Stâncii, iar unul dintre acestea afectase moscheea Al-Aqsa și fusese cât pe ce stârnească un război în zonă. Guvernul israelian făcuse tot ce îi stătea în putință pentru a desființa mișcarea, dar nu reușise decât să o împingă în ilegalitate.

Conform informațiilor televizate, Cuvânt către Lume era sponsorizată de mai multe ferme de lapte americane din centrul și din sud-estul țării, toate fiind devotate, pe ascuns, acțiunii de a grăbi Armagedonul. Încercaseră să obțină vițelul în întregime roșu, probabil superior numeroaselor alte juninci dezamăgitoare care fuseseră prezentate drept candidați în ultimii patruzeci de ani.

Fermele respective evitaseră, în mod sistematic, inspecțiile federale și procedurile de alimentație,

mergând până la a ascunde o epidemie de SCCV bovin care traversase granița, venind dinspre Nogales. Ovulele infectate alcătuiseră un stoc de reproducere cu o abundență de gene care favorizau culoarea roșcată a pielii, dar, odată veniți pe lume (la o fermă afiliată la Cuvânt către Lume din Negev) cei mai mulți dintre viței muriseră din cauza unor tulburări respiratorii, la o vârstă fragedă. Leșurile fuseseră arse în grabă și fără zarvă, dar era deja prea târziu. Infecția se răspândise, afectând șeptelul matur și câțiva muncitori de la fermă.

Evenimentul era stânjenitor pentru administrația Statelor Unite. Administrația pentru Alimente și Medicamente anunțase deja o schimbare a politicii sale, iar Departamentul de Securitate Internă blocase conturile bancare ale organizației Cuvânt către Lume și emisese mandate de percheziție pentru colecții lor de fonduri. La știri apăreau imagini ale agenților federali scoțând cutii cu documente din clădiri anonime și punând lacăte pe ușile unor biserici obscure.

Crainicul de la știri a dat câteva exemple, menționându-le numele.

Unul dintre acestea era Templul Iordanului.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

Înainte de a intra în Padang, ne-am mutat din ambulanță într-o mașină particulară, cu un șofer minang, care ne-a lăsat, pe mine, pe Ibu Ina și pe En, în fața complexului unei societăți de transport de pe șoseaua de coastă. Cinci depozite imense, cu acoperișuri de tablă, stăteau pe un platou acoperit cu prundiș negru, printre mormane conice de ciment, adăpostite sub prelate, iar undeva, în lateral, încremenise un vagon cisternă ruginit. Biroul principal se afla într-o clădire scundă de lemn, sub o firmă pe care scria, în engleză, TRANSPORTURI BAYUR.

Era una dintre firmele lui Jala, fostul soț al Inei, iar el ne aștepta în biroul de recepție. Era un bărbat voinic, cu obraji ca niște mere, îmbrăcat într-un costum având croiala agreată de oamenii de afaceri și o culoare galben canar – părea o cană Toby echipată pentru tropice. El și Ina s-au îmbrățișat în stilul

unor oameni împăcați cu propriul divorț, apoi mi-a strâns mâna și s-a aplecat s-o strângă pe a lui En. Jala m-a prezentat funcționarei de la recepție drept „un importator de petrol din Suffolk“, pentru cazul în care ar fi fost interogată de noii Reformatori. Apoi ne-a condus la BMW-ul său cu alimentare electrică, vechi de șapte ani, și am pornit-o spre sud, către Teluk Bayur, cu Jala și Ina pe bancheta din față, în timp ce eu stăteam în spate, alături de En.

Teluk Bayur, cel mai mare port de apă adâncă din sudul orașului Padang, era locul de unde își scoatea Jala banii. Cu treizeci de ani în urmă, a spus, nu era nimic altceva decât un bazin obișnuit din Sumatra, plin de nisip, de mâl și de apatie, care oferea servicii portuare modeste și făcea un comerț lipsit de imaginație cu cărbune, ulei brut de palmier și îngrășăminte. În ziua de astăzi, mulțumită boomului economic din timpul restaurației *nagari* și exploziei demografice din epoca Arcadei, Teluk Bayur era un bazin portuar pe deplin valorificat, cu cheiuri și dane de acostare de prima mână, cu un complex imens de depozite și cu atât de multe facilități moderne, încât până și Jala își pierduse până la urmă interesul față de clasificarea, după tonaj, a tuturor remorcherelor, hangarelor, macaralelor și stivuitoarelor.

– Jala e mândru de Teluk Bayur, a spus Ina. Locul unde e greu să mai găsești vreo înaltă oficialitate pe care să n-o fi mituit.

– N-am trecut mai sus de Ministerul Afacerilor Externe, a corectat-o Jala.

– Ești prea modest.

– E ceva rău în a face bani? Am prea mult succes? E o crimă să mă ocup de treburile mele?

– Sunt întrebări retorice, i-a replicat Ina, lăsându-și capul pe o parte.

Am întrebat dacă mergeam direct pe o navă din Teluk Bayur.

– Nu direct. Vă duc într-un loc sigur de pe docuri. Nu e chiar atât de ușor, nu vă urcați, pur și simplu, pe un vas și vă faceți comozi.

– Nu există nici un vas?

– Sigur că există. *Capetown Maru*, un cargobot mic, frumos. Acum e încărcat cu cafea și mirodenii. Când cala e plină, taxele plătite și autorizațiile semnate, urmează să urce la bord încărcătura umană. În mod discret, sper.

– Dar Diane? E la Teluk Bayur?

– Va fi în curând, a spus Ina, privindu-l pe Jala cu subînțeleș.

– Da, curând, a spus el.

Poate că Teluk Bayur o fi fost cândva un port comercial cufundat în apatie, dar acum devenise, ca orice alt port modern, un oraș în sine, un oraș construit nu atât pentru oameni, cât pentru mărfuri. Portul propriu-zis era închis, izolat de un zid, dar în exterior

luaseră amploare afaceri auxiliare, ca depozitele din jurul unei baze militare: facilități de încărcare și expediere de calitate inferioară, grupuri de trailere reconșionate, cu optsprezece roți, cisterne de combustibil prost etanșate. Am trecut ca vântul pe lângă ele. Jala voia să ne vadă instalați înainte de asfințit.

Golful Bayur în sine era o potcoavă de apă sărată, unsuroasă. Danele și digurile îl străpungeau ca niște limbi de beton. În preajma țărmului domnea acel haos ordonat specific comerțului pe scară largă, o primă și o a doua linie de magazine și de terenuri de depozitare, macarale asemeni unor călugărițe gigantice, hrănindu-se din calele navelor priponite la mal. Ne-am oprit în dreptul unui post de pază de pe linia unui gard de oțel și Jala i-a întins ceva paznicului prin fereastra mașinii, un permis, o mită, poate și una, și alta. Omul a dat din cap, iar Jala și-a fluturat prietenește mâna și am pătruns, trecând pe lângă un șir de cisterne cu ulei brut de palmier și combustibil, cu o viteză ce părea nesăbuită.

– Am aranjat să rămâneți aici peste noapte. Am un birou într-unul dintre depozitele de pe docul E. Acolo nu e nimic altceva decât beton, n-o să vă deranjeze nimeni. Dimineată o aduc pe Diane Lawton.

– Când plecăm?

– Răbdare. Nu sunteți singurii care vor să facă *rantau*, doar cei care atrag mai mult atenția. S-ar putea să apară complicații.

– Cum ar fi ?

– Evident, noii reformatori. Poliția organizează uneori câte o razie pe docuri, căutând rezidenți ilegali și doritori să treacă dincolo de Arcadă. De obicei, găsesc câțiva. Sau chiar mai mulți, în funcție de persoanele pe care le plătesc. Pe moment, Jakarta face presiuni, așa că, cine știe ? Se mai vorbește și despre o acțiune a muncitorilor. Sindicatul docherilor e extrem de combativ. Cu puțin noroc, o să plecăm înainte de a se declanșa vreun conflict. Mă tem că va trebui să dormi o noapte pe podea, în întuneric, iar pe Ina și pe En o să-i duc să stea, de acum înainte, cu ceilalți săteni.

– Nu, a spus Ina, cu hotărâre, eu rămân cu Tyler.

Jala s-a întrerupt. Pe urmă s-a uitat la ea și a zis ceva în dialectul minang.

– Nu e amuzant, a ripostat ea. Și nu e adevărat.

– Atunci ce e ? N-ai încredere în mine, crezi că nu pot să-l adăpostesc în siguranță ?

– Ce-am câștigat când am avut încredere în tine ?

Jala a rânjit. Avea dinții cafenii, de la tutun.

– Senzații tari.

– Da, chiar așa.

Așa că eu și Abu Ina am rămas în capătul nordic al complexului de depozite de dincolo de docuri, într-o încăpere dreptunghiulară, sinistră, care, după spusele ei, fusese biroul unui supraveghetor, înainte

de închiderea temporară a clădirii în vederea reparării acoperișului găurit.

Unul dintre pereți era din geam armat. M-am uitat în jos, în spațiul cavernos al unei magazii, difuz din cauza prafului de beton. Stâlpii de susținere de oțel se înălțau din podeaua ca un lac noroios, părând niște coaste ruginite.

Singura lumină venea de la lămpile de siguranță, fixate de-a lungul pereților, la intervale foarte mari. Insectele zburătoare se strecuraseră prin interstițiile clădirii și pluteau ca niște nori în jurul becurilor protejate de colivii sau mureau, formând movilițe sub ele. Ina a reușit să aprindă o lampă de birou. Într-un colț, fuseseră stivuite cutii goale de carton, iar eu le-am depliat pe cele mai uscate și le-am așezat unele peste altele, sub forma a două saltele rudimentare. Fără pături. Dar era o noapte toridă. Se apropia sezonul musonic.

– Crezi c-o să poți dormi? m-a întrebat Ina.

– Nu e ca la Hilton, dar e cel mai bun lucru pe care-l pot face.

– Oh, nu de asta. Vorbeam despre zgomot. Poți să dormi în zgomot?

Teluk Bayur nu-și înceta activitatea pe timpul nopții. Descărcarea și încărcarea mărfurilor continua douăzeci și patru de ore pe zi. Nu vedeam nimic, dar auzeam totul, răsunetul motoarelor grele și al metalului lovit și tunetul periodic al containerelor de mai multe tone.

– Am dormit în locuri și mai zgomotoase.

– Nu prea cred, a spus Ina, dar e frumos din partea ta să spui.

Nici unul dintre noi n-a dormit ore întregi. În schimb, ne-am așezat aproape de strălucirea lămpii de birou și am stat, când și când, de vorbă. Ina m-a întrebat despre Jason.

O lăsasem să citească o parte dintre pasajele lungi scrise de mine în timpul bolii. Se pare că trecerea lui Jason la Vârsta a Patra fusese mai ușoară decât a mea, a comentat ea. Nu, am spus. Pur și simplu, neglijasem să includ amănuntele referitoare la ploscă.

– Dar memoria lui? N-a suferit nici o pierdere? Nu și-a făcut griji?

– Nu mi-a dezvăluit prea multe. Sunt sigur că era îngrijorat.

De fapt, se zbătuse să iasă dintr-un acces de febră ca să-mi ceară să-i consemnez viața pentru el:

– *Scrive totul pentru mine, Ty. Scrive totul, pentru cazul c-o să uit.*

– Dar n-a fost afectat de grafomanie.

– Nu. Grafomania apare atunci când creierul începe să-și refacă propriile capacități verbale. Nu e decât un simptom probabil. Sunetele pe care le scotea erau, probabil, forma lui specifică de manifestare.

– Ai aflat asta de la Wun Ngo Wen?

– Da, sau din arhivele lui medicale, pe care le studiasem mai târziu.

Ina continua să fi fascinată de marțian.

– Avertismentul acela de la Națiunile Unite, despre suprapopulare și epuizarea resurselor, e un subiect despre care ți-a pomenit vreodată? Adică, în perioada de dinainte de...

– Înțeleg. Da, a făcut-o, dar foarte puțin.

– Ce ți-a spus?

Era în timpul uneia dintre discuțiile noastre despre scopul final al ipoteticilor. Wun îmi desenase o diagramă, pe care am reprodus-o pentru Ina trăsând-o în praful de pe parchet: o linie orizontală și una verticală, definind un grafic. Verticala reprezenta populația, orizontala era timpul. Curba graficului era o linie în zigzag, care îi traversa spațiul mai mult sau mai puțin pe orizontală.

– Evoluția populației în timp. Înțeleg atâta lucru, dar ce măsurăm de fapt?

– Orice populație animală dintr-un ecosistem relativ stabil. Ar putea fi vulpile din Alaska sau maimuțele urlătoare din Belize. Populația fluctuează în funcție de factorii externi, cum ar fi o iarnă friguroasă sau creșterea numărului de prădători, dar e stabilă, cel puțin pe termen scurt.

Însă, întrebase Wun, ce se întâmplă dacă studiem, pe termen lung, evoluția unei specii inteligente, care folosește unelte? Am desenat același grafic, numai că, de data asta, curba urca în mod constant, apropiindu-se de verticală.

– Se întâmplă ca populația, să-i spunem, pur și simplu, oameni, învață să-și folosească abilitățile în comun. Nu învață doar cum să sfărâme o bucată de cremene, ci și cum să-i deprindă pe alții să o facă și cum să-și împartă munca, din punct de vedere economic. Colaborarea le aduce mai multă mâncare. Populația crește. Mai mulți oameni colaborează în mod mai eficient și apar deprinderi noi. Agricultură. Creșterea animalelor. Cititul și scrisul, ceea ce înseamnă răspândirea mai eficientă printre contemporani a abilităților deprinse, precum și păstrarea celor moștenite de la generații dispărute demult.

– Așadar, curba devine din ce în ce mai abruptă, până ne înăbușim pe noi înșine.

– A, ba nu. Există alte forțe care acționează pentru a aduce curba la forma corectă. Creșterea prosperității și a progresul tehnologic acționează, de fapt, în favoarea noastră. Bine hrăniți, oamenii care trăiesc în siguranță tind să-și limiteze propria reproducere. Tehnologia și o cultură îngăduitoare le oferă mijloacele. În cele din urmă, curba are tendința să redevină orizontală, sau cel puțin așa spunea Wun.

Abu Ina părea derutată.

– Atunci *nu există* nici o problemă? Nici foamete, nici suprapopulare?

– Din nefericire, graficul populației de pe Pământ e încă departe de a fi o linie orizontală. Iar acum suntem gata să depășim condițiile limitative.

– Condiții limitative?

Încă o diagramă. Un grafic de forma unui S cursiv, cu partea de sus plată. Deasupra acestuia am trasat două linii paralele, orizontale. Prima, notată cu A, la o oarecare distanță deasupra graficului, iar cea de-a doua, notată cu B, intersecta partea superioară a curbei.

– Ce reprezintă liniile? m-a întrebat Ina.

– Sustenabilitatea planetară. Suma terenurilor arabile disponibile pentru agricultură, a combustibililor și a materiilor prime care ne susțin tehnologiile, aerul respirabil și apa. Diagrama arată diferența dintre o specie inteligentă, de succes, și o alta, sortită eșecului. O specie al cărei grafic își are punctul de maxim sub limită deține potențialul necesar pentru o supraviețuire pe termen lung. O specie de succes poate continua să facă toate acele lucruri la care visau cândva futuriștii – să se extindă în sistemul solar sau chiar în galaxie, să manipuleze timpul și spațiul.

– Grandios, a spus Ina.

– Nu te lăsa încântată. Alternativa e mai rea. O specie care trece dincolo de limitele sustenabilității înainte de a-și stabiliza populația este, probabil, condamnată. Foamete masivă, eșecul tehnologiei și o planetă atât de secătuită de prima explozie a civilizației încât nu mai are mijloacele necesare reconstruirii.

– Înțeleg. S-a înfiorat. Și noi ce reprezentăm? Cazul A sau cazul B? Wun ți-a spus?

– Tot ce-a putut să spună, fără nici un dubiu, a fost că ambele planete, Pământul și Marte, erau pe punctul de a depăși limitele. Și că ipoteticii au intervenit înainte de a se întâmpla.

– Dar *de ce* au intervenit? Ce așteaptă de la noi?

Era o întrebare pentru care poporul lui Wun nu avea un răspuns. Așa cum nu aveam nici noi.

Nu, nu era într-un totu adevărat. Jason Lawton găsisese un soi de răspuns.

Dar încă nu eram pregătit să-l aduc în discuție.

Ina a căscat, iar eu am șters desenele de pe po-deaua prăfuită. A stins lampa. Becurile de siguranță răsfirate pe pereți radiau o strălucire obosită. Din afara depozitului se auzea, cam la fiecare cinci secunde, un sunet asemănător cu al unor lovituri surde, date într-un clopot imens.

– Tic tac, a spus Ina, instalându-se pe salteaua ei de carton mucegăit. Îți aduci aminte de ceasurile care ticăiau, Tyler? Da? De ceasurile de modă veche?

– Mama ținea unul în bucătărie.

– Există atât de multe feluri de timp. Timpul cu care ne măsurăm viețile. Luni și ani. Sau timpul cel mare, timpul care înalță munții și dă naștere stelelor. Sau toate lucrurile petrecute între o bătaie a inimii și cea care îi urmează. E greu să trăiești în toate aceste tipuri de timp. Și e ușor *să uiți* că trăiești în toate.

Sunetul de metronom a continuat.

– Ai vorbit ca un cvadru, am spus.

În lumina aceea palidă, abia am reușit să-i deslușesc zâmbetul slab.

– Cred că timpul unei singure vieți îmi e suficient.

A doua zi ne-am trezit în sunetul unei uși acordeon rulate până ce a atins limitatorii, o explozie de lumină și vocea lui Jala strigându-ne.

Am coborât scările în grabă. Jala străbătuse deja jumătate din încăpere, iar Diane venea în urma lui, mergând încet.

M-am apropiat și i-am rostit numele.

A încercat să zâmbească, dar își ținea dinții încheștați și era neobișnuit de palidă. În momentul acela văzusem deja că își apăsa deasupra șoldului o bucată de material vătuit și că atât cârpa aceea, cât și bluza ei de bumbac erau de un roșu aprins, de la sângele care le îmbibase.

EUFORIA DISPERĂRII

La opt luni după ce Wun Ngo Wen se adresase Adunării Generale a Națiunilor Unite, cuvele de cultură în mediu hiperînghețat de la Periheliu au început să livreze încărcăturile de replicatori marțieni, în timp ce, la Canaveral și Vandenberg, flotele de rachete Delta 7 erau pregătite să le plaseze pe orbită. Cam pe atunci, Wun s-a simțit îndemnat să vadă Marele Canion. Interesul îi fusese stârnit de un exemplar de anul trecut al revistei *Arizona Highways*, uitat din întâmplare în apartamentul său de un șoarece de bibliotecă din grupul biologilor.

Mi l-a arătat două zile mai târziu.

– Uită-te la asta, mi-a spus, aproape tremurând de nerăbdare, plîind paginile unui fotoreportaj despre refacerea potecii Bright Angel. Fluviul Colorado croind lacuri cu unde verzi în gresia din precambrian. Un turist din Dubai călare pe un catâr.

– Ai auzit de asta, Tyler?

– Dacă am auzit de Marele Canion? Da. Cred că au auzit mai toți oamenii.

– E uluitor. Foarte frumos.

– Spectaculos. Așa se spune. Dar planeta Marte nu e vestită pentru canioanele sale?

A zâmbit.

– Vorbești despre Pământurile Prăvălite. Oamenii voștri le-au numit Valles Marineris când le-au descoperit de pe orbită, acum șaiszeci de ani – sau cu o sută de mii de ani în urmă. O parte a lor seamănă foarte mult cu aceste fotografii din Arizona. Dar n-am fost niciodată acolo. Și nu cred *c-o să ajung* vreodată. M-am gândit că mi-ar plăcea să văd în schimb Marele Canion.

– Atunci, du-te să-l vezi. E o țară liberă.

Expresia l-a făcut pe Wun să clipească, poate era prima oară când o auzea, și a dat din cap.

– Foarte bine, o să mă duc. Să vorbesc cu Jason despre mijlocul de transport. Ai vrea să vii?

– Unde, în Arizona?

– Da! Tyler! În Arizona, la Marele Canion! Poate că era un cvadru, dar în clipa aceea părea un puști de zece ani. Vrei să vii cu mine?

– Va trebui să mă gândesc.

Încă mă mai gândeam, când am primit un telefon de la E.D. Lawton.

După alegerea lui Preston Lomax, E.D. Lawton devenise invizibil din punct de vedere politic. Relațiile lui din lumea industriei mai existau încă, ar fi putut da o petrecere la care să se aștepte să vină oameni puternici, dar nu avea să mai exercite niciodată acea influență la nivel guvernamental de care se bucurase în timpul administrației Garland. De fapt, se zvoinea că intrase într-un declin psihologic, că se ascundea în reședința lui din Georgetown, de unde le dădea telefoane inoportune foștilor săi aliați politici. Poate că o fi fost așa, dar în ultima vreme nici Jason, nici Diane nu mai primiseră vreo veste de la el, iar eu am fost uluit când am ridicat receptorul telefonului de acasă și i-am auzit vocea.

– Aș vrea să stăm de vorbă, mi-a spus.

Suna interesant, venind din partea unui om care plănuise și finanțase acțiunea de spionaj sexual a lui Molly Seagram. Primul meu impuls, și probabil cel mai inspirat, a fost să-i închid telefonul. Dar un asemenea gest părea insuficient.

– Despre Jason, a adăugat.

– Atunci vorbește cu Jason.

– Nu pot, Tyler. N-o să m-asculte.

– Și te surprinde?

A oftat.

– OK, înțeleg, ești de partea lui. Dar nu încerc să-i fac vreun rău. Vreau să-l ajut. De fapt, e o urgență. Spre binele lui.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Iar eu nu pot să-ți explic la telefon. Acum sunt în Florida, la o distanță de douăzeci de minute pe autostradă. Vino la hotel, fac cinste cu ceva de băut și pe urmă poți să-mi spui în față să mă car dracului. Te rog, Tyler. La ora opt, la hotelul Hilton de pe 95, în barul din hol. Poate-o să salvezi viața cuiva.

A închis înainte de-a apuca să-i răspund.

I-am telefonat lui Jason și i-am povestit ce se întâmplase.

– Uau, a făcut, apoi a adăugat: Dacă zvonurile sunt adevărate, atunci acum e mult mai neplăcut să-ți petreci timpul cu el decât era odată. Ai grijă.

– N-am de gând să mă duc la-ntâlnire.

– Bineînțeles că nu ești obligat. Dar... poate ar trebui.

– Nu, mulțumesc, sunt sătul de strategiile dubioase al lui E.D.

– Numai că poate ar fi mai bine să știm ce-are de gând.

– Adică *vrei* să mă-ntâlnesc cu el?

– Numai dacă nu te stânjenește.

– Să mă *stânjenească*?

– Tu hotărăști, evident.

Așa că m-am urcat în mașină și m-am îndreptat, supus, către autostradă, repetând în gând toate discursurile de tip du-te-dracului pe care îmi închipuisem vreodată că i le țineam lui E.D. Lawton, în vreme

ce treceam pe lângă steagurile amplasate cu ocazia Zilei Independenței (a doua zi era 4 iulie) și pe lângă vânzătorii de stegulețe (fără licență, gata să sară ori-când în camionetele lor uzate) de la colț de stradă. Când am ajuns la Hilton, soarele dispăruse deja în spatele acoperișurilor și ceasul din hol arăta 8:35.

E.D. stătea într-un separeu din bar, bând cu înverșunare. A părut surprins să mă vadă. Pe urmă s-a ridicat, m-a înhățat de braț și m-a ghidat spre bancheta capitonată cu vinilin din partea opusă a mesei.

– Bei ceva ?

– N-o să stau aici atât de mult.

– Bea un pahar, Tyler. O să-ți îmbunătățească atitudinea.

– Pe-a ta a îmbunătățit-o ? Mulțumește-te să-mi spui ce vrei, E.D.

– Știu că un om e furios atunci când îmi rostește numele ca pe o insultă. Ce te-nfurie în halul ăsta ? Povestea aia cu prietena ta și cu doctorul, cum îl cheamă, Malmstein ? Uite ce e, vreau să știi că n-am pus-o eu la cale. Nici măcar nu mi-am dat aprobarea. Am avut niște asistenți zeloși. Au făcut lucrurile în numele meu. Vreau doar să știi.

– E o scuză insuficientă pentru un comportament mizerabil.

– Cred că da. Pledez vinovat. Îmi cer scuze. Acum putem trece la altceva ?

Aș fi putut să plec atunci. Presupun că m-a reținut aura de anxietate disperată care se prelingea în jurul lui. E.D. continua să fie capabil de acel tip de condescendență necugetată care îi atrăsese afecțiunea familiei. Dar își pierduse încrederea în sine. În liniștea dintre izbucnirile verbale, mâinile lui nu-și găseau astâmpăr. Și-a mângâiat bărbia, și-a împăturit și și-a despăturit șervetul, și-a netezit părul. Acea liniște aparte s-a prelungit până ce a ajuns la jumătatea celui de-al doilea pahar. Care probabil că nu era doar al doilea. Chelnerița trecea periodic pe lângă noi cu o familiaritate plină de vioiciune.

– Ai vreo influență asupra lui Jason? a spus, în cele din urmă.

– Dacă vrei să vorbești cu el, de ce n-o faci direct?

– Pentru că nu pot. Din motive evidente.

– Atunci ce vrei să-i spun?

E.D. s-a holbat la mine, apoi la pahar.

– Vreau să-i spui să pună capăt proiectului replicatoarelor. Vorbesc serios. Să-nchidă refrigeratorul. Să-l anuleze.

Era rândul meu să fiu sceptic.

– Presupun că știi cât de puțin probabil e să se întâmple așa ceva.

– Nu sunt prost, Tyler.

– Atunci, de ce...

– E fiul meu.

– Ai descoperit asta?

– A încetat deodată să mai fie fiul meu fiindcă am avut niște dispute politice ? Crezi că sunt atât de superficial încât nu pot face deosebirea ? Crezi că, dacă nu sunt de acord cu el, înseamnă că nu-l mai iubesc ?

– Tot ce știu despre asta e ce am văzut.

– N-ai văzut nimic. A dat să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit. Jason e pionul lui Wun Ngo Wen. Vreau să-și vină-n fire și să înțeleagă ce se întâmplă.

– L-ai crescut să fie pion. Pionul tău. Pur și simplu, nu-ți place să vezi că altcineva are acest gen de influență asupra lui.

– Minciuni. Minciuni. Adică, nu, foarte bine. Facem mărturisiri aici, poate e adevărat, nu știu, poate că avem cu toții nevoie de o terapie de familie, dar nu despre asta e vorba. Problema e că oricare persoană influentă din țara asta e îndrăgostită de Wun Ngo Wen și de nenorocitul ăsta de proiect al replicatorilor. Pentru motivul evident că e ieftin și pare plauzibil în ochii electoratului. Cui îi pasă că nu funcționează, fiindcă nimic *altceva* nu funcționează și, dacă *nimic* nu funcționează, atunci sfârșitul e aproape și problemele tuturor vor arăta altfel când răsare soarele roșu. Corect ? Este corect ? Îi pun haine de gală, îl numesc pariu sau joc de noroc, dar, în realitate, nu e decât iuțea de mână, cu scopul de a distrage atenția mocofanilor.

– Interesantă analiză, am spus, dar...

– Aș mai fi stat aici, vorbind cu tine, dacă n-aș fi crezut că e o *analiză* interesantă? Dacă vrei să discutăm în contradictoriu, pune o întrebare potrivită.

– De exemplu?

– De exemplu, cine este, de fapt, Wun Ngo Wen? Pe cine reprezintă și ce vrea, de fapt? Pentru că, în ciuda celor care se spun la televizor, nu e Mahatma Gandhi deghizat în altinez¹. A venit aici fiindcă vrea ceva de la noi. A vrut din prima zi.

– Lansarea replicatorilor.

– Evident.

– Și e o crimă?

– O întrebare mai bună ar fi de ce nu îi lansează chiar marțienii.

– Pentru că nu pot presupune că vorbesc în numele unui întreg sistem solar. Pentru că nu poți întreprinde așa ceva în mod unilateral.

Și-a rostogolit ochii.

– Oamenii *spun* lucruri de genul ăsta, Tyler. A vorbi despre multilateralism și diplomație e ca și cum ai spune „te iubesc“, te ajută să ajungi în pat. Desigur, în afara cazului în care marțienii sunt niște îngeri coborâți din rai să ne scape de rele. Presupun că nu crezi.

Wun negase atât de des, încât îmi era greu să obiectez.

¹ Locuitori din țara lui Oz, din romanul *Vrăjitorul din Oz*, de L. Frank Baum (n. tr.).

– Uită-te la tehnologia lor. Tipii ăștia se ocupă de biotehnologii sofisticate de o mie de ani. Dacă voiau să populeze galaxia cu nanoroboți, ar fi putut s-o facă de mult. Așa că, de ce n-au făcut-o ? *De ce*, dacă eliminăm explicațiile care țin de natura angelică ? Fiindcă se tem de represalii, evident.

– Represalii din partea ipoteticilor ? Nu știu cu nimic mai mult decât noi despre ipotetici.

– Așa pretind. Nu înseamnă că nu se tem de ei. Cât despre noi, suntem nemernicii care au lansat bombe nucleare către artefactele de la poli, nu cu mult timp în urmă. Da, o să ne asumăm răspunderea, de ce nu ? Iisuse, gândește-te mai bine, Tyler. E o înscenare clasică. Nici nu puteau găsi ceva mai ingenios.

– Sau poate ești paranoic.

– Oare ? Cine poate defini paranoia într-o fază atât de înaintată a Turbionului ? Știm cu toții că există niște forțe puternice, răuvoitoare, care ne controlează viețile, iar asta se aproprie foarte mult de *definiția* paranoiei.

– Eu nu sunt decât un medic generalist. Dar oamenii inteligenți îmi spun...

– Vorbești despre Jason, bineînțeles. Jason îți spune c-o să fie OK.

– Nu doar el. Întreaga administrație Lomax. Cea mai mare parte a Congresului.

– Iar ei depind de sfaturile unor șoareci de bibliotecă. Și șoarecii de bibliotecă sunt hipnotizați de

toate astea, așa cum e și Jason. Vrei să știi ce-l motivează pe prietenul tău ? Frica. I-e frică să nu moară în ignoranță. În situația actuală, dacă el moare în ignoranță, înseamnă că rasa umană piere în ignoranță. Și asta îl sperie de-i îngheață sângele în vene, ideea că o întreagă specie a cărei inteligență e demonstrabilă poate fi rasă din univers fără ca măcar să înțeleagă de ce și pentru ce. Poate, în loc să diagnostichezi paranoia mea, ar trebui să te gândești la mirajul grandorii de care suferă Jason. Și-a asumat misiunea de a înțelege Turbionul înainte de moarte. Iar Wun apare, îi întinde o unealtă pe care o poate folosi pentru așa ceva și bineînțeles că el o cumpără. Dă-i unui piroman o cutie cu chibrituri.

– Chiar vrei să-i spun lui asta ?

– Nu vreau...

E.D. s-a posomorât dintr-odată, sau poate nu era decât o culme a alcoolului ajuns în sânge.

– Mă gândeam, fiindcă el te ascultă...

– Ar trebui să știi mai bine cum stau lucrurile.

A închis ochii.

– Poate că știi. Habar n-am. Dar trebuie să-ncerc.

Înțelegi ? De dragul propriei mele conștiințe.

Eram uimit fiindcă mărturisise că avea așa ceva.

– Dă-mi voie să-ți vorbesc sincer. Mă simt ca și cum aș privi epava unui tren mișcându-se cu încetinitorul. Roțile au ieșit de pe șine și conductorul n-a băgat de seamă. Atunci, ce fac eu ? E prea târziu ca să

mai trag semnalul de alarmă? Ca să mai strig „pă-zea”? Probabil. Dar el e fiul meu, Tyler. Conducătorul trenului e fiul meu.

– Nu e într-o primejdie mai mare decât noi toți.

– Cred că n-ai dreptate. Chiar dacă toată povestea reușește, n-o să stoarcem din ea decât niște informații abstracte. Care vor să fie suficiente pentru Jason. Dar nu și pentru restul lumii. Tu nu-l cunoști pe Preston Lomax. Eu îl cunosc. O să fie mai mult decât încântat să dea vina eșecului pe Jason și să-l spânzure. Iar o mulțime de oameni din administrația lui vor să vadă Periheliul închis sau dedicat unor scopuri militare. Iar astea sunt consecințele în cazul cel mai *fericit*. În cel mai rău, ipoteticii se supără și opresc Turbionul.

– Te temi că Lomax o să desființeze fundația Periheliu?

– Eu am construit-o. Da, îmi pasă de soarta ei. Dar nu de asta sunt aici.

– Pot să-i povestesc lui Jason tot ce-ai spus, dar crezi că o se răzgândească?

– Eu...

Acum E.D. studia tăblia mesei. Ochii începeau să i se tulbure ușor, să devină apoși.

– Nu. Sigur că nu. Dar dacă vrea să stăm de vorbă... Vreau să știe că mă poate găsi... Dacă vrea să stăm de vorbă. N-o să transform asta într-un chin pentru el. Sincer. Adică, dacă vrea să stăm de vorbă.

Era ca și cum ar fi deschis o ușă și singurătatea lui inerentă s-ar fi revărsat.

Jason își închipuise că E.D. venise în Florida ca parte a unui plan machiavelic. Poate că vechiul E.D. ar fi făcut-o. Dar cel nou m-a izbit ca fiind un om în pragul bătrâneții, plin de remușcări, lipsit de curând de putere, descoperindu-și strategiile pe fundul unui pahar și alunecând în lumea unui carusel al vinovăției.

– Ai încercat să vorbești cu Diane? l-am întrebat, cu mai multă blândețe.

– Diane?

A înlăturat propunerea cu o fluturare de mână.

– Diane și-a schimbat numărul de telefon. Nu mai pot da de ea. Oricum, e implicată în porcăria aia de cult al sfârșitului lumii.

– Nu e un cult, E.D. E doar o bisericuță cu idei stranii. Simon e mult mai implicat decât ea.

– Ea suferă de paralizia Turbionului. Ca toată afurisita voastră de generație. A intrat în picaj și a nimerit în rahatul ăsta religios când abia dacă ieșise din pubertate. Îmi aduc aminte. Era a atât de deprimată din cauza Turbionului. Și a început dintr-odată să-l citeze pe Toma d'Aquino la cină. Aș fi vrut să stea Carol de vorbă cu ea. Însă Carol n-a fost de nici un ajutor, ca de obicei. Așa că, știi ce-am făcut? Am organizat o dezbatere. Între ea și Jason. Se certau de șase luni, discutând despre Dumnezeu. Așa că am

transformat disputa asta în ceva oficial, înțelegi, ca o dezbatere universitară, iar trucul a fost că fiecare trebuia să apere partea pe care *nu* o suporta – Jason să aducă argumente în favoarea existenței lui Dumnezeu, iar ea să susțină punctul de vedere ateist.

Nu-mi povestiseră niciodată. Dar îmi puteam imagina cu câtă exasperare abordaseră tema cu scop educativ impusă de E.D.

– Am vrut să-și dea seama cât de credulă era. Iar ea a dat tot ce-avea mai bun. Cred că și-a dorit să mă impresioneze. În esență, a repetat tot ce-i spusese Jason. Însă el...

Mândria lui E.D. era evidentă. Îi sticleau ochii și îi recăpătase o parte a culorii din obraji.

– Jason a fost absolut strălucitor. O strălucire uluitoare, superbă. Jason i-a întors toate argumentele pe care i le adusesese ea vreodată și altele pe deasupra. Și nu s-a mulțumit să repete chestiile ca un papagal. Citise teologia, citise studiile biblice. Și a zâmbit tot timpul, ca și cum ar fi spus: Uite, știu toate argumentele pe dinafară, le-am aprofundat în aceeași măsură în care ai făcut-o tu, le pot reproduce și în somn, dar tot le cred demne de dispreț. Și era al dracului de neînduplecat, absolut neînduplecat. La sfârșit, ea plângea. A rezistat până la final, dar îi șiroiau lacrimile pe obraji.

L-am fixat cu privirea. Mi-a remarcat expresia și s-a crispat.

– Du-te naibii cu superioritatea ta morală. Am încercat să-i dau o lecție. Voiam să fie realistă, nu o nenorocită cu vederi înguste, condusă de Turbion. Toată prăpădita voastră de generație...

– Măcar îți pasă dacă ea e sau nu în viață?

– Sigur că da.

– În ultima vreme, nimeni nu mai știe nimic despre ea. Nu ești sigurul, E.D. E de negăsit. Mă gândeam că aș putea încerca să-i dau de urmă. Crezi că e o idee bună?

Dar chelnerița adusese un alt pahar plin și E.D. își pierdea cu repeziciune interesul față de subiect, față de mine, față de lumea din jurul lui.

– Da, aș vrea să știu dacă e bine.

Și-a scos ochelarii și i-a șters cu un șervețel.

– Da, fă-o, Tyler.

Așa m-am hotărât să-l însoțesc pe Wun în Arizona.

A călători împreună cu Wun Ngo Wen era de parcă ai fi călătorit împreună cu o vedetă pop sau cu un șef de stat – îngreunat de prea multă securitate și descoperind spontaneitatea, dar cu o eficiență învi-orătoare. O succesiune atent sincronizată de coridoare de aeroport, avioane închiriate și convoaie de mașini străbătând autostrăzile ne-a depus, în cele din urmă, în capătul potecii Bright Angel, cu trei săptămâni înainte de data programată pentru lansarea

replicatorilor, într-o zi de iulie fierbinte ca focurile de artificii și limpede ca apa de izvor.

Wun stătea în locul unde balustrada de protecție începea să urmărească buza canionului. Administrația parcului interzisesese accesul turiștilor în centrul de vizitare și pe potecă, iar trei dintre cei mai buni și fotogenici pădurari se pregăteau să-l conducă pe Wun (urmat de un contingent de agenți federali de pază, cu pistoale în tecile de umăr sub echipamentul de călătorie de culoare albă) într-o expediție către baza canionului, unde aveau să instaleze corturile pentru noapte.

Lui Wun i se promisese că avea să se bucure de intimitate în timpul excursiei, dar, în momentul acela, se desfășura un adevărat circ. Parcare era plină de camioanele mass-mediei, jurnaliștii și paparazzii se aplecau peste cordoanele de izolare a perimetrului, ca niște cerșetori cuprinși de nerăbdare: un elicopter s-a năpustit pe lângă peretele canionului, filmând. Cu toate acestea, Wun era fericit. A zâmbit larg. A respirat cu lăcomie aerul cu miros de pin. Mă gândeam că, pentru un marțian, căldura trebuia să fi fost cel mai îngrozitor lucru, dar el nu dădea nici un semn de epuizare, în ciuda transpirației care îi strălucea pe pielea zbârcită. Purta o cămașă lejeră, kaki, pantaloni asortați, o pereche de ghete înalte de călătorie, de mărimea celor pentru copii, cu care se obișnuise în

ultimele două săptămâni. A sorbit îndelung dintr-un bidon de aluminiu, apoi mi l-a întins.

– Frați de apă.

Am râs.

– Păstrează apa. O să-ți prindă bine.

– Tyler, aş fi vrut să poți face coborârea împreună cu mine. Este...

A spus ceva în limba lui.

– Prea multă tocană pentru o singură strachină. Prea multă frumusețe pentru o singură ființă omenească.

– Poți s-o împarți oricând cu federalii.

A aruncat o privire tristă către oamenii de pază.

– Din păcate, nu pot. Ei se uită fără să vadă.

– Asta e tot o expresie marțiană?

– Ar putea fi.

În timp ce Wun se adresa mării de ziariști și abia sositului guvernator al Arizonei, rostind cele câteva cuvinte geniale ale formulei de încheiere, am împrumutat unul dintre numeroasele vehicule ale fundației Periheliu și am pornit către Phoenix.

Nimeni nu a intervenit și nu m-a urmărit, presa nu era interesată. Poate că oi fi fost medicul personal al lui Wun Ngo Wen, câțiva dintre reporterii întotdeauna prezenți chiar mă recunoscuseră, dar în absența lui Wun nu eram un subiect pentru știri. Nici măcar în cea mai mică măsură. Era un sentiment

reconfortant. Am deschis aerul condiționat, până când temperatura din interiorul mașinii a devenit comparabilă cu a unei toamne canadiene. Poate că asta numea mass-media „euforia disperării” – sentimentul suntem-cu-toții-condamnați-dar-orice-se-poate-întâmpla începuse să predominie în momentul când devenise cunoscută prezența lui Wun. Sfârșitul lumii, plus marțienii: acestea fiind o realitate, ce mai era imposibil? Ce mai era măcar *improbabil*? Și unde plasa asta argumentele standard în favoarea proprietății, a răbdării, a virtuții și a interdicției de a clătina barca?

E.D. acuzase generația mea de o paralizie a Turbionului și poate că acuzația era întemeiată. Trecuseră deja treizeci de ani stranii de când eram prinși în lumina farurilor. Nici unul dintre noi nu reușise să scape vreodată de sentimentul de vulnerabilitate absolută, de acea conștiință adânc înrădăcinată a sabiei atârnată deasupra capului. Întina orice plăcere și făcea cele mai frumoase și mai curajoase gesturi să pară ezitante și timide.

Dar până și paralizia se tocește. Dincolo de anxietate se ascunde cutezanța. Iar dincolo de imobilitate, acțiunea.

Totuși, o acțiune nu neapărat folositoare sau înțeleaptă. Am trecut pe lângă trei seturi de semne de avertizare de pe autostradă care atrăgeau atenția asupra posibilității jafului la drumul mare. Crainica de

la emisiunea despre trafic a unui post local de radio a citit o listă de drumuri închise în „scopuri polițienești” cu aceeași indiferență cu care ar fi vorbit despre niște lucrări de întreținere.

Dar eu am ajuns fără nici un incident în parcare din spatele bisericii Templului Iordanului.

Pastorul din acea perioadă era un bărbat tânăr, tuns scurt, pe nume Bob Kobel, căruia îi telefonasem și care fusese de acord cu o întâlnire. S-a apropiat de mașină în timp ce o încuiam și m-a condus în casa parohială, unde mi-a oferit o cafea, covrigi și o discuție sobră. Semăna cu un licean sportiv care începea să facă burtă, dar își păstrase vechiul spirit de echipă.

– M-am gândit la ceea ce mi-ați spus. Înțeleg de ce vreți să luați legătura cu Diane Lawton. Însă înțelegeți de ce e o problemă jenantă pentru biserica noastră ?

– Nu, chiar nu înțeleg.

– Vă mulțumesc pentru sinceritate. Atunci dați-mi voie să vă explic. Eu am devenit pastor după criza junincii roșii, dar fac parte din această congregație de mulți ani. Îi cunosc pe oamenii care vă interesează – Diane și Simon. Cândva îi consideram prieteni.

– Și acum nu ?

– Aș vrea să pot spune că mai suntem încă prieteni. Dar va trebui să le puneți lor întrebări în această privință. Vedeți dumneavoastră, domnule Dupree, pentru o congregație relativ restrânsă, Templului Iordanului are o istorie litigioasă. Mai ales fiindcă

am început prin a fi o corcitură, o biserică alcătuită dintr-o mână de dispensaționaliști care s-au contopit cu câțiva hipioți deziluzionați din mișcarea Noua Împărăție. Aveam în comun credința pătimasă în iminența sfârșitului și nevoia sinceră de fraternitate creștină. N-a fost o alianță ușor de realizat, după cum vă puteți imagina. Am înfruntat partea noastră de controverse. De schisme. De oameni trecând dintr-un ungher al creștinătății într-altul, de dispute doctrinare care, sincer vorbind, erau aproape de neînțeles pentru o mare parte a comunității. Dar cu Simon și Diane s-a întâmplat altceva, ei s-au alăturat unui grup de post-tribulaționiști conservatori, care intenționau să revendice Templul Iordanului pentru ei înșiși. Asta a condus către niște mașinațiuni complicate, pe care lumea laică le-ar putea numi chiar luptă pentru putere.

– Pe care au pierdut-o ?

– Oh, nu. Au deținut cu fermitate controlul. Cel puțin pentru o vreme. Au radicalizat biserica într-un mod care i-a făcut pe mulți dintre noi să nu se mai simtă în largul lor. Dan Condon a fost unul dintre ei și el ne-a implicat în acea rețea de iresponsabili care au încercat să provoace A Doua Venire folosindu-se de o junincă roșie. Fapt care continuă să mă șocheze, ca fiind de o îngâmfare grotescă. Ca și cum Domnul Oștirilor ar avea nevoie de un program de reproducere a vitelor ca să-și adune credincioșii.

Pastorul Kobel a sorbit din cafea.

– Nu pot vorbi în numele credinței lor, am spus.

– Spuneați, la telefon, că Diane nu mai poate fi găsită de familia ei.

– Da.

– S-ar putea să fie alegerea ei. Obișnuiam să-l urmăresc pe tatăl ei la televizor. E un bărbat intimidant.

– N-am venit aici ca s-o răpesc. Nu vreau decât să mă asigur că e bine sănătoasă.

O altă înghițitură de cafea. Altă privire gânditoare.

– Aș vrea să vă pot spune că e bine. Și probabil că este. Dar, după scandal, întregul grup s-a mutat undeva departe, pe coclauri. Iar unii dintre ei încă mai au citațiile pentru o discuție cu investigatorii federali. Așa că vizitele sunt descurajate.

– Dar nu imposibile?

– Nu imposibile, dacă vă numărați printre cunoscuții lor. Nu sunt sigur că îndepliniți condițiile, domnule doctor Dupree. Vă pot îndruma într-acolo, dar mă tem că nu vă vor lăsa să intrați.

– Chiar dacă garantați pentru mine?

Pastorul Kobel a clipit. A părut să mediteze.

Pe urmă a zâmbit. A luat o bucată de hârtie de pe biroul din spatele lui și a scris o adresă, adăugând câteva rânduri cu îndrumări.

– E o idee bună, domnule doctor Dupree. Spuneți-le că v-a trimis pastorul Bob. Dar, în același timp, fiți prudent.

Pastorul Bob Kobel mă îndrumase spre ferma lui Dan Condon, care s-a dovedit a fi o casă bine îngrijită, cu două nivele, plasată într-o vale bogată în tușișuri și aflată la trei ore de mers cu mașina față de oraș. Ranch-ul nu era cine știe ce în ochii mei ignoranți. Un grajd mare, în stare proastă, în comparație cu casa, iar pe peticele de iarbă pășteau câteva vite.

Imediat ce am frânat, în josul treptelor verandei a țopăit un bărbat în salopetă, să tot fi avut vreo sută douăzeci de kilograme, cu o barbă deasă și cu o expresie nefericită.

– Proprietate particulară, șefule.

– Am venit să-i văd pe Simon și pe Diane.

S-a holbat la mine în tăcere.

– Nu mă așteaptă. Dar mă cunosc.

– Te-au invitat? Fiindcă aici nu ne prea dăm în vânt după musafiri.

– Pastorul Bob mi-a spus că n-o să vă deranjeze vizita mea.

– Așa a zis el.

– Sunt cât se poate de inofensiv.

– Pastorul Bob, deci. Ai vreun act de identitate?

I-am dat legitimația mea de serviciu, pe care a strâns-o în palmă și a dus-o în casă.

Am așteptat. Am coborât geamurile și am lăsat o adiere uscată să fluiera prin mașină. Soarele coborâse destul de jos pentru ca umbrele stâlpilor verandei să amintească de un cadran solar, umbre care s-au

lungit și mai mult înainte ca bărbosul să se-ntoarcă și să-mi înapoieze legitimația, spunând:

– Simon și Diane vor să te primească. Îmi cer scuze dacă-am părut cam nepoliticos. Mă numesc Sorley.

Am coborât din mașină și i-am întins mâna. Mi-a strâns-o cu putere.

– Aaron Sorley. Fratele Aaron pentru majoritatea oamenilor.

M-a condus în casă, deschizând ușa care scârțâia. Interiorul era încins de căldura verii, dar plin de viață. Un copil într-un tricou de bumbac a alergat pe lângă noi, la nivelul genunchilor, râzând. Am trecut prin fața unei bucătării, unde două femei pregăteau o masă pentru mai multe persoane – oale mari pe mașina de gătit, munți de varză pe masă.

– Simon și Diane stau în dormitorul din spate, la etaj, ultima ușă pe dreapta, poți să urci.

Dar n-aveam nevoie de ghid. Simon mă aștepta în capul scărilor.

Fostul moștenitor al șnururilor de curățat pipe era cam tras la față. Fapt care nu mă surprindea, dat fiind că nu-l mai văzusem de douăzeci de ani, din noaptea atacului chinezilor asupra artefactelor de la poli. Era posibil să creadă același lucru despre mine. Zâmbetul lui continua să fie uluitor, larg și generos, un zâmbet pe care Hollywoodul l-ar fi putut exploata, dacă Simon l-ar fi iubit pe Mammon mai mult decât

pe Dumnezeu. Nu s-a mulțumit c-o strângere de mână. M-a strâns în brațe.

– Bine-ai venit, Tyler! Tyler Dupree! Îmi cer scuze dacă fratele Aaron a fost puțin cam necioplit tocmai acum. N-avem prea mulți oaspeți, dar o să descoperi că ospitalitatea noastră se numără printre cele generoase, cel puțin odată ce ai ajuns în prag. Te-am fi invitat înainte de asta, dacă am fi știut că există vreo șansă să faci călătoria.

– E o coincidență fericită, am spus. Sunt în Arizona pentru că...

– Oh, știu. Ascult știrile, când și când. Ai venit cu zbârcitul. Ești doctorul lui.

M-a condus de-a lungul culoarului, spre o ușă crem, ușa lor, a lui Simon și a Diane, pe care a deschis-o.

Camera era mobilată într-un stil confortabil, dar afectat de trecerea timpului, un pat mare într-un colț, cu o cuvertură matlasată peste somiera vălurită, o perdea cu dungi galbene, o carpetă de bumbac pe podeaua simplă, de scânduri. Un scaun lângă fereastră. Și Diane stând pe scaun.

– Mă bucur să te văd, a spus. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru noi. Sper că nu te-am îndepărtat de munca ta.

– Nu mai mult decât am vrut eu să fiu îndepărtat. Ce mai faceți?

Simon a traversat încăperea și a rămas în picioare, alături de Diane. Și-a pus mâna pe umărul ei și a lăsat-o acolo.

– O ducem bine, amândoi. Poate nu suntem prosperi, dar ne descurcăm. Cred că nimeni nu se poate aștepta la mai mult în timpurile astea. Îmi pare rău că n-am mai păstrat legătura, Tyler. După toate necazurile de la Templul Iordanului, e greu să mai ai încredere în lumea din afara bisericii. Cred că ai auzit toată povestea.

– O belea de toată frumusețea, s-a amestecat Simon. Agenții au scos computerul și xeroxul din casa parohială, le-au luat și nu le-au mai adus niciodată înapoi. Bineînțeles că noi n-aveam nimic de-a face cu toată absurditatea aia cu juninca roșie. N-am făcut nimic altceva decât să aducem niște broșuri în congregație. Pentru ca oamenii să poată hotărî, înțelege, dacă vor să se implice în acest gen de acțiune. De-aia am ajuns să fim interogați de guvernul federal, dacă îți poți imagina una ca asta. După toate aparențele, asta-i o crimă în America lui Preston Lomax.

– Sper că n-a fost arestat nimeni.

– Nimeni care să ne fi fost apropiat, a spus Simon.

– Dar ne-a făcut pe toți să devenim nervoși, a adăugat Diane. Începi să te gândești la lucruri pe care nu le puneai la îndoială. Telefoane. Scrisori.

– Presupun că trebuie să fiți prudenți.

– O, da, a încuviințat Diane.

– Cu adevărat prudenți, a adăugat Simon.

Diane purta o cămașă simplă, de bumbac, strânsă pe talie, și avea părul acoperit cu o eșarfă pepit, roșu cu alb, care părea un văl musulman fără pretenții. Nici un fel de machiaj, dar nici nu avea nevoie. A o îmbrăca pe Diane în haine lălâi era la fel de inutil ca strădania de a ascunde un reflector sub o pălărie de paie.

La simpla ei vedere, am realizat cât de flămând fusesem. Cât de irațional de flămând. Îmi era rușine de plăcerea pe care o simțeam în prezența ei. Doi oameni care se cunoscuseră cândva. Nu aveam dreptul să-mi crească pulsul, să simt acea accelerare imponderabilă pe care mi-o provoca doar stând pe scaun și uitându-se când la mine, când în altă parte, roșind ușor ori de câte ori ni se întâlneau ochii.

Nu era realist și era nedrept, nedreptățeam pe cineva, poate pe mine, probabil pe ea. N-ar fi trebuit să vin niciodată acolo.

– Dar *tu* ce faci ? Înțeleg că lucrezi în continuare cu Jason. Sper că se simte bine.

– Se simte excelent. Îți trimite dragostea lui.

A zâmbit.

– Mă-ndoiesc. Nu sună a Jase.

– S-a schimbat.

– Oare ?

– Se vorbește foarte mult despre Jason, a spus Simon, continuând s-o strângă de umăr, cu mâna lui bătătorită și întunecată pe fundalul pal al bumbacului.

Despre Jason și despre bărbatul zbârcit, așa-numitul marțian.

– Nu doar așa-numit. S-a născut și a procreat acolo.

Simon a strâns din ochi.

– Dacă spui tu, atunci trebuie să fie adevărat. Dar, cum ziceam, se vorbește. Oamenii știu că Anticristul e printre noi, asta e un fapt, și ar putea fi un om deja celebru, așteptând să-i vină vremea, punându-și la cale războiul inutil. Așa că, aici, personalitățile publice sunt studiate cu atenție. Nu spun că Wun Ngo Wen e Anticristul, dar, dacă aş susține asta, mi s-ar alătura și alții. Ești apropiat de el, Tyler ?

– Stăm din când în când de vorbă. Cred că nu e destul de ambițios ca să fie Anticristul.

Deși ar fi fost posibil ca E.D. Lawton să-mi contrazică afirmația.

– Totuși, asta e genul de lucruri care ne fac să fim prudenți. De aceea, păstrarea legăturii cu familia ei e o problemă pentru Diane.

– Fiindcă Wun Ngo Wen ar putea fi Anticristul ?

– Fiindcă nu vrem să atragem atenția oamenilor puternici, într-un moment atât de apropiat de sfârșitul lumii.

Nu știam ce aş fi putut să răspund.

– Tyler vine de la drum lung, a spus Diane. Probabil că îi e sete.

Lui Simon i-a reapărut zâmbetul.

– Ai vrea să bei ceva înainte de cină? Avem o grămadă de băuturi. Vrei Mountain Dew?

– Ar fi grozav.

A ieșit din cameră. Diane a așteptat până ce i-a auzit pașii pe scări. Pe urmă și-a lăsat capul pe-o parte și m-a privit mai direct.

– Ai făcut o călătorie lungă.

– Nu exista nici o altă cale de a intra în legătură.

– Dar nu era nevoie să recurgi la așa ceva. Sunt sănătoasă și fericită. Poți să-i spui asta lui Jase. Și lui Carol, dacă tot a venit vorba. Și lui E.D., dacă se sinchisește. N-am nevoie de vizite de control.

– Nu e o astfel de vizită.

– Ai trecut să ne saluți, pur și simplu?

– De fapt, da, ceva de genul ăsta.

– N-am intrat într-o sectă. Nu sunt ținută aici cu forța.

– N-am spus așa ceva, Diane.

– Dar te-ai gândit, nu-i așa?

– Mă bucur că ești bine.

Și-a întors capul și razele asfințitului i-au luminat ochii.

– Îmi cer scuze. Sunt doar puțin uluită. Să te văd apărând așa. Și mă bucur că acolo, în est, o duci bine. O duci bine, nu?

M-am simțit plin de curaj.

– Nu, am zis. Sunt paralizat. Cel puțin așa crede tatăl tău. Spune că toată generația noastră e paralizată

de Turbion. Că suntem prizonieri ai momentului când au dispărut stelele. Că nu ne-am împăcat nici-odată cu situația.

– Și tu crezi că e adevărat ?

– Poate mai adevărat decât e dispus oricare dintre noi să recunoască.

Spuneam lucruri pe care nu mi le propusesem. Dar Simon se putea întoarce în orice clipă cu sticla de Mountain Dew și cu zâmbetul lui de diamant, iar ocazia avea să fie pierdută, poate pentru totdeauna.

– Mă uit la tine și continui s-o văd pe fetița de pe pajiștea din jurul Casei Mari. Așa că, da, poate că E.D. are dreptate. Douăzeci și cinci de ani furați. Au trecut foarte repede.

Diane mi-a aprobat spusele în tăcere. Aerul cald a răsucit perdelele dungate și camera a devenit mai întunecoasă. Pe urmă a spus:

– Închide ușa.

– N-o să pară neobișnuit ?

– Închide ușa, Tyler. Nu vreau să tragă cineva cu urechea.

Așa că am închis-o, foarte ușor, iar ea s-a ridicat, a venit lângă mine și mi-a luat mâinile într-ale ei. Erau reci.

– Suntem prea aproape de sfârșitul lumii ca să ne mințim. Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, dar în casa asta stau patru familii și există un singur telefon, așa că toată lumea știe cine cu cine vorbește.

– Simon n-ar fi fost de acord.

– Dimpotrivă, ar fi acceptat. Acceptă cea mai mare parte a obiceiurilor și a idiosincraziilor mele. Dar eu nu vreau să-l mint. Nu vreau să port această povară. Însă admit că îmi lipsesc telefoanele, Tyler. Erau linii ale vieții. Când nu aveam bani, când biserica se scinda, când mă simțeam singură fără motiv... sunetul vocii tale era ca o transfuzie.

– Atunci de ce te-ai oprit ?

– Pentru că era un act de lipsă de loialitate. Atunci. *Acum*. A scuturat din cap, de parcă ar fi încercat să-mi comunice o idee dificilă, dar importantă. Știu ce voiai să spui despre Turbion. Și eu mă gândesc la asta. Uneori îmi închipui că există o lume unde Turbionul n-a apărut și unde viețile noastre ar fi fost diferite. Viețile *noastre*, a ta și a mea. I-am auzit respirația tremurătoare și a roșit puternic. Dacă nu puteam trăi în lumea aceea, m-am gândit că, o dată la fiecare două săptămâni, puteam măcar s-o vizitez, să-ți dau telefon, să fim prieteni vechi și să discutăm și despre altceva, nu numai despre sfârșitul omenirii.

– Tu numești asta lipsă de loialitate ?

– E lipsă de loialitate. M-am dăruit lui Simon. E bărbatul meu în fața lui Dumnezeu și a legii. Chiar dacă n-a fost o alegere înțeleaptă, a fost totuși alegerea mea și poate că nu sunt atât de creștină cum ar trebui, dar știu ce înseamnă datoria și perseverența și de ce trebuie să rămâi cu cineva, deși...

– Deși... ce, Diane?

– Deși doare. Cred că nici unul dintre noi nu trebuie să se uite cu mai multă insistență la viețile pe care le-am fi putut avea.

– N-am venit aici ca să te fac nefericită.

– Nu, dar ai efectul ăsta.

– Atunci n-o să rămân.

– O să rămâi la cină. E vorba de politețe. Și-a lăsat mâinile de corp și s-a uitat în podea. Lasă-mă să-ți mai spun ceva, cât timp mai avem încă parte de puțină intimitate. Ceva care contează. Nu împărtășesc toate convingerile lui Simon. Nu pot să cred, cu sinceritate, că în momentul sfârșitului lumii cei credincioși se vor înălța la cer. Dumnezeu să mă ierte, dar nu mi se pare plauzibil. Dar cred că lumea se va sfârși. Se sfârșește. Se sfârșește odată cu toate viețile noastre. Și..

– Diane...

– Nu, lasă-mă să termin. Să mărturisesc. Cred că lumea se va sfârși. Cred ce mi-a spus Jason, cu ani și ani în urmă, că într-o bună dimineață soarele va răsări uriaș și infernal și că, după câteva ore sau zile, se va sfârși timpul care ne-a fost dat pe pământ. Nu vreau să fiu singură în dimineața aia...

– Nimeni nu vrea.

Cu excepția lui Molly Seagram, m-am gândit. Molly cântând *On the Beach* cu flaconul ei cu pastile pentru sinucigași. Molly și toți oamenii ca ea.

– Și n-o să fiu singură. O să fiu cu Simon. Dar îți mărturisesc ție, Tyler, și vreau să fiu iertată pentru asta, că atunci când îmi imaginez ziua aceea nu mă văd neapărat alături de el.

Ușa s-a deschis. Simon. Cu mâinile goale.

– Cina era deja pe masă. Alături de un ulcior mare cu ceai cu gheață pentru călători însetați. Vino să ni te alături. E destul pentru toată lumea.

– Mulțumesc! am spus. Sună bine.

Cei opt adulți care împărțeau casa fermei erau soții Sorley, soții Dan Condon, soții McIsaac și Simon și Diane. Familia Sorley avea trei copii, iar familia McIsaac avea cinci, așa că eram șaptesprezece în jurul mesei mari, pliante, din camera de lângă bucatărie. Rezultatul era o larmă plăcută, care a durat până când „unchiul Dan“ a anunțat începerea binecuvântării, moment în care toate brațele s-au îndoit prompt și toate capetele s-au plecat cu aceeași promptitudine.

Dan Condon era masculul alfa al grupului. Era înalt și aproape cadaveric, cu barbă neagră, urât în stilul lui Abraham Lincoln și, în timp ce blagoslovea mâncarea, ne-a reamintit că a hrăni un străin era o virtute, chiar dacă se întâmpla să sosească fără a fi primit vreo invitație, amin.

Din modul în care curgea conversația, am dedus că fratele Aaron Sorley era al doilea la comandă și,

probabil, cel care impunea legea cu forța atunci când apărea o dispută. Teddy McIsaac și Simon respectau părerea lui Sorley, dar țineau cont de Condon, când era vorba de un verdict final. Supa era prea sărată ?

– Numai bună, a spus Condon.

Vremea se încălzise de curând ?

– Nu s-ar putea spune că e neobișnuit în partea asta a lumii, a declarat Condon.

Femeile vorbeau rar și, în cea mai mare parte a timpului, își țineau ochii în farfuriile lor. Soția lui Condon era o femeie scundă, masivă, cu o expresie crispată. Nevasta lui Sorley era aproape tot atât de voinică precum soțul ei și zâmbetul i se făcea remarcant când era lăudată mâncarea. Soția lui McIsaac părea să nu aibă nici măcar optsprezece ani, față de cei peste patruzeci care se citeau pe chipul lui ursuz. Nici una dintre femei nu mi se adresa direct și nu-mi fusese prezentată după numele de botez. Printre acele bucăți de zirconiu, Diane era un diamant, fapt care sărea în ochi și explica, poate, atitudinea ei prudentă.

Toate familiile erau refugiate de la Templul Iordanului. Nu erau cei mai radicali dintre enoriași, mi-a explicat unchiul Dan, ca dispensaționaliștii ăia fără astâmpăr care fugiseră în Saskatchewan cu un an înainte, dar nu erau lipsiți de entuziasm în credința lor, ca pastorul Bob Kobel și grupul lui dispus să accepte cu ușurință compromisuri. Familiile se mutaseră la ranch (ranch-ul lui Condon) pentru

a pune câțiva kilometri între ele și tentațiile orașului, așteptând chemarea finală într-o pace monastică. Cel puțin până în acel moment, a spus, planul fusese un succes.

Restul discuțiilor din jurul mesei se refereau la o camionetă cu bateria proastă, la reparațiile în plină desfășurare ale unui acoperiș, la o problemă serioasă a foselor septice. Când s-a terminat cina, m-am simțit aproape tot atât de ușurat cum erau, în mod evident, copiii – Condon a aruncat o privire cruntă către una dintre fetele Sorley, care a oftat prea sonor.

Imediat ce vasele au fost spălate (activitatea femeilor la ranchul Condon), Simon a anunțat că urma să plec.

– O să te descurci pe drum, doctore Dupree? a întrebat Condon. Acum au loc jafuri aproape în fiecare noapte.

– O să țin geamurile închise și pedala de accelerație apăsată.

– Probabil că e o idee înțeleaptă.

– Dacă nu te deranjează, Tyler, a spus Simon, aș vrea să mă iei cu tine până unde se termină gardul. Îmi place să mă întorc înapoi pe jos, în nopțile calde, așa ca asta. Chiar și la lumina unei lanterne.

Am fost de acord.

Pe urmă s-au aliniat cu toții, pentru un rămas-bun cordial. Copiii s-au vânzolit până când le-am strâns mâinile, apoi li s-a dat voie să plece. Când i-a venit

rândul, Diane a dat din cap către mine, dar și-a lăsat ochii în jos și, când i-am întins mâna, mi-a luat-o fără să mă privească.

L-am dus pe Simon în susul dealului, până la o distanță de vreo jumătate de kilometru față de fermă, și s-a foit tot timpul, de parcă ar fi avut ceva de spus, dar și-a ținut gura închisă. Eu nu l-am îmboldit. Aerul era parfumat și relativ rece. Am oprit acolo unde mi-a cerut, pe culmea unei movile, alături un gard rupt și lângă unul viu, din tufe de ocotillo.

– Mulțumesc pentru transport, a spus.

A coborât și a zăbovit o clipă, aplecat deasupra portierei deschise.

– Vrei să-mi spui ceva? l-am întrebat.

Și-a dres glasul.

– Știi, a început, în cele din urmă, cu vocea abia acoperind adierea vântului, o iubesc pe Diane la fel de mult cum îl iubesc pe Dumnezeu. Recunosc, sună a blasfemie. Îmi sună așa de multă vreme. Dar cred că Dumnezeu a adus-o pe lume ca să-mi fie soție, că asta e menirea ei. Cu toate că, în ultima vreme, am început să mă gândesc că sunt două fețe ale aceleiași monede. Dragostea pentru ea e modul meu de a-l iubi pe Dumnezeu. Crezi că e posibil, Tyler Dupree?

N-a așteptat răspunsul, ci a închis portiera și a aprins lanterna, iar eu l-am privit în oglinda retrovizoare în

timp ce cobora dealul agale, pierzându-se în beznă și în țărâit de greieri.

În noaptea aceea, n-am dat peste bandiți sau peste tâlhari de drumul mare.

Încă de la începuturile Turbionului, absența stelelor și a lunii transformase noaptea într-un tărâm mai întunecat și mai periculos. Răufăcătorii puseseră la punct strategii elaborate, în vederea ambuscadelor din zonele rurale. Călătoria la vreme de noapte îmi sporea în mod spectaculos șansele de a fi jefuit sau ucis.

Așa se face că, pe drumul de întoarcere către Phoenix, traficul era sporadic, treceau mai ales camionagii specializați în transportul interstatal, în mașinile lor bine protejate, cu optsprezece roți. În cea mai mare parte a timpului, am fost singur pe drum, conturând un calup strălucitor din beznă noapții și ascultând scrâșnetul roților și șuierul grăbit al vântului. Dacă există vreun zgomot la auzul căruia să te simți mai singur, nu știu care ar putea fi. Probabil că de asta se montează aparate de radio în mașini.

Însă pe drum nu erau nici tâlhari, nici ucigași.
Nu în noaptea aceea.

Am rămas peste noapte în oraș și i-am ajuns de urmă pe Wun Ngo Wen și pe gărzile sale de corp în holul aeroportului.

În timpul zborului către Orlando, Wun a avut chef de vorbă. Studia geologia deșertului din sud-est și era deosebit de încântat de o rocă pe care o cum-părase dintr-un chioșc cu suveniruri, pe drumul de întoarcere către Phoenix – silind întreaga coloană de mașini să se oprească, așteptându-l în vreme ce căuta printr-o ladă cu fosile. Mi-a arătat trofeul, o concavitate spiralată, calcaroasă, de vreo doi centimetri și jumătate, într-un șist argilos de pe poteca Bright Angel. Amprenta unui trilobit mort de vreo zece milioane de ani, a spus, recuperată din pustiul de stâncă și nisip de sub noi, care fusese cândva fundul unei mări antice.

Până atunci, nu mai văzuse niciodată o fosilă. A zis că pe Marte nu erau. În întreg sistemul solar, nu existau fosile nicăieri, cu excepția celor de aici, de pe bătrânul Pământ.

La Orlando, am fost instalați pe bancheta din spate a unei alte mașini, dintr-un alt convoi, de data asta îndreptându-ne spre complexul Periheliu.

Am plecat în amurg, după ce o razie din perimetrul aeroportului ne-a ținut pe loc pentru o oră. Odată ce am intrat pe autostradă, Wun a început să caște și și-a cerut scuze:

- Nu sunt obișnuit cu atât de mult efort fizic.
- Te-am văzut antrenându-te pe banda rulantă, la Periheliu. Te descurci bine.

– O bandă rulantă nu se poate compara cu un camion.

– Nu, cred că nu.

– Simt oboseala, dar nu și vreun regret. A fost o expediție minunată. Sper că ți-ai petrecut timpul într-un mod tot atât de încântător.

I-am povestit că o găsisem pe Diane și că părea sănătoasă.

– Asta e bine. Îmi pare rău că n-am avut ocazia s-o întâlnesc. Dacă seamănă suficient cu fratele ei, trebuie să fie o persoană remarcabilă.

– Este.

– Dar vizita n-a fost așa cum ai sperat ?

– Poate am sperat ce n-ar fi trebuit.

Poate sperasem întotdeauna ce n-ar fi trebuit.

– Ei bine, a spus Wun, căscând, cu ochii pe jumătate închiși, întrebarea... întrebarea este, ca întotdeauna, cum să te uiți la soare fără să orbești.

Am vrut să-l întreb la ce se referea, dar capul i s-a rezemat de spătarul capitonat al banchetei și mi s-a părut că a-l lăsa să doarmă era un gest mai binevoitor.

Din convoiul nostru făceau parte cinci automobile, plus un vehicul militar, cu un mic detașament de infanterie, pentru cazul că ne-am fi aflat în pericol.

Transportorul blindat era o mașină pătrătoasă, cam de dimensiunile celor folosite pentru transportul

banilor lichizi către și dinspre băncile regionale, putând fi confundat cu ușurință cu una dintre ele.

De fapt, un convoi al companiei Brinks se afla, din întâmplare, la vreo zece minute înaintea noastră și a părăsit autostrada, mergând către Palm Bay. Observatorii unei bande de gangsteri, plasați la răspântiile importante și ținând legătura prin telefon, ne-au confundat cu transportul de la Brinks și ne-au indicat drept țintă pentru un grup de interceptori care aștepta undeva, pe porțiunea de drum din față.

Interceptorii erau tâlhari sofisticăți, care amplasaseră deja mine de suprafață pe o porțiune a drumului din jurul unei rezervații mlăștinoase. Aveau și puști automate, plus două aruncătoare de grenade antitanc, iar un convoi Brinks nu era dotat cu nimic pe măsura armamentului lor; la cinci minute după prima explozie a unei mine, interceptorii s-ar fi aflat în inima ținutului mocirlos, împărțindu-și prada. Dar spionii lor făcuseră o greșală gravă. Interceptarea unui transport bancar e una, interceptarea a cinci vehicule modificate pentru a prezenta siguranță și a unui transportor blindat plin de militari bine antrenați și de personal din serviciile de securitate era cu totul altceva.

Tocmai mă uitam prin geamul fumuriu, privind apa verzuie și chiparoșii pleșuvi care alunecau pe lângă noi, când s-au stins luminile de pe autostradă.

Un tâlhar tăiașe liniile subterane de înaltă tensiune. Bezna a devenit, pe neașteptate, cu adevărat

beznă, un zid dincolo de geam, cu nimic care să-mi întoarcă privirea în afara propriei mele reflexii uluite.

– Wun... am spus.

Dar el continua să doarmă, cu chipul zbârcit tot atât de lipsit de expresie ca amprenta unui deget.

Apoi prima mașină a lovit mina.

Șocul a izbit automobilul nostru blindat ca un pumn de oțel. Între mașinile din convoi existau intervale de siguranță, dar ne aflam destul de aproape ca să vedem vehiculul țintă înălțându-se pe o excrescență de văpăi galbene și recăzând pe asfalt, cuprins de flăcări, cu roțile dezarticulate.

Șoferul nostru a virat și a încetinit, probabil în ciuda indicațiilor primite. În față, drumul era blocat. Iar în spate a avut loc un alt impact, o altă mină, aruncând bucăți de pavaj în mlaștină și zguduindu-ne cu o eficacitate brutală.

Wun se trezise, era uluit și înspăimântat. Avea ochii mari ca două luni și tot atât de scânteietori.

În apropiere s-au auzit rafale de armă. M-am aplecat și l-am tras pe Wun în jos, lângă mine, îndoindu-ne amândoi peste centurile de siguranță și trăgând cu frenezie de cataramă. Șoferul a oprit, a scos o armă de undeva, de sub bord, și a deschis portiera.

În aceeași clipă, o duzină de bărbați au sărit din transportorul blindat din spate, împrăștiindu-se și trăgând în întuneric, străduindu-se cu disperare să delimiteze un perimetru. Gărzile în civil din celelalte

mașini au început să conveargă spre a noastră, într-o încercare de a-l proteja pe Wun, dar focurile de armă i-au țintuit la pământ înainte de a ajunge la noi.

Probabil că riposta promptă i-a derutat pe tâlhari. Au apelat la armele grele. Una dintre ele a tras și mi s-a spus mai târziu că a fost o grenadă antitanc. Tot ce știam atunci era că surzisem dintr-odată, că mașina se rotea în jurul unei axe complicate și că aerul era plin de fum și de cioburi de sticlă.

Apoi, ca prin farmec, m-am pomenit pe jumătate ieșit prin ușa din spate, cu fața strivită de pavajul grăunțos, simțind gust de sânge, iar Wun era alături de mine, cu vreun metru mai în față, zăcând pe-o parte. Una dintre încălțările lui, un bocanc de copil, cum-părat pentru excursia în canion, ardea.

L-am strigat pe nume. A tresărit ușor. Gloanțele loveau în mașina avariata din spatele nostru, născând cratere în oțel. Nu-mi simțeam piciorul stâng. M-am tras mai aproape și am folosit o bucată zdrențuită din tapiseria banchetei ca să înăbuș flăcările ridicate din bocanc. Wun a gemut și și-a înălțat capul.

Oamenii noștri au răspuns tirului și gloanțele au brăzdat smâncurile de pe ambele părți ale drumului.

Wun și-a arcuit spatele și s-a săltat în genunchi. Părea să nu-și dea seama unde se afla. Îi sângera nasul. Fruntea era tăiată și jupuită.

– Nu te ridica, am murmurat.

Dar a continuat să-ncerce să-și adune picioarele sub el, cu gheata arsă fluturând și puțin.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am spus. Am întins mâna spre el, dar s-a smucit. *Pentru numele lui Dumnezeu, nu te ridica!*

Dar el a reușit în cele din urmă, s-a săltat și a rămas în picioare, tremurând, profilat pe fundalul mașinii în flăcări. S-a uitat în jos și a părut să mă recunoască, în sfârșit.

– Tyler, a spus. Ce s-a-ntâmplat?

Pe urmă l-au nimerit gloanțele.

Pe Wun Ngo Wen îl urâseră o mulțime de oameni. Nu aveau încredere în el, ca E.D. Lawton, sau îl disprețuiau din motive mult mai complexe și mai puțin scuzabile: pentru că îl socoteau un dușman al lui Dumnezeu, pentru că pielea lui se întâmplase să fie neagră, pentru că venea în sprijinul teoriei evoluției, pentru că întrupa dovada fizică a existenței Turbionului și adevărurile răscolitoare despre vârsta universului exterior.

Mulți dintre aceștia șusotiseră, plănuind uciderea lui. (În dosarele Departamentului de Securitate Internă erau înregistrate zeci de amenințări zădărnicate.)

Dar n-a fost ucis de o conspirație. Ci de un amestec de lăcomie, confuzie de identitate și nechibzuință generată de Turbion.

Era o moarte jenant de terestră.

Trupul lui Wun a fost incinerat (după autopsie și după o extragere masivă de mostre) și a avut parte de funeralii naționale. La slujba de înmormântare, oficiată în Catedrala Națională din Washington, au asistat demnitari de pe întreaga planetă. Președintele Lomax a ținut un discurs lung, bogat în elogii.

S-a discutat despre trimiterea cenușii lui pe orbită, dar fără a se ajunge la un rezultat. După spusele lui Jason, urna a fost depozitată în subsolul Institutului Smithsonian, în așteptarea unor dispoziții finale.

Probabil că se mai află acolo.

ACASĂ ÎNAINTE DE CĂDEREA ÎNTUNERICULUI

Așa că am petrecut niște săptămâni într-un spital din apropiere de Miami, revenindu-mi de pe urma rănilor minore, relatându-le investigatorilor federali cum se desfășuraseră evenimentele și confruntându-mă cu ideea morții lui Wun. În perioada aceea m-am hotărât să plec de la Periheliu și să-mi deschid un cabinet particular.

Dar am decis să nu-mi anunț intenția decât după lansarea replicatorilor. Nu voiam să-l tulbur pe Jason într-un moment critic.

În comparație cu efortul cerut de terraformare în anii precedenți, lansarea replicatorilor părea o decădere de la sublim la ridicol. Dacă aveau să existe, rezultatele sale aveau să fie mai grandioase și mai subtile, dar punerea în practică, doar o mână de

rachete, sincronizarea câtuși de puțin necesară, era un eșec din punct de vedere al spectaculozității.

De data aceasta, președintele Lomax nu lăsa nimic din mână. Înfuriind Uniunea Europeană, pe ruși, chinezi și indieni, Lomax refuzase să dezvăluie tehnologia de realizare a replicatorilor în afara cercurilor din NASA și din Periheliu, care trebuiau neapărat să o cunoască, și ștersese toate pasajele relevante din edițiile publice ale arhivelor marțiene. „Microbii artificiali” (în limbajul lui Lomax) reprezentau o tehnologie cu „risc ridicat”. Puteau fi „militarizați”. (Ceea ce era adevărat, chiar și Wun o recunoscuse.) Fapt pentru care Statele Unite erau obligate să-și asume custodia și controlul informațiilor pentru a preveni „proliferarea nanotehnologiei și o nouă și letală cursă a înarmărilor”.

Uniunea Europeană strigase sus și tare că era vorba de un joc murdar și Națiunile Unite convocaseră un comitet de investigare, dar, într-o lume în care războaiele scăpate de sub control mistuiau patru continente, argumentul lui Lomax avea o greutate considerabilă. (Cu toate acestea, așa cum ar fi ripostat Wun, marțienii reușiseră să trăiască liniștiți vreme de sute de ani, deținând aceeași tehnologie, și nu erau nicidecum mai puțin umani decât strămoșii lor de pe pământ.)

Din aceste motive, lansarea efectuată la Canaveral, către sfârșitul verii, a atras foarte puțină lume și doar

atenția sporadică presei. La urma urmelor, Wun Ngo Wen era mort, iar agențiile de știri ajunseseră în pragul extenuării tot ocupându-se de uciderea sa. Cele patru rachete Delta masive, plasate pe platformele lor din larg, păreau acum doar ceva mai mult decât o notă de subsol despre funeralii sau, și mai rău, doar o reluare a acestora: lansarea semințelor adaptată la o epocă de speranțe atrofiate.

Însă, chiar dacă nu era decât un spectacol minor, era totuși un spectacol. Lomax s-a urcat în avion și a venit să asiste. E.D. Lawton acceptase o invitație de curtoazie și, în momentul acela, era dispus să dea dovadă de un comportament corespunzător. Așa că, în dimineața zilei stabilite, m-am instalat împreună cu Jason în tribuna VIP-urilor de pe țărmul estic din Cape Canaveral.

Stăteam cu fața spre ocean. Vechile platforme maritime de lansare, încă funcționale, dar care rugini-seră în apa sărată, căpătând o culoare arămie, fuseseră construite pentru a susține rachetele grele din era semințelor. Pe lângă ele, aceste Delta nou-nouțe erau niște pitici. Nu vreau să spun că, de la o asemenea distanță, deslușeam prea multe detalii, vedeam doar patru piloni albi ieșind în afara hotarelor cețoase ale oceanului din vremea verii, plus eșafodajele platformelor neutilizate, conexiunile de cale ferată, navele-bază și pe cele auxiliare, ancorate într-o zonă sigură. Era o dimineață senină și toridă de vară. Vântul bătea în

rafale, fără să fie destul de puternic pentru a impune amânarea lansării, dar reușind să fâlfâie zgomotos steagul și să răvășească părul aranjat cu grijă al președintelui Lomax, care urca pe podium, pregătindu-se să se adreseze demnitarilor prezenți și presei.

Și-a rostit discursul, din fericire scurt. A pomenit despre moștenirea lui Wun Ngo Wen și despre încrederea marțianului în faptul că rețeaua de replicatori pe punctul de a fi implantată la extremitățile înghețate ale sistemului solar urma să ne dezvăluie curând natura și scopul Turbionului. A spus vorbe mari despre umanitatea care marchează cosmosul. („E galaxie, nu cosmos, a șoptit Jason. *Marcăm?* Ce suntem noi, o potaie care se pișă pe un hidrant? Ar fi necesar să corecteze cineva discursurile.“) Pe urmă Lomax a citat versurile lui F.I. Tiutcev, un poet rus din secolul al nouăsprezecelea, care nu avea cum să-și imagineze Turbionul, dar care scrisese de parcă ar fi făcut-o:

*Ca o himeră pierе lumea exterioară
iar Omul, un orfan pribeag și despuiat,
înfruntă, neajutorat și singur,
nemărginirea spațiului întunecat.
Viața și strălucirea par doar vis străvechi
Pe când acolo, în realitatea nopții,
descătușat, străin, pricepe acum
că e al lui, de drept, un dat al sorții.*

Lomax a părăsit apoi scena și, după prozaica numărătoare inversă, prima rachetă și-a încălecat stâlpul de foc, lăsându-se purtată spre cosmosul descătușat de dincolo de cer. Un dat al sortii. Al nostru de drept.

În timp ce toți ceilalți priveau în sus, Jason a închis ochii și și-a îndoit brațele pe genunchi.

Împreună cu ceilalți oaspeți, am mers într-o sală de recepții, în așteptarea unei runde de interviuri acordate presei. (Jason era programat pentru douăzeci de minute la o rețea de televiziune prin cablu, iar eu eram programat pentru zece. Eram „medicul care încercase să salveze viața lui Wun Ngo Wen“, deși nu făcusem altceva decât să-i sting bocancul aprins și să-i trag trupul din bătaia gloanțelor, după ce căzuse. O verificare CRC rapidă – a căilor respiratorii, a respirației și a circulației sanguine – dovedise cât se putea de limpede că nu aveam cum să-i fiu de folos și că ar fi fost mai înțelept dacă mă mulțumeam să țin capul jos până la sosirea ajutoarelor. Asta le-am și spus reporterilor, până ce au învățat să nu mă mai întrebe.)

Președintele Lomax a străbătut încăperea, strângând mâinile celor de față, înainte ca însoțitorii săi să-l grăbească încă o dată să plece. Pe urmă E.D. ne-a încolțit, pe Jason și pe mine, lângă teigheaua barului.

– Cred că ați primit ce ați dorit, a spus, adresându-i comentariul lui Jason, dar uitându-se la mine. Acum nu mai există cale de întoarcere.

– În cazul ăsta, i-a replicat Jason, probabil că n-are rost să discutăm în contradictoriu.

Eu și Wun ne făcuserăm o datorie din a-l ține pe Jason sub observație în lunile de după tratament. Se supusese unui set de analize neurologice, incluzând o nouă serie de RMN-uri clandestine. Nici una dintre acestea nu a scos la iveală vreo deficiență, iar singurele schimbări fiziologice evidente erau cele legate de însănătoșirea după SMA. Cu alte cuvinte, o fișă medicală curată. Mai curată decât mi-aș fi imaginat vreodată că era posibil.

Dar părea schimbat, într-un mod subtil. Îl întrebam pe Wun dacă toți cvadrii sufereau schimbări psihologice.

– Într-un anumit sens, da, îmi răspunsese.

Se aștepta de la un cvadru marțian să se poarte altfel după tratament, dar în acest „se aștepta“ era inclusă o subtilitate – da, spusese Wun, era de „așteptat“ (cu alte cuvinte, era posibil) ca un cvadru să se schimbe, dar comunitatea și cei asemenea lui „așteptau din partea lui“ (îi cereau) această schimbare.

Cum se schimbase Jason? În primul rând, se mișca altfel. Jase își ascunsese scleroza multiplă atipică dând dovadă de foarte multă ingeniozitate, dar acum în mersul și în gesturile lui era perceptibilă o nouă libertate. Era Omul de Tinichea de după unge-re-a cu ulei. I se mai întâmpla, din când în când, să fie în toane rele, dar proasta sa dispoziție se manifesta

într-un mod mai puțin violent. Înjura mult mai rar – ceea ce înseamnă că era mult mai puțin probabil să se-mpotmolească într-una dintre acele haznale emoționale unde singurul verb util e „futu-i“. Glumea mai mult decât înainte.

Toate astea sunau bine. Așa și erau, fiind însă, în același timp, superficiale. Alte schimbări erau mult mai supărătoare. În privința rezolvării problemelor de zi cu zi, se retrăsese de la conducerea Periheliului într-o asemenea măsură încât membrii Statului său major îi prezentau o informare săptămânală și îl ignorau în tot restul timpului. Începuse să citească traducerile nedefinitivate ale tratatelor de astrofizică marțiană, evitând protocoalele de securitate, dacă nu chiar încălcându-le cu desăvârșire. Singurul eveniment care trecuse dincolo de noul lui calm fusese moartea lui Wun, care-l obseda și îndurera într-un mod pe care încă nu reușeam să-l înțeleg pe deplin.

– Vă dați seama, a spus E.D., că adineaori am fost martorii sfârșitului Fundației Periheliu.

Și chiar era, în sensul real al cuvântului. În afară de a interpreta feedbackul primit de la replicatori, indiferent în ce ar fi constat, existența Periheliului ca agenție spațială civilă se încheiase. Se trecuse deja la o reducere serioasă a cheltuielilor. Jumătate din personalul auxiliar fusese trimis într-un șomaj temporar. Specialiștii se împuținau mult mai lent, fiind atrași de universități sau de întreprinzători plini de bani.

– Atunci așa să fie, a spus Jason, afișând ceea ce ar fi putut reprezenta fie seninătatea firească a unui cvadru, fie o îndelung reprimată ostilitate față de tatăl său. Am făcut ce aveam de făcut.

– Poți să stai aici și să enunți un asemenea verdict? În fața mea?

– Cred că ăsta e adevărul.

– Nu contează că eu mi-am petrecut viața construind ce tocmai ai dărâmat tu?

– Contează?

Jase a reflectat la asta ca și cum E.D. i-ar fi pus într-adevăr o întrebare.

– În ultimă instanță, nu, cred că nu.

– Iisuse, ce s-a întâmplat cu tine? Când faci o greșeală de o asemenea importanță...

– Nu cred că e o greșeală.

– ...trebuie să-ți asumi răspunderea ei.

– Cred că mi-am asumat-o.

– Pentru că, dacă va fi vorba de un eșec, tu vei fi cel învinuit.

– Înțeleg asta.

– Cel pe care-l vor arde pe rug.

– Dacă se va ajunge la asta.

– Nu te pot apăra, a spus E.D.

– N-ai putut niciodată, a ripostat Jason.

M-am întors la Periheliu în mașina lui Jase. În perioada aceea, conducea un automobil nemțesc cu

baterie solară, un vehicul de nișă, de vreme ce noi, majoritatea oamenilor, continuam să fim posesorii unor mașini proiectate pentru a funcționa pe bază de benzină, de către niște indivizi care nu credeau în existența unui viitor pentru care să merite să-ți faci griji. Navetiștii ne depășeau în viteză, grăbindu-se să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului.

I-am spus că aveam de gând să părăsesc Periheliul și să-mi deschid un cabinet particular.

Jase a păstrat tăcerea pentru o vreme, cu ochii la drum, la aerul cald care se ridica din pavaj de parcă muchiile lumii s-ar fi înmuiat de căldură. Pe urmă a spus:

– Dar nu e nevoie, Tyler. Periheliu trebuie să supraviețuiască pentru încă vreo câțiva ani și am suficientă influență ca să te pot păstra pe statul de plată. Dacă e nevoie, te pot angaja eu personal.

– Nu despre asta e vorba, Jase. Nu e necesar. La Periheliu am fost utilizat întotdeauna puțin sub posibilități.

– Adică te-ai plictisit ?

– Ca schimbare, ar fi plăcut să mă simt util.

– Nu te simți util ? Fără tine, aș fi fost într-un scaun cu rotile.

– Nu e meritul meu. E al lui Wun. Eu n-am făcut altceva decât să apăs pe pistonul seringii.

– Greu de crezut. M-ai vegheat cât am trecut prin tot acel chin. Apreciez. În plus... am nevoie de

cineva cu care să stau de vorbă, cineva care nu încercă nici să mă cumpere, nici să mă vândă.

– Când s-a întâmplat ultima oară să purtăm cu adevărat o conversație ?

– Faptul că am reușit să fac față unei crize nu înseamnă că nu vor mai fi și altele.

– Ești un cvadru, Jase. N-o să fii nevoit să mergi la doctor în următorii cincizeci de ani.

– Iar singurii oameni care știu asta despre mine sunteți tu și Carol. Ceea ce reprezintă un alt motiv pentru care nu vreau să pleci. A ezitat. De ce nu faci și tu tratamentul ? Oferă-ți cel puțin încă cincizeci de ani.

M-am gândit că aș fi putut. Dar încă cincizeci de ani ne-ar fi afundat prea mult în heliosfera soarelui în expansiune. Ar fi fost un gest inutil.

– Aș prefera să fiu util acum.

– Ești absolut hotărât să pleci ?

Rămâi, ar fi spus E.D. E datorită ta să ai grijă de el.

E.D. ar fi spus o mulțime de lucruri.

– Absolut.

Jason și-a încleștat mâinile de volan și s-a uitat în jos, către drum, de parcă ar fi zărit acolo ceva infinit de trist.

– Bine. Atunci nu pot decât să-ți urez noroc.

În ziua plecării mele de la Periheliu, personalul auxiliar m-a invitat într-una dintre acum rar folositele săli de consiliu, pentru o petrecere de rămas-bun,

și acolo am primit acel gen de cadouri potrivite pentru o altă plecare din mijlocul unui colectiv de muncă pe cale de dispariție: un cactus în miniatură într-un vas de teracotă, o ceașcă de cafea cu numele meu pe ea, un ac de cravată de cositor, de forma unui caduceu.

În seara aceea, Jase a apărut la ușa mea cu un dar mult mai imprevizibil.

Era o cutie de carton legată cu un șnur. Când am deschis-o, am văzut că adăpostea în jur de o jumătate de kilogram de hârtii dens tipărite și șase discuri de memorie optică, neetichetate.

– Jase ?

– Informații medicale, a spus. Le poți considera un manual.

– Ce fel de informații medicale ?

A zâmbit.

– Din arhive.

– Arhivele marțiene ?

A dat din cap.

– Dar sunt secrete.

– Da, tehnic vorbind. Însă Lomax ar decreta că și numărul de telefon 911 e secret, dacă ar fi de părere că îl ajută să-și impună punctul de vedere. E posibil ca aici să existe informații care ar putea scoate din afaceri companii farmaceutice de talia lui Pfizer și Eli Lilly. Dar eu nu văd în asta un motiv întemeiat de îngrijorare. Tu vezi vreunul ?

– Nu, dar...

– Nici nu cred că Wun ar fi dorit să fie secrete. Așa că, din când în când, ofer, fără zarvă, mici porțiuni din arhive unor oameni în care am încredere. De fapt, nu trebuie să faci nimic, Tyler. Citește-o sau ignor-o sau pune-o la păstrare – orice e perfect.

– Grozav. Mulțumesc, Jase! Un cadou a cărui posesie m-ar putea băga la pușcărie.

Zâmbetul lui s-a lățit.

– Știu c-o să faci cel mai potrivit lucru.

– Indiferent care ar fi.

– O să-l descoperi. Am încredere în tine, Tyler. De când cu tratamentul...

– Ce anume?

– Am impresia că văd lucrurile ceva mai limpede, a spus.

N-a dat explicații și, în final, mi-am îndesat cutia printre bagaje, ca pe un fel de suvenir. Am fost tentat să scriu pe ea cuvântul AMINTIRI.

Procesul tehnologic al replicatorilor era lent, chiar și în comparație cu terraformarea unei planete moarte. Au trecut doi ani înainte de a primi ceva asemănător unui răspuns din partea încărcăturilor pe care le împrăștiaserăm printre planetoizii de la marginea sistemului solar.

Replicatorii aflați acolo, abia atinși de forța gravitațională a soarelui, erau totuși ocupați, făcând ceea ce fuseseră proiectați să facă: se reproduceau pas cu

pas și secol după secol, urmărind instrucțiunile care le fuseseră înscrise în echivalentul superconductiv al ADN-ului. Având la dispoziție timp și o provizie adecvată de gheață și de elemente cu incluziuni de carbon, aveau să telefoneze, în cele din urmă, acasă. Însă primii sateliți de detecție plasați pe o orbită de dincolo de Membrana Turbionară au recăzut pe Pământ fără să înregistreze vreun semnal.

În timpul acelor doi ani am reușit să-mi găsesc un asociat (Herbert Hakkim, un doctor cu voce blândă, născut în Bengal, care își încheiase stagiul de intern în anul vizitei lui Wun în Marele Canion) și am preluat un cabinet din San Diego de la un medic generalist care se pensiona: Hakkim era sincer și prietenos cu pacienții, dar nu avea cu adevărat o viață socială și părea să prefere această stare de lucruri. Ieșeam rareori împreună în afara orelor de serviciu și cred că întrebarea cea mai intimă pe care mi-a pus-o vreodată a fost de ce țin asupra mea două telefoane celulare.

(Unul din motive obișnuite, celălalt, pentru că numărul său era ultimul număr de telefon pe care i-l dădusem Dianei. Nu fiindcă ar fi sunat vreodată. Nu fiindcă aş fi încercat vreodată s-o caut din nou. Dar, dacă aş fi renunțat la număr, n-ar mai avut nici o modalitate de a-mi da de urmă, ceea ce continua să mi se pară... ei bine, o greșeală.)

Îmi plăcea munca mea și, în general vorbind, îmi plăceau pacienții mei. Am văzut mai multe răni de

glonț decât m-aș fi așteptat vreodată, dar erau anii dificili ai Turbionului, reprezentarea grafică a crime-lor domestice și a sinuciderilor se arcuia către verticală. Ani în care se părea că oricine avea sub treizeci de ani purta o uniformă: a forțelor armate, a Gărzii Naționale, a Departamentului de Securitate Internă, a firmelor de securitate, chiar și a cercetașilor și a ghi-zilor, necesare progeniturilor unei rate a natalității pe cale de dispariție. Ani în care Hollywoodul începuse să producă, într-un ritm alert, filme ultraviolente sau ultrareligioase, în care Turbionul nu era menționat niciodată la modul explicit. Aidoma sexului și a cuvintelor care îl descriau, Turbionul fusese exclus din „limbajul spectacolului” de Consiliul Cultural al lui Lomax și de Comisia Federală a Comunicațiilor.

Tot în acei ani, administrația a adoptat o mulțime de legi noi, menite să cenzureze arhivele marțiene. După părerea președintelui și a aliaților săi din Congres, arhivele lui Wun conțineau cunoștințe intrinsec periculoase, care trebuiau reformulate și păstrate în siguranță. Accesul liber al publicului ar fi fost tot-una cu „a posta pe internet proiectul unei bombe nucleare portabile”. Chiar și materialele antropologice erau supuse unei verificări riguroase: în versiunea publicată, un cvadru era definit drept „un vârstnic respectat”. Fără nici o mențiune despre longevitatea obținută pe cale medicală.

Dar cine avea nevoie de longevitatea aceea, sau cine o dorea? Cu fiecare zi, sfârșitul lumii era tot mai aproape.

Scintilațiile o dovedeau, dacă cineva avea nevoie de o dovadă.

Când au apărut scintilațiile, primele rezultate pozitive ale proiectului replicatorilor fuseseră înregistrate deja de o jumătate de an.

Am aflat cea mai mare parte a noutăților de la Jase, cu două zile înainte de a fi răspândite de mijloacele de informare în masă. Luată ca atare, vestea nu avea nimic spectaculos. Unul dintre sateliții de supraveghere ai NASA/Periheliului înregistrase un semnal slab, provenit de pe un corp ceresc cunoscut din Norul Oort, aflat cu mult în afara orbitei lui Pluto – un impuls periodic necodificat, care reprezenta sunetul unei colonii ajunse în preajma punctului său culminant. (În preajma maturității, am putea spune.)

Fapt care pare banal, dacă nu îi luăm în considerare semnificația: Celulele inactive ale unei biologii întrutotul inedite, create de mâna omului, se stabiliseră pe o bucată imensă de gheață prăfuită din profunzimea spațiului. Celulele acelea începuseră să-și dezvolte o formă chinuitor de înceată de metabolism, prin care absorbeau căldura insuficientă a soarelui îndepărtat, folosită pentru a separa câteva dintre moleculele de apă și carbon aflate în preajmă,

duplicându-se apoi cu ajutorul materiilor prime rezultate.

În decursul multor ani, colonia respectivă crescuse, probabil, până la dimensiunile unui rulment. Făcând o călătorie inimaginabil de lungă și știind exact unde să se uite, un astronaut ar fi văzut-o ca pe o adâncitură întunecată în regolitul stâncos/de gheață de pe planetoidul gazdă. Dar colonia era, într-o mică măsură, mai eficientă decât strămoșul său unicelular. Începea să se dezvolte cu mai multă repeziciune și să genereze mai multă căldură. Diferența de temperatură dintre ea și mediul înconjurător era de numai o fracțiune de grad Kelvin (cu excepția momentelor când scurtele sale explozii reproductive își pompau energia latentă în jur), dar era permanentă.

Trecuseră mai multe milenii (sau luni terestre). Subrutinele din substratul genetic al replicatorilor, activate de gradientul local de temperatură, modificau modul de dezvoltare a coloniei. Celulele începeau să se diferențieze. Asemeni unui embrion uman, colonia nu producea doar mai multe celule, ci dădea naștere unor celule specializate, echivalente inimii, plămânilor, brațelor și picioarelor. Tentaculele sale se infiltrau în materia rarefiată a planetoidului, extrăgând molecule bogate în carbon.

În cele din urmă, răbufnirile de vapor, microscopice, dar riguros calculate, au început să încetinească mișcarea de rotație a obiectului gazdă (cu răbdare,

timp de secole), până ce fața coloniei a rămas întoarsă permanent către soare. Acum diferențierea a început să fie într-adevăr semnificativă. Colonia și-a împins către exterior joncțiunile carbon/carbon și carbon/siliciu, și-a creat filamente monomoleculare care au unit aceste joncțiuni, urcând, în etape succesive, pe scara complexității, joncțiunile au generat puncte fotosensibile – ochi – și au creat capacitatea de a emite și de a procesa microexplozii de zgomote de frecvență radio.

Apoi, pe măsura trecerii altor secole, colonia și-a amplificat și și-a redefinit aceste capacități, până când și-a anunțat prezența cu un simplu ciripit periodic, echivalentul sunetului scos de un pui de vrabie nou născut. Pe care îl detectase satelitul nostru.

Canalele de știri au difuzat evenimentul timp de două zile (incluzând filme de arhivă cu Wun Ngo Wen, cu funeraliile sale, cu lansarea), apoi l-au dat uitării. La urma urmelor, nu era vorba decât de prima etapă a misiunii pentru care fuseseră proiectați replicatorii.

Doar atât. Lipsit de interes. Cu excepția cazului în care îi acordai mai mult de treizeci de secunde de meditație.

Era o tehnologie care avea, literalmente, o viață proprie. Un duh care scăpase din sticlă odată pentru totdeauna.

Scintilația a apărut peste câteva luni.

A fost primul indiciu al unei schimbări sau al unei perturbații a Membranei Turbionare – primul doar dacă nu țineam cont de evenimentul care urmasese după atacul nuclear al chinezilor asupra artefactelor de la poli, de la începuturile Turbionului. Ambele evenimente erau vizibile din orice punct al globului. Dar, în afară de această asemănare, nu aveau prea multe în comun.

După atacul cu rachete nucleare, Membrana Turbionară părăsise să bolborosească și să-și revină, generând imagini stroboscopice ale cerului în plină schimbare, cu mai multe luni și stele în mișcare giratorie.

Scintilația era altfel.

Am privit-o din balconul apartamentului meu din suburbii. Într-o noapte călduroasă de septembrie. O parte dintre vecini erau deja afară când începuse. Acum eram cu toții. Ne-am cocoțat pe terase, ca niște grauri cu dinții clănțănind.

Cerul era strălucitor.

Nu plin de stele, ci de fire infinitezimal de subțiri de foc auriu, împânzindu-l ca niște fulgere reci, de la un orizont la altul. Firele se mișcau și își schimbau direcția la întâmplare, unele licăreau sau se stingeau cu desăvârșire, din când în când, se iveau altele, pâlpâind. Era pe cât de fascinat, pe atât de înfricoșător.

Era un fenomen global, nu local. Pe partea luminată a planetei a fost mai puțin vizibil, pierzându-se

în lumina soarelui sau fiind mascat de vreun nor. În America de Nord și de Sud, precum și în vestul Europei, spectacolul de pe cerul întunecat a provocat izbucniri sporadice de panică. La urma urmelor, așteptam sfârșitul lumii de atât de mulți ani decât se sinchisiseră majoritatea oamenilor să numere. Evenimentul părea cel puțin o uvertură a unui fapt real.

În noaptea aceea, în orașul în care locuiam au avut loc sute de sinucideri sau de încercări de sinucidere, plus zeci de crime sau de eutanasii. În întreaga lume, numărul lor a fost incalculabil mai mare. Se părea că existau o mulțime de oameni ca Molly Seagram, oameni care au ales să evite des prorocita fierbere a mărilor cu câteva tablete letale de un fel sau altul. Și au avut rezerve pentru familie și pentru prieteni. Mulți au optat pentru retragerea finală imediat ce s-a luminat cerul. Prematur, după cum avea să se dovedească.

Spectacolul a durat opt ore. Dimineața m-a găsit la spitalul local, dând o mână de ajutor la secția de urgențe. Până la prânz, am avut șapte cazuri diferite de intoxicare cu monoxid de carbon, șapte oameni care se încuiaseră înadins în garaj, cu o mașină în ralanti. Cei mai mulți au murit înainte de a-i diagnostica, iar supraviețuitorii nu erau într-o stare mult mai bună. Oameni de altfel sănătoși, oameni pe lângă care poate trecusem în magazine, aveau să-și petreacă restul vieții conectați la aparate de respirat, cu leziuni ireparabile ale creierului, ca victime

ale unei strategii de evadare gândite de mântuială. Nu era plăcut. Dar rănilor de glonț la cap erau și mai cumplite. Nu le-am putut trata fără să mă gândesc la Wun Ngo Wen, zăcând pe autostrada din Florida, cu sângele picurând din ceea ce-i mai rămăsese din țeastă.

Opt ore. Pe urmă un cer din nou curat, cu soarele strălucind ca poanta unei glume proaste.

Fenomenul s-a repetat peste un an și jumătate.

– Arăți ca un om care și-a pierdut credința, mi-a spus la un moment dat Hakkim.

– Sau care n-a avut niciodată una, am răspuns.

– Nu vorbesc despre credința în Dumnezeu. În privința asta, pari într-adevăr nevinovat. Credința în altceva. Nu știu în ce.

Părea criptic. Dar am înțeles totul ceva mai limpede în timpul următoarei mele discuții cu Jason.

M-a sunat acasă. (Pe celularul meu obișnuit, nu pe cel orfan pe care îl purtam cu mine ca pe un talisman fără noroc.)

– Alo ? am spus, iar el a zis:

– Probabil că te uiți la asta, la televizor.

– La ce să mă uit ?

– Deschide unul dintre canalele de știri. Ești singur ?

Răspunsul a fost da. Intenționat. Nici o Molly Seagram care să-mi complice ultimele zile. Teleco-

manda era pe o măsuță, acolo unde o lăsasem. Acolo unde o lăsam de obicei.

Canalul de știri difuza o diagramă multicoloră, însoțită de vocea monotonă a unui comentator nevăzut. I-am luat sonorul.

– La ce mă uit, Jase ?

– O conferință de presă a JPL. Setul de date recuperate de la ultimul receptor de pe orbită.

Cu alte cuvinte, date despre replicatori.

– Și ?

– Am intrat în afaceri.

I-am auzit efectiv zâmbetul.

Satelitul detectase mai multe surse de emisie radio în bandă îngustă, venind din afara sistemului solar. Ceea ce însemna că mai mult de o colonie de replicatori ajunsese la maturitate. Iar informațiile erau complexe, nu simple, a spus Jason. Pe măsură ce îmbătrâneau, viteza de dezvoltare a coloniilor de replicatori se micșora, dar funcțiile lor deveneau mai subtile și mai concentrate asupra unui scop. Nu se mai îndreptau către soare doar pentru a obține energie. Analizau lumina stelară și calculau orbitele planetare cu ajutorul rețelelor neurale alcătuite din silicon și fibre de carbon, comparându-le cu șabloanele imprimate în codul lor genetic. Nu mai puțin de douăsprezece colonii adulte, ajunse pe deplin la maturitate, trimiseseră exact datele pe care fuseseră

proiectate să le adune, patru fluxuri de date binare, care declarau:

- 1) Acesta era sistemul planetar al unei stele cu masa 1,0;
- 2) Sistemul conținea opt corpuri planetare mari (Pluto situându-se sub masa planetară detectabilă);
- 3) Două dintre aceste planete erau insesizabile din punct de vedere optic, fiind încercuite de Membrane Turbionare;
- 4) Coloniile raportoare de replicatori intraseră în modul reproductiv, emanând celule sămânță nespecifice și lansându-le către stelele învecinate, prin intermediul exploziilor de vapori cometari.

Același mesaj fusese emis, spunea Jase, către coloniile locale mai puțin maturizate, care aveau să reacționeze evitând funcțiile redundante și canalizându-și energia spre un comportament pur reproductiv.

Cu alte cuvinte, infectaserăm cu succes sistemul solar exterior cu organisme cvasibiologice ale lui Wun.

Care produceau acum spori.

- Asta nu ne spune nimic despre Turbion, am spus.
- Sigur că nu. Nu încă. Însă aceste informații care se preling acum se vor transforma rapid într-un torent. În timp, o să fim în stare să punem cap la cap o hartă a Turbionului care va cuprinde toate sistemele solare învecinate – poate, în final, întreaga galaxie. Din care ar trebui să putem deduce de unde vin ipoteticii, unde au mai creat Turbioane și ce se în-

tâmplă, până la urmă, cu lumile Turbion, după ce stelele lor se dilată și se mistuie complet.

– Totuși, asta n-o să rezolve nimic, nu-i așa?

A oftat, ca și cum l-aș fi dezamăgit punând o întrebare stupidă.

– Probabil că nu. Dar nu e de preferat să știi, în loc să faci speculații? Am putea descoperi că suntem condamnați, dar e posibil și să aflăm că ne-a rămas mai mult timp decât ne așteptam. Nu uita, Tyler, lucrăm, în același timp, pe două fronturi. Studiem partea de fizică teoretică a arhivelor lui Wun. Dacă ne gândim la Membrana Turbionară ca la o gaură de vierme ce înconjoară un obiect accelerat până la o viteză apropiată de cea a luminii...

– Dar noi nu accelerăm. Nu mergem nicăieri.

Doar către viitor, într-o goană nebună.

– Nu, dar dacă faci calculele, obții rezultate identice cu observațiile noastre despre Turbion. Ceea ce ne-ar putea oferi un indiciu asupra *forțelor* pe care le manipulează ipoteticii.

– Totuși, ce urmărim, Jase?

– E prea devreme ca să spun. Însă nu cred în inutilitatea cunoașterii.

– Chiar dacă suntem pe moarte?

– Toată lumea moare.

– Vorbeam despre noi ca specie.

– Asta rămâne de văzut. Indiferent ce-ar fi Turbionul, nu se poate rezuma la un soi de eutanasi

globală minuțios proiectată. Ipoteticii trebuie să acționeze cu un anume scop.

Poate că era așa. Dar mi-am dat seama că asta era credința care mă părăsise. Credința în Marea Salvare.

În toate simbolurile sale, în tot ce ar fi putut să o definească. Aveam să ne salvăm în ultimul minut, punând la punct un procedeu tehnologic. Sau: ipoteticii erau ființe binevoitoare, care intenționau să transforme planeta într-o împărăție a păcii. Sau: Dumnezeu avea să ne salveze sau avea să-i salveze măcar pe cei credincioși. Sau. Sau. Sau.

Marea Salvare. Era o minciună unsă cu miere. O barcă de salvare de hârtie, chiar dacă ne dădeam de ceasul morții încercând să ne agățăm de ea. Generația mea nu fusese mutilată de Turbion. Ci de ispita și de prețul Marii Salvări.

Scintilația a reapărut în iarna următoare, persistând vreme de patruzeci și patru de ore, după care a dispărut din nou. Mulți au început să creadă că era un soi de manifestare a climatului cosmic, impredictibilă, dar, în general vorbind, inofensivă.

Pesimiștii au subliniat că distanța dintre episoade se scurta, iar durata acestora era din ce în ce mai îndelungată.

În aprilie a apărut o scintilație care durat trei zile și a interferat cu semnalele transmisiilor prin aerostat. A provocat un alt val (mai mic) de sinucideri și

de tentative de sinucidere, oamenii intrând în panică mai puțin din cauza spectacolului de pe cer, decât din pricina dereglării telefoanelor și televizoarelor.

Încetasem să mai dau atenție știrilor, dar anumite evenimente erau imposibil de ignorat: neașteptata agravare a conflictelor militare din Africa de Nord și Europa de Est, lovitura de stat dată de o sectă din Zimbabwe, sinuciderile în masă din Coreea. În anul acela, reprezentanții islamului apocaliptic au obținut un procentaj extrem de mare în alegerile din Algeria și Egipt. Un cult filipinez care venera memoria lui Wun Ngo Wen, pe care îl redefiniseră sub chipul unui sfânt pastoral, un Gandhi bucolic, a reușit să declanșeze o grevă generală la Manila.

Jason a mai sunat de câteva ori. Mi-a trimis prin poștă un telefon cu un soi de sistem de codificare încorporat, despre care a susținut că ne putea oferi „o protecție destul de bună față de vânătoria de cuvinte cheie“, indiferent ce-ar fi însemnat.

- Sună puțin cam paranoic, am spus.
- Cred că e o paranoia utilă.

Poate, dacă voia să discutăm probleme care ținneau de siguranța națională. Totuși n-am făcut-o, cel puțin la început. În schimb, Jason m-a întrebat despre munca mea, despre viața mea, despre muzica pe care o ascultam. Am înțeles că încerca să întrețină genul de conversație pe care ar fi trebuit s-o avem cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă, înainte de Peri-

heliu, dacă nu chiar înainte de Turbion. Mi-a povestit că se dusesese să-și vadă mama. Carol își măsura în continuare timpul după ceas și după sticle. Nimic nu se schimbase. Insistase în privința asta. Servitorii aveau grijă să fie totul curat, să păstreze fiecare obiect la locul lui. Casa Mare era o capsulă a timpului, mi-a povestit el, de parcă totul ar fi fost sigilat ermetic în prima noapte a Turbionului. Avea ceva bizar, fantomatic.

L-am întrebat dacă Diane dădea vreodată telefon.

– Diane a încetat s-o mai sune pe Carol dinainte de uciderea lui Wun. Nu, nici un semn de viață de la ea.

Pe urmă l-am întrebat despre proiectul replicatorilor. În ultima vreme nu mai apăruse nimic în ziare.

– Nu te obosești să cauți. JPL amână comunicarea rezultatelor.

I-am simțit nefericirea din voce.

– E chiar așa de rău?

– Veștile nu sunt pe de-a-ntregul proaste. Cel puțin nu până de curând. Replicatorii au făcut tot ce spera Wun. Lucruri uimitoare, Tyler. Vreau să spun, absolut uimitoare. Aș vrea să-ți pot arăta hărțile pe care le-am generat. Hărți de navigare digitale imense. Aproape două sute de mii de stele, într-un halo cosmic de sute de ani lumină în diametru. În privința evoluției stelelor și a planetelor, știm mai multe decât și-ar fi putut imagina un astronom din generația lui E.D.

– Dar nimic despre Turbion ?

– N-am spus asta.

– Atunci, ce-ați aflat ?

– În primul rând, nu suntem singuri. În acest volum de spațiu cosmic am găsit trei planete optic invizibile, cam de dimensiunea Pământului, pe orbite care sunt sau au fost locuibile, după standardele terestre. Cea mai apropiată gravitează în jurul stelei Ursa Major 47. Cea mai îndepărtată...

– Nu e nevoie să-mi spui amănuntele.

– Dacă ținem cont de vârsta stelelor implicate și apelăm la câteva ipoteze plauzibile, ipoteticii par să vină de undeva, din direcția centrului galaxiei. Mai există și alte indicii. Replicatorii au descoperit două pitice albe – în esență, stele care au ars, dar care, în urmă cu câteva miliarde de ani, trebuie să fi arătat la fel ca soarele – cu planete de rocă dură pe orbite pe care nu ar fi putut face față dilatării soarelui.

– Supraviețuitori ai Turbionului ?

– Poate.

– Sunt planete *vii*, Jase ?

– Nu avem cum să aflăm. Dar nu au Membrane Turbionare care să le protejeze și, după standardele noastre, mediul lor stelar actual e ostil.

– Și asta ce înseamnă ?

– Nu știu. Nimeni nu știe. Suntem de părere că vom reuși să facem mai multe comparații semnificative pe măsură ce se extinde rețeaua de replicatori.

Am obținut o adevărată rețea neuronală, la o scară inimaginabil de extinsă. Replicatorii comunică între ei întocmai ca neuronii, numai că de-a lungul secolelor și a anilor lumină. E absolut superb, de o frumusețe uluitoare. O rețea mai extinsă decât orice altceva a construit vreodată omenirea. Adunând informații, sortându-le, stocându-le, trimițându-le către noi...

– Atunci ce n-a funcționat ?

A vorbit lăsându-mi impresia că propriul lui răspuns îl durea.

– Poate e vârsta. Totul îmbătrânește, până și cele mai bine protejate coduri genetice. Poate că a avut loc o evoluție independentă de instrucțiunile noastre. Sau...

– Da, dar ce s-a *întâmplat*, Jase ?

– Datele se împrăștiu. De la replicatorii cei mai îndepărtați de Pământ primim informații fragmentate și contradictorii. Asta ar putea însemna o mulțime de lucruri. Dacă sunt pe moarte, ar putea reflecta apariția unor fisuri în codul genetic. Dar și unele dintre relele create cu multă vreme în urmă în nodurile rețelei au început să se închidă.

– Ceva le-a luat în colimator ?

– E o presupunere prea hazardată. Uite o altă explicație. Când am lansat obiectele astea în Norul Oort, am creat un sistem ecologic interstelar simplu – gheață, praf și viață artificială. Dar dacă nu

am fost primii ? Dacă acest sistem ecologic nu e atât de simplu ?

– Vrei să spui că e posibil să mai existe și alți replicatori ?

– S-ar putea. Dacă e așa, între cele două tipuri există o luptă, pentru resurse. Poate se folosesc drept resurse *unii pe alții*. Ne-am închipuit că ne trimitem instrumentele într-un pustiu steril. Dar e posibil să existe specii concurente, poate chiar prădători.

– Jason... crezi că sunt mâncați de ceva ?

– E posibil.

Scintilația a reapărut în iunie și a durat aproape patruzeci și opt de ore.

În august, cincizeci și șase de ore de scintilație, plus probleme intermitente ale telecomunicațiilor.

La sfârșit de septembrie, când a apărut din nou, nimeni n-a fost surprins. Mi-am petrecut cea mai mare parte a serii cu jaluzelele trase, ignorând cerul și urmărind un film pe care-l descărcasem cu o săptămână înainte. Un film vechi, pre-Turbion. L-am urmărit nu de dragul intrigii, ci pentru fețele și chipurile ome-nești, așa cum fuseseră demult, când nu își petreceau viețile temându-se de viitor. Oameni care vorbeau uneori despre lună și despre stele, fără ironie și fără nostalgie.

Atunci a sunat telefonul.

Nu telefonul meu personal, nici cel codificat, pe care mi-l trimisese Jase. Am recunoscut cea de-a treia sonerie instantaneu, deși nu o mai auzisem de ani de zile. Un sunet perceptibil, dar estompat, fiindcă lăsasem telefonul în buzunarul unei haine din dulapul de pe hol.

A sunat de două ori înainte de a-l scoate pe băjbâite și de a spune:

– Alo ?

Așteptându-mă să fie o greșală. Așteptând vocea Dianei. Așteptând-o și temându-mă de ea.

Dar din celălalt capăt al conexiunii venea vocea unui bărbat. Vocea lui Simon, pe care am recunoscut-o mai greu decât mă așteptam.

– Tyler ? Tyler Dupree ? Tu ești ?

Primisem destule telefoane de urgență ca să recunosc neliniștea din vocea lui.

– Eu sunt, Simon, am spus. Ce s-a-ntâmplat ?

– N-ar trebui să-ți vorbesc despre asta. Dar nu știu pe cine altcineva să sun. Nu cunosc nici un doctor de-aici. Și ea e atât de bolnavă. Se simte atât de rău, Tyler ! Nu cred că se mai face bine. Cred că are nevoie de...

Apoi scintilația ne-a întrerupt și n-am mai auzit altceva decât paraziți.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹

În urma Dianei au intrat En, două duzini dintre verii lui și un număr egal de străini, având cu toții drept destinație lumea nouă. Jala i-a condus înăuntru, apoi a închis ușa glisantă, de tablă ondulată de oțel a depozitului. Lumina a pălit. Diane m-a înconjurat cu brațul și am condus-o în spațiul relativ curat de sub una dintre lămpile cu halogen din partea superioară a peretelui. Ibu Ina a desfășurat un sac gol de iută pe care s-o întindem.

– Zgomotul, a spus Ina.

Diane a închis ochii imediat ce a ajuns în poziție orizontală, lucidă, dar evident extenuată. I-am desfăcut nasturii bluzei și m-am apucat să i-o desprind cu delicatețe de pe rană.

– Trusa mea medicală... am cerut.

– Da, imediat.

Ina l-a chemat pe Ed și l-a trimis la etaj, să aducă ambele genți, pe a mea și pe a ei.

– Zgomotul...

Diane a tresărit de durere, când am început să dezlipesc materialul boțit de pe pojghița de sânge a rănii, dar nu voiam să-i dau nici un medicament înainte de a vedea cât de extinsă era plaga.

– Care zgomot?

– Exact! a spus Ina. La ora asta a dimineții, pe docuri ar trebui să fie foarte multă gălăgie. Dar e liniște. Nu se aude *nici un* sunet.

Mi-am ridicat capul. Avea dreptate. Nici un zgomot, cu excepția discuțiilor pline de încordare ale sătenilor minang și a răpăitului îndepărtat al ploii pe acoperișul înalt de tablă.

Dar n-aveam timp să-mi fac griji.

– Întreabă-l pe Jala. Află ce se-ntâmplă.

Pe urmă m-am întors către Diane.

– E superficială, a spus Diane. A tras aerul adânc în plămâni. Strângea din ochi ca să-și stăpânească durerea. Cred că e superficială.

– Pare o rană de glonț.

– Da. Reformatorii au găsit casa conspirativă a lui Jala din Padang. Din fericire, noi tocmai plecam. *Au!*

Avea dreptate. Rana în sine era superficială, deși avea nevoie de o sutură. Glonțul trecuse prin țesutul adipos, chiar pe deasupra pelvisului. Dar impactul o

învinețise puternic în zona în care pielea nu era sfâșiată și mă temeam că lovitura putea s-o fi afectat în profunzime, că șocul ar fi putut rupe ceva în interior. Dar ea a spus că nu avea sânge în urină și, ținând cont de circumstanțe, tensiunea și pulsul ei aveau valori rezonabile.

– Vreau să-ți dau ceva împotriva durerii și trebuie să coasem.

– Coase-o, dacă e necesar, dar nu vreau nici un medicament. Trebuie să plecăm.

– Nu cred că vrei să te cos fără anestezie.

– Atunci să fie ceva local.

– Nu suntem la spital. N-am nimic cu acțiune locală.

– Atunci coase-o pur și simplu, Tyler. Pot suporta durerea.

Da, dar eu puteam? Mi-am privit mâinile. Curate – toaleta din depozit avea apă curentă, iar Ina mă ajutase să-mi pun mănuși de latex înainte de a mă ocupa de Diane. Curate și pricepute. Dar nu ferme.

Munca mea nu mă scârbise niciodată. Până și în studenție, chiar și atunci când făceam disecții, fusesem întotdeauna în stare să rup bucla de compătimire care ne face să simțim durerea altora ca și cum ar fi a noastră. Să pretind că artera sfâșiată ce făcea obiectul atenției mele nu avea nici o legătură cu o ființă umană vie. Să pretind și să cred cu adevărat pe toată durata celor câteva minute necesare.

Dar acum mâna îmi tremura, iar ideea de a trece un ac prin acele buze de carne însângerată mi se părea brutală, de o cruzime imorală.

Diane m-a prins de încheietura mâinii, să-mi oprească tremurul.

– Ține de natura unui cvadru, a spus.

– Poftim ?

– Ai impresia că glonțul nu a trecut prin mine, ci prin tine, nu-i așa ?

Am încuviințat dând din cap, uluit.

– Ține de natura unui cvadru. Cred că are menirea de a ne face mai buni. Totuși, tu ești doctor. Trebuie să treci peste asta.

– Dacă pot. O să las cusătura în seama Inei.

Dar am reușit. Am reușit, într-un fel sau altul.

După discuția cu Jala, Ina s-a întors.

– Astăzi trebuia să aibă loc o acțiune grevistă, a spus. Poliția și reformatorii sunt la porți și intenționează să preia controlul portului. Se anticipează un conflict. S-a uitat la Diane. Cum te simți, draga mea ?

– Pe mâini bune, a șoptit Diane.

Vocea îi era hârâită.

Ina mi-a inspectat opera.

– Competență, s-a pronunțat apoi.

– Mulțumesc !

– Ținând cont de circumstanțe. Dar ascultați-mă, ascultați-mă. Trebuie să plecăm de urgență. În clipa

asta, singurul lucru care ne desparte de închisoare e o revoltă muncitorească. Trebuie să ne imbarcăm imediat pe *Capetown Maru*.

– Ne caută poliția?

– Cred că nu pe voi, în mod deosebit. Jakarta și americanii au încheiat un soi de înțelegere, pentru interzicerea afacerilor legate de emigrare. Docurile sunt percheziționate, aici și în alte părți, cât se poate de în văzul lumii, cu scopul de a impresiona consulatul american. Bineînțeles că n-o să dureze. Afacerea asta aduce bani în prea multe mâini pentru a fi desființată cu adevărat. Dar, pentru crearea unui efect cosmetic, nimic nu e mai indicat decât niște polițiști în uniformă târând oameni afară din calele cargourilor.

– Au venit la casa conspirativă a lui Jala, a spus Diane.

– Da, sunt conștienți de prezența ta și a doctorului Dupree și pentru ei ar fi ideal să vă ia în custodie, dar nu ăsta e scopul cordoanelor de poliție de la porți. Navele încă mai părăsesc portul, dar n-o să mai dureze prea mult. În Teluk Bayur, mișcarea sindicală e puternică. Au de gând să lupte.

Din ușă, Jala a strigat ceva, niște cuvinte pe care nu le-am înțeles.

– Trebuie să plecăm.

– Ajută-mă să improvizez o targă pentru Diane. Ea s-a străduit să se salte în capul oaselor.

– Pot să merg.

– Nu, a spus Ina. Cred că, în privința asta, Tyler are dreptate. Încearcă să nu te miști.

Am îndoit mai multe legături de iută tighelită, făcând un soi de hamac. Eu l-am luat de un capăt, iar Ina l-a chemat pe unul dintre cei mai voinici bărbați minang să apuce de celălalt.

– Grăbiți-vă! a strigat Jala, îndemnându-ne cu o fluturare a mâinii să ieșim în ploaie.

Anotimpul musonic. Era o ploaie musonică? Dimineața semăna cu un amurg. Norii, ca niște rulouri de lână îmbibate cu apă, se adunau deasupra luciului cenușiu al portului Teluk Bayur, retezând turnurile și antenele radar ale petrolierelor cu coca dublă. Aerul era fierbinte și avea un miros greu. Ploaia ne-a udat până la piele încă de când o urcam pe Diane în mașina care ne aștepta. Jala pregătise un mic convoi pentru grupul lui de emigranți: trei automobile și două remorci descoperite, cu roți de cauciuc rezistent de camion.

Capetown Maru era ancorat la capătul unui dig înalt de beton, la vreo jumătate de kilometru depărtare. O mulțime densă de docheri se adunase în fața porților, înșirându-se de-a lungul cheiului din partea opusă, pe lângă șirurile de depozite, de magazine și de cisterne pântecoase de combustibil, vopsite în roșu și alb. Sub răpăitul ploii, se auzea un glas strigând într-o portavoce. Apoi un zgomot care ar fi putut sau nu să fie al unor împușcături.

– Urcă, a spus Jala, zorindu-mă să mă instalez pe bancheta din spate a mașinii în care Diane se îndoise deasupra rănii, ca și cum s-ar ruga. Repede, repede!

El s-a așezat la volan.

Am aruncat o ultimă privire către mulțimea ascunsă de rafalele ploii. Ceva de dimensiunile unei mingi de fotbal s-a înălțat în aer, cu mult deasupra gloatei, lăsând în urmă spirale de fum alb. O grenadă cu gaz lacrimogen.

Mașina a pornit cu o smucitură.

– Nu e doar poliția, a spus Jala, în timp ce înaintam de-a lungul digului. Ei n-ar fi atât de proști. Sunt noii reformatori. Bătăuși de pe străzile mahallaelor din Jakarta angajați și îmbrăcați în uniforme guvernului.

Uniforme și arme. Și tot mai mult gaz lacrimogen, în nori învântejiți, conturându-se neclar dincolo de vâlul ploii. Marginile mulțimii au început să se destrame. S-a auzit un bubuit îndepărtat și o minge de flăcări s-a ridicat la o înălțime de câțiva metri.

Jala a văzut-o în oglinda retrovizoare.

– Doamne Sfinte! Ce idioțenie! Cineva trebuie să fi dat foc unui butoi cu petrol. Docurile...

În timp ce ne continuam drumul pe dig, urlatul sirenelor s-a înălțat deasupra apei. Mulțimea intrase acum cu adevărat în panică. Am reușit pentru prima dată să văd un șir de polițiști împingându-se prin

poarta de acces în port. Cei din avangardă aveau armament greu și purtau măști negre.

Dintr-un garaj a ieșit o mașină de pompieri care a pornit spre poartă, cu sirena șuierând.

Am urcat o serie de rampe și ne-am oprit în locul unde digul se ridica până la înălțimea punții principale de pe *Capetown Maru*. Nava era un vechi cargobot înregistrat de conveniență sub pavilion străin, vopsit în alb și portocaliu-ruginiu. Între puntea principală și doc fusese plasată o pasarelă scurtă de oțel, pe care alergau deja primii minang.

Jala a sărit din mașină. În momentul când Diane era pe chei, în picioare, sprijinindu-se de mine cu toată greutatea, targa de iută fiind abandonată, el purta deja o discuție aprinsă, în contradictoriu, cu un bărbat aflat în capul pasarelei, dacă nu era căpitanul navei sau pilotul, atunci trebuie să fi fost cineva înzestrat cu o autoritate similară, un bărbat scund, cu un turban sikh și cu fălcile încleștate cu îndârjire.

– Înțelegerea s-a făcut cu luni în urmă, spunea Jala.

– ...dar vremea asta...

– ...pentru *orice* vreme...

– ...dar fără aprobarea autorităților portuare...

– ...da, dar nu există nici o autoritate portuară...

privește!

Gestul lui Jala se voia retoric. Dar își flutura mâna către rezervoarele cu combustibil și cu gaz de lângă poarta principală când unul dintre ele a explodat.

N-am văzut explozia. Șocul m-a lipit de beton și i-am simțit căldura în ceafă. Zgomotul a fost monstruos, dar a venit ca un post-scriptum. Cu răsunetul în urechi, m-am răsucit, întorcându-mă pe spate, imediat ce am putut. Combustibilul, mi-am spus. Sau orice altceva era păstrat acolo. Benzen. Kerosen. Ulei combustibil, poate chiar ulei brut de palmier. Focul trebuie să se fi întins sau polițiștii neinstruiți trăseseră într-o direcție nechibzuit aleasă. Mi-am întors capul în căutarea Diane și am descoperit-o alături de mine, mai degrabă nedumerită decât speriată. *Nu aud ploaia*, mi-a trecut prin minte. Dar un alt sunet, mult mai înspăimântător, se auzea limpede: *șuierul* sfărâmăturilor în cădere. Bucăți de metal, unele arzând. Șuierând în timp ce se loveau de betonul digului sau de puntea de oțel a lui *Capetown Maru*.

– Capetele jos, țipa Jala, cu vocea diluată, înăbușită. Capetele jos, toată lumea capul jos!

Am încercat să acopăr trupul Diane cu al meu. Metalul arzând a căzut în jurul nostru ca grindina sau a răpăit în apa întunecată de dincolo de navă vreme de câteva secunde interminabile. Pe urmă s-a oprit pur și simplu. Nu mai cădea nimic, doar ploaia, dulce ca șoapta unor talgere atinse în treacăt.

Ne-am ridicat. Jala împingea deja oamenii de-a lungul pasarelei, aruncând priviri speriate peste umăr, în direcția focului.

– S-ar putea să nu fie ultima explozie! Urcăți la bord, haideți, haideți!

Îi conducea pe săteni pe lângă echipajul de pe *Capetown*, care stingea focurile de pe punte și mola parâmele.

Fumul se răsfira în urma noastră, ascunzând violența de pe țărm. Am ajutat-o pe Diane să urce la bord. Durerea o făcea să se crispeze la fiecare pas și rana începuse să-i sângereze, pătându-i bandajele. Eram ultimii pe pasarelă. În spatele nostru, doi marinari începuseră să demonteze structura de aluminiu, cu mâinile pe vinci și cu ochii țintă la stâlpul de foc de pe cer.

Motoarele lui *Capetown Maru* au hârâit sub punte. Jala m-a văzut și a venit s-o sprijine pe Diane de celălalt braț. I-a remarcat prezența.

– Suntem în siguranță? l-a întrebat.

– Nu înainte de a părăsi portul.

Întinderea de un verde cenușiu a apei răsuna de claxoane și fluiere. Toate navele pregătite de plecare se îndreptau către larg. Jala s-a uitat înapoi, spre chei, și a înlemnit.

– Bagajele tale, a spus.

Fuseseră într-una dintre cele două remorci. Două valize uzate, pline cu hârtii, cu medicamente și cu memorii digitale. Stând acolo, abandonate.

– Întindeți din nou pasarela, le-a ordonat Jala marinarilor.

L-au privit chiorâș, nesiguri în privința autorității sale. Ofițerul secund plecase spre puntea de comandă. Jala și-a umflat pieptul și a spus ceva, cu vehemență, într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Marinarii au ridicat din umeri și au desfășurat pasarela extensibilă către dig.

Motoarele navei au scos o notă mai profundă.

Am alergat pe pasarelă, cu aluminiul ondulat răsunându-mi sub picioare. Am înhățat valizele. Am aruncat o ultimă privire înapoi. În partea dinspre țărm a digului, un detașament de vreo duzină de noi reformatori începea să alerge spre *Capetown Maru*.

– Molați parâmele! a strigat Jala, de parcă el ar fi fost proprietarul navei, molați, repede, repede!

Eșafodajul a început să se retragă. Mi-am aruncat bagajele la bord și m-am repezit după ele.

Am ajuns pe navă înainte de a se pune în mișcare.

Pe urmă a explodat un alt rezervor de combustibil, iar șocul ne-a trântit pe toți pe punte.

ÎN MIJLOCUL VISELOR

Înfruntările nocturne dintre tâlharii de drumul mare și poliția rutieră din California făceau ca, mare parte a timpului, călătoriile să fie dificile. Scintilația înrăutățea lucrurile. În timpul unui asemenea episod, orice deplasare care nu era strict necesară era descurajată în mod oficial, dar asta nu-i oprea pe oameni să încerce să ajungă la rude și la prieteni sau, uneori, să se urce pur și simplu în mașină și să conducă până li se termina benzina sau nu mai aveau timp să ajungă undeva. Am împachetat în grabă, în două valize, tot ce nu voiam să las în urmă, inclusiv înregistrările de arhivă pe care mi le dăduse Jase.

În noaptea aceea, Alvarado Freeway era plină de blocaje de trafic și nici pe I-8 nu se înainta cu mult mai repede. Am avut o grămadă de timp în care să reflectez la absurditatea acțiunii pe care încercam s-o întreprind.

Încercam s-o salvez pe soția altui bărbat, o femeie la care ținusem cândva mai mult decât era bine pentru mine. Când închideam ochii și încercam să mi-o imaginez pe Diane Lawton, nu găseam nici o imagine coerentă, doar un montaj difuz de mișcări și de gesturi. Diane dându-și părul pe spate cu o mână și sprijinindu-se de blana Sfântului Augustin, cățelul ei. Diane aducându-i fratelui ei, pe furiș, un dispozitiv de conectare la internet, în magazia de unelte, unde mașina de tuns iarba zăcea, demontată, pe podea. Diane pe peticul de umbră a unei sălcii, citind poezie victoriană și zâmbind, îmboldită de ceva din text, ceva ce eu nu înțelegeam: *Vara se coace în oricare ceas sau Iar bietul copilaș habar nu are...*

Diane, ale cărei priviri și gesturi subtile sugeraseră întotdeauna că mă iubea, cel puțin pe moment, dar care fusese întotdeauna reținută de forțe pe care nu le înțelegeam: tatăl ei, Jason, Turbionul. Mă gândeam că Turbionul fusese cel care ne limitase și ne separase, ne încuiase în camere alăturate, dar fără uși.

Trecusem de El Centro, când la radio s-a raportat o activitate „semnificativă” a poliției la vest de Yuma, iar traficul a fost întrerupt pe o distanță de aproape cinci kilometri de la granița statului. M-am hotărât să nu risc o întârziere așa că am luat-o pe un drum local de legătură, pe hartă arăta promițător, prin deșertul pustiu din nord, ceea ce ar fi însemnat

să intru pe autostrada 10 în zona unde traversa granița, în apropiere de Blythe.

Șoseaua era mai puțin aglomerată, dar totuși plină. Scintilația făcea ca lumea să pară întoarsă pe dos, mai strălucitoare deasupra decât dedesubt. Din când în când, o vână mai groasă de lumină se contorsiona de la orizontul nordic spre cel sudic, de parcă Membrana Turbionară s-ar fi sfâșiat, lăsând fragmente din universul grăbit să pătrundă arzând înăuntru.

M-am gândit la telefonul din buzunar, telefonul Diane, al cărui număr îl formase Simon. Nu puteam să sun: nu aveam un număr al Diane, iar cel al ranch-ului, dacă se aflau în continuare la ranch, nu era în cartea de telefon. Îmi doream să sune din nou. Doream și mă temeam.

Traficul s-a înrăutățit din nou când am ajuns în apropierea autostrăzii statale, lângă Palo Verde. Trecură de miezul nopții și mergeam, în cel mai bun caz, cu cincizeci de kilometri pe oră. M-am gândit să dorm. Aveam nevoie de somn. Am hotărât că ar fi fost mai bine să dorm, să renunț la călătorie pe durata nopții și să-i las traficului timp să se limpezească. Dar nu voiam să dorm în mașină. Singurele mașini oprite pe care le văzusem erau abandonate și jefuite, cu portbagajele căscate ca gurile unor fețe uluite.

La sud de un orașel numit Ripley, am observat un indicator abia vizibil la lumina farurilor, decolorat

de soare și biciuit de nisip, pe care scria POPAS, și un drum cu două benzi, prost pavat, desprinzându-se din autostradă. Am virat. Cinci minute mai târziu, eram în fața porților unui complex care fusese sau era un motel, cu camere înșiruite pe două nivele, sub formă de potcoavă, în jurul unei piscine care, sub lumina cerului scânteietor, părea lipsită de apă. Am oprit mașina și am apăsat pe sonerie.

Poarta era manevrată prin telecomandă, fiind de tipul celor pe care le poți face să gliseze de la un panou aflat la o distanță sigură, și era echipată cu o cameră de luat vederi de mărimea unei palme, plasată pe un stâlp înalt. Camera s-a răsucit să mă examineze, în timp ce un difuzor aflat la nivelul geamului mașinii a pârâit, prinzând viață. Am reușit să aud câteva măsuri dintr-o melodie, venind de undeva din buncărul motelului sau din hol. Nu era o muzică programată ca răspuns, doar ceva care cânta în fundal. Pe urmă o voce. Răstită, mecanică, ostilă.

– Nu primim oaspeți în seara asta.

Peste câteva clipe, am întins mâna și am apăsat din nou soneria.

Vocea a revenit.

– Ce anume n-ai priceput ?

– Pot plăti cu bani gheață, dacă asta schimbă lucrurile. Nu mă tocmesc la preț.

– Nu vindem. Îmi pare rău, amice.

– OK, așteaptă... uite, pot dormi în mașină, dar se poate s-o trag înăuntru, ca să am parte de o oarecare protecție? Aș putea să parchez în spatele clădirii, unde nu pot fi văzut de pe drum?

O pauză mai lungă. Am ascultat o trâmbetă, ținând isonul unei tobe. Cântecul îmi era sâcâitor de cunoscut.

– Îmi pare rău. Nu în seara asta. Te rog, vezi-ți de drum!

Din nou liniște. Au trecut mai multe minute. În mica oază cu palmieri și pietriș mărunț din fața motelului cânta un greier. Am apăsât din nou soneria.

Proprietarul mi-a răspuns prompt.

– Trebuie să-ți spun că aici avem arme și suntem cam iritați. Ar fi mai bine s-o iei din loc!

– *Harlem Air Shaft*, am spus.

– Poftim?

– Cântecul pe care-l asculți. Ellington, corect? *Harlem Air Shaft*. Sună ca formația lui din anii cincizeci.

O altă pauză îndelungată, cu toate că difuzorul rămăsese deschis. Eram aproape sigur că aveam dreptate, cu toate că nu mai ascultasem nici o melodie de-a lui Duke Ellington de ani de zile.

Pe urmă muzica s-a oprit, firul ei firav întrerupându-se în mijlocul unei măsurii.

– Mai e ceva cu tine în mașină?

Am lăsat geamul în jos și am aprins lumina de deasupra capului. Camera a panoramat, apoi s-a ră-sucit din nou către mine.

– Bine, a zis vocea. OK. Spune-mi cine cântă la trompetă în melodia aia și deschid poarta.

Trompetă? Când mă gândeam la formația lui Duke Ellington de la mijlocul anilor cincizeci, mă du-ceam cu gândul la Paul Gonsalvez, dar el cânta la sa-xofon. Existaseră mai mulți trompetiști. Cat Anderson? Willie Cook? Trecuse prea mult timp..

– Ray Nance, am spus.

– Nu. Clark Terry. Dar cred că poți să intri, oricum.

Proprietarul a venit să mă întâmpine, când am parcat în fața holului de la recepție. Era un bărbat înalt, probabil de patruzeci de ani, în blugi și într-o cămașă lejeră, ecosez. M-a inspectat cu atenție.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar, când s-a în-tâmplat prima dată asta...

A arătat spre cer, la scintilațiile sub care pielea lui părea galbenă, iar pereții acoperiți cu stuc căpă-tau o tentă de un ocru bolnăvicios.

– Ei, când au închis granița la Blythe, am avut oa-meni care s-au bătut pentru camere. Adică s-au bă-tut efectiv. Doi tipi m-au amenințat cu arma, exact de acolo, de unde stai. Iar reparațiile m-au costat de două ori mai mult decât am câștigat în noaptea aia.

Oameni bând în camere, borând și stricând lucrurile. În susul drumului, pe 10, a fost și mai rău. Recepționarul de noapte de la Days Inn, de pe drumul spre Ehrenberg, a fost înjunghiat și a murit. Atunci am instalat gardul de siguranță, imediat după. Acum, în momentul în care începe scintilația, sting panoul ăla pe care scrie CAMERE LIBERE și încui până se termină totul.

– Și-l ascuți pe Duke.

A zâmbit. Am intrat ca să mă poată înregistra.

– Duke, Pops, poate Diz. Miles, dacă am dispoziția necesară.

Intimitatea dintre adevăratul fan și idolii lui morți, acea intimitate care îi permite să le spună pe numele de botez.

– Nimic de după 1965.

Lumina din hol era sumbră și încăperea era mochetată în scop decorativ, redând motive vechi din vest, iar printr-o ușă care răspundea în sanctuarul intim al proprietarului, se părea că locuia acolo, continua să se prelingă muzica. A studiat cartea de credit pe care i-am înmânat-o.

– Doctor Dupree, a spus, întinzându-mi mâna. Eu sunt Allen Fulton. Te îndrepti spre Arizona?

I-am spus că fusesem nevoit să ies de pe autostradă înainte de graniță.

– Nu sunt sigur c-o să te descurci mai bine pe 10. În nopți ca asta, se pare că toată lumea din Los Angeles

vrea să se mute în Est. Ca și cum scintilația ar fi un soi de cutremur sau de val mareic.

– O să mă-ntorc în curând pe șosea.

Mi-a întins o cheie.

– Dormi puțin. Țsta e întotdeauna un sfat bun.

– Cardul e OK ? Dacă vrei bani lichizi...

– Cardul e la fel de bun ca banii, atâta vreme cât nu vine sfârșitul lumii. Iar dacă vine, presupun că n-o să am timp să regret.

A răs. Eu am încercat să zâmbesc.

Zece minute mai târziu eram întins, pe de-a-ntregul îmbrăcat, pe patul tare dintr-o cameră ce mirosea a un potpuriu de substanțe antiseptice și a aer condiționat prea umed, întrebându-mă dacă n-ar fi trebuit să rămân pe șosea. Am pus telefonul pe nop-tieră, am închis ochii și am adormit imediat.

M-am trezit peste mai puțin de o oră, alertat fără să știu de ce. M-am ridicat în capul oaselor și am trecut în revistă camera, cartografiind formele cenușii sau negre și confruntându-le cu cele din memorie. În cele din urmă, atenția mi s-a oprit asupra dreptunghiului palid al ferestrei, pe a cărei perdea galbenă pulsa lumina când sosisem.

Scintilația se oprișe.

Ar fi trebuit să-mi fie mai ușor să adorm în întunericul acela blând, dar știam, așa cum se știu astfel de lucruri, că somnul devenise o imposibilitate. Îl

închisesem într-un țarc, pentru scurtă vreme, dar acum sărise gardul și nu avea nici un rost să pretind altceva.

Mi-am făcut cafea în micul filtru pus la dispoziție și am băut o ceașcă. Peste o jumătate de oră, m-am uitat din nou la ceas. Mai erau cincisprezece minute până la două. Toiul nopții. Tărâmul obiectivității pierdute. Aș fi putut să fac un duș și să mă-ntorc pe drum.

M-am îmbrăcat și am străbătut holul tăcut, betonat, îndreptându-mă către recepție și pregătindu-mă să las cheia să cadă printr-un orificiu pentru corespondență; dar Fulton, proprietarul, era încă treaz, cu lumina televizorului oscilând în camera din spate a apartamentului lui. A scos capul afară când m-a auzit zăngănind la ușă.

Arăta ciudat. Puțin cam beat, poate puțin drogat. M-a privit chiorâș înainte a de mă recunoaște.

– Doctore Dupree.

– Îmi cer scuze, te deranjez din nou. Trebuie să pornesc din nou la drum. Însă îți mulțumesc pentru ospitalitate.

– Nu e nevoie să-mi dai explicații. Îți urez noroc. Sper să ajungi undeva până în zori.

– Sper.

– Eu unul văd totul la televizor.

– Da?

Dintr-odată, nu mai eram sigur despre ce anume vorbea.

– Cu sonorul închis. Nu vreau s-o trezesc pe Jody. Ți-am vorbit despre Jody ? Fiica mea. Are zece ani. Mama ei stă în La Jolla, cu un reparator de mobilă. Jody își petrece verile cu mine. Aici, în deșert, ce soartă, eh ?

– Da, păi...

– Dar nu vreau s-o trezesc.

A părut să devină brusc melancolic.

– Oare fac rău ? Fiindcă o las să doarmă tocmai acum ? Sau atât de mult cât poate ? Sau poate *ar trebui* s-o trezesc. Dacă mă gândesc bine, nu le-a văzut niciodată. Zece ani. Nu le-a văzut niciodată. Cred că e ultima ei șansă.

– Îmi pare rău, nu sunt sigur că înțeleg...

– Totuși, acum arată altfel. Nu mai sunt așa cum mi le amintesc. Nu sunt eu vreun soi de expert... dar, pe vremuri, dacă îți petreceai destul de multe nopți aici, afară, ajungeai, într-un fel, să te familiarizezi cu ele.

– Cu ce să te familiarizezi ?

A strâns din ochi.

– Cu stelele.

Am mers afară, lângă piscina goală, și ne-am uitat la cer.

Piscina nu mai fusese umplută de foarte multă vreme. Praful și nisipul se așternuseră pe fund, formând dune, iar cineva împodobise pereții cu grafitti

purpuriu din litere buclate. Vântul zăngănea o placă de oțel (NU AVEM SALVAMAR) lovind-o de îmbinările gardului. Era un vânt cald, dinspre est.

Stelele.

– Vezi? E altceva. Nu mai zărești nici una dintre vechile constelații. Totul pare, într-un fel... împrăștiat.

Câteva miliarde de ani puteau face asta. Totul îmbătrânește, până și cerul, totul tinde către entropia minimă, către dezordine, către hazard. În ultimele trei miliarde de ani, galaxia în care trăim fusese schingiuită pe scară largă, cu o violență invizibilă, își învârtise conținutul, contopindu-l cu o galaxie satelit mai mică (M41 în vechile cataloage) până ce stelele se răsfiraseră pe cer, răspândindu-se în forme fără înțeles. Era ca și cum ai fi privit mâna brutală a timpului.

– Ești OK, doctore Dupree? a întrebat Fulton. Poate ar trebui să stai jos.

Da, eram prea amorțit ca să mă mai țin pe picioare. M-am așezat pe betonul cu inserții de cauciuc, cu picioarele bălăbănindu-mi-se în piscina puțin adâncă, continuând să privesc fix în sus. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos și de înspăimântător.

– Mai sunt doar câteva ore până la răsărit, a spus Fulton, cu jale.

Acolo. Departe, către est, undeva deasupra Atlanticului, soarele trebuia să fi întrerupt deja linia orizontului. Am vrut să-l întreb, dar m-a oprit o voce firavă, venind din umbra de lângă ușa recepției.

– Tată ? Te-am auzit vorbind.

Probabil că era Jody, fiica lui. A făcut un pas nesigur către noi. Purta o pijama albă și o pereche de teniși cu șireturile dezlegate. Avea fața lătăreață, comună, dar drăguță, și ochi somnoroși.

– Vino aici, scumpo. Urcă-te pe umerii mei și uită-te la cer.

Ea s-a cocoțat, încă nedumerită. Fulton s-a săltat în picioare, cu mâinile pe gleznele ei, ridicând-o cât mai aproape de întunericul scânteietor.

– Privește ! a spus, zâmbind în ciuda lacrimilor care începuseră să-i alunece pe obraji. Acolo, Jody ! Uită-te cât de departe poți vedea în noaptea asta ! Acum poți vedea până acolo unde se sfârșește, practic, totul.

M-am întors în cameră, să văd dacă se anunța ceva la televizor. Fulton spunea că majoritatea canalelor de știri continuau să emită încă.

Scintilația se încheiase cu o oră în urmă. Dispăruse, pur și simplu, odată cu Membrana Turbionară. Turbionul se încheiase tot atât de fără zarvă cum începuse, fără fanfară, fără nici un zgomot, cu excepția pârâiturilor de pe fața însorită a planetei, datorate unei interferențe imposibil de interpretat.

Soarele.

Cu trei miliarde de ani și de alterări mai bătrân decât fusese când Turbionul îl izolase de noi. Am încercat să-mi aduc aminte ce-mi spusese Jase despre

condiția prezentă a soarelui. Era letal, fără îndoială, ne aflam în afara zonei locuibile, știa toată lumea. Imaginea oceanelor în clocot fusese obiectul unor dezbateri din presă, dar ajunseserăm deja în punctul acela? Aveam să fim morți la amiază sau o mai duceam până la sfârșitul săptămânii?

Avea vreo importanță?

Am deschis micul panou video din camera de motel și am găsit o transmisiune în direct din New York. Orașul nu intrase într-o panică majoră. Prea mulți oameni mai dormeau încă sau renunțaseră la naveta matinală când se treziseră și văzuseră stelele, trăgând concluziile evidente. Ca într-un vis delirant de eroism jurnalistic, echipa de știri a acelui post de cablu instalase pe vârful dealului Todt din Staten Island o cameră de luat vederi, îndreptată către est. Lumina era palidă, cerul estic fiind strălucitor, dar pustiu. Doi prezentatori care se străduiau să nu se piardă cu firea își citeau unul altuia buletine de informare abia primite.

Spuneau că, după încheierea scintilației, nu se putuse stabili nici o legătură clară cu Europa. S-ar fi putut datora interferențelor electrostatice provocate de soarele neecranat, care întrerupea legăturile dintre aerostate. Era prea devreme pentru a trage concluzii înspăimântătoare.

– Ca întotdeauna, spunea unul dintre crainici, deși nu avem încă o reacție oficială, cel mai bun sfat este să

stați liniștiți și să urmăriți știrile până când se clarifică lucrurile. Nu credem că e inoportun să sfătuim oamenii să rămână în casele lor, dacă este posibil.

– Dintre toate zilele, aceasta e cea în care oamenii își doresc cel mai mult să fie alături de familiile lor, a încuviințat colegul lui.

M-am așezat pe marginea patului camerei de motel și m-am uitat la televizor până la răsăritul soarelui.

Camera plasată la înălțime a captat mai întâi imaginea unui strat de nori stacojii, alunecând de-a lungul orizontului uleios al Atlanticului. Apoi conturul efervescent al unei semiluni în creștere, cu filtrele alunecând peste lentilele obiectivului ca să atenueze lumina orbitoare.

Proporțiile erau greu de analizat, dar soarele s-a ridicat (nu cu adevărat roșu, ci de un portocaliu roșiatic, dacă nu cumva era un efect generat de camera de luat vederi), s-a înălțat tot mai mult și a continuat tot așa până ce a ajuns să planeze amenințător asupra oceanului și cartierelor Queens și Manhattan, prea mare pentru un corp ceresc plauzibil și semănând mai degrabă cu un balon imens, plin cu lumină chihlimbarie.

Am așteptat mai multe comentarii, dar imaginea a rămas mută până când a trecut într-un studio din centrul țării, la sediul central al rețelei, de unde un alt reporter, insuficient dichisit ca să fi fost unul

dintre crainicii obișnuiți, a înșirat apoi alt șir de sfaturi inutile. Am închis televizorul.

Mi-am dus în mașină trusa medicală și valiza.

Fulton și Jody au ieșit să mă vadă. Se transformaseră dintr-odată în niște vechi prieteni, întristați de plecarea mea. Fetița părea acum înspăimântată.

– Jody a vorbit cu mămica ei. Nu aflase despre stele.

Am încercat să nu-mi imaginez apelul matinal care o trezise pe femeie, Jody telefonând din deșert să-i dea vestea și mama ei percepând-o probabil imediat ca pe un anunț al apropiatului sfârșit al lumii. Spunându-și că putea fi momentul în care să își ia rămas-bun de la fiica ei, în timp ce se străduia să n-o sperie de moarte, ferind-o de adevărul care dădea năvală.

Acum Jody s-a sprijinit de coastele tatălui, care a cuprins-o cu brațele, între ei nemairămânând nimic altceva decât tandrețe.

– Trebuie să pleci? a întrebat Jody.

I-am spus că da.

– Pentru că poți să rămâi dacă vrei. Așa a spus tăticu’.

– Domnul Dupree e doctor, a intervenit Fulton, cu blândețe. Probabil că are de făcut o vizită la domiciliu.

– Da, chiar așa e.

În dimineața aceea, pe autostrada care se îndrepta spre est s-a petrecut ceva aproape miraculos.

Mulți oameni s-au purtat execrabil în acele ore, pe care le credeau ultimele din viața lor. Era ca și cum scintilațiile nu ar fi reprezentat decât o simplă repetiție pentru osândirea greu de pus la îndoială. Auziseram cu toții prezicerile: păduri în flăcări, căldură mistuitoare, mările transformate în aburi opăritori. Singura întrebare era dacă urma să dureze o zi, o săptămână sau o lună.

Așa că spărgeam ferestrele și luam tot ce ne făcea cu ochiul, luam orice fleac pe care ni-l refuzase viața, bărbații încercau să violeze femeile, unii descoperind că pierderea inhibiției funcționa în ambele sensuri, pentru că același eveniment le înzestrase pe victimele vizate cu o putere neașteptată de a scoate ochii cu degetul sau de a strivi testiculele, conturile vechi erau lichidate cu un foc de armă. Armele trăgeau pentru orice moft. Sinuciderile erau nenumărate. (M-am gândit la Molly: dacă nu murise în timpul primei scintilații, acum era cu siguranță moartă. Poate că murise mulțumită de desfășurarea logică a planului ei tot atât de logic. Am simțit, pentru prima oară în viața mea, dorința de a o plânge.)

Dar existau și insule de civilizație și acte de o bunănotate grandioasă. Porțiunea de autostrada interstată 10, la granița cu Arizona, era una dintre ele.

În timpul scintilației, pe podul de peste fluviul Colorado staționase un detașament al Gărzii Naționale. Soldații dispăruseră la scurt timp după încetarea

fenomenului, poate rechemați la bază sau pur și simplu trăgând chiulul și îndreptându-se spre casele lor. Fără ei, podul s-ar fi putut transforma într-un gât de sticlă astupat de ambuteiaje, imposibil de depășit.

Dar nu era așa. Traficul se scurgea într-un ritm moderat, din ambele sensuri. Dirijarea traficului fusese preluată, de bunăvoie și din proprie inițiativă, de o duzină de civili înarmați cu lanterne robuste și cu lămpi de semnalizare scoase din trusele de urgență ale camionetelor. Până și șoferii extrem de înverșunați, tipii care doreau sau erau nevoiți să facă un drum lung până în zori, ca să ajungă în New Mexico, în Texas sau poate chiar în Louisiana, dacă nu li se topeau între timp motoarele, păreau să înțeleagă că o asemenea acțiune era necesară, că nici o încercare de a ieși din rând nu putea fi încununată de succes și că răbdarea era singura alternativă. Nu știu cât de mult a durat această stare de spirit și cărei contopiri dintre bunăvoință și circumstanțe i s-a datorat. Poate era o manifestare a bunătății din oameni sau poate că totul se datora vremii: în pofida osândeii care se năpustea urlând dinspre răsărit, noaptea era pervers de *frumoasă*. Stele răsfirate pe un cer senin, răcoros, o adiere din ce în ce mai învi-orătoare, care îndepărta duhoarea gazelor de eșapament și pătrundea prin geamul mașinii cu tot atâta blândețe ca mângâierea unei mame.

M-am gândit să mă ofer voluntar la unul dintre spitalele locale, Palo Verde, din Blythe, pe care îl vizitasem cândva, cu ocazia unei conferințe, sau poate La Paz Regional, din Parker. Dar la ce-ar fi folosit? Pentru ceea ce se apropia nu exista nici un tratament. Nu existau decât paliative, morfină, heroină, soluția lui Molly, presupunând că depozitele de medicamente nu fuseseră deja jefuite.

Iar ce le spuseseam lui Fulton și Jody era, în esență, adevărat: aveam de făcut o vizită la domiciliu.

O căutare. Donquijotescă, firește. Indiferent ce ar fi fost în neregulă cu Diane, era tot o problemă de rezolvat. Așa că, la ce bun să termin călătoria? Pentru că îmi oferea ceva de făcut la sfârșitul lumii, mâinile ocupate nu tremură, mințile preocupate nu intră în panică, dar asta nu explica imperiozitatea, nevoia viscerală de a o vedea, care mă trimisese pe drum în timpul scintilației și pe care o simțeam acum mai puternică.

Dincolo de Blythe, de porțiunea neliniștitoare de drum încadrată de două șiruri de magazine întunecate și de bătăile cu pumnii din jurul stațiilor de benzină asediate, șoseaua se lărgea și cerul era mai întunecat, cu stelele scânteind. La asta mă gândeam când am auzit trilul telefonului.

Aproape că am ieșit de pe drum, bâjbâind în buzunar și frânând în timp ce un vehicul utilitar aflat în spatele meu mă depășea cu un claxonat strident.

– Tyler, l-am auzit pe Simon.

– Înainte de a închide sau de a se întrerupe legătura, dă-mi un număr la care să te pot suna, am spus, până să apuce să continue. Să pot da de voi.

– Nu prea ar trebui să fac așa ceva. Eu...

– Suni de la un telefon personal sau de la cel fix, din casă?

– Un soi de telefon personal, un celular. Acum e la mine, dar uneori îl ține Aaron, așa că...

– O să sun doar dacă o să fiu nevoit.

– Bine. Presupun că nu mai are importanță.

Mi-a dat numărul.

– Dar ai văzut cerul, Tyler? Îmi închipui că da, de vreme ce ești treaz. Asta e ultima noapte a lumii, nu-i așa?

De ce mă-ntrebi pe mine? m-am gândit. Simon trăia în atmosfera ultimelor zile de trei decenii. El ar fi trebuit să știe.

– Spune-mi ce-i cu Diane.

– Vreau să-ți cer scuze pentru telefonul ăla. Pentru că, știi, se întâmplă ce se întâmplă.

– Cum se simte?

– Asta îți spuneam. Nu mai are importanță.

– E moartă?

O pauză lungă. A reînceput să vorbească, părând să sufere.

– Nu. Nu, nu e moartă. Nu despre asta e vorba.

– Plutește în văzduh, așteptând Înălțarea la Ceruri?

– Nu e nevoie să-ți bați joc de credința mea. (Iar eu nu m-am putut abține să nu interpretez fraza: spusese credința *mea*, nu credința *noastră*.)

– Fiindcă, dacă n-a murit, poată că are nevoie de îngrijire medicală. Încă mai e bolnavă, Simon?

– Da, dar...

– Ce are? Care sunt simptomele?

– Soarele o să răsară peste mai puțin de o oră, Tyler. Cu siguranță îți dai seama ce-nseamnă asta.

– Nu sunt câtuși de puțin sigur ce anume înseamnă. Sunt pe drum, pot s-ajung la ranch înainte de răsărit.

– Oh... nu, nu e bine...nu, eu...

– De ce nu? Dacă e sfârșitul lumii, de ce n-aș veni acolo?

– Nu înțelegi. Nu e doar sfârșitul lumii. Se naște o lume nouă.

– Cât de bolnavă e, mai exact? Pot vorbi cu ea?

Vocea lui Simon a devenit tremurătoare. Un om pe marginea prăpăstiei. Cu toții eram pe marginea prăpăstiei.

– Nu poate decât să șoptească. Își pierde respirația. Nu mai are vlagă. A slăbit foarte mult.

– De când e așa?

– Nu știu. Adică, a început treptat...

– De când s-a văzut că e bolnavă?

– De câteva săptămâni. Sau, poate... dacă privesc înapoi... ei, bine... de câteva luni.

– A primit vreun fel de îngrijire medicală ?

O pauză.

– Simon ?

– Nu.

– De ce nu ?

– N-a părut să fie necesar.

– N-a părut să fie *necesar* ?

– Pastorul Dan n-a îngăduit.

Și nu i-ai spus pastorului Dan să și-o ia în mână ?
mi-am zis.

– Sper că s-a răzgândit.

– Nu...

– Pentru că, dacă nu s-a răzgândit, o să am nevoie de ajutorul tău ca s-ajung la ea.

– Nu face asta, Tyler. N-o să-i fie nimănui de nici un folos.

Căutam deja o ramificație, pe care mi-o aminteam vag, dar pe care o marcasem pe hartă. Ieșai de pe autostradă, îndreptându-te spre o mlaștină secată, uscată ca iasca, pe un drum fără nume din deșert.

– A întrebat de mine ?

Tăcere.

– Simon ? A întrebat de mine ?

– Da.

– Spune-i că vin cât de repede pot.

– Nu, Tyler... Tyler, la ranch se petrec niște lucruri neplăcute. Nu poți intra aici, așa, pur și simplu.

Lucruri neplăcute?

– Credeam că se naște o nouă lume.

– Se naște în sânge, a spus Simon.

DIMINEAȚA ȘI SEARA

Am urcat pe culmea dealului scund care domina ranch-ul Condon și am parcat mașina într-o zonă ascunsă vederii celor din casă. Când am stins farurile, am zărit pe cerul estic lumina premergătoare zorilor, noile stele fiind șterse de pe boltă de o strălucire de rău augur.

Atunci am început să tremur. Am deschis portiera, am căzut din mașină și m-am ridicat cu ajutorul voinței. Pământul se înălța din întuneric asemeni unui continent pierdut, dealuri cafenii, pășuni neglijate reînghițite de deșert, povârnișul lin și prelung coborând spre clădirea îndepărtată a fermei. Arborii mesquite și tufele de ocotillo tremurau în vânt. Și eu tremuram. Era spaimă. Nu neliniștea de la hotarul conștientului, cu care trăisem de la începutul Turbionului, ci o panică viscerală, groaza ca o boală a mușchilor și a intestinelor. Sfârșitul șederii pe Culoarul

Condamnaților la Moarte. Ziua absolvirii. Căruțele condamnaților la ghilotină și spânzurătoare, apropiindu-se dinspre răsărit.

M-am întrebat dacă Diane era la fel de înspăimântată. M-am întrebat dacă o puteam alina. Dacă în mine mai exista vreo urmă de putere să o consolez.

Vântul a răbufnit din nou, purtând nisipul și praful în josul drumului arid de pe culme. Poate că vântul era cel dintâi crainic al soarelui dilatat, un vânt venind din partea fierbinte a lumii.

M-am ghemuit într-un loc de unde speram să nu fiu văzut și, încă tremurând, am reușit să apăs tastele celularului, formând numărul lui Simon.

A răspuns după ce telefonul a sunat de câteva ori. Mi-am apăsât mobilul pe ureche, să nu mai aud zgomotul vântului.

- N-ar trebui să faci asta.
- Am întrerupt Înălțarea la Ceruri?
- Nu pot vorbi.
- Unde e, Simon? În care parte a casei?
- Unde ești *tu*?
- Sus, pe deal.

Cerul era acum mai strălucitor, tot mai strălucitor cu fiecare secundă, de un roșu vinețiu de-a lungul orizontului estic. Puteam vedea foarte limpede clădirea fermei. Nu se schimbase prea mult în cei câțiva ani de când o vizitasem. Grajdul dimprejur părea ceva mai îngrijit, de parcă ar fi fost văruit și reparat.

Șanțul care fusese săpat de-a lungul lui, astupat cu un morman de pământ, era mult mai îngrijorător.

Poate un canal colector construit recent. Sau o fosă septică. Sau un mormânt colectiv.

– Vin s-o văd.

– Nu se poate.

– Presupun că e înăuntru. Într-unul dintre dormitoarele de la etaj. E corect ?

– Chiar dacă o vezi...

– Spune-i că vin, Simon.

Jos, la poalele dealului, am văzut o siluetă mișcându-se între casă și grajd. Nu era Simon. Nici Aaron Sorley, cu excepția cazului în care fratele Aaron pierduse vreo cincizeci de kilograme. Probabil că era pastorul Dan Condon. Avea câte o găleată cu apă în fiecare mână. Părea să se grăbească. În grajd se întâmpla ceva.

– Își riști viața aici, l-am auzit pe Simon.

Am râs. Nu m-am putut abține. Pe urmă am întrebat:

– Ești în grajd sau în casă ? Condon e în grajd, nu-i așa ? Dar Sorley și McIsaac ? Cum trec de ei ?

Am simțit pe ceafă o apăsare, ca a unei palme fierbinți, și m-am răsucit.

Apăsarea era a razelor de soare. Coroana astrului se ridicase deasupra orizontului. Mașina mea, gardul, bolovanii, linia zigzagată a tufelor de ocotillo, totul arunca umbre lungi, violete.

– Tyler ? Tyler, n-ai cum să treci de ei. Trebuie să...

Dar vocea i-a fost înăbușită de o explozie de paraziți. Lumina solară trebuie să fi căzut din plin asupra aerostatului care retransmitea convorbirea, anulând semnalul. Am apăsat instinctiv tasta de reapelare, dar telefonul devenise nefolositor.

Am rămas ghemuit până când soarele s-a înălțat pe trei sferturi, la fel de fascinat pe cât eram de înspăimântat. Discul era imens, de un portocaliu roșiatic. Petele solare se târau pe suprafața lui ca niște răni purulente. Era ascuns, din timp în timp, de valuri de praf ridicate din deșertul înconjurător.

Pe urmă m-am ridicat. Poate eram deja mort. Probabil că fusesem iradiat în mod fatal, fără să îmi dau seama măcar. Căldura era suportabilă, cel puțin până în momentul acela, dar răul s-ar fi putut petrece la nivelul celulelor, razele X străpungând aerul ca niște gloanțe invizibile. Așa că m-am săltat în picioare și am început să cobor pe drumul de pământ bătătorit care ducea spre fermă, expunându-mă pe deplin vederii și fără nici o armă. Neînarmat și neatinș, cel puțin până ce am ajuns lângă veranda de lemn, până ce fratele Sorley, cu toate cele o sută cincizeci de kilograme ale lui, a ieșit trântind ușa din plasă și a ridicat la tâmpla mea patul unei puști.

Fratele Sorley nu m-a omorât, probabil fiindcă nu voia să întâmpine Înălțarea la Ceruri cu mâinile

pătate de sânge. În schimb, m-a aruncat într-unul dintre dormitoarele goale de la etaj și a încuiat ușa.

Au trecut două ore până am reușit să mă ridic în capul oaselor fără să stârnesc valuri de greață.

Într-un târziu, când amețeala s-a domolit, m-am dus la fereastră și am săltat jaluzeaua de hârtie galbenă. Din unghiul acela, soarele se afla în spatele casei, pământul și grajdul fiind scăldate într-o lumină portocalie, intensă, orbitoare. Aerul era deja inuman de fierbinte, dar cel puțin nu ardea nimic. Neavând ochi pentru incendiul de pe cer, o pisică lipăia apastăută dintr-un șanț umbrit. Am presupus că pisica avea să trăiască destul de mult ca să vadă asfințitul. Mi s-ar fi putut întâmpla și mie.

Am încercat să deschid fereastra veche, nu fiindcă aş fi putut sări de acolo, dar nu era doar încuiată, rama mobilă fusese tăiată, contragreutățile imobilizate și cadrul înțepenit cu ani în urmă.

În cameră nu exista nici un fel de mobilă, cu excepția patului, și nici o unealtă, cu excepția telefonului inutil din buzunarul meu.

Singura ușă era din lemn masiv și mă îndoiam că aş fi avut putere s-o sparg. Diane s-ar fi putut afla la numai câțiva metri depărtare, puteam fi despărțiți doar de un singur perete. Dar nu aveam cum să știu și nu aveam de unde să aflui.

Fiecare încercare de a gândi în mod coerent îmi provoca o durere profundă, îngreșătoare, pornind

din locul unde patul puștii îmi însângerase capul. Am fost nevoit să mă întind din nou.

Pe la mijlocul după-amiezii, vântul se domolise. Când m-am împleticit din nou la fereastră, am putut vedea, deasupra casei și a grajdului, conturul discului solar, atât de mare, încât părea să fie într-o neîncetată cădere, și atât de aproape, încât n-ar mai fi lipsit mult ca să-l atingi.

Temperatura din dormitorul de la etaj se ridicase în mod constant, începând de dimineață. Nu aveam cum s-o măsoar, dar puteam presupune că ajunsese la cel puțin treizeci și șapte de grade și era în creștere. O atmosferă fierbinte, dar nu destul de fierbinte ca să ucidă, cel puțin nu dintr-odată, nu imediat. Îmi doream ca Jason să fi fost acolo și să-mi explice, să-mi lămurească termodinamica extincției globale. Poate că ar fi desenat un grafic, stabilind în ce măsură convergeau sau nu curbele către letalitate.

Aerul cețos tremura deasupra pământului copt în soare.

Dan Condon s-a dus în grajd și s-a întors de încă două ori. Era ușor de recunoscut în lumina portocalie, de o intensitate tăioasă, fiindcă avea ceva din secolul al nouăsprezecelea, cu barba lui pătrătoasă și cu fața urâtă, ciupită de vărsat: Lincoln în blugi, cu picioare lungi, părând să urmărească un scop bine

definit. Nu s-a uitat în sus, nici măcar atunci când am ciocănit în geam.

Apoi am bătut în pereții interiori, gândindu-mă că Diane ar fi putut să-mi răspundă în același mod. Dar n-am primit nici un răspuns.

Pe urmă am amețit iarăși și am căzut înapoi în pat, cu aerul din camera închisă din ce în ce mai înăbușitor, cu așternuturile îmbibate de sudoare.

Am adormit sau mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit gândindu-mă că încăperea luase foc, dar nu era decât o combinație între căldura constantă și culorile incredibil de țipătoare ale apusului.

M-am dus din nou la fereastră.

Soarele traversase orizontul vestic și dispărea cu o repeziciune vizibilă. Pe cerul din ce în ce mai întunecat se bolteau norii înalți, subțiri, stropi de umezeală înălțați dintr-un teren deja pârjolit. Am văzut că cineva îmi adusese mașina de pe deal și o parcase în stânga grajdului. Cu siguranță luase și cheile. Probabil că mașina nu mai avea suficientă benzină pentru a fi un obiect util.

Dar supraviețuisem acelei zile. *Noi* am supraviețuit zilei, mi-am spus. Noi amândoi. Eu și Diane. Alături de milioane de alți oameni, fără nici un dubiu. Deci aveam de-a face cu o versiune lentă a sfârșitului lumii. Ne ucidea gătindu-ne, de fiecare dată,

la un foc cu câte un grad în plus sau, dacă asta dădea greș, eviscerând ecosistemul terestru.

Soarele umflat a dispărut, în sfârșit. Aerul a părut, dintr-odată, cu zece grade mai rece.

Printre norii transparenți au apărut câteva stele răzlețe.

Nu mâncasem nimic și îmi era dureros de sete. Poate Condon plănuise să mă lase acolo, să mor din cauza deshidratării... sau poate uitase, pur și simplu, de mine. Nu puteam nici măcar să-ncep să-mi imaginez modul în care se încadrau toate aceste evenimente în mintea pastorului Dan, dacă se simțea reabilitat sau îngrozit sau dacă era vorba de o combinație a celor două.

Întunericul din cameră s-a îndesit. Nici un bec în tavan, nici un lampadar. Dar auzeam un pufăit ușor, care trebuia să fi fost al unui generator cu benzină, și vedeam lumina ferestrelor de la parter căzând asupra grajdului.

Pe de altă parte, nu aveam nimic care să joace rolul unui dispozitiv tehnologic, cu excepția telefonului. L-am scos din buzunar și l-am deschis într-o doară, numai ca să văd fosforescența ecranului.

Atunci mi-a venit o altă idee.

– Simon ?

Tăcere.

– Simon, tu ești ? Mă auzi ?

Tăcere. Apoi o voce firavă, digitalizată:

– Aproape că m-ai speriat de moarte. Credeam că obiectul ăsta e stricat.

– Numai cât se vede lumina zilei.

Radiațiile solare întrerupseseră transmisiile prin aerostatele de mare altitudine. Dar acum Pământul ne proteja. Poate că aerostatele suferiseră o serie de avarii, semnalul se transmitea cu viteză redusă și cu paraziți, însă legătura se făcea în mod satisfăcător.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplare, dar te-am avertizat.

– Unde ești ? În casă sau în grajd ?

Pauză.

– În casă.

– M-am uitat toată ziua, dar n-am văzut-o pe soția lui Condon, nici pe soția și copiii lui Sorley. Ori pe McIsaac și familia lui. Ce s-a întâmplat cu ei ?

– Au plecat.

– Ești sigur ?

– Dacă sunt sigur ? Bineînțeles că sunt. Diane n-a fost singura care s-a-mbolnăvit. Doar ultima. Prima a fost fetița lui Teddy McIsaac. Pe urmă fiul lui, apoi el însuși. Când cei doi copii au ajuns bolnavi de-a binelea și a fost limpede că nu dădeau nici un semn de însănătoșire, atunci i-a urcat în camionetă și a plecat. Soția pastorului Dan i-a însoțit.

– Când s-a întâmplat ?

– Acum două luni. Soția și copiii lui Aaron au plecat singuri, la puțin timp. I-a părăsit credința. Și se temeau să nu se molipsească.

– I-ai văzut plecând? Ești sigur?

– Da, de ce n-aș fi?

– Șanțul de lângă grajd lasă impresia că acolo ar fi fost îngropat ceva.

– A, ăla! Păi, ai dreptate, ceva *este* îngropat acolo – vitele bolnave.

– Poftim?

– Un tip pe nume Boswell Geller avea un ranch mare, sus, în Sierra Bonita. Un prieten de-al comunității Templul Iordanului dinainte de reorganizare. Un prieten de-al pastorului Dan. Se ocupa de reproducerea junincilor roșii, dar anul trecut Ministerul Agriculturii a început o investigație. Tocmai când făcea progrese! Boswell și pastorul Dan intenționau să amestece toate soiurile de vite roșcate din lume, pentru că asta ar fi reprezentat o renaștere spirituală a creștinilor. Pastorul Dan spune că despre asta e vorba în capitolul 19 din Numerii – o junincă roșie, fără nici un cusur, născută la sfârșitul timpului, din încrucișarea raselor de pe toate continentele, de oriunde se predică Biblia. Sacrificiul este și fizic, și simbolic. În cazul sacrificiului biblic, cenușa are puterea de a purifica un păcătos. Dar, la sfârșitul lumii, soarele mistuie juninca și cenușa ei e împrăștiată în cele patru vânturi, purificând întregul pământ,

eliberându-l de moarte. Asta se întâmplă acum. Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 9: „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără de pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” Așa că, bineînțeles...

– Ați ținut vitele alea *aici*?

– Numai câteva. Cincisprezece animale de prăsilă, aduse clandestin, înainte ca Ministerul Agriculturii să le poată confisca.

– Atunci au început să se-mbolnăvească oamenii?

– Nu numai oamenii. Și vitele. Am săpat șanțul ăla de lângă grajd ca să le-ngropăm, pe toate cele din stocul inițial, cu trei excepții.

– Slăbiciune, mers nesigur, scădere în greutate înainte de moarte?

– Da, în cea mai mare parte... cum de-ai știut?

– Astea sunt simptomele SCCV. Vacile sunt purtătorii. Asta are Diane.

A urmat o tăcere îndelungată.

– Nu pot discuta cu tine despre așa ceva, a spus apoi Simon.

– Sunt sus, în dormitorul din spate...

– Știu unde ești.

– Atunci vino și descuie ușa.

– Nu pot.

– De ce? Te supraveghează cineva?

– Nu pot să te eliberez, pur și simplu. Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Sunt ocupat, Tyler. Pregătesc cina pentru Diane.

– Are încă destulă putere ca să mănânce?

– Puțin... dacă o ajut.

– Lasă-mă să ies. Nu trebuie să știe nimeni.

– Nu pot.

– Are nevoie de un doctor.

– Nu te-aș putea scoate de acolo nici dacă aș vrea. Cheile sunt la fratele Aaron.

M-am gândit puțin.

– Când îi duci cina, lasă telefonul tău lângă Diane.

Ai zis că vrea să vorbească cu mine, nu?

– În jumătate din timp spune tot felul de aiureli.

– Crezi că a fost unul dintre ele?

– Nu mai pot vorbi.

– Simon, nu trebuie decât să-i lași telefonul.

Simon?

Legătură întreruptă.

M-am dus lângă fereastră, m-am uitat și am așteptat.

L-am văzut pe pastorul Dan aducând două găleți goale din grajd în casă și întorcându-se înapoi cu gălețile pline, aburinde. Peste câteva minute, Aaron Sorley a traversat spațiul dintre clădiri, alăturându-i-se.

Însemna că înăuntru nu mai rămăseseră decât Simon și Diane. Poate că el îi dusesese cina. Poate că o hrănea.

Ardeam de dorința de a folosi telefonul, dar mă hotărâsem să aștept, să las lucrurile să se mai liniștească, să las căldura să dispară din aerul nopții.

Am supravegheat grajdul. Printre șipicile pereților răzbătea o lumină strălucitoare, de parcă cineva ar fi instalat un set de lumini industriale. Condon se foise încoace și încolo toată ziua. În grajd se petrecea ceva. Simon nu-mi spusese ce.

Un mic semnal luminos al ceasului meu a marcat trecerea unei ore. Pe urmă am auzit niște zgomote slabe, care ar fi putut însemna o ușă închisă, pași pe scări și, o clipă mai târziu, l-am văzut pe Simon îndreptându-se spre grajd.

Nu s-a uitat în sus.

Odată ajuns în grajd, nici n-a mai ieșit de-acolo. Era înăuntru cu Sorley și Condon și, dacă avea telefonul la el, dacă fusese destul de idiot ca să seteze soneria pentru a fi auzită, atunci l-aș fi pus în pericol sunând în momentul acela. Deși nu s-ar fi putut spune că mă interesa în mod deosebit siguranța lui.

Dar, dacă lăsase telefonul cu Diane, era momentul potrivit.

Am tastat numărul.

– Da, am auzit-o, ea era, și a adăugat, pe un ton întrebător, ridicând glasul: Da?

– Diane, sunt eu! Sunt Tyler!

Încercam să-mi controlez pulsul dezlănțuit, de parcă în piept mi s-ar fi deschis o ușă.

– Tyler, a răspuns ea. Ty... Simon spunea că s-ar putea să suni.

Am fost nevoit să-mi încordez auzul, ca să-i pot desluși cuvintele. Erau fără strop de vlagă, parcă rostite din gât și limbă, fără piept. Coincidea cu etiologia SCCV. Boala afectează mai întâi plămânii, apoi inima, coordonându-și atacul cu o eficiență aproape militară. Țesuturile cicatrizate și spongioase ale plămânilor trimit mai puțin oxigen în sânge. Lipsită de oxigen, inima pompează sângele cu mai puțină eficacitate. Bacteria SCCV exploatează ambele slăbiciuni, infiltrându-se tot mai adânc în organism, odată cu fiecare respirație greoaie.

– Nu mă aflu prea departe. Sunt destul de aproape, Diane.

– Aproape. Pot să te văd?

Îmi doream să fac o gaură în perete.

– În curând. Îți promit. Trebuie să te scoatem de-aici. Să te ajutăm. Să te vindecăm.

Am ascultat sunetul unor inspirații și mai chinuitoare și m-am întrebat dacă mai era atentă la vocea mea. Pe urmă a continuat:

– Mi s-a părut că am văzut soarele...

– Nu e sfârșitul lumii. Cel puțin, nu încă.

– Nu e?

– Nu.

– Simon...

– Ce-i cu el?

– O să fie atât de dezamăgit.

– Ai SCCV, Diane. Asta a avut familia lui McIsaac, cu siguranță. Au fost deștepți fiindcă au plecat să solicite ajutor. E o boală vindecabilă.

Nu am adăugat: *Până într-un anumit punct sau Atâta vreme cât n-a ajuns în stadiul final.*

– Dar trebuie să te scoatem de-aici.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Înțelegi ce-ți spun?

– Da.

– Ești pregătită să pleci?

– Dacă a sosit momentul...

– Momentul e foarte aproape. Odihnește-te până atunci. Dar s-ar putea să fim nevoiți să ne grăbim. Înțelegi, Diane?

– Simon, a spus, cu voce slabă. Dezamăgit... a mai adăugat.

– Tu odihnește-te, iar eu...

Dar n-am avut timp să termin.

O cheie a zăngănit în broască. Am închis clapeta telefonului și l-am îndesat în buzunar. Ușa s-a deschis și în cadrul ei stătea Aaron Sorley, cu pușca în mână și cu respirația tăiată, ca și cum ar fi urcat scările în fugă. Silueta i se profila în lumina palidă de pe coridor.

M-am tras înapoi, până ce m-am lovit cu umerii de perete.

– În permisul tău de conducere scrie că ești doctor. E adevărat?

Am dat din cap, încuviințând.

– Atunci vino cu mine.

Sorley m-a condus în grabă în josul scărilor și apoi, prin ușa din spate, afară, către grajd.

Luna, cu pete chihlimbarii proiectate de lumina soarelui bombat, cu mai multe cicatrici și mai mică decât mi-o aminteam, se înălțase deasupra orizontului estic. Aerul nopții era aproape îmbătător de răcoros. Am respirat de câteva ori adânc. Dar ușurarea a durat până când Sorley a deschis ușa grajdului dintr-o lovitură și dinăuntru s-a revărsat o duhoare umedă, animală – un miros de abator, de excremente și sânge.

– Intră, a zis Sorley și m-a împins cu mâna liberă.

Lumina venea dinspre un bec pântecos, cu halogen, suspendat de propriul cablu de alimentare deasupra unei boxe deschise, pentru vite. Un generator pe benzină hârâia undeva, într-un spațiu închis din spatele nostru, de parcă cineva ar fi turat motorul unei motociclete îndepărtate.

Dan Condon stătea în capătul deschis al despărțirii, afundându-și mâinile într-o găleată cu apă aburindă. Când am intrat, și-a ridicat ochii. S-a încruntat, cu fața ca o hartă în relief, extrem de bine

conturată sub strălucirea orbitoare a singurei surse de lumină, dar părea mai puțin intimidant decât mi-l aminteam. De fapt, lăsa impresia că slăbise, că era numai piele și os, că poate era bolnav, poate în primul stadiu al SCCV.

– Închide ușa.

Aaron a împins-o. Simon stătea la câțiva pași de Condon, aruncându-mi priviri nervoase.

– Vino-ncoace, m-a chemat Condon. Trebuie să ne dai o mână de ajutor. S-ar putea s-avem nevoie de experiența ta medicală.

Pe stratul de paie murdare din boxă, o junincă numai piele și os se chinuia să nască.

Zăcea întinsă, cu crupa osoasă în afara boxei. Coadă îi fusese legată de gât cu o bucată de sfoară, să nu stea în drum. Sacul amniotic i se bomba în afara vulvei, iar paiele din jur erau punctate cu mucus în-sângerat.

– Nu sunt veterinar, am spus.

– Știu, a răspuns Condon.

În ochi i se citea o isterie reprimată și avea privirea unui om care dă o petrecere și se pomenește că a scăpat-o de sub control, că oaspeții s-au transformat în bestii, că vecinii se plâng, că sticlele cu lichior zboară prin ferestre ca niște proiectile fatale.

– Dar avem nevoie de încă un om.

Tot ceea ce știam despre viței și despre nașterea lor învățasem din poveștile lui Molly Seagram despre

viața la ferma părinților ei. Nici una dintre ele nu fusese deosebit de plăcută. Cel puțin, Condon adusese toate lucrurile pe care mi le reaminteam ca fiind strictul necesar: apă fierbinte, dezinfectant, lanțuri obstetricale, o sticlă mare cu ulei mineral, deja plină de amprente însângerate.

– E o corcitură de Angeln, Roșie Daneză și Roșie Belarus, m-a lămurit Condon. Și nu e decât descendența ei cea mai recentă. Dar hibridizarea prezintă riscul distociei. Așa spunea fratele Geller. „Distocie“ înseamnă travaliu dificil. Rasele hibrid au adesea probleme la naștere. Se chinuiește de aproape patru ore. Trebuie să extragem fătul.

Vorbise cu voce distantă, monotonă, ca și cum ar fi ținut o prelegere în fața unei clase de idioți. Părea că n-avea importanță cine eram sau cum ajunsesem acolo, conta numai faptul că eram la-ndemână, disponibil.

– Vreau apă, am spus.

– E o găleată în care te poți spăla.

– Nu vorbesc despre spălat. N-am mai băut nimic de noaptea trecută.

Condon a făcut o pauză, de parcă ar fi procesat informația. Pe urmă a dat din cap și a spus:

– Simon, ocupă-te!

În acel trio, Simon părea să fie comisionarul.

– Imediat îți aduc ceva de băut, Tyler, a răspuns el, lăsându-și capul în jos și evitându-mi privirea, chiar și în timp ce Sorley îi deschidea ușa grajdului.

Condon s-a întors către boxa unde juninca extenuată zăcea respirând cu greutate. Avea coastele împodobite cu muște foarte active. Două au poposit, neobservate, pe umerii bărbatului. Și-a înmuiat mâna în uleiul mineral și s-a lăsat pe vine, străduindu-se să dilate colul uterin, cu fața schimonosită de o combinație între nerăbdare și dezgust. Dar abia ce începuse, când creștetul vițelului a fost acoperit de o altă răbufnire de sânge și lichid amniotic, abia vizibil, în ciuda contracțiilor violente ale junincii. Vițelul era prea mare. Molly îmi povestise despre vițeei mai mari decât ar fi fost normal. Nu era atât de rău ca la prezentația pelviană sau la înțepenirea șoldurilor vițelului în pelvisul vacii, dar era neplăcut să ai de-a face cu așa ceva.

Nașterea era îngreunată de faptul că juninca era evident bolnavă, salivând un mucus verzui și făcând eforturi disperate să respire, chiar și atunci când se domoleau contracțiile. Mă întrebam dacă să-i spun lui Condon. Fără nici o îndoială că și vițelul lui divin era contaminat.

Dar pastorul Dan nu știa sau nu se sinchisea. Condon era tot ce mai rămăsese din aripa dispensaționalistă a congregației Templului Iordanului, o biserică numai a lui, redusă la doi enoriași, Sorley și Simon, iar eu nu puteam decât să-mi imaginez cât de solidă trebuia să fi fost credința lui ca să-l susțină, fără rezerve, până la sfârșitul lumii.

– Vițelul, a spus, pe același ton de isterie repri-mată, vițelul e roșu. Aaron, uită-te la vițel!

Aaron Sorley, care era postat, cu pușca în mână, în fața ușii, s-a apropiat să arunce o privire în boxă. Vițelul era într-adevăr roșu. Scăldat în sânge. Și fără pic de vlagă.

– Respiră? a întrebat Sorley.

– O să respire, a răspuns Condon.

Era preocupat, părea să savureze momentul, cre-dea sincer că lumea era pe punctul de a pivota în eternitate.

– Puneți-i lanțurile deasupra copitelor, acum, repede!

Sorley mi-a aruncat o privire care era, totodată, un avertisment – *să nu scoți nici un nenorocit de cu-vânt* – și am făcut așa cum ni se spusese, străduin-du-ne până ce sângele ne-a ajuns la coate. Actul nașterii unui vițel supradimensionat e, în același timp, sălbatic și ridicol, un mariaj grotesc al feno-menelor lumii vii cu forța brută. E nevoie de cel pu-țin doi bărbați puternici ca să asiste la nașterea unui asemenea vițel. Lanțurile obstetrice erau necesare ca să ai de ce trage. Trebuia să smucești sincroni-zându-te cu contracțiile vacii, altfel animalul putea fi eviscerat.

Dar juninca era atât de slăbită, încât aproape își dăduse duhul, iar vițelul ei, cu capul atârând fără viață, se născuse evident mort.

M-am uitat la Sorley. S-a uitat și el la mine. Nici unul dintre noi nu vorbea.

– Trebuie să-l tragem afară, a spus Condon. Pe urmă îl resuscităm.

Dinspre ușa hambarului a venit un val de aer rece. Era Simon, care se întorcea cu o sticlă de apă plată, cu chipul devenindu-i surprinzător de palid în vreme ce se holba la noi și apoi la vițelul mort, ieșit pe jumătate din pântecul vacii.

– Ți-am adus de băut, a reușit să spună.

Juninca a încheiat o altă contracție inutilă. Am dat drumul lanțului.

– Bea apă, fiule, a consimțit Condon. Pe urmă continuăm.

– Trebuie să mă spăl. Să-mi spăl măcar mâinile.

– E apă curată, fierbinte, în gălețile de lângă balturile cu fân. Dar grăbește-te.

Avea ochii închiși, strânși peste cine știe ce luptă interioară între credința lui și bunul-simț.

Mi-am spălat și mi-am dezinfectat mâinile. Sorley mă supraveghea îndeaproape. Mâinile lui erau pe lanțul obstetrical, dar pușca stătea sprijinită de marginea boxei, de unde o putea înhăța cu ușurință.

Când Simon mi-a întins sticla, m-am sprijinit de umărul lui și i-am spus:

– N-o pot ajuta pe Diane dacă n-o scot de aici. Înțelegi? Și n-o pot scoate fără ajutorul *tău*. Avem nevoie de un vehicul solid, cu rezervorul plin, și trebuie

s-o urcăm pe Diane în el, de preferat înainte să-și dea Condon seama că vițelul e mort.

– E într-adevăr mort? a icnit Simon, prea tare, dar nici Sorley, nici Condon n-au părut să-l fi auzit.

– Vițelul nu respiră. Iar juninca e aproape moartă.

– Dar e o vițică roșie? Roșie pe de-a-ntregul? Fără nici un strop de alb sau negru? De un roșu nepătat?

– Simon, ar putea fi și o blestemată de mașină de pompieri, și tot n-ar ajuta-o cu nimic pe Diane.

M-a privit de parcă l-aș fi anunțat că un automobil îi zdrobise cățelul. M-am întrebat când se transformase debordanta lui încredere în sine în acea dezorientare lipsită de expresie, m-am întrebat dacă asta se petrecuse brusc sau dacă fericirea se scursese din el bob cu bob, ca nisipul dintr-o clepsidră.

– Vorbește cu ea, dacă e nevoie. Întreab-o dacă vrea sau nu să plece.

Dacă mai era destul de conștientă să-i poată răspunde. Dacă își amintea ce vorbisem cu ea.

– O iubesc mai mult decât iubesc viața.

– Avem nevoie de tine aici! a strigat Condon.

Am băut jumătate din sticlă sub privirile pierdute ale lui Simon, din ai cărui ochi izvorau lacrimi. Apa era limpede, pură și delicioasă.

Pe urmă m-am întors alături de Sorley, trăgând de lanțurile obstetrice în ritmul spasmelor de moarte ale junincii care se chinuia să fete.

Pe la miezul nopții, am reușit, în cele din urmă, să extragem vițelul, care zăcea contorsionat pe paie, cu picioarele din față îndoite sub corpul inert și fără nici o urmă de viață în ochii congestionați.

Condon a vegheat o vreme lângă micul cadavru. Pe urmă mi s-a adresat:

- Poți face ceva pentru el?
- Nu-l pot ridica din morți, dacă la asta te referi.

Sorley m-a avertizat cu o privire, ca și cum mi-ar fi spus: Nu-l chinui, și-așa îi e destul de greu.

M-am apropiat încet de ușa grajdului. Simon dispăruse cu o oră înainte, în timp ce un șuvoi de sânge hemoragic scălda paiele deja ude, palmele, brațele și hainele noastre. Prin ușa întredeschisă puteam zări mișcare în jurul mașinii, în jurul mașinii mele, și lucirea unei bucăți pe pânză ecosez, care ar fi putut fi cămașa lui Simon.

Făcea ceva acolo, afară. Speram că era ce credeam eu.

Sorley și-a mutat privirea de la vițelul mort la pastorul Dan Condon și înapoi, mângâindu-și barba, fără să-și dea seama că și-o umplea de sânge.

Condon s-a holbat la el cu o expresie devastatoare, lipsită de speranță.

- Totuși, poate, a spus Sorley.

Pe urmă Simon a deschis brusc ușa hambarului, lăsând să intre o pală de aer rece. Ne-am întors privirile

într-acolo. Dincolo de umărului lui, luna în creștere era străină.

– E în mașină. Gata de plecare.

Vorbea cu mine, dar îi fixa cu intensitate pe Sorley și pe Condon, aproape provocându-i să reacționeze.

Pastorul Dan s-a mulțumit să ridice din umeri, ca și cum asemenea probleme lumești nu mai aveau nici o importanță.

M-am uitat la fratele Aaron, care s-a aplecat în-spre pușcă.

– Nu te pot opri, am spus. Dar o să ies orice s-ar întâmpla.

A înlemnit cu mâna în aer, încruntându-se. Arăta de parcă s-ar fi străduit să pună cap la cap evenimentele care îl aduseseră în acel moment, fiecare conducând în mod inexorabil către următorul, tot atât de logic cum îți poartă pașii pietrele printre care trece apa în vad, și totuși, totuși...

Mâna i-a căzut pe lângă coapsă. S-a întors spre pastorul Dan.

– Cred că, oricum, dacă îl ardem o să fie bine.

M-am îndreptat spre ușa grajdului, alăturându-mă lui Simon, fără să mă uit înapoi. Sorley s-ar fi putut răzgândi, ar fi putut lua pușca, ar fi putut să țintească. Nu mai aveam energie să îmi pese.

– Poate să-l ardem înainte de a se lumina, l-am auzit spunând. Înainte să răsară iarăși soarele.

– Conduci tu, l-am auzit pe Simon, când am ajuns lângă mașină. E benzină în rezervor și în canistrele din portbagaj. Și ceva mâncare și mai multe sticle cu apă. Tu conduci, iar eu stau în spate și o liniștesc.

Am pornit mașina și am urcat încet dealul, de-a lungul gardului de scânduri încrucișate și al tufelor de ocotillo, îndreptându-ne către autostradă.

ÎN GOANĂ

La câțiva kilometri în susul drumului și la o la distanță sigură de ferma lui Condon, am oprit mașina și i-am spus lui Simon să coboare.

– Cum, aici ?

– Trebuie s-o consult pe Diane. Adu lanterna din portbagaj și ține-o, să văd ce fac. OK ?

A încuviințat dând din cap, cu ochii mari.

De când părăsisem ranch-ul, Diane nu scosese nici o vorbă. Zăcuse, pur și simplu, întinsă pe bancheta din spate, cu capul în poala lui Simon, străduindu-se să răsufle. Respirația ei fusese cel mai puternic zgomot din mașină.

În timp ce Simon stătea alături, cu lanterna în mână, mi-am scos hainele îmbibate de sânge și m-am spălat cât de bine am putut. O sticlă de apă minerală amestecată cu puțină benzină ca să îndepărtez murdăria, o a doua sticlă ca să mă clătesc. Apoi mi-am

pus o pereche curată de blugi Levi's și un pulover de bumbac, luate din valiză, și o pereche de mănuși de latex din trusa medicală. Pe urmă am dat peste cap o a treia sticlă cu apă. După care l-am pus pe Simon să îndrepte lanterna către Diane, în timp ce o examinam.

Era mai mult sau mai puțin conștientă, dar prea năucită ca să poată lega o frază coerentă. Era mai slabă decât o văzusem vreodată, aproape anorexic de slabă, și mistuită de o febră periculoasă. Avea tensiunea și pulsul ridicate și, când i-am ascultat zgomotele din piept, sunetul scos de plămâni m-a dus cu gândul la un copil care soarbe un milkshake printr-un pai îngust.

Am reușit s-o fac să-nghită puțină apă și o aspirină. Pe urmă am rupt sigiliul unei seringi sterile, hipodermice.

– Ce-i asta ? a întrebat Simon.

– Un antibiotic cu acțiune generală.

I-am tamponat brațul și am găsit cu greu o venă.

– Și tu o să ai nevoie de unul.

Și eu aveam. Sângele junincii era, fără nici o îndoială, plin de bacterii SCCV.

– O s-o vindece ?

– Nu, Simon. Mă tem că nu. În urmă o lună ar fi fost posibil. Dar acum nu. Are nevoie de îngrijire medicală.

– Tu ești doctor.

– Sunt doctor, dar nu sunt spital.

– Atunci poate reușim s-o ducem la Phoenix.

M-am gândit. Tot ce învățasem în timpul scintilațiilor sugera că, în momentul acela, un spital orășenesc putea fi, în cel mai bun caz, potopit de pacienți și, în cel mai rău, o ruină arzând mocnit. Sau poate că nu.

Mi-am luat telefonul și i-am derulat memoria, în căutarea unui număr pe jumătate uitat.

– Pe cine suni ? a întrebat Simon.

– O veche cunoștință.

Se numea Colin Hinz și fuseserăm colegi de cameră la Stony Brook. Păstrasem o vreme legătura. Ultima dată când auzisem de el, făcea parte din conducerea spitalului St Joseph, din Phoenix. Merita să încerc, înainte să răsară soarele și să anuleze comunicațiile pentru o nouă zi.

Am apelat numărul lui personal. Telefonul a sunat îndelung, și în cele din urmă a ridicat receptorul, zicând:

– E de preferat să fie o veste bună.

I-am spus cine sunt și că mă aflam la aproximativ o oră distanță de oraș, cu o urgență, o persoană apropiată, care avea imediat nevoie de tratament.

Colin a oftat.

– Nu știu ce să-ți spun, Tyler. La St Joe se lucrează și aud că e deschisă și clinica Mayo, din Scottsdale, dar și unii, și alții nu avem decât minimum de personal. De la alte spitale sosesc rapoarte

care se bat cap în cap. Dar nicăieri nu se acordă îngrijire de urgență, și în nici un caz la noi, e al dracului de sigur. Avem oameni îngrămădiți în fața ușilor, răni de glonț, încercări de sinucidere, accidente rutiere, atacuri de cord și orice altceva. Polițiștii stau la ușă, împiedicându-i să dea buzna în secția de urgență. În ce stare se află pacienta ta ?

I-am spus că Diane avea SCCV în ultimul stadiu și că probabil urma să aibă în curând nevoie de un aparat de respirat.

– De unde naiba a luat SCCV ? Nu, nu contează, n-are nici o importanță. Sincer vorbind, te-aș ajuta dacă aș putea, dar asistentele noastre au triat bolnavi în parcare toată noaptea și nu-ți pot promite că vor da prioritate pacientei tale, într-un fel sau altul, chiar dacă le cer eu. De fapt, e aproape sigur că n-o să fie consultată de un doctor în următoarele douăzeci și patru de ore. Dacă vreunul dintre noi o să trăiască atât de mult.

– Eu *sunt* doctor, ții minte ? Nu-mi trebuie decât un minimum de aparatură care s-o susțină. Perfuzie Ringer, un aparat respirator, oxigen...

– Nu vreau să par insensibil, dar aici ne bălăcim în sânge... întreabă-te dacă, dat fiind ce se întâmplă, merită să acorzi asistență unui caz de SCCV în fază finală. Dacă ai făcut rost de ceea ce îți trebuie ca s-o menții într-o stare stabilă...

– Nu vreau s-o mențin într-o stare stabilă, vreau să-i salvez viața.

– OK... dar tu descrii ultima fază a bolii, dacă n-am înțeles greșit.

În fundal auzeam alte voci care îi solicitau atenția, zumzetul generalizat al mizeriei umane.

– Trebuie s-o duc undeva, și trebuie să ajungă acolo în viață. Am nevoie de medicamente mai mult decât de un pat.

– N-avem nimic de rezervă. Spune-mi dacă te pot ajuta cu altceva. Altfel, îmi pare rău, dar am multe de făcut.

Gândurile îmi alergau nebunește.

– OK, dar medicamentele... de unde pot face rost de perfuzii Ringer, Colin, atât îți cer.

– Ei bine...

– Ei bine, ce?

– Ei bine, n-ar trebui să-ți spun, dar St Joe are o înțelegere cu orașul, conform planului de acțiune în situații de urgență civilă. În partea de nord a localității e un distribuitor de produse medicale.

Mi-a dat adresa și câteva indicații sumare.

– Autoritățile au trimis acolo un detașament din garda națională, pentru protecție. E cea mai importantă dintre sursele noastre de medicamente și aparatură.

– Mă vor lăsa să intru?

– Dacă îi sun și-i anunț că ajungi și dacă poți să le arăți o legitimație.

– Fă asta pentru mine, Colin. Te rog!

– OK, numai să gădesc o linie disponibilă. Telefoanele nu prezintă nici o garanție.

– Dacă există vreo favoare pe care ți-o pot face în schimb...

– Poate există. Tu lucrezi în domeniul aerospațial, corect? Periheliu?

– În ultima vreme nu, dar am lucrat.

– Îmi poți spune cât o să dureze totul?

A rostit întrebarea aproape în șoaptă, și i-am simțit pe neașteptate oboseala din voce, spaima nemărturisită.

Mi-am cerut scuze și i-am spus că, pur și simplu, nu știam, și că mă-ndoiam că la Periheliu ar fi existat cineva care să știe mai multe.

A oftat.

– OK. E exasperantă ideea că s-ar putea să trecem prin toate astea și să ne facem scrum peste câteva zile, fără să aflăm vreodată ce s-a petrecut de fapt.

– Mi-aș dori să-ți pot da un răspuns.

La celălalt capăt al firului cineva îl strigă pe nume.

– Eu mi-aș dori o mulțime de lucruri. Trebuie să închid, Tyler.

I-am mulțumit din nou.

Ne mai despărțeau câteva ore de răsăritul soarelui.

Simon stătuse la câțiva metri de mașină, holbându-se la cerul înstelat și pretinzând că nu-mi ascultă convorbirea. L-am chemat cu o fluturare a mâinii.

– Plecăm!

A dat din cap, cu supunere.

– Ai găsit ajutor pentru Diane ?

– Într-un fel.

A acceptat răspunsul fără să ceară amănunte. Dar, înainte de a se apleca să urce în mașină, m-a tras de mânecă.

– *Acolo...* Ce crezi că e, Tyler ?

Arăta către orizontul vestic, unde o curbă lină, argintie, se arcuia pe o zonă de vreo cinci grade din cerul nopții. De parcă cineva ar fi scrijelit un C enorm, lipsit de profunzime, pe suprafața întunericului.

– Poate o urmă de condensare, am spus. Un avion militar cu reacție.

– Noaptea ? Noaptea nu se vede.

– Atunci nu știu ce e, Simon. Haide, urcă, n-avem timp de pierdut.

Am scos un timp mai bun decât mă așteptam. Am ajuns la unitatea de aprovizionare medicală, un depozit numerotat dintr-un parc industrial mohorât, având un răgaz până la răsăritul soarelui. I-am arătat legitimația tipului agitat, din Garda Națională, postat la intrare, el m-a dat pe mâna unui alt membru al Gărzii și a unui angajat civil, care m-au condus pe aleile dintre rafturi. Am găsit ce-mi trebuia și un al treilea bărbat din Gardă m-a ajutat să duc totul în mașină, cu toate că s-a grăbit să se retragă când a văzut-o pe Diane respirând intermitent pe bancheta din spate.

– Baftă, a spus, cu vocea tremurând ușor.

Am instalat pe îndelete o perfuzie intravenoasă, am improvisat fixând sacul de cârligul pentru haine din mașină și i-am arătat lui Simon cum să supravegheze curgerea soluției și cum să se asigure că Diane nu agață tubul de ceva în timpul somnului. (Ea nu s-a trezit nici atunci când i-am înfipt acul în braț.)

Simon a așteptat până ce am reintrat pe șosea, apoi m-a întrebat:

– E pe moarte?

Am strâns ceva mai tare volanul.

– Nu și dacă pot s-o ajut.

– Unde o ducem?

– Acasă.

– Cum, batem atâta drum, traversând țara?

Acasă la Carol și E.D.?

– Exact.

– De ce acolo?

– Acolo o pot ajuta.

– E un drum lung. Adică, ținând cont de starea actuală a lucrurilor.

– Da. S-ar putea să fie un drum lung.

Am aruncat o privire către bancheta din spate. O mângâia cu gingășie pe cap. Avea părul pleștit și încâlcit din pricina transpirației. Mâinile lui erau palide, acolo unde le spălase de sânge.

– Nu merit să fiu alături de ea. Știu că e vina mea. Aș fi putut pleca de la ranch odată cu Teddy. Aș fi putut primi ajutor.

Da, m-am gândit. Ai fi putut.

– Dar credeam în faptele noastre. Probabil că tu nu înțelegi. Însă nu era numai vițelul roșu, Tyler. Eram convins c-o să fim înălțați la ceruri, nemuritori. Că, la sfârșit, o să fim răsplătiți.

– Răsplătiți pentru ce ?

– Credință. Perseverență. Pentru că din prima clipă când mi s-au oprit ochii asupra Diane am simțit, cu tărie, că făceam amândoi parte din ceva spectaculos, chiar dacă nu înțelegeam pe deplin. Că, într-o bună zi, o să stăm împreună chiar în fața tronului lui Dumnezeu. „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri.”¹ *Neamul* era generația *noastră*, chiar dacă la început ne îndreptaserăm într-o direcție greșită. Recunosc, lucrurile petrecute la adunările Noii Împărății mi se par acum rușinoase. Beție, sex, minciuni. Le-am întors spatele, și a fost bine, dar se părea că lumea era prea mică atunci când nu ne aflam printre oameni care încercau să construiască Împărăția de O Mie de Ani, chiar dacă nu o făceau așa cum ar fi trebuit. De parcă ne-am fi pierdut familia. Și mi-am spus: Ei bine, dacă te străduiești

¹ Evanghelia după Luca 21:32 (n. tr.).

să găsești cea mai neîntinată și cea mai simplă cale, atunci te afli pe drumul cel bun. „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.”¹

– Templul Iordanului, am spus.

– E ușor să faci profeții în contextul Turbionului. Vor fi semne în soare, în lună și în stele, se spune în Evanghelia după Luca². Ei bine, iată-ne. Puterile cerurilor vor fi clatinate³. Dar nu este... nu este...

Părea să-și fi pierdut ideea.

– Cum respiră?

Nu era nevoie să întreb. Auzeam fiecare sorbitură de aer pe care o trăgea în piept, chinuindu-se, dar cu regularitate. Nu voiam decât să-i distrag atenția.

– Nu suferă, a răspuns Simon, adăugând: Te rog, Tyler! Oprește și lasă-mă să cobor.

Ne îndreptam către est. Traficul de pe autostradă era surprinzător de rarefiat. Colin Hinz mă avertizase în privința aglomerației din jurul aeroportului Sky Harbor, de care trecuserăm deja. Și nu întâlniserăm decât puține automobile, deși pe marginea drumului erau destul de multe vehicule abandonate.

– Nu-i o idee bună.

M-am uitat în oglinda retrovizoare și l-am văzut pe Simon ștergându-și ochii de lacrimi cu încheieturile degetelor. În clipa aceea părea tot atât

¹ Evanghelia după Luca 21:19 (n. tr.).

² Evanghelia după Luca 21:25 (n. tr.).

³ Evanghelia după Luca 21:26 (n. tr.).

de vulnerabil și de uluit ca un copil de zece ani la o înmormântare.

– În toată viața mea, n-am avut decât două călăuze. Pe Dumnezeu și pe Diane. Le-am trădat pe amândouă. Am așteptat prea mult. E frumos din partea ta că negi, dar e pe moarte.

– Nu neapărat.

– Nu vreau să fiu cu ea știind că aș fi putut împiedica asta. Aș prefera să mor în deșert. Vorbesc serios, Tyler, vreau să cobor.

Cerul se lumina din nou, o strălucire urâtă, violetă, semănând mai degrabă cu arcul dintr-un bec fluorescent defect, decât cu ceva prielnic, natural.

– Puțin îmi pasă, am spus.

Simon mi-a aruncat o privire uluită.

– Cum ?

– Puțin îmi pasă ce simți. Vreau să rămâi cu Diane pentru că avem înaintea un drum dificil și nu pot să mă ocup de ea și să conduc în același timp. Mai devreme sau mai târziu, o să am nevoie de somn. Dacă treci la volan din când în când, vom fi siliți să oprim doar ca să facem rost de mâncare și de combustibil.

Dacă aveam să găsim.

– Dacă renunți, călătoria o să-mi ia de două ori mai mult timp.

– Are vreo importanță ?

– Simon, ea s-ar putea să nu fie pe moarte, dar e într-adevăr așa de bolnavă cum crezi și o să moară

dacă nu primește ajutor. Iar singurul lucru despre care știu că ar ajuta-o se află la mai bine de trei mii de kilometri distanță.

– Cerul și pământul vor trece¹. Vom muri cu toții.

– Nu știu ce să spun despre cer și despre pământ. Dar refuz s-o las pe ea să moară, atâta timp cât am de ales.

– Te invidiez, a spus Simon, cu voce scăzută.

– Pentru ce? Pentru ce m-ai putea invidia?

– Pentru credința ta.

Un oarecare optimism continua să fie posibil, dar numai pe durata nopții. Se ofilea în timpul zilei.

Am ieșit din Flagstaff și m-am îndreptat către est, spre Hiroshima soarelui ce se înălța. Încetasem să mă mai tem că lumina în sine m-ar fi putut ucide, cu toată că, probabil nu-mi făcea nici un bine. Faptul că oricare dintre noi supraviețuise primei zile era un mister – un miracol, ar fi putut spune Simon. Asta încuraja un anumit simț practic, lipsit de rafinament: am scos din torpedo o pereche de ochelari de soare și m-am străduit să-mi țin ochii pironiți asupra drumului, în loc să mă uit la emisfera de foc portocaliu care levita deasupra orizontului.

Ziua devenea tot mai fierbinte. La fel și interiorul mașinii, deși suprasolicitam instalația de aer

¹ Evanghelia după Luca 21:33 (n. tr.).

condiționat. (O reglasem la puterea maximă, străduindu-mă să țin sub control temperatura corpului Dianeii.) Undeva între Albuquerque și Tucumcari m-a lovit un val imens de oboseală. Mi s-au închis ochii și era cât pe ce să intru cu mașina într-o bornă de kilometraj. Moment în care am tras pe marginea drumului și am oprit motorul. I-am spus lui Simon să umple rezervorul cu benzina din canistre și să se pregătească să treacă la volan. A dat din cap, fără nici o tragere de inimă.

Scoteam un timp mai bun decât anticipasem. Traficul fusese de la lejer până la aproape inexistent, poate fiindcă oamenilor le era frică să iasă pe șosea pe cont propriu.

– Ce-ai luat de mâncare? l-am întrebat pe Simon, în timp ce turna benzina.

– Numai ce-am putut înhăța din bucătărie. Trebuia să mă grăbesc. Uită-te singur.

Printre canistrele deformate, pachetele cu medicamente și sticlele împrăștiate de apă minerală, am găsit o cutie de carton. Înăuntru erau trei cutii de cereale Cheerios, două conserve de carne de vită în sa-ramură și o sticlă de cola dietetică.

– Iisuse, Simon.

A strâns din ochii la auzul cuvintelor, pe care a trebuit să-mi aduc aminte că le socotea o blasfemie.

– E tot ce-am putut găsi.

Nici un castron, nici o lingură. Dar îmi era tot atât de foame, pe cât îmi era de somn. I-am spus lui Simon că ar fi bine să lăsăm motorul să se răcească, și între timp ne-am așezat la umbra mașinii, cu toate geamurile lăsate în jos, lăsând să intre adierea nisipoasă care venea dinspre deșert, totul sub soarele suspendat pe cer ca în miezul unei zile de pe planeta Mercur. Am improvisat niște cupe din fundurile tăiate ale sticlelor goale de plastic și am mâncat cereale Cheerios înmuiate în apă caldută. Semănau cu un mucilagiu și aveau același gust.

I-am dat lui Simon toate informațiile legate de următoarea etapă a călătoriei, i-am reamintit să deschidă aerul condiționat imediat ce porneam la drum și i-am spus să mă trezească dacă avea impresia că în fața noastră pândea vreun pericol.

Pe urmă m-am ocupat de Diane. Perfuzia intravenoasă și antibioticele păreau să-i fi dat ceva putere, dar numai în aparență.

– Tyler, a spus, deschizând ochii, după ce am ajutat-o să bea un strop de apă.

A acceptat câteva linguri de cereale, apoi a întors capul. Avea obrajii scofâlciți și ochii apatici, incapabili să se concentreze.

– Ascultă ce-ți spun! Încă puțin, Diane!

I-am potrivit perfuzia. Am ajutat-o să se ridice în capul oaselor, scoțându-și picioarele depărtate în afara mașinii în timp ce elimina un strop de urină

maronie. Pe urmă am șters-o cu buretele și i-am schimbat chiloții murdari cu alții curați, de bum-bac, din valiza mea.

După ce am așezat-o din nou confortabil, am îndesat o pătură în spațiul îngust dintre bancheta din față și cea din spate, pregătind un loc unde să mă pot întinde fără să fiu nevoit s-o mișc. Simon dormise foarte puțin în timpul primei etape a călătoriei și era, probabil, tot atât de extenuat cum eram și eu... dar nu fusese lovit cu patul unei puști. Locul unde mă pocnise Aaron era umflat și răsuna ca un clopot ori de câte ori îmi puneam degetele în apropierea lui.

Simon a urmărit totul de la doi metri distanță, cu o expresie ursuză sau poate plină de gelozie. Când l-am strigat, a ezitat și s-a uitat cu jind la întinderea fostului fund de mare care era deșertul, cu privirea pierdută în inima pustietății.

Pe urmă a alergat în salturi către mașină, și-a lăsat ochii în jos și s-a strecurat la volan.

M-am înghesuit în nișa de după bancheta din față. Diane părea înconștientă, dar înainte de a adormi am simțit-o apăsându-și mâna peste a mea.

Când m-am trezit era iarăși noapte, iar Simon oprise să facem schimb de locuri.

Am coborât din automobil și m-am dezmoșit. Capul îmi zvâcnea în continuare și îmi simțeam șira spinării de parcă bătrânețea mi-ar fi comprimat-o,

încovoid-o pentru totdeauna, dar eram mai voi decât Simon, care s-a târât pe bancheta din spate și a adormit instantaneu.

Nu știam unde ne aflăm, ci doar că eram pe autostrada interstatală 40 și ne îndreptam către est, iar pământul devenise mai puțin arid, terenurile irigate întinzându-se pe ambele laturi ale drumului, sub lumina stacojie a lunii. M-am asigurat că Diane stătea într-o poziție comodă și că respira fără să se chinuiească, și am lăsat toate portierele deschise preț de două minute, să iasă mirosul greu, de cameră de spital, peste care se suprapuneau cele de sânge și de benzină. Apoi m-am așezat pe locul șoferului.

Stelele de deasupra șoselei erau dureros de puține și de imposibil de recunoscut. M-am gândit la Marte. Continua să se afle sub Membrana Turbionară sau fusese eliberat, cum se întâmplase cu Pământul? Dar nu știam în ce parte a cerului să-l caut și mă îndoiam că, dacă l-aș fi zărit, mi-aș fi dat seama ce era. Însă am văzut, n-aveam cum să n-o văd, enigmatică linie argintie pe care mi-o arătase Simon în Arizona și pe care o luasem drept o urmă de condensare. În noaptea asta era încă și mai proeminentă. Se stinsese, pornind de la orizontul vestic și ajungând până aproape de zenit, iar curba ei blândă se transformase într-un oval, într-o literă O aplatizată.

Cerul la care mă uitam era cu trei miliarde de ani mai bătrân decât cel pe care îl văzusem, pentru

ultima oară, de pe peluza Casei Mari. Am presupus că putea adăposti tot soiul de mistere.

Odată ce ne-am pus în mișcare, am încercat să pornesc radioul de bord, care fusese tăcut în noaptea precedentă. Nu capta nici o emisie digitală, dar în cele din urmă am reușit să prind un post din zonă, în bandă FM, genul de post dintr-un oraș mic, axat mai ales pe muzică country și pe religie, dar în seara asta se mulțumeau să vorbească. Am aflat foarte multe înainte ca semnalul să se piardă printre paraziți.

În primul rând, am aflat că procedasem cât se putea de înțelept evitând orașele mari. Cele mai importante orașe erau zone calamitate, nu din cauza jafurilor și a violenței (a căror amploare fusese surprinzător de redusă), ci din pricina colapsului infrastructurii. Răsăritul soarelui roșu se asemănase atât de mult cu îndelung prevestitul sfârșit al Pământului, încât majoritatea oamenilor rămăseseră pur și simplu acasă, preferând să moară alături de familiile lor, lăsând poliția și unitățile de pompieri din centrele urbane să funcționeze cu un minimum de personal, iar angajații spitalelor lipseau de la posturi aproape cu desăvârșire. Minoritatea care încercase să se sinucidă prin împușcare sau care își administrase supradoze extravagante de alcool, cocaină, oxicontin sau amfetamine, reprezenta cauza celor mai urgente probleme: sobe cu gaz deschise, pierderea cunoștinței la volan sau țigările scăpate din mână în

clipa morții. Când covorul începea să ardă mocniț și draperiile izbucneau în flăcări, nu suna nimeni la 911 și, în majoritatea cazurilor, nici n-ar fi avut cine să răspundă. Incendiile din case se transformaseră curând în incendii din cartiere.

Din Oklahoma City se înălțau patru coloane imense de fum, relatea crainicul și, conform rapoartelor telefonice, o mare parte din sudul orașului Chicago se transformase deja în cenușă. Fiecare dintre marile metropole ale țării, toate cele despre care auzisem vreodată, raporta existența a cel puțin unu sau două incendii extinse, scăpate de sub control.

Dar situația nu se înrăutățea, era în curs de ameliorare. Supraviețuirea rasei umane părea acum posibilă, cel puțin pentru alte câteva zile și, ca urmare, din ce în ce mai mulți dintre angajații serviciilor esențiale și de primă răspundere se întorseseră la lucru. (Reversul medaliei era faptul că oamenii începuseră să-și facă griji în privința proviziilor: jafurile din magazinele alimentare erau o problemă în ascensiune.) Toate persoanele care *nu* furnizau servicii de primă necesitate erau îndemnate să nu circule pe șoselele, mesajul fusese difuzat înainte de răsăritul soarelui prin intermediul tuturor sistemelor de emisie pentru cazuri de urgență și al tuturor stațiilor radio și TV aflate încă în stare de funcționare și era repetat în noaptea aceea. Așa mi-am explicat de ce traficul de pe autostrada interstatală fusese rezonabil de

rarefiat. Văzusem câteva patrule militare și de poliție, dar nici una dintre ele nu ne interceptase, probabil datorită plăcuțelor de înmatriculare ale mașinii mele. După primul episod din seria scintilațiilor, California și majoritatea celorlalte state începuseră să emită embleme cu sigla serviciilor medicale de urgență pentru a fi atașate de plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor personalului medical.

Activitatea poliției era sporadică. Forțele militare active rămăseseră mai mult sau mai puțin intacte, în pofida câtorva dezertări, dar efectivele unităților de rezerviști și ale Gărzii Naționale erau fragmentate și nu reușeau să preia atributele autorității locale. Și energia electrică era furnizată în mod intermitent, cele mai multe stații de înaltă putere aveau personal insuficient și abia dacă mai reușeau să fie funcționale, iar căderile de tensiune din rețea se succedau în cascadă. Se zvonea că centralele nucleare de la San Onofre, din California, și de la Pickering, din Canada, ajunseseră la supraîncălzirea miezurilor reactoarelor, dar nu se primise nici o confirmare.

Crainicul a citit în continuare lista depozitelor locale de alimente, a spitalelor încă deschise (cu timpul estimativ de așteptare în vederea trierii) și unele sfaturi de prim ajutor la domiciliu. A citit și avertismentul emis de Institutul de Meteorologie, legat de expunerea prelungită la soare. Lumina solară părea să nu aibă efecte letale imediate, dar nivelul excesiv de

radiații ultraviolete putea genera „probleme pe termen lung“, ceea ce suna pe cât de trist, pe atât de hilar.

Înainte de răsărit, am mai prins câteva transmisii intermitente, dar soarele care se ridica le-a făcut să se piardă printre paraziți.

Cerul zorilor era înnorat. Mă apăra de strălucirea orbitoare a soarelui. Dar până și acel răsărit estompat era descurajant de straniu. Întreaga jumătate estică a cerului se transformase într-o supă involburată de lumină roșie, în felul ei aparte, tot atât de hipnotică precum tăciunii unui foc de tabără muribund. Din când în când, norii se despicau și degete de lumină solară chihlimbarie pipăiau pământul. Dar la amiază norii se îndesiseră și, peste nici o oră, a început ploaia, fierbinte, monotonă, acoperind șoseaua și reflectând culorile nesănătoase ale cerului.

În dimineața aceea turnasem în rezervor conținutul ultimei canistre cu benzină și, undeva între Cairo și Lexington, acul ceasului indicator a început să coboare în mod alarmant. L-am trezit pe Simon, i-am explicat cum stăteau lucrurile și i-am spus că aveam de gând să opresc la următoarea stație de benzină... și în toate celelalte de după ea, până ce aveam să găsesc una care să ne vândă niște carburant.

Următoarea stație s-a dovedit a fi o franciză de mică amploare, o combinație de stație de benzină cu patru pompe și bufet expres. Ferestrele localului erau

întunecate și pompele erau probabil moarte, dar m-am îndreptat oricum într-acolo, am coborât din mașină și am scos furtunul de alimentare.

Un bărbat cu stema echipei Bengals pe șapcă a ieșind de după colțul clădirii, legănând în mâini o pușcă, și a spus:

– Nu funcționează.

Am pus la loc capacul, fără grabă.

– N-aveți curent electric?

– Adevărat.

– Nici o soluție de rezervă?

A ridicat din umeri și s-a apropiat. Simon a dat să coboare din mașină, dar i-am făcut semn cu mâna să rămână înăuntru. Bărbatul cu șapcă Bengals, avea în jur de treizeci de ani și vreo cincisprezece kilograme peste greutatea normală, s-a uitat la perfuzia Ringer agățată deasupra banchetei din spate. Pe urmă a tras cu ochiul la plăcuța de înmatriculare. Era din California, ceea ce probabil nu m-a ajutat să-i câștig bunavoința, dar sigla Serviciilor Medicale de Urgență era extrem de vizibilă.

– Ești doctor?

– Tyler Dupree, am spus. Medic.

– Scuză-mă că nu-ți strâng mâna. Acolo, înăuntru, e soția ta?

Am spus da, fiindcă era mai simplu decât să-i explic. Simon mi-a aruncat o privire, dar nu m-a contrazis.

– Ai vreo legitimație, ca să dovedești că ești medic? Fiindcă, fără nici o supărare, în ultimele două zile s-au furat ceva mașini.

Mi-am scos portofelul și i l-am aruncat la picioare.

L-a ridicat și s-a uitat la pliantul cu carduri. Pe urmă a pescuit o pereche de ochelari din buzunarul cămășii și s-a uitat încă o dată. În cele din urmă, mi-a înapoiat portofelul și mi-a întins mâna.

– Îmi cer scuze, doctore Dupree. Eu sunt Chuck Bernelli. Dacă nu-ți trebuie decât benzină, pornesc pompele. Dacă ai nevoie de mai multe, nu durează decât un minut până deschid magazinul.

– Îmi trebuie benzină. Și o rezervă de alimente ar fi bună, dar n-am prea mulți bani gheață.

– La dracu' cu banii gheață. Ținem închis ca să ne ferim de criminali și de bețivi și, în momentul ăsta, pe drum nu e plin de ei, dar e deschis la orice oră pentru militari și pentru patrulele de pe autostradă. Și pentru doctori. Cel puțin atâta vreme cât mai e benzină în pompe. Sper că soția ta nu e în stare foarte gravă.

– Nu, dacă reușesc să ajung la destinație.

– Lexington, Virginia? Samaritan?

– Ceva mai departe. Are nevoie de îngrijire specială.

S-a uitat peste umăr, către mașină. Simon coborâse geamurile ca să pătrundă înăuntru niște aer proaspăt. Stropii de ploaie împestrițau vehiculul prăfuit și asfaltul plin de bălți de ulei. Bernelli a zărit-o

pe Diane răsucindu-se și începând să tușească în somn. S-a încruntat.

– Atunci pornesc pompele. Probabil că vreți să vă vedeți de drum.

Înainte de plecare ne-a împachetat niște produse de băcănie, câteva conserve cu supă, o cutie cu sărățele, un desfăcător de conserve în ambalaj de plastic. Dar s-a ferit să se apropie de mașină.

Tusea chinuitoare, intermitentă, e un simptom obișnuit al SCCV. Bacteria își conservă victimele într-un mod aproape inteligent, preferând să nu le sufoce printr-o pneumonie fatală, deși acesta e mijlocul prin care ucidea în cele din urmă, acesta sau o insuficiență cardiacă severă. Luasem un tub cu oxigen, un ventil de evacuare și o mască de la un angrosist de lângă Flagstaff și când tusea a început s-o împiedice pe Diane să respire, era în pragul unui atac de panică, înecându-se cu propria flegmă și dând ochii peste cap, i-am curățat căile respiratorii cât de bine am putut și i-am pus masca pe gură și pe nas în timp ce Simon era la volan.

În cele din urmă s-a liniștit, fața a început să-i prindă culoare și a reușit să adoarmă din nou. Am stat alături de ea în timp ce se odihnea, cu capul înfierbântat de febră lipit de umărul meu. Ploaia era acum torențială și cădea neînduplecată, încetinindu-ne. Trâmbe uriașe de apă se înfoiau ridicând o

coadă de cocoș în urma mașinii ori de câte ori nime-
ream într-o adâncitură a șoselei. Către seară, lu-
mina a pălit, orizontul vestic părănd acoperit doar
de tăciuni aprinși.

Singurul sunet era răpăitul ploii pe tabla mașinii
și m-am simțit mulțumit ascultându-l, până ce
Simon și-a dres glasul și a spus:

– Ești ateu, Tyler ?

– Poftim ?

– Nu vreau să fiu grosolan, dar tocmai îmi pu-
neam întrebarea asta: te consideri ateu ?

Nu eram sigur cum ar fi trebuit să-i răspund.
Simon ne sprijinise să ajungem atât de departe, fusese
un ajutor neprețuit. Dar, pe de altă parte, își transfor-
mase mintea într-un vehicul pus la dispoziția unui
grup de autostopiști extremiști, a unor dispensațio-
naliști fanatici, a căror singură nemulțumire împotriva
sfârșitului lumii era că le sfidase așteptările minuțios
construite. Nu voiam să-l jignesc, fiindcă mai aveam
încă nevoie de el, Diane mai avea nevoie de el.

Așa că am spus:

– Are vreo importanță ?

– Eram curios.

– Păi... nu știu. Cred că ăsta e răspunsul. Nu pre-
tind că știu dacă Dumnezeu există sau de ce a învârtit
universul, făcându-l să se rotească așa. Îmi pare rău,
Simon, dar pe frontul teologic atâta pot.

A păstrat tăcerea preț de câțiva kilometri.

– Poate că asta voia să spună Diane.

– În legătură cu ce ?

– Când discutam. Ceea ce nu s-a mai întâmplat în ultima vreme, dacă mă gândesc bine. Nu eram de acord în privința pastorului Dan și a bisericii Templul Iordanului, încă dinainte de schismă. Credeam că ea e prea cinică. Spunea că sunt prea ușor impresionabil. Așa o fi. Pastorul Dan avea darul de a se uita în *Biblie*, descoperind cunoașterea în fiecare pagină. O cunoaștere tot atât de solidă, precum o casă, grinzi și stâlpi ai cunoașterii. Ăsta e cu adevărat un har. Eu nu pot. Indiferent cât m-aș strădui, nici până în ziua de azi nu sunt în stare să deschid *Biblia* și să găsesc un înțeles imediat al spuselor ei.

– Poate că nici nu e de așteptat.

– Dar aș fi vrut. Aș fi vrut să fiu ca pastorul Dan: inteligent și, înțelegi, întotdeauna pe teren solid. Diane zicea că era un târg cu diavolul, că Dan Condon a dat umilința în schimbul certitudinii. Poate că asta îmi lipsește mie și a văzut în tine. Poate că asta a făcut-o să se agațe de tine în toți acești ani – umilința ta.

– Simon, eu...

– N-ai de ce să te scuzi sau să încerci să mă consolezi. Știu că îți telefona când credea că dorm sau când ieșeam din casă. Știu că am fost norocos s-o am lângă mine atât de mult timp. M-a privit peste umăr. Vrei să-mi faci o favoare ? Aș vrea să-i spui că-mi pare rău fiindcă n-am îngrijit-o mai bine când s-a îmbolnăvit.

– Poți să-i spui tu însuși.

A dat din cap, dus pe gânduri, și a continuat să conducă, afundându-se în inima ploii. I-am spus să vadă dacă putea afla vreo informație utilă de la radio, acum, când se întunecase din nou. Voiam să rămân treaz și să ascult, dar capul îmi zvâcnea, iar ochii începeau să vadă dublu și, după o vreme, mi s-a părut mult mai simplu să-i închid și să dorm.

Am dormit adânc și îndelung, în timp ce kilometrii se pierdeau sub roțile mașinii.

Când m-am trezit, era o altă dimineață ploioasă. Mașina era oprită în parcare a unui popas (la vest de Manassas, după cum am aflat mai târziu), și o femeie cu o umbrelă neagră, ruptă, bătea cu degetele în geam.

Am clipit și am deschis portiera, iar ea a făcut un pas înapoi, uitându-se cu prudență la Diane.

– Bărbatul a spus să nu-l așteptați.

– Poftim ?

– Vă spune rămas-bun și să nu-l așteptați.

Simon nu era pe bancheta din față. Nu se vedea nici printre lăzile cu gunoi, printre mesele de picnic pline de apă și printre latrinele șubrede din imediata apropiere. În parcare mai erau oprite câteva mașini, cele mai multe în așteptarea proprietarilor care vizitau WC-urile. Am conștientizat existența copacilor, a rezervației naturale, a unui orașel industrial cocoțat pe dealuri și murat de ploaie, sub un cer în flăcări.

– Un tip blond, costeliv ? Cu un tricou murdar ?

– Chiar el. A spus că nu vrea să dormiți prea mult. Pe urmă a plecat.

– Pe jos ?

– Da. N-a luat-o pe drum, a coborât către râu.

Femeia s-a uitat din nou la Diane, care respira superficial, zgomotos.

– Sunteți OK ?

– Nu. Dar nu mai avem mult de mers. Mulțumesc de întrebare. A mai spus și altceva ?

– Da. A zis că Dumnezeu să vă binecuvânteze și că, de acum înainte, o să-și găsească propriul drum.

M-am ocupat de Diane. Am aruncat o ultimă privire în jurul parării ude de ploaie. Pe urmă am reintrat pe drum.

Am fost nevoit să mă opresc de mai multe ori, să aranjez perfuzia Diane sau să-i dau să respire câteva guri de oxigen. Nu-și mai deschidea ochii, nu era doar adormită, era inconștientă. Nu voiam să mă gândesc ce însemna.

Drumul era monoton, ploua întruna și haosul din ultimele două zile lăsase urme pretutindeni. Am trecut pe lângă zeci de mașini stâlcite sau arse, împinse pe marginea șoselei, unele încă fumegând. Anumite rute fuseseră închise pentru traficul civil, fiind rezervate doar pentru vehiculele militare sau ale serviciilor de urgență. De două ori ne-am întors, ocolind

niște blocaje rutiere. Căldura zilei făcea aerul umed aproape de nesuportat, iar vântul puternic, stârnit în timpul după-amiezii, n-a adus nici o ușurare.

Dar Simon ne abandonase în apropiere de destinație, și am reușit să ajung la Casa Mare când cerul mai era încă luminos.

Vântul se întetise, aproape transformându-se într-o furtună, și pe alea lungă a familiei Lawton erau împrăștiate crengi rupte din pinii din jur. Casa era întunecată, sau cel puțin așa părea în amurgul chihlimbării.

Am lăsat-o pe Diane în mașina parcată la baza scării și am bătut în ușă. Am așteptat. Pe urmă am bătut din nou. Într-un târziu, ușa s-a întredeschis și Carol Lawton a tras cu ochiul afară.

I-am deslușit cu greu trăsăturile prin crăpătura îngustă: un ochi de un albastru palid, conturul unui obraz zbârcit. Dar ea m-a recunoscut.

– Tyler Dupree! a exclamat. Ești singur?

Deschiderea ușii s-a lărgit.

– Nu, am spus. Diane e cu mine. Am nevoie de ajutor s-o aduc înăuntru.

Carol a ieșit pe veranda mare din fața casei și s-a uitat în jos, spre mașină, cu ochii mijiți. Când a văzut-o pe Diane, trupul ei firav s-a crispat, și-a tras umerii spre spate și a icnit.

– Sfinte Dumnezeule, a șoptit. Oare *amândoi* copii mei au venit să moară acasă?

ABISUL ÎN FLĂCĂRI

Vântul a zăngănit geamurile Casei Mari pe toată durata nopții, o suflare fierbinte, sărată, stârnită deasupra Atlanticului după trei zile de lumină solară nefirească. Îi conștientizam prezența chiar și în somn: mă făcea să tresar în momentele când mă trezeam aproape pe de-a-ntregul și era fundalul sonor al unei duzini de vise neliniștitoare. După răsăritul soarelui, când m-am îmbrăcat și m-am dus s-o caut pe Carol, încă mai lovea în ferestre.

Casa rămăsese fără curent electric de zile întregi. Strălucirea ploii de dincolo de fereastra din capăt lumina slab coridorul de la etaj. Scările de stejar coborau înspre holul de la intrare, unde geamurile șiroind de apă a două bovindouri lăsau să intre o lumină de un trandafiriu palid. Am găsit-o pe Carol potrivind ceasul vechi de pe polița căminului.

– Cum se simte ? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire fugară.

– E în aceeași stare, a răspuns, concentrându-se din nou asupra ceasului, pe care îl întorcea cu o cheiță de argint. Am fost la ea cum o clipă. N-o neglijez, Tyler.

– Nici nu m-am gândit. Dar Jason?

– L-am ajutat să se-mbrace. Ziua se simte mai bine. Nu știu de ce. Noaptea sunt grele. Ultima a fost... dificilă.

– O să trec pe la amândoi.

Nu m-am obosit s-o întreb dacă auzise ceva la știri, dacă Agenția Federală pentru Situații de Urgență sau Casa Albă dăduseră instrucțiuni noi. N-ar fi avut nici un rost, universul lui Carol se oprea la hotarele proprietății.

– Ar trebui să te culci.

– Am șaiszeci și opt de ani, nu mai dorm atât de mult ca pe vremuri. Dar ai dreptate, sunt obosită, chiar simt nevoia să mă-ntind. Imediat ce termin cu ceasul ăsta. Rămâne în urmă dacă nu te ocupi de el. Mama ta obișnuia să-l potrivească în fiecare zi, știai? După moartea ei, Marie îl întorcea ori de câte ori făcea curat. Dar n-a mai venit de vreo șase luni. De atunci, a rămas blocat la patru și un sfert. Ca în gluma aia veche, arăta ora exactă de două ori pe zi.

– Ar trebui să vorbim despre Jason.

Noaptea trecută fusesem prea extenuat ca să fac mai mult decât să aflu esențialul: Jason sosise pe

neașteptate, cu o săptămână înainte de sfârșitul Turbionului, și căzuse la pat în noaptea reapariției stelelor. Simptomele lui erau o paralizie parțială, intermitentă, și pierderea acuității vizuale, plus febră. Carol încercase să ceară ajutorul unuia medic, dar circumstanțele transformaseră asta într-o imposibilitate, așa că îl îngrijea ea însăși, deși nu reușise să stabilească un diagnostic sau să-i ofere altceva decât niște simple paleative.

Carol se temea că fiul ei era pe moarte. Oricum, îngrijorarea ei excludea restul lumii. Jason îi spusese să nu-și facă griji. *Lucrurile vor reveni în curând la normal.*

Iar ea îl credea. Pentru Carol, soarele roșu nu ascundea nici o amenințare. Totuși, nopțile erau rele, a spus. Nopțile îl mistuiau pe Jason ca un vis urât.

Am trecut mai întâi pe la Diane.

Carol o instalase la etaj, în camera ei de pe vremuri, reamenajată în chip de dormitor pentru oaspeți. Am găsit-o într-o stare stabilă din punct de vedere fizic și respirând pe cont propriu, dar nu era nimic încurajator în asta. Făcea parte din etiologia bolii. Valul înainta, retrăgându-se apoi, dar fiecare ciclul îi slăbea din ce în ce mai mult rezistența și îi sleia puterile.

Am sărutat-o pe fruntea uscată și fierbinte și i-am spus să se odihnească. N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit.

Pe urmă m-am dus să-l văd pe Jason. Trebuia să-i pun o întrebare.

După spusele lui Carol, Jason se întorsese acasă în urma unui conflict de la Periheliu. Nu reușea să-și aducă aminte explicația lui, dar era ceva în legătură cu tatăl lui Jason („E.D. se poartă urât din nou“, a spus ea) și avea de-a face și cu „omulețul ăla negru și zbârcit, cel care a murit, marțianul“.

Marțianul. Care îi dăduse lui Jason medicamentul longevității, transformându-l într-un cvadru. Medicamentul care ar fi trebuit să-l protejeze de indiferent ce îl ucidea acum.

Era treaz când am bătut la ușă și am intrat în cameră, aceeași pe care o ocupase cu treizeci de ani în urmă, pe vremea copilăriei, în lumea închisă a naivității, când stelele se aflau la locurile lor. Dreptunghiul de o culoare subtil mai strălucitoare, marcând locul unde un poster cu sistemul solar umbrise cândva peretele, era tot acolo. Pe jos, curățat cu abur și substanțe chimice, se întindea covorul pe care vărsaserăm cândva sticle de coca-cola și împrăștiaserăm firimituri în asemenea zile ploioase.

Jason era acolo.

– Semenii cu Tyler! a spus.

Stătea întins pe pat, îmbrăcat, Carol spusese că insista să se îmbrace în fiecare dimineață, cu pantaloni curați, kaki, și cu o cămașă albastră de

bumbac. Avea spatele proptit de perne și părea perfect conștient.

– E cam întuneric aici, Jase.

– Ridică jaluzelele, dacă vrei.

Am făcut-o, dar singurul efect a fost că înăuntru a pătruns și mai multă lumină mohorâtă, chihlimbarie.

– Te-ar deranja să te consult ?

– Evident că nu.

Nu se uita la mine. Dacă unghiul în care își ținea capul avea vreo importanță, atunci privea o porțiune goală a peretelui.

– Carol spune că ai probleme cu acuitatea vizuală.

– Carol trece printr-o stare pe care colegii tăi de breaslă o numesc negare. De fapt, sunt orb. Nu mai văd nimic, începând de ieri dimineață.

M-am așezat pe pat, alături de el. Și-a întors capul spre mine cu o mișcare lină, dar chinuitor de lentă. Am scos din buzunarul cămășii o lanternă stilou i-am pus lumina în ochi, să-i văd pupila contractându-se.

Nu s-a contractat.

A făcut ceva mai rău.

A sclipit. Pupila ochiului său a sclipit, ca și cum în ea ar fi fost injectate diamante minuscule.

Jason trebuie să mă fi simțit trăgându-mă înapoi, cu o tresărire.

– E chiar așa de rău ?

Nu eram în stare să vorbesc.

– Nu pot să mă folosesc de-o oglindă, a spus el, mai sumbru. Te rog, Ty! Trebuie să-mi spui ce vezi.

– Asta... Nu știu ce e asta, Jason. Ceva ce nu pot diagnostica.

– Descrie-l doar, te rog!

Am încercat să fac apel la o detașare profesională.

– Arată ca și cum în ochiul tău ar fi crescut un anumit tip de cristale. Membrana sclerotică are un aspect normal și irisul nu pare să fie afectat, dar pupila e complet obturată de ceva asemănător cu mica. N-am auzit niciodată despre așa ceva. Credeam că e imposibil. Nu pot prescrie nici un tratament.

M-am retras de lângă pat, am găsit un scaun și m-am așezat. O vreme, nu s-a auzit nici un zgomot, cu excepția ticăitului ceasului de pe noptieră, altă antichitate de-a lui Carol.

Pe urmă Jason a respirat adânc și s-a silit să afișeze ceea ce părea să fie, în imaginația lui, un zâmbet liniștitor.

– Mulțumesc! Ai dreptate. Nu e o stare pe care s-o poți trata. Dar o să am totuși nevoie de ajutorul tău în timpul... ei bine, în următoarele două zile. Carol se străduiește, dar asta depășește cu mult puterea ei de înțelegere.

– Și pe a mea.

Ploaia continua să bată în ferestre.

– Ajutorul de care am nevoie nu e numai medical.

– Dacă ai o explicație pentru ce se întâmplă...

– Una parțială, în cel mai bun caz.

– Atunci spune-mi și mie, te rog, Jase, pentru că toate astea încep să mă sperie puțin.

Și-a lăsat capul pe-o parte, ascultând un sunet pe care eu nu-l auzisem sau pe care nu-l puteam auzi, până ce am început să mă întreb dacă uitase de prezența mea. Pe urmă a spus:

– Versiunea scurtă ar fi că sistemul meu nervos a fost luat în stăpânire de ceva pe care nu-l pot controla. Starea în care se află ochii mei nu e decât o manifestare exterioară.

– A unei boli?

– Nu, dar lasă impresia asta.

– Starea în care te afli e contagioasă?

– Nicidecum. Dimpotrivă, cred că e unică. O boală pe care n-o pot avea decât eu, cel puțin pe planeta asta.

– Atunci are ceva de-a face cu tratamentul de longevitate.

– Într-un fel, da. Însă eu...

– Nu, Jase, trebuie să-mi răspunzi înainte de-a trece mai departe. Starea în care te afli, indiferent ce-ar fi, e un efect direct al medicamentului pe care ți l-am administrat?

– Nu un rezultat *direct*, nu... tu nu ai absolut nici o vină, dacă la asta te referi.

– În momentul ăsta, nici nu mi-ar putea păsa mai puțin cine e de vină. Diane e bolnavă. Nu ți-a spus Carol?

– Spunea ceva despre gripă...

– A mințit. Nu e gripă. E SCCV în ultimul stadiu. Am străbătut mai bine de trei mii de kilometri prin ceea ce pare a fi sfârșitul lumii, pentru că e pe moarte, Jase, și nu există decât un singur tratament la care mă pot gândi, și tocmai m-ai făcut să am dubii în privința lui.

Și-a rostogolit din nou capul pe o parte, poate involuntar, de parcă ar fi încercat să se scuture de ceva invizibil, care îi abătea atenția.

– Există anumite aspecte ale vieții marțiene pe care Wun nu ți le-a împărtășit niciodată, a spus, înainte de a apuca să-l îmboldesc eu. E.D. a bănuț și, până la un anumit punct, suspiciunile lui erau întemeiate. Pe Marte se folosesc, de sute de ani, biotehnologii sofisticate. Cu secole în urmă, Vârsta a Patra era exact ce ți-a spus Wun, un tratament de longevitate și o instituție socială. Dar între timp a evoluat. Pentru generația lui Wun, un cvadru poate fi comparat mai degrabă cu un *soft-platformă*, e un sistem de operare biologic capabil să ruleze aplicații software mult mai sofisticare. Nu există doar un simplu 4, există și un 4.1, 4.2, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Ceea ce ți-am administrat...

– Ceea ce mi-ai administrat a fost tratamentul tradițional. Un 4 bazic.

– Dar ?

– Dar... l-am suplimentat între timp.

– Suplimentul ăsta e tot ceva adus de Wun de pe Marte?

– Da. Scopul...

– Scopul n-are importanță. Ești sigur că nu ești afectat de efectele tratamentului inițial?

– La fel de sigur ca oricare alt om.

M-am ridicat în picioare.

Jason m-a auzit îndreptându-mă către ușă.

– Pot să-ți explic, a spus. Și am în continuare nevoie de ajutorul tău. Ai grijă de ea, Tyler, bineînțeles. Sper că va supraviețui. Dar nu uita... și timpul meu e limitat.

Geanta cu medicamente marțiene stătea neatinsă acolo unde o lăsasem, în spatele lambriului stricat din subsolul casei mamei mele și, după ce am regăsit-o, am dus-o în Casa Mare, de cealaltă parte a peluzei, printre rafalele ploii chihlimbarii.

Carol era în camera Dianei, administrându-i câteva sorbituri de oxigen cu ajutorul măștii.

– Trebuie să folosim asta cu economie, am spus, dacă nu cumva știi vreo vrajă care să ne facă rost de un alt tub.

– Avea buzele ușor învinețite.

– Dă-mi voie să mă uit.

Carol s-a îndepărtat de fiica ei. Am închis ventilația și am pus masca deoparte. Oxigenul trebuie folosit cu grijă. E indispensabil pentru un pacient cu

deficiențe respiratorii, dar, pe de altă parte, poate aduce necazuri. O cantitate prea mare poate rupe sacii pulmonari. Mă temeam că starea Diane se înrăutățise și că avea nevoie de doze mai mari pentru a menține nivelul oxigenului din sânge, avea nevoie de acel gen de terapie cu oxigen aplicată, în general, prin ventilație mecanică. Noi nu aveam instalația necesară.

Nu aveam nici vreun mijloc clinic de monitorizare a gazelor din sângele ei, dar, când i-am îndepărtat masca, buzele arătau relativ normal. Totuși, respira rapid și superficial și, cu toate că a deschis ochii, a rămas într-o stare letargică și lipsită de orice reacție.

Carol m-a privit cu suspiciune când am deschis geanta prăfuită, scoțând una dintre fiolele marțiene și o seringă hipodermică.

– Ce-i asta ?

– Probabil singurul lucru care-i poate salva viața.

– Oare ? Ești sigur, Tyler ?

Am dat din cap, încuviințând.

– Nu, a spus. Eu întreb dacă ești *într-adevăr* sigur. Pentru că asta e ce i-ai dat lui Jason, nu-i așa ? Când a avut SMA.

N-avea rost să neg.

– Da, am răspuns.

– Poate că n-am mai practicat medicina de treizeci de ani, dar nu sunt o ignorantă. După ce ai fost aici ultima oară, am făcut o mică investigație legată de SMA. Am căutat informații în rezumatele din

reviste de specialitate. Iar partea interesantă e că nu există un tratament pentru așa ceva. Nu există nici un medicament miraculos. Și, chiar dacă ar exista, e greu de crezut că poate fi indicat și pentru SCCV. Așa că eu presupun, Tyler, că ești pe punctul de a-i administra un produs farmaceutic care are probabil o legătură cu tipul ăla zbârcit, ucis în Florida.

– N-o să te contrazic, Carol. E evident c-ai tras propriile tale concluzii.

– Nu vreau să mă *contrazici*. Vreau să mă *asiguri*. Vreau să-mi spui că medicamentul ăsta n-o să-i facă Diane ceea ce pare să-i fi făcut lui Jason.

– N-o să-i facă, am spus, dar cred că știa că îmi ascundeam temerile, partea nerostită a *lucrurilor ce îmi erau cunoscute*.

Mi-a studiat chipul.

– Încă mai ții la ea.

– Da.

– Asta n-a încetat niciodată să mă uimească, a spus Carol. Tenacitatea iubirii.

Am înfipt acul în vena Diane.

La amiază, casa nu era doar încinsă, ci și atât de umedă, încât mă așteptam să văd un strat de mușchi atârând de tavan. Am stat cu Diane, ca să mă asigur că injecția nu avea efecte secundare imediate. La un moment dat, am auzit că cineva bătea îndelung în ușa din față. *Hoți*, mi-am spus, *tâlhari*, dar,

când am ajuns în holul de la intrare, Carol deschisese și îi mulțumea unui bărbat corpulent, care a dat din cap și s-a întors cu spatele, gata de plecare.

– A fost Emil Hardy, a spus Carol, închizând ușa. Ții minte familia Hardy? Au o casă mică, în stil colonial, pe Bantam Hill Road. Emil scoate un ziar.

– Un ziar?

A ridicat două coli capsate, de dimensiunea hârtiei pentru scrisori.

– Emil are în garaj un generator electric. Ascultă noaptea la radio și ia notițe, apoi tipărește un rezumat și îl împrășteie prin casele vecinilor. Țsta e al doilea număr. E un om cumsecade, bine intenționat. Dar nu văd ce rost are să citesc asemenea lucruri.

– Pot să arunc o privire?

– Dacă-ți face plăcere.

Am luat colile la etaj.

Emil era un reporter amator de toată lauda. Articolele se refereau, în primul rând, la situația de criză din D.C. și din Virginia, o listă oficială a zonelor calamitate, a celor evacuate din cauza incendiilor, a încercărilor de reluare a furnizării serviciilor locale. Am trecut repede peste informații. Atenția mi-a fost atrasă de următoarele două articole.

Primul era un raport care menționa că nivelul de radiație măsurat la suprafața solului era ridicat, dar nu atât de intens cum se prognozase. „Savanții din serviciul guvernului, spunea articolul, sunt uluiți,

dar dau dovadă de un optimism prudent în privința șanselor omenirii de a supraviețui pe termen lung.“ Nu era citată nici o sursă, așa că informația ar fi putut fi o invenție a comentatorului sau o încercare de a împiedica apariția panicii, însă corespundea cu observațiile mele de până atunci: noul soare era straniu, dar nu avea efecte letale imediate.

Nici un cuvânt despre modul în care putea afecta recoltele, clima sau sistemul ecologic în general. Nici căldura de nesuportat, nici ploaia aceea torențială nu păreau deosebit de *normale*.

Dedesubt era un articol intitulat: LUMINI PE CER, OBSERVATE ÎN ÎNTREAGA LUME.

Erau aceleași contururi în formă de C sau de O pe care mi le arătase Simon în Arizona. Cel mai îndepărtat punct nordic din care fuseseră văzute era Anchorage, cel mai sudic fiind Mexico City. Rapoartele primite din Europa și Asia erau fragmentate și concentrate în primul rând asupra crizei de moment, dar printre ele se strecuraseră câteva povești similare. (Ziarul lui Emil Hardy mai sublinia: „Canalele de știri difuzate prin cablu sunt disponibile cu intermitențe și transmit imagini recente, din India, ale unui fenomen similar, la o scară mult mai mare.“ Indiferent ce ar fi însemnat asta.)

În timp ce mă aflam alături de ea, Diane s-a trezit pentru câteva clipe.

– Tyler.

I-am luat mâna. Era uscată și nefiresc de fierbinte.

– Îmi cer iertare!

– N-ai pentru ce.

– Pentru că trebuie să mă vezi așa.

Avea vocea firavă, ca sunetul unei frunze în cădere. Și-a rotit privirile în jurul camerei, recunoscând-o. A făcut ochii mari.

– Sunt aici!

– Ești aici.

– Mai spune-mi o dată numele.

– Diane, am zis. Diane. Diane.

Ea era grav bolnavă, dar Jason era pe moarte. Mi-a spus când m-am dus să-l văd.

Carol îmi povestise că Jason nu mâncase nimic toată ziua. Bea apă cu gheață cu un pai, dar refuza alte lichide. Abia dacă-și putea mișca trupul. Când i-am cerut să ridice brațul a reușit, dar cu un efort atât de epuizant și cu un gest atât de lent, de apatic, încât i l-am împins din nou jos. Doar vocea continua să-i fie puternică, dar anticipa că avea s-o piardă.

– Dacă noaptea asta o semene cu ce-a fost azi-noapte, până în zori o să devin incoerent. Iar mâine, cine știe? Vreau să vorbesc atâta cât mai pot.

– Starea ta se înrăutățește noaptea dintr-un anumit motiv?

– Dintr-unul simplu, cred. Ajungem și acolo. Mai întâi vreau să faci ceva pentru mine. Valiza mea era pe măsuta de toaletă. Mai e acolo ?

– Este.

– Deschide-o. Am pus în ea un reportofon. Găsește-l.

Am găsit un paralelipiped argintiu, lustruit, de dimensiunile unui pachet de cărți de joc, alături de un teanc de plicuri de hârtie groasă, adresate unor persoane cărora nu le-am recunoscut numele.

– Țsta e ? am întrebat, apoi m-am înjurat singur. Bineînțeles că el nu-l putea vedea.

– Dacă pe etichetă scrie Sony, ăla e. Sub el trebuie să fie un pachet cu memorii goale.

– Da, l-am găsit.

– Atunci o să stăm de vorbă. Până se întunecă, poate și puțin după aceea. Vreau să ții reportofonul deschis. Indiferent ce s-ar întâmpla. Schimbă cardul de memorie atunci când e necesar, sau bateria, dacă nu mai are destulă putere. Fă asta pentru mine, se poate ?

– Atâta timp cât Diane nu are nevoie urgentă de îngrijire. Când vrei să-ncepem ?

Și-a întors capul. Pupilele punctate cu diamante i-au scânteiat în lumina bizară.

– Nici în clipa asta n-ar fi prea devreme.

ARS MORIENDI

Marțienii, a spus Jason, nu erau un popor atât de simplu, de pacifist și de pastoral cum ne făcuse (sau ne lăsase) Wun să credem.

Nu erau deosebit de războinici, Cele Cinci Republici își rezolvaseră diferendele politice cu aproape un mileniu în urmă, și erau „pastorali“ în sensul că îi dedicau agriculturii cea mai mare parte a resurselor planetei. Dar nu erau „simpli“, în nici unul dintre sensurile cuvântului. Erau, după cum subliniase Jase, experți în arta biologiei sintetice. O știință creată de civilizația lor. Noi le construise-răm o planetă locuibilă cu uneltele biotehnologiei și nu existase niciodată o generație de marțieni care să nu înțeleagă modul de funcționare al ADN-ului și potențialele sale întrebuințări.

Dacă, în general, tehnologia lor era uneori rudimentară, nava spațială a lui Wun, de exemplu, fusese

aproape primitivă, o ghiulea newtoniană, motivul era reprezentat de resursele naturale extrem de restrânse. Marte era o lume fără petrol și fără cărbuni, care susținea un ecosistem fragil, suferind din cauza lipsei de apă și de nitrogen. Pe planeta lui Wun n-ar fi putut exista niciodată o bază industrială precum cea de pe Pământ, risipitoare și beneficiind de resurse abundente. Pe Marte, majoritatea eforturilor umane erau canalizate spre producerea unei cantități de hrană suficiente pentru o populație al cărei număr era controlat cu strictețe. Biotehnologia servea acestui scop într-un mod admirabil. Industria bazată pe combustibili fosili nu o făcea.

– Wun ți-a povestit asta ? am întrebat, în timp ce ploaia continua să cadă și după-amiaza se apropia de sfârșit.

– Da, a avut încredere în mine, cu toate că mare parte spuselor sale se regăsește, în mod implicit, în arhive.

Lumina ruginie pătrundea prin fereastră, reflectându-se în ochii lui orbi, modificați.

– Ar fi putut să mintă.

– Nu știi dacă *a mințit* vreodată, Tyler. A fost doar ceva cam zgârcit cu adevărul.

Replicatorii microscopici aduși de Wun pe Pământ erau o realizare de ultimă oră a biologiei sintetice. Erau pe deplin capabili să facă tot ce promisese

Wun. De fapt, erau cu mult mai sofisticată decât fusese el dispus să admită.

Printre attributele nemărturisite ale replicatorilor se număra un al doilea subcanal, secret, de comunicare cu punctul lor de origine. Wun nu specificase dacă era vorba de un sistem radio obișnuit, în bandă îngustă, sau despre o tehnologie mult mai exotică – Jase bănuia că a doua variantă era mai aproape de adevăr. În orice caz, era nevoie de un receptor mult mai sofisticat decât orice am fi putut construi pe Pământ. Era nevoie, spusese Wun, de un receptor *biologic*. Un sistem nervos uman modificat.

– Te-ai oferit *voluntar*?

– Aș fi făcut-o. Dacă ar fi cerut cineva voluntari. Însă Wun s-a încrezut în mine pentru singurul motiv că s-a temut pentru viața lui încă din ziua sosirii pe Pământ. Nu-și făcea iluzii în privința corupției umane sau a puterii politice. Avea nevoie de cineva de încredere, căruia să-i lase în custodie stocul său de medicamente, în caz că i se întâmpla ceva. De cineva care să-i înțeleagă utilitatea. Nu mi-a propus niciodată să devin receptor. Modificarea are efect numai asupra unui cvadru, ții minte ce ți-am spus? Tratatamentul de longevitate nu e decât un soft-platformă. Rulează alte aplicații. Asta e una dintre ele.

– Ți-ai făcut asta *în mod intenționat*?

– Mi-am injectat substanța după moartea lui. N-a fost un tratament traumatic și n-a avut nici un efect imediat. Nu uita, Tyler, nu există nici o modalitate prin care un mesaj al replicatorilor să penetreze o Membrană Turbionară activă. Nu mi-am oferit decât o abilitate *latentă*.

– Atunci de ce-ai făcut-o ?

– Pentru că n-am vrut să mor în ignoranță. Am presupus cu toții că, după încetarea Turbionului, o să murim în câteva zile sau în câteva ore. Singurul avantaj al modificării lui Wun era că, în acele ultime zile sau ore, indiferent cât ar fi durat, puteam să mă aflu în contact direct cu o bază de date aproape tot atât de extinsă precum galaxia însăși. Aveam să aflu, în măsura în care era *posibil* să o facă un pământean, cine erau ipoteticii și de ce ne făcuseră asta.

– *Și ai aflat ?* m-am gândit. Dar poate că aflase. Poate că asta voia să-mi spună înainte de a-și pierde abilitatea de a vorbi, poate că de asta voia să-l înregistrez.

– Wun a știut că ai putea să faci așa ceva ?

– Nu, și mă îndoiesc că ar fi fost de acord... cu toate că el însuși rula aceeași aplicație.

– Da ? Nu se observa.

– Nici n-avea cum. Ține minte: ce mi se întâmplă mie, ce i se întâmplă organismului meu, creierului meu, nu este aplicația.

– Și-a întors către mine ochii lipsiți de vedere.

– E o dereglare.

Replicatorii fuseseră lansați de pe Pământ și prosperaseră în sistemul solar exterior, departe de soare. (Oare Ipoteticii remarcaseră acest fapt și învinuiseră Pământul pentru ceea ce reprezenta, de fapt, o intervenție marțiană? Marțienii erau vicleni și asta fusese tot timpul intenția lor, așa cum insinuasă E.D.? Jason n-a spus – presupun că nu știa.)

În decursul timpului, replicatorii se răspândiseră, îndreptându-se către stelele învecinate și dincolo de ele... în final, cu mult dincolo de ele. Coloniile de replicatori erau invizibile de la o distanță astronomică, dar, dacă i-ai fi reprezentat pe un carioaj al regiunii noastre stelare locale, i-ai fi remarcat sub forma unui nor în expansiune, ca o explozie glaciară lentă a vieții artificiale. Replicatorii nu erau nemuritori. Ca entități individuale, trăiau, se reproduceau și, în cele din urmă, mureau. Lăsau în urmă rețeaua pe care o construiau: un recif de corali alcătuit din noduri-poți interconectate, care stocau informațiile noi și le canalizau spre punctul de origine al rețelei.

– Ultima dată când am stat de vorbă, i-am reamintit eu lui Jase, spuneai că apăruse o problemă. Spuneai că populația de replicatori moare, ca o plantă ofilită.

– Au întâlnit ceva pe care nu-l luase nimeni în calcul.

– Ce anume, Jase?

A păstrat tăcerea pentru câteva clipe, de parcă și-ar fi adunat gândurile.

– Noi am presupus că, lansând replicatorii, am introdus în univers ceva inedit, o formă de viață artificială cu totul nouă. Ipoteza a fost naivă. Noi, ființele umane, pământeni și marțieni, nu eram prima specie rațională care evolua în galaxia noastră. Nici pe departe. De fapt, noi nu avem nimic neobișnuit. Tot ce am realizat în scurta noastră istorie s-a mai făcut și înainte, altundeva, de către altcineva.

– Vrei să spui că replicatorii au dat peste alți replicatori?

– Peste un *sistem ecologic* al replicatorilor. Stelele sunt o junglă, Tyler. Mult mai plină de viață decât ne-am fi imaginat vreodată.

Am încercat să-mi imaginez întregul proces, pe măsură ce mi-l descria Jason:

La foarte mare distanță de Pământul sechestrat de Turbion, la foarte mare depărtare de sistemul solar, atât de adânc în profunzimea spațiului încât soarele însuși nu mai e decât o altă stea pe cerul ticsit de ele, o sămânță de replicator descinde pe o frântură de gheață prăfuită și începe să se reproducă. Inițiază același ciclul de dezvoltare, specializare, observare, comunicare și reproducere care a mai avut loc de nenumărate ori în timpul migrației lente a strămoșilor ei. Poate că ajunge la maturitate, poate că începe

să expulzeze date, sub forma unor microexplozii, însă, de data asta, ciclul e întrerupt.

Ceva a simțit prezența replicatorului. Ceva flămând.

Prădătorul (mi-a explicat Jase) e un alt tip de sistem semiorganic cu feedback autocatalitic, o altă colonie cu mecanism celular de autoreproducere, de natură deopotrivă mecanică și biologică, și e conectat la propria rețea, aceasta fiind mai veche și mai vastă decât orice ar fi apucat să construiască replicatorii tereștri în timpul exodului lor dinspre Pământ. Prădătorul e mult mai evoluat decât prada, subrutinele sale de căutare a hranei și de utilizare a resurselor au fost perfecționate de-a lungul a miliarde de ani. Colonia de replicatori tereștri, oarbă și incapabilă să fugă, e devorată cu repeziciune.

Numai că „a devora“ are aici un înțeles aparte. Prădătorul vrea ceva mai mult decât sofisticatele molecule carbonice din care e alcătuită colonia adultă, oricât de utile i-ar fi acestea. Pe prădător îl interesează mai ales *intențiile* replicatorului, funcțiile și strategiile incluse în tiparele lui reproductive. Dintre acestea, le adoptă pe cele pe care le consideră potențial valoroase, pe urmă reorganizează și exploatează colonia de replicatori în propriile sale scopuri. Colonia nu moare, ci e absorbită, e devorată din punct de vedere ontologic, este inclusă, împreună cu confrății

ei, într-o ierarhie interstelară mai veche, mai amplă, mai complexă și mai extinsă.

Nu este nici primul, nici ultimul instrument de acest tip care a fost absorbit vreodată.

– Rețelele de replicatori, a spus Jason, se numără printre lucrurile pe care sunt tentate să le creeze civilizațiile ființelor conștiente. Date fiind dificultățile inerente pe care le implică deplasarea cu viteze subluminate ca modalitate de explorare a galaxiei, majoritatea culturilor tehnologice acceptă în final compromisul reprezentat de o rețea de mașini von Neumann, pentru că asta sunt, de fapt, replicatorii, a cărei întreținere nu implică nici un fel de costuri și care generează un flux de informații științifice ce se amplifică la modul exponențial la scara timpului istoric.

– OK, am spus, am înțeles. Replicatorii marțieni nu sunt unici. Au dat peste ceea ce numești un sistem ecologic...

– Un sistem ecologic von Neumann. (A fost numit astfel după numele lui John von Neumann, un matematician din secolul douăzeci, care a sugerat cel dintâi posibilitatea existenței unor mașini autore-productibile.)

– Un sistem ecologic von Neumann, care i-a absorbit. Dar asta nu ne spune nimic despre ipotetici sau despre Turbion.

Jason și-a ținut nerăbdător buzele.

– Nu, Tyler. N-ai înțeles. Ipoteticii *sunt* sistemul ecologic von Newmann. Sunt unul și același lucru.

În clipa aceea m-am tras înapoi și m-am întrebat cine se afla, de fapt, în aceeași cameră cu mine.

Arăta ca Jase. Dar tot ce spusese puna asta sub semnul îndoielii.

– Și tu comunici cu această entitate? Adică o faci acum? În timp ce stăm de vorbă?

– Nu știu dacă se poate numi comunicare. Comunicarea se face în dublu sens. Ceea ce acum nu se întâmplă, cel puțin nu așa cum presupui tu. Și o comunicare în adevărata accepțiune a cuvântului n-ar fi atât de devastatoare. Dar asta *este*. Mai ales noaptea. Fluxul de date e moderat în timpul orelor de lumină, probabil fiindcă radiația solară elimină semnalul.

– Semnalul e mai puternic noaptea?

– Poate că nici cuvântul „semnal” nu e bine ales. Replicatorii originali erau proiectați pentru a transmite un semnal. Ceea ce primesc eu sosește pe aceeași undă purtătoare și transmite informații, dar e activ, nu pasiv. Încearcă să-mi facă exact ce i-a făcut fiecărui alt nod din rețea. Ca urmare, Ty, încearcă să-mi rechiziționeze sistemul nervos și să-l reprogrameze.

Deci în cameră *există* o a treia entitate. Eu, Jase... și ipoteticii, care îl mâncau de viu.

– Pot face asta? Îți pot reprograma sistemul nervos?

– Nu, nu *cu succes*. Pentru ei, par un alt nod al rețelei de replicatori. Biotehnologia pe care mi-am injectat-o e sensibilă la manipulările lor, dar nu așa cum se așteaptă ei. Pentru că nu mă percep drept o entitate biologică, tot ce pot face e să mă ucidă.

– Există vreo modalitate de a ecrana semnalul sau de a interfera cu el?

– Nici una care să-mi fie cunoscută. Dacă marțienii dețin o astfel de tehnologie, atunci au uitat s-o includă în arhive.

Fereastra camerei lui Jason dădea către vest. Strălucirea trandafirie care pătrundea acum în încăperea a soarelui coborând spre apus, ascuns de nori.

– Dar ei sunt acum cu tine. Îți vorbesc.

– Ei. *El. Ea*. Avem nevoie de un pronume mai potrivit. Întregul sistem ecologic von Neumann reprezintă o singură entitate. Are propriile gânduri lente și își face propriile planuri. Dar multe dintre trilioanele sale de componente sunt, în același timp, individualități autonome, care acționează cu mai multă repeziciune decât rețeaua ca întreg și sunt cu mult mai inteligente decât orice ființă umană. De exemplu, Membrana Turbionară...

– Membrana Turbionară e un *individ*?

– Da, în oricare dintre sensurile semnificative. Scopurile sale finale derivă din ale rețelei, dar evaluează evenimentele și ia decizii independente. Ty, e mult mai complexă decât am visat noi vreodată.

Ne-am închipuit, cu toții, că membrana e fie *activă*, fie *inactivă*, ca un bec acționat de un comutator, ca un cod binar. Nu e adevărat. Are *numeroase* stări. *Numeroase* scopuri. De exemplu, numeroase grade de permeabilitate. Noi am știut, ani de-a rândul, că permite lansarea unei nave spațiale, dar respinge un asteroid. Însă are posibilități mult mai subtile. De aceea n-am fost nimiciți de radiațiile solare din ultimele câteva zile. Membrana continuă să ne ofere un anumit grad de protecție.

– Jase, nu cunosc numărul victimelor, dar numai în orașul ăsta trebuie să fie mii de oameni care au pierdut pe cineva din familie de când a încetat Turbionul. Aș fi foarte reținut în a le spune că sunt „protejați”.

– Dar sunt. În general, dacă nu în particular. Membrana Turbionară nu e Dumnezeu, nu poate vedea o vrabie prăbușindu-se. Totuși, poate împiedica prăjirea vrăbiei de razele ultraviolete letale.

– Cu ce scop ?

Asta l-a făcut să se încrunte.

– Nu pot sesiza, a început el să explice, sau poate nu pot să traduc exact...

S-a auzit o bătaie în ușă. Carol a intrat cu un braț plin de cearșafuri. Am închis reportofonul și l-am dat deoparte. Expresia feței ei era severă.

– Lenjerie curată ? am întrebat.

– Chingi, a spus ea, scurt.

Cearșafurile fuseseră tăiate în fâșii.

– Pentru convulsii.

A arătat cu o înclinare a capului spre fereastră, unde mai stăruia lumina zilei.

– Mulțumesc, a spus Jason, cu blândețe. Tyler, dacă simți nevoia unei pauze, acum e momentul. Dar nu întârzia prea mult.

M-am uitat la Diane, care dormea, între două crize. M-am gândit la medicamentul marțian pe care i-l administrasem (4 bazic, cum îl numise Jase), la moleculele semiinteligente pe punctul de a începe lupta cu încărcătura copleșitoare de bacterii SCCV din trupul ei, batalioane microscopice mobilizându-se ca s-o repare și s-o reconstruiască, cu excepția cazului în care trupul ei era prea slăbit ca să facă față solicitărilor impuse de transformare.

Am sărutat-o pe frunte și i-am spus cuvinte tandre, pe care probabil nu a reușit să le audă. Pe urmă am părăsit dormitorul, am coborât la parter și am ieșit pe peluză, furând câteva clipe pentru mine însumi.

Ploaia se oprise, în sfârșit, abrupt, complet, și aerul era mai proaspăt decât fusese în tot timpul zilei. La zenit, cerul era de un albastru profund. Câțiva nori cumulus zdrențuiți mascau soarele monstruos, care atingea orizontul vestic. Stropii de ploaie, minuscule perle chihlimbarii, stăteau pe fiecare fir de iarbă.

Jason recunoscuse că era pe moarte. Acum începeam să recunosc și eu, față de mine însumi. Ca medic,

văzusem moartea de mai multe ori decât majoritatea oamenilor. Știam cum se moare. Știam că povestea familiară despre modul în care înfruntăm moartea, negare, furie, resemnare, reprezenta, în cel mai bun caz, o generalizare grosolană. Emoțiile acelea se puteau derula în câteva secunde sau puteau să nu apară niciodată, moartea le putea înfrânge în orice clipă, cu un as scos din mânecă. Pentru mulți oameni, a-i face față nu era niciodată o problemă, morțile lor soseau pe neașteptate, aduse de o aortă perforată sau de o decizie greșită într-o intersecție aglomerată.

Dar Jase știa că moare. Iar eu eram uluit, fiindcă părea să accepte cu un calm atât de nepământesc, până ce am înțeles că moartea lui era o altă ambiție îndeplinită. Era pe punctul de a înțelege ceea ce se străduise să înțeleagă preț de o viață: scopul Turbionului și locul omenirii în scenariul său – locul ocupat de *el însuși*, de vreme ce fusese instrumentul esențial al lansării replicatorilor.

Era ca și cum ar fi întins mâna și ar fi atins stelele.

Iar ele au răspuns. Stelele îl ucideau. Dar murea într-o stare de grație.

– Trebuie să ne grăbim. E aproape întuneric, nu-i așa?

Carol plecase să aprindă lumânări prin casă.

– Aproape, am răspuns.

– Și ploaia s-a oprit. Sau, cel puțin, n-o mai aud.

– Și temperatura a început să scadă. Vrei să deschid fereastra ?

– Te rog. Și reportofonul, l-ai pornit din nou ?

– În clipa asta merge.

Am ridicat vechiul cadru al ferestrei cu câțiva centimetri și aerul rece s-a infiltrat în încăpere.

– Vorbeam despre ipotetici...

– Da.

Tăcere.

– Jase ? Mai ești cu mine ?

– Aud vântul. Aud vocea ta. Aud...

– Jason ?

– Îmi cer scuze. Nu mă lua în seamă. În momentul ăsta, atenția mea e ușor de distras. Eu...ăă !

Brațele și picioarele i-au zvâcnit, proptindu-se în chingile legate de Carol de-a curmezișul patului. Gâtul i s-a arcuit, cu capul înfipt în pernă. Părea să aibă o criză de epilepsie, cu toate că s-a terminat repede: înainte să apuc să mă apropii de pat. A icnit și a respirat adânc.

– Îmi pare rău, îmi pare rău...

– Nu trebuie să te scuzi.

– Nu mă pot controla, îmi pare rău.

– Știu că nu poți. E în ordine, Jase.

– Să nu-i învinuiești pe ei pentru ce mi se întâmplă.

– Pe cine să nu învinuiesc – pe ipotetici ?

A încercat să zâmbească, deși era evident că era chinuit de durere.

– Va trebui să le găsim un alt nume, nu-i așa? Nu mai sunt tot atât de ipotetici ca până acum. Să nu-i învinuiești. Ei nu știu ce mi se întâmplă. Mă aflu sub pragul lor de percepție.

– Nu știu ce-nseamnă asta.

A început să vorbească repede, cu înflăcărare, de parcă discuția ar fi fost o abatere binevenită a atenției de la durerea fizică. Sau un alt simptom al ei.

– Tu și cu mine, Tyler, suntem comunități de celule vii, da? Și dacă tu îmi distrugi un număr suficient de celule, eu mor, iar despre tine se spune că m-ai ucis. Dar, dacă ne strângem mâinile, rămânând astfel fără câteva celule ale pielii, nici unul dintre noi nu observă pierderea. E invizibilă. Avem un anumit nivel de percepție, interacționăm în calitate de organisme, nu de colonii de celule. Același lucru e valabil în cazul ipoteticilor. Ei locuiesc într-un univers mai larg decât al nostru.

– Și asta atrage după sine dreptul de a ucide oameni?

– Eu vorbesc despre modul lor de percepție, nu despre moralitatea lor. Moartea unei singure ființe umane, moartea *mea*, ar putea fi nesemnificativă pentru ei, chiar dacă ar putea s-o perceapă în contextul corect. Însă ei nu pot.

– Totuși, au mai făcut așa ceva și înainte, au mai creat alte lumi Turbion. Doar e unul dintre lucrurile

descoperite de replicatori înainte de a fi decuplați de ipotetici.

– Alte lumi Turbion. Da. Multe. Rețeaua ipoteticilor s-a dezvoltat, incluzând cea mai mare parte a zonelor locuibile ale galaxiei, și fac asta ori de câte ori întâlnesc o planetă unde există o specie conștientă, care folosește unelte și care a ajuns la un anumit grad de maturitate – o înconjoară cu o Membrană Turbionară.

Mi-am imaginat niște păianjeni, învăluindu-și victimele în mătase.

– De ce, Jase?

Ușa s-a deschis. Carol se întorsese, aducând o farfuriuță de porțelan cu o lumânare încasetată. A așezat farfuriuța pe bufet și a aprins lumânarea cu un chibrit. Flacăra a unduit, primejduită de suflul adierii ce pătrundea pe fereastră.

– Ca s-o apere, zis Jason.

– De ce anume?

– De propria ei senilitate și de o eventuală moarte. Societățile tehnologice sunt muritoare, precum orice altceva. Înfloresc până când își epuizează resursele, apoi mor.

Dacă nu cumva n-o fac, m-am gândit. Dacă nu cumva se extind în sistemul lor solar, dacă nu se mută printre stele...

Dar Jason îmi anticipase obiecția.

– Până și călătoriile spațiale locale sunt lente și ineficiente pentru ființe cu o durată de viață comparabilă cu cea omenească. Poate că noi am fi fost o excepție de la regulă. Însă ipoteticii aveau experiență. Înainte de a inventa Membrana Turbionară au urmărit nenumărate lumi locuite înecându-se în propriile efluvii.

A tras aer în piept și a părut să se sufoce. Carol s-a întors spre el. Masca plină de competență i-a căzut și, în clipa de care a avut el nevoie ca să-și revină, a fost evident îngrozită, n-a fost medic, ci o femeie alături de copilul ei muribund.

Dar Jase, probabil spre norocul lui, nu putea s-o vadă. A înghițit în sec, cu greutate, și a reînceput să respire normal.

– Dar ce rost are Turbionul, Jase? Ne împinge în viitor, dar nu schimbă nimic.

– Dimpotrivă, a spus el, schimbă totul.

În timp ce creșterea volumului de informații primite părea să fie exponențială, relatarea lui Jason era din ce în ce mai stângace și mai intermitentă. Acesta a fost paradoxul ultimei sale nopți. Cred că, în acele câteva ore, a aflat mai multe decât putea să împărtășească, iar ce mi-a împărtășit a fost memorabil, tulburător prin explicațiile pe care le oferea și o provocare prin ceea ce sugera în privința destinului omenirii.

Trecând peste orice traumă și peste bâjbâirea agonizantă în căutarea cuvintelor potrivite, ceea ce a spus a fost...

Ei bine, a început astfel:

– Încearcă să privești din punctul lor de vedere.

Al lor: al ipoteticilor.

Ipoteticii, indiferent dacă erau considerați un singur organism sau mai multe, evoluaseră din primele mașini von Neumann, populând galaxia. Originea acestor prime mecanisme autoreproductive era obscură. Descendenții lor nu și-o reaminteau în mod direct, nu mai mult decât își „amintește” vreunul dintre noi evoluția speciei umane. Poate că erau produsul unei societăți biologice timpurii, care se stinsese fără să lase urme, poate că migraseră dintr-o altă galaxie, mai veche. În orice caz, strămoșii Ipoteticilor din zilele noastre aparțineau unui trecut inimaginabil de îndepărtat.

Văzuseră specii biologice conștiente evoluând și pierind pe planete ca a noastră, în nenumărate rânduri. Poate contribuiseră la inițierea procesului evoluției vieții organice, transportând, în mod pasiv, materia organică dintr-un sistem solar în altul. Și urmăriseră societățile biologice în timp ce generau rețele von Neumann rudimentare, ca produs secundar al înaintării lor accelerate spre complexitate (o complexitate în ultimă instanță imposibil de menținut), nu numai o singură dată, ci de mai multe ori. Pentru

ipotetici, toate păreau, mai mult sau puțin, niște pepiniere de replicatori: străni, fecunde, fragile.

Din punctul lor de vedere, această nesfârșită gestație gângavă a unor rețele von Neumann simple, urmată de colapsul ecologic rapid al planetei sursă, era atât un mister, cât și o tragedie.

Un mister, fiindcă, pentru ei, evenimentele efemere, petrecute la o scară pur biologică a timpului, erau greu de înțeles sau chiar de perceput.

O tragedie, fiindcă începuseră să vadă în aceste culturi precursorare niște rețele *biologice* ratate, înruditte cu ei înșiși, ce evoluau spre o complexitate reală, fiind însă prematur înăbușite de ecosistemele planetare limitate.

Așa că, din punctul lor de vedere, Turbionul era menit să ne mențină, pe noi, precum și pe alte zeci de civilizații apărute pe alte lumi, înaintea noastră și între timp, în epoca noastră tehnologică de vârf. Însă nu eram expodate de muzeu, încremenite locului pentru a fi etalate în public. Ipoteticii ne reconstruiau destinul. Ne suspendaseră într-un timp încetinit, în timp ce puneau cap la cap componentele unui experiment măreț, un experiment pregătit vreme de miliarde de ani și care se apropia acum de țelul său final: construirea unui mediu biologic extrem de vast, în care aceste culturi altminteri condamnate la pierire să se poată dezvolta și unde, în final, s-ar fi putut întâlni și amalgama.

N-am prins imediat sensul acestei idei:

– Un mediu biologic extrem de vast ? Mai mare decât Pământul însuși ?

Întunericul era acum deplin. Cuvintele lui Jason erau întrerupte de mișcări convulsive și de sunete involuntare, fără nici o legătură cu relatarea lui. Îi verificam periodic pulsul, care era rapid și devenea tot mai slab.

– Ipoteticii pot manipula timpul și spațiul. Dovada acestui fapt se regăsește în jurul nostru, pretutindeni. Însă făurirea unei membrane temporale nu este nici prima, nici ultima dintre abilitățile lor. Prin intermediul unor bucle spațiale, pot conecta literalmente planeta noastră cu altele asemenea ei... cu planete noi, unele fiind concepute și evoluând în mod artificial, planete spre care putem călători instantaneu și cu ușurință... putem călători cu ajutorul conexiunilor, al punților și al altor structuri, al unor structuri asamblate de ipotetici din, dacă e cu adevărat posibil, din materia stelelor moarte, a stelelor neutronice... structuri târâte literalmente prin spațiu, cu răbdare, cu foarte multă răbdare, în decursul a milioane de ani...

Carol stătea alături de el, pe o latură a patului, iar eu stăteam pe cealaltă. Îi susțineam umerii când trupul era cuprins de convulsii, iar Carol îi mângâia fruntea în răstimpurile când nu putea vorbi. Ochiul lui scânteiau în lumina lumânării și se uita atent în gol.

– Membrana Turbionară continuă să fie la locul ei, funcționând, gândind, dar rolul ei temporal s-a încheiat, și-a definitivat misiunea... asta au fost scintilațiile, efectul secundar al unui proces de deconectare, iar acum membrana a fost făcută permeabilă pentru ceva care trebuia să pătrundă în atmosferă trecând prin ea, ceva *imens*...

Sensul vorbelor sale a devenit evident mai târziu. În momentul acela am fost uluit și am bănuț că era posibil să fi început să-și piardă mințile, că era vorba de un soi de supraîncărcare metaforică, guvernată de cuvântul „rețea”.

Bineînțeles că mă înșelam.

Ars moriendi ars vivendi est: arta de a muri este arta de a trăi. Citisem asta undeva, în zilele de după absolvirea facultății, și mi-am amintit-o în vreme ce stăteam alături de el. Jason a murit așa cum trăise, într-o strădanie eroică de a înțelege. Darul său către lume avea să fie rodul acelei înțelegeri, pe care nu l-a teaurizat, ci l-a împărțit fără să ceară nimic în schimb.

Dar, în timp ce substanța sistemului lui nervos era transformată și erodată de către ipotetici, într-un mod despre care nu aveau cum să știe că îi era fatal, o altă amintire mi-a venit în minte, cea a după-amiezii în care coborâse pe Bantam Hill Road cu bicicleta mea cumpărată la mâna a doua. Mi-am amintit cu câtă abilitate, cu ce mișcări aproape de balerin controlase mașinăria aceea până când din ea nu mai ră-

măsese nimic altceva în afară de traiectorie și de viteză, de inevitabilul colaps al ordinii în haos.

Organismul lui – nu uitați, era un cvadru – era o mașină perfect reglată. N-a murit cu ușurință. La un moment dat, înainte de miezul nopții, și-a pierdut capacitatea de a vorbi și tot atunci a început să pară înspăimântat și nu pe deplin uman. Carol îl ținea de mână și îi spunea că e în siguranță, că se află acasă. Nu știu dacă vorbele ei liniștitoare au ajuns la el, în spațiile stranii și circumvolute în care pătrunsese mintea lui. Sper că da.

La puțin timp după, ochii i s-au dat peste cap și i s-au relaxat mușchii. Corpul a continuat să lupte, respirând convulsiv aproape până în zori.

Pe urmă l-am lăsat cu Carol, care îl mângâia pe cap cu o tandrețe infinită și îi vorbea în șoaptă, ca și cum încă ar mai fi putut-o auzi, și nu am observat că soarele care răsărise nu mai era puhav și roșu, ci tot atât de strălucitor și de perfect cum fusese înainte de încheierea Turbionului.

ANNO DOMINI 4 x 10⁹ / FIECARE AJUNGE UNDEVA

Am rămas pe punte când *Capetown Maru* părăsea dana, îndreptându-se spre larg.

În timp ce petrolul ardea, nu mai puțin de douăsprezece cargouri părăsiseră Teluk Bayur, îngheșuindu-se în gura portului. Dintre acestea, cea mai mare parte erau mici vase comerciale sub pavilion dubios, probabil îndreptându-se spre Port Magellan, în pofida informațiilor înscrise în actele lor, vase ai căror proprietari și căpitani aveau multe de pierdut în urma cercetărilor amănunțite impuse de o anchetă.

Am stat alături de Jala, sprijinindu-ne de balustradă, cu ochii la un cargobot de coastă, care a ieșit dintr-o trâmbă de fum de petrol și a virat alarmant de aproape de pupa lui *Capetown*. Alarmerle ambelor vase au sunat și echipajul de pe puntea noastră

s-a uitat neliniștit într-acolo. Dar nava de coastă și-a schimbat cursul înainte de impact.

Pe urmă ne-am pomenit în afara protecției oferite de port, în marea deschisă, în plină hulă, iar eu am coborât sub punte, în barul echipajului, unde se aflau Ina, Diane și ceilalți emigranți. En stătea la o masă pliantă, alături de Abu Ina și de părinții lui, și toți patru păreau să nu se simtă prea bine. Din respect pentru suferința ei, Diane primise singurul scaun capitonat din încăpere, dar rana nu îi mai sângera și reușise să se schimbe în niște haine uscate.

Jala a intrat în bar cu o oră mai târziu. A strigat, solicitând atenția celorlalți, și a ținut un discurs pe care mi l-a tradus Ina:

– Lăsând deoparte laudele bombastice pe care și le aduce singur, Jala spune că a fost pe puntea de comandă și a vorbit cu căpitanul. Spune că toate focurile de pe punte au fost stinse și călătorim în siguranță. Căpitanul își cere scuze pentru marea agitată. Ținând cont de prognozele meteorologice, o să scăpăm de vremea asta deseară târziu sau în primele ore ale zilei de mâine. Totuși, în următoarele câteva ore...

În clipa aceea, En, care stătea lângă Ina, s-a răsu-cit și i-a vomitat în poală, terminând astfel cu eficiență fraza în locul ei.

Două nopți mai târziu, am urcat pe punte împreună cu Diane și am privit stelele. Noaptea, puntea

principală era mai liniștită decât la orice oră din timpul zilei. Am găsit un loc sigur, unde putem sta de vorbă fără să fim auziți, între containerele neprotejate, lungi de doisprezece metri, și suprastructura de la pupă. Marea era calmă, în aer plutea o căldură plăcută, iar stelele roiau deasupra coșurilor și radarelor navei, de parcă s-ar fi încălzit în greement.

– Încă îți mai scrii memoriile ?

Diane văzuse setul de carduri de memorie pe care le căram în valize, alături de produsele digitale și farmaceutice de contrabandă pe care le cumpăraserăm din Montreal. Aveam și o serie de blocnoturi, de foi dispartate și de notițe scrise de mână.

– Nu tot atât de des, am spus. Nu mai pare să fie o urgență. Nevoia de a scrie totul...

– Sau teama că vei uita.

– Sau asta.

– Și te *simți* altfel ? m-a întrebat, zâmbind.

Eram un nou cvadru. Spre deosebire de Diane, care nu mai era o novice. Rana i se închisese deja, singura urmă lăsată fiind o fâșie de carne încrețită ce urmărea curbura șoldului. Capacitatea de autovindecare a trupului ei m-a uluit, părându-mi-se supraomenească. Cu toate că, probabil, o dețineam și eu.

Întrebarea ei era oarecum o glumă. O chestionasem de multe ori dacă se simțea altfel de când era cvadru. Însă firește că adevărata întrebare era alta: oare *mie* mi se părea altfel ?

Nu găsisem niciodată un răspuns potrivit. Bineînțeles că, după ce văzuse moartea cu ochii și după resuscitarea ei din Casa Mare, era o altă persoană, cine n-ar fi fost? Pierduse un soț și o credință și își recăpătase cunoștința într-o lume care l-ar fi făcut până și pe Buddha să se scarpine în cap, nedumerit.

– Tranziția nu e decât o ușă. Ușa unei încăperi. O încăpere în care n-ai mai intrat niciodată, cu toate că ai tras uneori cu ochiul înăuntru. Acum e camera în care trăiești. E a ta, îți aparține. Are anumite calități pe care nu le poți schimba, n-o poți face mai mare sau mai mică. Dar o poți mobila după bunul tău plac.

– Țsta e mai degrabă un proverb decât un răspuns, am zis.

– Îmi pare rău. De atât sunt în stare. Și-a ridicat privirea către stele.

– Uite, Tyler, se vede Arcada.

O numeam „arcadă” pentru că suntem o specie mioapă. În realitate, Arcada e un inel, un cerc cu diametrul de peste o mie cinci sute de kilometri, dar numai o jumătate din el se ridică peste nivelul mării. Restul e sub apă, sau e îngropat în scoarța Pământului, probabil (după speculațiile unora) exploatând magma de sub oceane ca sursă de energie. Dar în ochii noștri de furnici era într-adevăr o arcadă, al cărei vârf se înălța cu mult deasupra atmosferei.

Până și partea exterioară a Arcadei nu era complet vizibilă decât în fotografiile făcute din spațiu,

iar acestea erau de obicei prelucrate pentru a scoate în evidență detaliile. Dacă ai fi putut face o secțiune transversală prin materialul inelului, de fapt, prin firul care se încovoia, formând un cerc, ai fi obținut un dreptunghi cu latura mică de aproape jumătate de kilometru și cu cea lungă de peste un kilometru și jumătate. Imensă, dar reprezentând numai o fracțiune minusculă din spațiul pe care îl înconjura și nefiind întotdeauna ușor de văzut de la distanță.

Ruta navei *Capetown Maru* ne purtase către sudul inelului, mergând paralel cu raza sa și ajungând aproape exact sub vârf. Soarele încă mai strălucea pe culmea aceea, care nu mai părea un U sau un J, ci o ușoară încruntare (Diane o numea încruntarea unei pisici de Cheshire) în înaltul bolții, către nord. Stelele se roteau pe lângă ea ca un strat de plancton fosforescent despicat de prova unei nave.

Diane și-a sprijinit capul de umărul meu.

– Aș fi vrut ca Jason să vadă asta.

– Cred că a văzut. Însă dintr-un alt unghi.

Imediat după moartea lui Jason, în Casa Mare trebuiau rezolvate trei probleme urgente.

Cea mai presantă era Diane, a cărei stare a rămas neschimbată vreme de mai multe zile după injectarea medicamentului marțian. Era aproape în comă și avea puseuri intermitente de febră, iar pulsul îi zvâcnea în gât, fâlfâind ca aripa unei insecte. Aveam

puține rezerve de medicamente și trebuia să insist ca să soarbă din timp în timp câte o înghițitură de apă. Sigura îmbunătățire reală era cea a respirației, care devenise din ce în ce mai relaxată și mai puțin stânjenită de flegmă, cel puțin plămânii ei își reveneau.

A doua problemă era dezagreabilă, dar era aceeași cu a mult prea multor alte familii din întreaga țară: o rudă murise și trebuia îngropată.

În ultimele câteva zile, lumea fusese măturată de un imens val de morți (accidente, sinucideri, omucideri). Nici o națiune de pe Pământ nu era pregătită pentru a-i face față, altfel decât în cea mai grosolană manieră, iar Statele Unite nu reprezentau o excepție. Posturile de radio locale începuseră să anunțe unde se aflau locurile pregătite pentru înmormântări în masă, de la uzinele de ambalare a cărnii fuseseră rechiziționate camioane cu compartimente frigorifice, acum, după ce serviciile telefonice fuseseră restabilite, exista un număr la care puteai suna, dar Carol nici n-a vrut să audă. Când am abordat subiectul, a adoptat o postură de o demnitate înverșunată.

– N-o să fac asta, Tyler, a spus. N-o să permit ca Jason să fie aruncat în groapă ca un sărăntoc din Evul Mediu.

– Carol, nu putem...

– Șșt, a zis ea. Încă mai am niște relații de pe vremuri. Lasă-mă să dau câteva telefoane.

Cândva fusese o specialistă respectată și probabil că, înainte de Turbion, avusese o rețea extinsă de cunoștințe, dar, după treizeci de ani de alcoolism și izolare, pe cine ar mai fi putut cunoaște? Cu toate astea, și-a petrecut toată dimineața la telefon, dând de urma numerelor schimbate, reamintind cine era, explicând, lingușind, implorând. În ochii mei, totul era lipsit de speranță. Dar, peste numai șase ore, pe aleea din față s-a oprit un dric și doi bărbați evident extenuați, dar tot timpul amabili au intrat, au pus cadavrul lui Jason pe o targă cu roțile și l-au scos din Casa Mare pentru ultima dată.

Carol și-a petrecut restul zilei la etaj, ținând-o pe Diane de mână și cântându-i cântece pe care probabil că ea nu le putea auzi. În noaptea aceea a băut pentru prima dată după întâiul răsărit al soarelui roșu, o „doză de întreținere“, după cum a numit-o.

Cea de-a treia noastră mare problemă era E.D. Lawton.

E.D. fusese înștiințat de moartea fiului său, Carol se întărise pentru a-și îndeplini și această îndatorire. Mi-a mărturisit că, în ultimii doi ani, nu mai vorbise cu E.D. decât prin intermediul avocaților și că el o înspăimântase întotdeauna, mai ales atunci când era trează, era masiv, bătaios, intimidant. Carol era fragilă, evazivă, timidă. Dar durerea ei modificase în mod subtil datele problemei.

A fost nevoie de ore întregi, dar, în final, a reușit să-i dea de urmă, era în zona Washingtonului, într-un loc până unde ai fi putut face naveta, și i-a povestit despre Jason. A avut grijă să dea explicații vagi în privința cauzei morții. I-a spus că băiatul venise acasă având ceea ce părea a fi pneumonie și că intrase în stare critică la scurt timp după ce se întrerupsese curentul și lumea fusese cuprinsă de amoc, fără telefon, fără serviciu de ambulanță, în esență, fără speranțe.

Am întrebat-o cum primise E.D. vestea.

A ridicat din umeri.

– La început n-a spus nimic. Tăcerea e modul lui E.D. de a-și exprima durerea. Fiul lui a murit, Tyler. Asta s-ar putea să nu-l fi surprins, dat fiind ce s-a petrecut în ultimele zile. Dar l-a durut. L-a durut cumplit.

– I-ai spus că Diane e aici ?

– M-am gândit că n-ar fi fost înțelept.

S-a uitat la mine.

– Nu i-am spus nici că tu ești aici. Știu că Jason și E.D. erau certați. Jason s-a refugiat aici ca să scape de ce se întâmpla la Periheliu, ceva care l-a speriat. Cred că era, cumva, în legătură cu medicamentul marțian. Nu, Tyler, nu trebuie să-mi explici, nu vreau să ascult și probabil că nici n-aș înțelege. Dar m-am gândit că e mai bine dacă E.D. nu dă buzna aici, încercând să preia controlul.

– N-a întrebat de ea ?

– Nu, n-a întrebat de Diane. Totuși, ceva a fost ciudat. Mi-a cerut să mă asigur că Jason... ei bine, că trupul lui e conservat. A pus o grămadă de întrebări. I-am spus că am făcut pregătirile, că va avea loc o slujbă de înmormântare, că o să-l țin la curent. Dar nu vrea să se rezume la asta. Vrea o autopsie. Însă eu am ținut-o pe a mea. M-a privit cu detașare. De ce vrea o autopsie, Tyler?

– Nu știu.

Dar m-am străduit să aflu. M-am dus în camera lui Jason, unde patul lui gol fusese lăsat fără cearșafuri. Am deschis fereastra, m-am așezat pe scaunul de lângă măsuța de toaletă și am trecut în revistă tot ce lăsase în urmă.

Jason îmi ceruse să înregistrez ceea ce înțelese, în ultimă instanță, despre natura ipoteticilor și despre modul în care manipulasera Pământul. Îmi mai ceruse și să includ o copie a acelei înregistrări în cele cam o duzină de plicuri voluminoase, timbrate și cu adresele scrise, pregătite pentru a fi expediate după repunerea în funcțiune a serviciilor poștale. Era limpede că, atunci când sosise în Casa Mare, cu câteva zile înainte de sfârșitul Turbionului, Jason nu bănuise că avea să susțină un astfel de monolog. O altă situație critică îi făcea necazuri.

Am răsfoit plicurile. Adresele scrise de mâna lui Jason erau ale unor persoane ale căror nume nu-mi

erau cunoscute. Ba nu, trebuie să mă corectez: am recunoscut numele de pe unul dintre plicuri.

Era al meu.

Dragă Tyler,

Știu că, în trecut, te-am împovărat fără nici un scrupul. Mă tem că sunt pe cale s-o fac din nou și, de data asta, miza e mult mai mare. Dă-mi voie să-ți explic. Și îmi cer scuze dacă începutul pare abrupt, dar mă grăbesc, din motive pe care le voi explica.

Episoadele recente din ceea ce mass-media a numit „scintilație” au declanșat semnale de alarmă în administrația lui Lomax. Așa cum au făcut-o și alte evenimente, mai puțin mediatizate. O să citez un singur exemplu: de la moartea lui Wun Ngo Wen, o serie de mostre de țesuturi din organele sale se analizează la Centrul de Studiu al Maladiilor Animale din Plum Island, locul unde a stat el însuși în carantină după sosirea pe Pământ. Biotehnologia marțiană e subtilă, dar medicina legală modernă e încăpățânată. De curând, s-a constatat, fără dubiu, că fiziologia lui Wun, și mai ales sistemul lui nervos, a suferit modificări mai radicale decât cele din procedura de trecere la Vârsta a Patra, evidențiate în Arhivele lui. Din acest motiv, ca și din altele, Lomax și oamenii săi au mirosit ceva putred. L-au invitat pe E.D. să iasă din postura de pensionar pe care o adoptase împotriva voinței lui și au dat credit suspiciunilor

sale în privința motivelor lui Wun. E.D. a văzut în asta o ocazie de a recâștiga Periheliul (odată cu propria celebritate) și nu-și pierde timpul când e vorba să folosească în folosul lui paranoia care a cuprins Casa Albă.

Cum au ales autoritățile să treacă la acțiune? Fără ocolișuri. Lomax (sau consilierii lui) au plănuit să facă o incursiune în toate clădirile Periheliului și să rechiziționeze tot ce am păstrat noi din bunurile și din documentele lui Wun, precum și toate înregistrările și notițele noastre.

E.D. nu a făcut încă legătura dintre vindecarea mea de SMA și medicamentele lui Wun sau, chiar dacă a făcut-o, o păstrează pentru sine însuși. Sau așa îmi place să cred. Pentru că, dacă intru pe mâinile serviciilor de securitate, primul lucru pe care îl vor face este o analiză a sângelui, urmată cu rapiditate de transformarea mea într-un cobai captiv, probabil în vechea celulă a lui Wun din Plum Island. Și nu cred că E.D. vrea cu adevărat una ca asta. Oricât de multe resentimente ar avea împotriva mea fiindcă am „furat” Periheliul sau fiindcă am colaborat cu Wun Ngo Wen, e totuși tatăl meu.

Însă nu-ți face griji. Chiar dacă E.D. a revenit, într-o foarte mare măsură, în cercul intim de consilieri ai lui Lomax de la Casa Albă, am propriile mele relații. Le-am cultivat. În general, nu e vorba de oameni puternici, deși unii au această calitate în felul

lor aparte, ci de persoane inteligente și decente, care au preferat să capete o viziune mai amplă asupra destinului omenirii, și mulțumită lor am fost avertizat din timp în privința raidului de la Periheliu. Mi-am pus în practică evadarea. Acum sunt un fugar.

Tu, Tyler, ești pur și simplu suspectat drept complice, cu toate că asta ar putea conduce la același lucru.

Îmi pare rău. Știu că port o parte a responsabilității de a te fi adus în această postură. Cândva îți voi cere scuze prin viu grai. Deocamdată nu-ți pot oferi decât un sfat.

Înregistrările digitale pe care ți le-am încredințat când ai părăsit Periheliul sunt, bineînțeles, duplicate strict secrete ale unor fragmente din Arhivele lui Wun Ngo Wen. După cum te cunosc, e posibil să le fi ars, să le fi îngropat sau să le fi aruncat în Oceanul Pacific. N-are importanță. Anii în care am proiectat nave spațiale m-au învățat cât de eficace e redundanța. Am împărțit cunoștințele de contrabandă ale lui Wun la zeci de oameni din țară și din întreaga lume. Încă n-au fost postate pe internet, nimeni nu e atât de iresponsabil, dar există. Fără îndoială că e un act pe deplin lipsit de patriotism și evident criminal. Dacă sunt prins, o să fiu acuzat de trădare. Între timp, încerc să profit cât mai mult.

Dar cred că niște cunoștințe de acest gen (care includ proceduri de modificare a organismului uman, capabile, printre altele, să vindece boli grave, și eu ar

trebui să știu ce-nseamnă asta) n-ar trebui să fie păstrate pentru a oferi avantaje unei singure națiuni, chiar dacă dezvăluirea lor implică alte probleme.

Lomax și Congresul lui supus sunt, evident, de altă părere. Așa că împrăștii restul Arhivei și mă fac nevăzut. Mă ascund. S-ar putea să vrei să faci același lucru. De fapt, e posibil să fii nevoit. Toți cei care au făcut parte din vechiul Periheliu, toți cei care mi-au fost apropiați, sunt condamnați să fie, mai curând sau mai târziu, interogați cu meticulozitate de agenții federali.

Sau ar fi posibil ca, dimpotrivă, să preferi să treci pe la cel mai apropiat sediu FBI și să predai conținutul acestui plic. Dacă tu crezi că așa e mai bine, ascultă-ți conștiința, nu te învinuiesc, deși nu garantez în privința rezultatului. Experiența mea cu administrația Lomax sugerează că, în realitate, adevărul n-o să te elibereze.

În orice caz, regret că te-am pus într-o situație dificilă. Nu e corect. Înseamnă să-i ceri prea mult unui prieten, iar eu am fost întotdeauna mândru să te numesc prietenul meu.

Poate că E.D. are dreptate, într-o singură privință. Generația noastră s-a străduit, vreme de treizeci de ani, să recupereze ce ne-a furat Turbionul în acea noapte de octombrie. Dar n-o putem face. În acest univers în continuă schimbare nu există nimic de care să te agăți și nimic pe care să-l poți obține încercând.

Dacă am învățat ceva din „cvadrimea” mea, atunci asta am învățat. Suntem tot atât de efemeri ca picăturile de ploaie. Toată lumea cade și fiecare ajunge undeva.

Abandonează-te în cădere liberă, Tyler. Folosește documentele atașate, dacă o să ai nevoie de ele. Au costat o grămadă de bani, dar te poți bizui pe ele întru totul. (E bine să ai prieteni sus-puși!)

„Documentele atașate” erau, în esență, o suită de identități de rezervă: pașapoarte, legitimații eliberate de Departamentul de Securitate Internă, permise de conducere, certificate de naștere, carnete de asigurări sociale, toate conținând descrierea mea, fără să poarte vreunul numele meu adevărat.

Diane a continuat să-și revină. Pulsul ei a căpătat vigoare și plămânii i s-au curățat, deși încă mai avea febră. Medicamentul marțian își făcea datoria, reconstruind-o din interior către exterior, corectându-i și perfecționându-i ADN-ul în mod subtil.

Pe măsură ce se însănătoșea, a început să pună întrebări prudente, despre soare, despre pastorul Dan, despre călătoria din Arizona către Casa Mare. Din cauza acceselor ei intermitente de febră, răspunsurile mele nu-i rămâneau întotdeauna în minte. M-a întrebat, nu numai o dată, ce se întâmplase cu Simon. Dacă era lucidă, îi povesteam despre vițelul roșu și despre reîntoarcerea stelelor, dacă era năucită, îi

spuneam doar că Simon era „altundeva“ iar eu aveam să-i mai port de grijă o vreme. Nici unul dintre aceste răspunsuri, cel adevărat și cel pe jumătate adevărat, nu părea s-o mulțumească.

În unele zile era apatică, stătea sprijinită de perne, cu fața către fereastră, privind ceasul solar de pe suprafața vălurită a așternuturilor. În altele era de un neastâmpăr înfrigurat. Într-o după-amiază a cerut hârtie și un pix... dar, după ce i le-am adus, a scris o singură frază, repetată până i-au înțepenit degetele: *Nu sunt paznicul fratelui meu.*

– I-am povestit despre Jason, a recunoscut Carol, când i-am arătat hârtia.

– Ești sigură că e înțelept?

– Trebuia să afle, mai curând sau mai târziu. O să se-mpace cu gândul, Tyler. Nu-ți face griji. Diane o să fie bine. Ea a fost întotdeauna cea puternică.

În dimineața înmormântării lui Jason, am pregătit plicurile pe care le lăsase, adăugând în fiecare dintre ele o copie a ultimei lui înregistrări, le-am timbrat și le-am lăsat să cadă în cutii poștale alese la întâmplare, pe drumul către biserica aleasă de Carol pentru oficierea slujbei. Coletele aveau s-aștepte câteva zile pentru a fi ridicate, poșta nu își reluasese încă activitatea, dar mi-am închipuit că erau mai în siguranță decât în Casa Mare.

„Biserica“ era o capelă funerară care nu slujea unui cult anume, de pe o stradă principală din subur-bii, aglomerată acum, după ridicarea interdicțiilor de călătorie. Jase avusese întotdeauna un dispreț raționa-list pentru funeraliile spectaculoase, dar Carol avea un simț al demnității care impunea o ceremonie, chiar dacă era sărăcăcioasă și *pro forma*. Reușise să adune o mică mulțime, alcătuită mai ales din vecinii de-o viață, care și-l aminteau pe Jason copil și care întrezăriseră frânturi din cariera lui în scurte discursuri mediatizate și în coloanele laterale ale vreunui cotidian. Celebrita-tea lui în ofilire umpluse șirurile de bănci.

Am ținut un scurt discurs elogiator. (Diane ar fi putut s-o facă mai bine, dar ea era prea bolnavă ca să se afle acolo.) Jase, am spus eu, își pusese viața în slujba cunoașterii, nu cu aroganță, ci cu umilință: în-țelegea că nu creezi cunoașterea, ci o descoperi, că nu o poți stăpâni, ci doar împărtăși, predând-o din mână în mână, de la o generație la alta. Jason se transformase într-o componentă a acestui proces, în care continua încă să fie inclus. Se întrețesuse pe sine însuși în rețeaua cunoașterii.

E.D. a intrat în capelă când mă mai aflam încă la amvon.

M-a recunoscut abia când a ajuns la jumătatea culoarului dintre bănci. S-a holbat la mine preț de un minut nesfârșit înainte de a se așeza pe cea mai apropiată bancă liberă.

Era mai slab decât mi-l aduceam aminte și își răsesese ultimele fire de păr alb, a cărui miriște devenise astfel invizibilă. Dar își păstrase atitudinea autoritară. Purta un costum la comandă, lucrat cu minuțiozitate. Și-a încrucișat brațele la piept și a inspectat încăperea cu un aer imperial, observând cine era de față. Ochii i-au zăbovit asupra lui Carol.

La sfârșitul slujbei, ea s-a ridicat în picioare și a acceptat cu curaj condoleanțele vecinilor care se apropiau pe rând. Plânse abundenț în ultimele zile, dar acum își păstra cu hotărâre ochii uscați, aproape cu detașarea profesională a unui medic. E.D. s-a apropiat de ea după plecarea ultimului oaspete. S-a crispat ca o pisică în prezența unui prădător mai puternic.

– Carol, a spus E.D. Tyler.

Mi-a aruncat o privire acră.

– Fiul nostru e mort, a spus Carol. Jason ne-a părăsit.

– De aceea mă aflu aici.

– Sper că ai venit să-l jelești...

– Bineînțeles.

– ...nu din alte motive. Fiindcă el s-a-ntors acasă ca să scape de tine. Presupun că știi.

– Știu mai multe decât îți poți imagina. Jason era derutat...

– Jason era oricum, E.D., numai derutat nu. Am fost alături de el când a murit.

– Serios ? Interesant. Fiindcă, spre deosebire de tine, eu am fost alături de el când trăia.

Ea a respirat scurt și și-a întors capul, de parcă ar fi fost pălmuită.

– Ei, haide, Carol, a spus E.D. Eu am fost cel care l-a crescut pe Jason, iar tu știi foarte bine. Poate că nu-ți place viața pe care i-am oferit-o, dar asta am făcut, i-am oferit o viață și mijloacele de a o trăi.

– Eu l-am adus pe lume.

– Țsta e un act fiziologic, nu unul moral. Tot ce-a posedat vreodată Jason a venit de la mine. Tot ce a învățat, a învățat de la mine.

– La bine și la rău...

– Iar tu mă condamni numai pentru că sunt preocupat de niște probleme practice...

– Ce probleme practice ?

– Vorbesc despre autopsie, evident.

– Da. Ai spus și la telefon. Dar e rușinos și, sincer vorbind, e imposibil.

– Speram c-o să-mi iei îngrijorarea în serios. E clar că n-ai făcut-o. Însă n-am nevoie de permisiunea ta. Afară sunt câțiva bărbați care intenționează să-i ceară trupul și care pot emite ordine judecătorești ca Măsuri de Urgență.

Ea a făcut un pas înapoi.

– Ai chiar atât de multă putere ?

– În privința asta, nici eu, nici tu n-avem de ales. O să se-ntâmple indiferent dacă ne convine sau nu.

E doar o formalitate. Nimeni n-o să aibă de suferit. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, hai să păstrăm o urmă de demnitate și de respect reciproc. Lasă-mă să iau trupul fiului meu.

– Asta n-o pot face.

– Carol...

– Nu-ți pot da trupul lui.

– Nu ascuți ce-ți spun. *Nu ai de ales.*

– Nu, scuză-mă, dar *tu* ești cel care nu ascultă ce spun *eu*. Ascultă-mă, E.D. *Nu-ți pot* da trupul lui.

El a deschis gura, apoi a închis-o. A făcut ochii mari.

– Carol, a spus. Ce-ai făcut?

– *Nu există* nici un trup. Nu mai există. Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet șiret și amar. Dar presupun că îi poți lua cenușa. Dacă insiști.

Am dus-o pe Carol cu mașina înapoi, la Casa Mare, unde vecinul ei Emil Hardy, care, odată cu revenirea curentului electric, renunțase la ziarul lui cu viață scurtă, dedicat știrilor locale, stătuse cu Diane.

– Am vorbit despre vremurile vechi, a spus Hardy, pregătindu-se de plecare. Obişnuiam să mă uit la copii când mergeau cu bicicletele. A fost demult. Starea în care e pielea ei...

– Nu e contagioasă, l-a liniștit Carol. Nu-ți face griji.

– E, totuși, neobișnuită.

– Da. Este neobișnuită. Îți mulțumesc, Emil.

– Eu și Ashley ne-am bucura să vii într-o zi la noi, la cină.

– Sună minunat. Mulțumește-i, te rog, lui Ashley din partea mea.

A închis ușa și s-a întors către mine.

– Simt nevoia să beau ceva. Dar lucrurile cele mai urgente trebuie făcute mai întâi. E.D. știe că ești aici. Așa că trebuie să pleci și trebuie s-o iei pe Diane cu tine. Poți? Poți s-o duci într-un loc sigur? Undeva unde E.D. să nu reușească să-i dea de urmă?

– Sigur că pot. Dar cum rămâne cu tine?

– Eu nu sunt în pericol. E.D. își poate trimite oamenii să caute indiferent ce comoară își închipuie că i-a furat Jason. Dar n-o să găsească nimic, atâta vreme cât nu neglijezi nici un amănunt, Tyler, și nu-mi poate lua casa. Eu și E.D. am semnat un armistițiu, cu mult timp în urmă. Certurile noastre sunt minore. Dar *ție* îți poate face rău și, dacă vrea, îi poate face rău Diane.

– N-o să permit.

– Atunci strânge-ți lucrurile. S-ar putea să n-ai prea mult timp la dispoziție.

Când nu ne mai despărțea decât o zi de traversarea Arcadei, am ieșit să privesc răsăritul soarelui de pe puntea navei *Capetown Maru*. Arcada era aproape invizibilă, pilonii ei descendenți fiind dincolo de

orizontul estic și de cel vestic, dar, în jumătatea de oră de dinaintea zorilor, vârful i se zărea pe cer, aproape deasupra capului, ca linia ascuțită a unui tăiș, strălucind ușor.

A pierit dincolo de ceața unor nori cirus, pe la jumătatea dimineții, deși știam cu toții că se afla acolo.

Perspectiva tranzitului făcea ca toată lumea să fie nervoasă, nu numai pasagerii, ci și echipajul experimentat. Își vedeau de treburile lor obișnuite, ocupându-se de nevoile navei, reparând mașinile, inscripționând și revopsind suprastructura, însă ritmul muncii lor avea o vioiciune care nu existase cu o zi înainte. Jala a venit pe punte cărând un scaun de plastic și mi s-a alăturat, așezându-se în locul pe care îl alesesem, ferit de vânt datorită containerelor de doisprezece metri, dar oferind o panoramă îngustată a mării.

– E ultima mea călătorie în partea cealaltă, a spus.

Era îmbrăcat ca pentru o zi călduroasă, cu o cămașă largă și cu blugi. Și-a descheiat nasturii, expunându-și pieptul la soare. A luat o cutie de bere din frigiderul de pe punte și a deschis-o cu zgomot. Toate acțiunile îl defineau drept un mirean, un om de afaceri, care disprețuia, în aceeași măsură, *sharia* și *adatul*.

– De data asta, a adăugat, nu mai există întoarcere.

Arsese toate punțile din urma lui, literalmente, pentru că era implicat în întreaga orchestrare a revoltei din Teluk Bayur. (Exploziile reprezentaseră

o acoperire băcător la ochi de avantajoasă pentru fuga noastră, deși fusese cât pe ce să fie prins în mijlocul incendiului.) Jala se ocupa de ani de zile de intermedierea emigrărilor clandestine, mult mai profitabilă decât afacerile lui legale, de import-export. Oamenii sunt mult mai valoroși decât uleiul de palmier, spunea el. Dar concurența indiană și vietnameză era dură și climatul politic se împutăise, era mai bine să se retragă la Port Magellan, decât să-și petreacă restul vieții într-o închisoare a noilor reformatori.

– Ai mai traversat vreodată ?

– De două ori.

– A fost dificil ?

A ridicat din umeri.

– Să nu crezi tot ce-auzi.

La ora amiezii, o mare parte a pasagerilor urcaseră pe punte. În afară de sătenii minangkabau, la bord se mai afla un amestec de etnici acehnezi, malayeni și thai, probabil că eram, cu totul, vreo sută de emigranți, mult prea mulți pentru numărul de cabine disponibile, dar trei dintre containerele de aluminiu din cală fusese transformate în dormitoare, fiind aerisite cu grijă.

Nu era vorba de transportul necruțător, adesea fatal, care aducea emigranții ilegali, dornici să se refugieze în Europa sau în America de Nord. Cei mai mulți dintre oamenii care traversau Arcada în fiecare zi proveneau din firavele programe de colonizare

aprobate de Națiunile Unite și aveau adesea bani pe care erau dispuși să-i cheltuiască. Erau tratați cu respect de membrii echipajului, dintre care mulți petrecuseră luni întregi în Port Magellan și îi înțelegeau puterea de atracție și capcanele.

Unul dintre marinari transformase o parte a punții principale într-un teren de fotbal, delimitat cu năvoade, unde se juca un grup de copii. Din când în când, mingea sărea dincolo de plase, ajungând adesea în poala lui Jala, spre marea lui supărare. În ziua aceea era nervos.

L-am întrebat când urma să se facă traversarea.

– După spusele căpitanului, dacă nu schimbăm viteza, peste vreo douăsprezece ore.

– Ultima noastră zi pe Pământ.

– Nu glumi!

– O spuneam la propriu.

– Și vorbește mai încet. Marinarii sunt foarte superstițioși.

– Ce-o să faci în Port Magellan?

Jala a ridicat din sprâncene.

– Ce-o să fac? O să reglez femeile frumoase. Și, foarte posibil, vreo câteva urâte. Ce altceva?

Mingea de fotbal a sărit din nou peste plasă. De data asta, Jala a ridicat-o cu brațul făcut căuș și a lipit-o de pântec.

– Fir-ar să fie, v-am prevenit! Jocul s-a terminat!

O duzină de copii s-a grăbit să se îndese în plasă, strigându-și protestele, dar En a fost cel care și-a luat inima-n dinți și a venit să-l înfrunte direct pe Jala. Băiatul era transpirat și coșul pieptului i se umfla ca niște foale. Echipa lui avea cinci goluri avans.

– Dă-ne-o înapoi, te rog! a spus el.

– O vrei înapoi?

Jala s-a ridicat, încă strângând mingea, arogant și ciudat de furios.

– O vrei? Du-te și ia-o!

A lovit mingea cu piciorul, lansând-o pe o traiectorie amplă, care a purtat-o dincolo de balustrada punții, în imensitatea albastră-verzuie a Oceanului Indian.

En a părut uluit, apoi furios. A spus ceva în dialectul minang, cu voce scăzută și cu amărăciune.

Lui Jala i s-au congestionat obraji. Pe urmă l-a plesnit pe En, cu palma deschisă și cu atâta putere încât ochelarii cu lentile groase ai băiatului au căzut și au alunecat pe punte.

– Cere-ți scuze! a pretins Jala.

En a căzut într-un genunchi, cu ochii strâns închiși. A inspirat de câteva ori, smiorcăindu-se. În cele din urmă, s-a ridicat. A făcut câțiva pași de-a curmezișul punții și a recuperat ochelarii. I-a pus la loc, pe băjbăite, și s-a întors, cu ceea ce mi s-a părut o demnitate uimitoare. S-a proptit chiar în fața lui Jala.

– Nu, a spus, cu voce slabă. Cere-ți *tu* scuze.

Jala a icnit și a înjurat. En s-a tras înapoi. Jala a ridicat din nou brațul.

L-am prins de încheietura mâinii, la jumătatea mișcării.

M-a privit uimit.

– Ce-i asta?! Dă-mi drumul!

A încercat să-și desprindă mâna. Nu l-am lăsat.

– Nu-l lovi încă o dată.

– Fac ce vreau!

– Perfect, am răspuns. Dar nu-l lovi iarăși.

– *Тш...* după tot ce-am făcut pentru tine...

Pe urmă mi-a aruncat o a doua privire.

Nu știu ce-a văzut pe chipul meu. Nu știu, cu exactitate, ce anume simțeam în clipa aceea. Indiferent ce-ar fi fost, a părut să-l deruteze. A deschis pumnul încheștat. A lăsat impresia că-și pierdea vlaga.

– Futu-te să te fut de american nebun, a murmurat. Mă duc la bufet.

Apoi, către micul grup de copii și de marinari care se adunaseră în jurul nostru:

– Unde pot găsi *liniște* și *respect*!

S-a îndepărtat furios.

En continua să se holbeze la mine cu gura căscată.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplăte, am spus. A dat din cap.

– Nu vă pot aduce mingea înapoi, am adăugat.

Și-a atins obrazul, acolo unde îl pleznise Jala.

– E OK, a spus, cu glas firav.

Mai târziu, în timpul cinei, la masa comună a echipajului, cu câteva ore înainte de traversare, i-am povestit Dianei despre incident.

– Nu m-am gândit la ceea ce făceam. Mi s-a părut, pur și simplu... firesc. Aproape instinctiv. Oare ține de natura unui cvadru ?

– E posibil. Impulsul de a proteja o victimă, mai ales un copil, și de a o face instantaneu, fără să te gândești. Și eu l-am simțit. Cred că e vorba de ceva înscris de marțieni în programul de refacere neurală... presupunând că pot într-adevăr manipula sentimente atât de subtile. Aș fi vrut să fie aici Wun Ngo Wen, să ne explice. Sau Jason, din același motiv. Ai avut impresia că e ceva nefiresc ?

– Nu.

– Sau greșit, nepotrivit ?

– Nu... Cred c-a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac.

– Dar l-ai fi făcut și înainte de tratament ?

– E posibil. Sau aș fi vrut s-o fac. Dar probabil că m-aș fi răzgândit înainte de a fi prea târziu.

– Deci nu ești nefericit din cauza asta.

Nu. Doar surprins. Asta făcea parte din *mine* în aceeași măsură ca biotehnologia marțiană, spunea Diane, și presupun că avea dreptate... iar eu aveam nevoie de ceva timp să mă obișnuiesc. Așa cum se întâmpla în cazul oricărei alte tranziții (de la copilărie la adolescență, de la adolescență la maturitate),

apăreau noi imperative cărora trebuia să le faci față, noi oportunități și noi capcane, noi îndoieli.

Pentru prima oară, după mulți ani, eram din nou un străin pentru mine însumi.

Aproape terminasem de împachetat, când Carol a coborât la parter, puțin abțiguită, clătinându-se pe picioare și ținând în brațe o cutie de pantofi. Cutia era etichetată AMINTIRI (ȘCOALĂ).

– Ar trebui să iei asta. A fost a mamei tale.

– Carol, dacă înseamnă ceva pentru tine, atunci păstrează-o.

– Mulțumesc, dar mi-am luat deja din ea ce voiam.

Am deschis capacul și am aruncat o privire înăuntru.

– Scrisorile.

Scrisorile anonime adresate Belindei Sutton, acesta fiind numele de fată al mamei.

– Da. Deci le-ai văzut. Le-ai citit vreodată?

– Oh, nu tocmai. Doar atât cât să-mi dau seama că erau scrisori de dragoste.

– Oh, Doamne. Sună atât de siropos. Prefer să mă gândesc la ele ca la niște omagii. De fapt, sunt cât se poate de caste, îți dai seama dacă le citești cu atenție. Nesemnate. Mama ta le-a primit când eram amândouă la universitate. Se întâlnea cu tatăl tău

atunci, așa că nu putea să i le arate *lui* – el însuși îi scria altele. Așa că mi le-a arătat mie.

– N-a aflat niciodată cine i le-a scris ?

– Nu. Niciodată.

– Trebuie să fi fost curioasă.

– Bineînțeles. Însă, la data aceea, era deja logodită cu Marcus. A început să-și dea întâlniri cu Marcus Dupree când el și E.D. își puneau la punct prima afacere, proiectarea și construirea baloanelor de înaltă altitudine, pe vremea când aerostatele erau ceea ce numea Marcus tehnologia „cer-albastru” : puțin nebunească, puțin idealistă. Belinda le spunea lui Marcus și E.D. frații Zeppelin. Așa că noi eram, probabil, surorile Zeppelin. Fiindcă atunci am început să flirtez cu E.D. Într-un fel, Tyler, întreaga mea căsătorie n-a fost nimic altceva decât o încercare de a o păstra pe mama ta ca prietenă.

– Scrisorile...

– E interesant, nu-i așa, că le-a păstrat atâția ani ? În cele din urmă, am întrebat-o de ce. A răspuns : „Pentru că sunt sincere.” Era modul ei de a aduce un omagiu celui care i le scrisese, indiferent cine ar fi fost. Ultima a sosit cu o săptămână înainte de nunta ei. Pe urmă n-a mai primit nici una. Iar eu m-am măritat cu E.D. cu un an mai târziu. Chiar și apoi, când am fost două cupluri, eram inseparabili, ți-a povestit vreodată asta ? Ne duceam împreună în concedii, mergeam la cinematograful împreună. Belinda a

venit la spital când s-au născut gemenii, iar eu am așteptat la ușă când te-a adus *pe tine* pentru prima oară acasă. Însă totul s-a sfârșit după accidentul lui Marcus. Tatăl tău, Tyler, era un om minunat, foarte practic, foarte amuzant, singura persoană care reușea să-l facă pe E.D. să râdă. Belinda a fost absolut devastată de moartea lui. Și nu numai emoțional. Marcus cheltuisese cea mai mare parte a economiilor lor, iar ea a cheltuit restul plătind ipoteca pentru casa din Pasadena. Așa că, atunci când ne-am mutat în est și am făcut o ofertă pentru locul ăsta, ni s-a părut cât se putea de firesc s-o invităm să stea în casa de oaspeți.

– Cerându-i în schimb să se ocupe de gospodăria voastră.

– Asta a fost ideea lui E.D. Eu nu voiam decât s-o am pe Belinda aproape. Căsătoria mea n-a fost atât de reușită ca a ei. Dimpotrivă. La vremea aceea, Belinda era, mai mult sau mai puțin, singura mea prietenă. Aproape o confidentă.

Carol a surâs.

– Aproape.

– De-asta vrei să păstrezi scrisorile? Fiindcă sunt o parte a istoriei prieteniei voastre?

Mi-a zâmbit ca unui copil retardat.

– Nu, Tyler. Ți-am spus. Sunt ale mele.

Zâmbetul i s-a subțiat.

– N-ai de ce să fii atât de consternat. Mama ta era o heterosexuală tot atât de nesofisticată ca orice

altă femeie pe care am întâlnit-o de când mă știu. Eu am avut, pur și simplu, ghinionul de a mă îndrăgosti de ea. De a mă îndrăgosti de ea cu atâta supunere încât aș fi fost în stare să fac orice ca s-o păstrez în preajmă, chiar și să mă mărit cu un om care părea, încă de la bun început, puțin cam dezgustător. Și în tot acest timp, Tyler, în toți acești ani de tăcere, nu i-am spus niciodată ce anume simțeam. Niciodată, cu excepția acestor scrisori. Am fost încântată că le păstra, deși întotdeauna mi s-au părut oarecum periculoase, de parcă ar fi fost explozive sau radioactive, așa, puse la vedere, ca o dovadă a propriei mele nebunii. Când mama ta a murit, mă refer la ziua morții ei, am intrat într-o ușoară panică, am încercat să ascund cutia, m-am gândit să distrug scrisorile, dar n-am fost în stare, nu m-am putut convinge s-o fac, și apoi, după ce E.D. a divorțat de mine, când n-a mai rămas nimeni pe care să fiu nevoită să înșel, le-am adus aici, pur și simplu. Pentru că, vezi tu, sunt *ale mele*. Întotdeauna au fost.

N-am știut ce să-i spun. Mi-a văzut expresia și a clătinat din cap cu tristețe. Și-a pus mâinile firave pe umerii mei.

– Nu fi supărat. Lumea e plină de surprize. Ne-am născut străini, față de noi înșine și față de ceilalți, și ni se întâmplă rareori să fim prezentați unii altora în mod oficial.

Așa că am petrecut patru săptămâni într-un hotel din Vermont, îngrijind-o pe Diane până ce și-a revenit.

Mai corect spus, până ce și-a revenit din punct de vedere fizic. Trauma emoțională pe care o suferise la ranch-ul Condon și după aceea o secătuisese și o însingurase. Diane închisese ochii într-o lume care părea să-și trăiască ultimele clipe și îi deschise într-o cu totul alta, lipsită de puncte cardinale. În privința asta, nu stătea în puterea mea să îndrept lucrurile.

Așa că am ajutat-o, dar cu prudență. I-am explicat ce era de explicat. Nu i-am cerut nimic și i-am dat limpede de înțeles că nu așteptam nici o recompensă.

Interesul ei față de lumea noastră schimbată s-a trezit treptat. M-a întrebat despre soare, acum revenit la înfățișarea sa favorabilă, iar eu i-am povestit ce îmi spusese Jason: Membrana Turbionară era la locul ei, deși izolarea temporală se încheiase. Proteja Pământul, așa cum o făcuse întotdeauna, transformând radiațiile letale într-un simulacru de lumină solară acceptabil pentru ecosistemul planetar.

– Atunci de ce au anihilat-o vreme de șapte zile?

– Au *rarefiat-o*, nu au *anihilat-o* cu desăvârșire. Și au făcut-o fiindcă prin ea trebuia să pătrundă ceva.

– Chestia aia din Oceanul Indian.

– Da.

M-a rugat să rulez înregistrarea ultimelor ore ale lui Jason și a plâns ascultând-o. Pe urmă a întrebat

despre cenușa lui. O luase E. D. sau o păstrase Carol ? (Nici una, nici alta. Carol îmi îndesase urna în mâini și îmi spusese să dispun de ea așa cum credeam că e mai bine. „Tyler, cumplitul adevăr este că tu l-ai cunoscut mai bine decât mine. Pentru mine, Jason era un cifru. Fiul tatălui său. Dar tu ai fost prietenul lui.“)

Am privit lumea redescoperindu-se. În mormântările în masă se încheiaseră, în sfârșit, supraviețuitorii îndoliați și înspăimântați au început să înțeleagă că planeta își recâștigase viitorul, indiferent cât de străniu s-ar fi putut dovedi. Pentru generația noastră, era o răsturnare uluitoare. Mantia extincției ne căzuse de pe umeri și ce aveam să ne facem fără ea ? Ce aveam să facem, acum, când nu mai eram condamnați, ci doar simpli muritori ?

Am văzut secvențe video, filmate în Oceanul Indian, surprinzând construcția monstruoasă care se autoîncastrase în scoarța planetei, cu apa încă fierbând și transformându-se în aburi acolo unde venea în contact cu pilonii imenși. Oamenii au început să o numească Arcul sau Arcada, nu numai datorită formei sale, ci și fiindcă navele aflate pe mare s-au reîntors în porturi spunând povești despre radiobalize dispărute, ape ciudate, busole învârtindu-se, derulate, și despre linia unei coaste pustii, acolo unde n-ar fi trebuit să se afle nici un continent. Mai multe flote militare au fost trimise imediat într-acolo. Testamentul lui Jason sugera o explicație, dar numai

câțiva oameni aveau avantajul de a-l fi ascultat. Eu, Diane și în jur de o duzină de experți care îl primiseră prin poștă.

Pe măsură ce vremea se răcorea, Diane a început să facă exerciții fizice, în fiecare zi câte puțin, alergând pe aleea nepavată din spatele motelului și întorcându-se cu miros de frunze moarte și fum de lemn în păr. Pofta de mâncare i s-a îmbunătățit, la fel și meniul de la cafenea. Comerțul cu alimente fusese restabilit, economia se repunea în mișcare, scârțâind.

Am aflat că și Marte fusese scos din Turbion. Cele două planete au trimis semnale una către alta. Într-unul dintre discursurile sale de mobilizare-în-jurul-drapelului, președintele Lomax a dat chiar de înțeles că zborurile spațiale cu oameni la bord aveau să fie reluate, ca un prim pas către stabilirea unor relații progresive cu ceea ce numea (cu o exuberanță dubioasă) „planeta noastră soră“.

Am vorbit despre trecut. Am vorbit despre viitor. N-am căzut unul în brațele celuilalt.

Ne cunoșteam prea bine, sau poate că nu destul de bine. Aveam un trecut, dar nici un prezent.

Iar dispariția lui Simon din preajma orașului Manassas o chinuia pe Diane, umplând-o de neliniște.

– Aproape că te-a lăsat să mori, i-am reamintit.

– N-a făcut-o intenționat. Nu e un ticălos. Știi doar.

– Atunci e periculos de naiv.

Diane a închis ochii, cu un aer meditativ. Pe urmă a spus:

– La Templul Iordanului, pastorului Bob Kobel îi plăcea să repete o frază: „Inima lui striga după Dumnezeu.“ Dacă descrierea asta i se potrivește cuiva, atunci i se potrivește lui Simon. Dar afirmația trebuie fragmentată și analizată. „Inima lui striga“ – cred că asta vorbește despre noi toți, e un enunț universal. Vorbește despre tine, despre Simon, despre mine, despre Jason. Chiar și despre Carol. Chiar și despre E.D. Când oamenii încep să înțeleagă cât de mare e universul și cât de scurtă e viața lor, inima fiecăruia strigă. Uneori e un strigăt de bucurie, cred că asta a fost cazul lui Jason și n-am reușit să înțeleg în privința lui. Avea puterea de a venera. Însă, pentru cei mai mulți dintre noi, e un strigăt de groază. Groaza de extincție, groaza de absurditate. Inimile noastre strigă. Poate către Dumnezeu sau poate numai ca să-ntrerupă tăcerea.

Și-a îndepărtat părul de pe frunte și am văzut că brațul ei, care fusese atât de periculos de subțire, era din nou rotund și puternic.

– Cred că strigătul acesta înălțat din inima lui Simon a fost cel mai pe deplin omenesc strigăt din lume. Dar, e adevărat, nu știe să aprecieze caracterul altora și, da, e naiv, asta e motivul pentru care s-a perindat prin atâtea forme de credință: Noua Împărăție, Templul Iordanului, ranch-ul Condon... orice, atâta

vreme cât era spus pe înțelesul tuturor și se adresa nevoii de a da un sens omenirii.

– Chiar dacă asta te ucidea ?

– N-am spus că e înțelept. Am spus că nu e un netrebnic.

Mai târziu, am ajuns să înțeleg acest gen de discurs : Diane vorbea ca un cvadru. Detașat, dar angajat. Intim, dar obiectiv. Nu-mi displăcea, dar făcea să mi se zbârlească, din când în când, părul de pe ceafă.

Nu la mult timp după ce am afirmat că e complet sănătoasă, Diane mi-a spus că voia să plece. Am întrebat-o unde avea de gând să se ducă.

Mi-a spus că trebuia să-l găsească pe Simon. Trebuia să „pună lucrurile la punct“, într-un fel sau altul. La urma urmelor, încă mai era măritată. Pentru ea conta dacă Simon era viu sau mort.

I-am amintit că îi lipseau banii de cheltuială și un loc al ei, în care să stea. A ripostat că avea să se descurce cumva. Așa că i-am dat una dintre cărțile de credit cu care mă aprovizionase Jason, împreună cu avertizarea că nu puteam garanta pentru ea, nu aveam idee cine plătea prima de asigurare, care era limita de credit sau dacă cineva nu îi putea da astfel de urmă.

M-a întrebat cum putea lua legătura cu mine.

– Trebuie doar să mă suni.

Avea numărul meu, numărul pentru care plătisem și pe care îl păstrasem atâția ani, atașat unui telefon pe care îl purtam asupra mea, deși suna atât de rar.

Pe urmă am dus-o cu mașina la cea mai apropiată autogară, unde s-a pierdut într-o mulțime de călători dezrădăcinați, pe care încetarea Turbionului îi izolase de familiile lor.

Telefonul a sunat peste șase luni, când în ziare încă mai apăreau titluri referitoare la „lumea nouă“, late cât pagina, și când posturile de televiziune prin cablu începuseră să difuzeze secvențe video ale unui promontoriu stâncos și pustiu, aflat „unde, dincolo de Arcadă“.

Până în momentul acela, traversarea fusese făcută de sute de vase, mari și mici. Unele le aparțineau unor expediții științifice în care se investise mult și de la care se aștepta puțin, aprobate de IGY și de Națiunile Unite și însoțite de o escortă navală americană, din care făceau parte și reprezentanții unor organizații de presă. Altele erau închiriate de particulari. Altele erau traulere și se reîntorceau în port cu caiele pline de ceva care, într-o lumină mai sărăcăcioasă, semăna a cod. Era strict interzis, firește, dar „codul de arcadă“ se infiltrasă pe toate piețele asiatice importante la data ridicării interdicției. Peștele se dovedise a fi comestibil și hrănitor. Jase ar fi spus că asta era un indiciu: când a fost supus unor teste

ADN, genomul peștilor a sugerat existența unor strămoși îndepărtați, de origine terestră. Lumea nouă nu era un simplu loc ospitalier, ci părea să fi fost înzestrată în folosul omenirii.

– L-am găsit pe Simon, a spus Diane.

– Și?

– Locuiește într-un parc de rulote de lângă Wilmington. Câștigă reparând una-alta – biciclete, prăjitoare de pâine, lucruri de genul ăsta. În rest, trăiește din ajutorul social și frecventează o mică biserică penticostală.

– S-a bucurat să te vadă?

– Nu mai contenea să se scuze pentru cele petrecute la ranch-ul Condon. A spus că vrea să-mi ofere o compensație. A întrebat dacă poate face ceva pentru ca viața mea să fie mai ușoară.

Am strâns telefonul cu mai multă putere.

– Ce i-ai răspuns?

– Că vreau să divorțăm. A fost de acord. Și a mai spus ceva. A spus că m-am schimbat, că am ceva diferit. N-a fost în stare să spună ce anume. Dar cred că nu i-a plăcut.

Poate o adiere de pucioasă.

– Tyler? m-a întrebat Diane. M-am schimbat chiar așa de mult?

– Totul se schimbă.

Următorul telefon important a venit cu un an mai târziu. Eram în Montreal, în parte mulțumită actelor false primite de la Jason, așteptând ca statutul meu de imigrant să fie oficializat și acordând asistență la un dispensar din Outremont.

De la ultima mea conversație cu Diane, fusese înțeleasă dinamica de bază a Arcadei. Faptele erau derutante pentru oricine vedea în ea o mașinărie statică sau o simplă „ușă”, dar căpătau mult mai mult sens dacă o priveai așa cum o făcuse Jason – ca pe o entitate complexă, inteligentă, capabilă să perceapă și să manipuleze evenimentele din zona sa.

Prin intermediul Arcadei, fuseseră conectate două lumi, dar numai pentru vasele maritime cu oameni la bord.

Gândiți-vă ce însemna. Pentru o pală de vânt, pentru un curent oceanic sau pentru o pasăre migratoare, arcada nu era nimic altceva decât o pereche de piloni imobili plasați între Oceanul Indian și Golful Bengal. Toate acestea se mișcau nestânjenite în jurul și în spațiul arcadei, așa cum se întâmpla cu orice navă care călătorea de la nord către sud.

Dar, traversând ecuatorul, la nouăzeci de grade longitudine estică față de meridianul Greenwich, într-o navă venind dinspre sud, te pomeneai privind înapoi, către Arcadă, de pe o mare necunoscută și sub un cer straniu, la nu se știe câți ani-lumină distanță de Pământ.

În orașul Madras, o linie de croazieră, ambițioasă dar nu tocmai legală, răspândise o serie de postere în limba engleză, care anunțau O CĂLĂTORIE PLĂCUTĂ SPRE O PLANETĂ OSPITALIERĂ! Interpolul închisese firma, la data respectivă, Națiunile Unite încă mai încercau să reglementeze trecerea, dar posterele spuneau adevărul. Cum de erau posibile astfel de lucruri? Întrebați-i pe ipotetici.

Diane mi-a povestit că divorțul ei se încheiase, dar nu avea nici o slujbă și nici o perspectivă.

– Mă gândeam că, dacă aș putea veni la tine...

Părea nesigură și nu aducea nicidecum cu un cvadru sau cu ceea ce îmi imaginam eu că ar fi trebuit să fie un cvadru.

– Dacă tu crezi că e bine. Sincer vorbind, aș avea nevoie de puțin ajutor. Să-mi găsesc un loc și, știi tu, să mă stabilesc.

Așa că i-am găsit o slujbă la clinică și am solicitat aprobarea actelor ei de imigrare. Mi s-a alăturat, la Montreal, în toamna aceea.

Eu și Diane ne-am descoperit unul pe celălalt în moduri cu totul noi, în timp ce ne curtam într-un stil nuanțat, lent (sau poate semimarțian). Nu mai eram încorsetați de Turbion și nici nu mai eram copii, căutând orbește alinare. Ne-am îndrăgostit, în cele din urmă, ca adulți.

Eram în anii când populația globului s-a ridicat la opt miliarde. Cea mai mare parte a acestei creșteri s-a datorat unor metropole în ascensiune, Shanghai, Jakarta, Manila, China de coastă, Lagos, Kinshasa, Nairobi, Maputo, Caracas, La Paz, Tegucigalpa, tuturor furnicarelor din lume învăluite în lumina focurilor și în smog. Ar fi fost nevoie de o duzină de Arcade să țină piept unei asemenea explozii demografice, pentru că aglomerarea stârnea un val constant de emigranți, de refugiați și de „pionieri“, mare parte fiind înghesuiți în compartimentele pentru marfă ale navelor care făceau transporturi ilegale, și nu puțini erau lăsați pe țărmurile din Port Magellan morți sau muribunzi.

Port Magellan era prima așezare din lumea nouă care primise nume. O mare parte a acelei lumi fusese deja cartografiată, la modul grosolan, mai ales din aer. Port Magellan se afla în vârful estic al continentului botezat de unii „Equatoria“. Exista și o a doua masă continentală, plată („Borea“), care înconjura polul nord și se întindea spre zona temperată a planetei. Mările sudice erau bogate în insule și arhipelaguri.

Clima era blândă, aerul curat, gravitația se ridica la 95,5% din cea a Pământului. Ambele continente erau grânare în așteptarea plugului. Mările și râurile mișunau de pește. Prin mahalalele din Douala și Kabul circula legenda că-ți puteai culege cina din

copacii uriași ai Equadoriei și că puteai dormi la adăpostul rădăcinilor lor.

Nu puteai. Port Magellan era o enclavă a Națiunilor Unite, patrulată de soldați. În așezările de barăci din jur nu guverna nici o lege și erau locuri nesigure. Dar, pe o întindere de sute de kilometri, coasta era punctată de sate prospere de pescari, în jurul lagunelor din Golful Bogat și din Portul Australian se construia o serie de hoteluri pentru turiști, iar căutarea pământurilor fertile îi condusesese pe coloniști în interiorul continentului, de-a lungul văi Fluviului Alb și a Noului Irrawaddy.

Dar cea mai spectaculoasă veste sosită în anul acela din lumea nouă era descoperirea unei a doua Arcade. Era situată în partea opusă a lumii față de prima, în apropierea extremității sudice a masei continentale boreale, iar dincolo de ea se afla o altă lume nouă, conform primelor rapoarte, ceva mai puțin primitoare, sau poate că de vină era, pur și simplu, sezonul ploios.

– Trebuie să mai existe și alți oameni ca mine, a spus Diane, în cel de-al cincilea an al erei post-Turbion. Mi-ar plăcea să-i întâlnesc.

I-am dat copia arhivelor marțiene aflată în posesia mea, o primă traducere înregistrată pe un set de carduri de memorie, iar ea s-a dedicat studierii lor cu

aceeași atenție pe care o acordase cândva poeziei victoriene și broșurilor Noii Împărății.

Dacă munca lui Jason fusese un succes, atunci, da, pe Pământ mai existau, cu siguranță, și alți cvadri. Dar a-și anunța prezența ar fi echivalat cu a-și cumpăra un bilet la clasa întâi către un penitenciar federal. Administrația Lomax pusese un capac de siguranță peste tot ceea ce ținea de planeta Marte, iar agențiile sale de securitate internă își extinseseră activitatea polițienească în timpul crizei economice care urmasese după încheierea Turbionului.

– Tu te-ai gândit vreodată la asta ? m-a întrebat, cu o oarecare timiditate.

Voia să știe dacă mă gândisem să devin eu însumi un cvadru. Să-mi injectez în braț o doză bine măsurată din lichidul transparent dintr-unul dintre flacoanele pe care le păstram într-un seif de oțel, plasat în fundul dulapului din dormitorul nostru. Bineînțeles că mă gândisem. Am fi devenit cu mult mai asemănători.

Dar oare îmi doream ? Eram conștient de existența unui spațiu invizibil, a unei fisuri dintre calitatea ei de cvadru și umanitatea mea nealterată, dar nu mă temeam. O prețuiam chiar, în unele nopți, când mă uitam în ochii gravi ai Dianei. Era canionul care definea puntea, iar cea pe care o construiserăm noi era încântătoare și trainică.

Mi-a mângâiat mâna, degetele ei catifelate pe pielea mea ridată, un mod subtil de a-mi aduce aminte că timpul nu stă în loc, că într-o bună zi s-ar fi putut să am nevoie de tratament, chiar dacă nu mi-l doream în mod special.

- Nu încă, am spus.
- Dar când ?
- Când o să fiu pregătit.

Președintelui Lomax i-au urmat președintele Hughes și apoi președintele Chaykin, însă erau, cu toții, veterani ai aceleiași politici din epoca Turbionului. Vedeau în biotehnologia marțiană o nouă bombă atomică, măcar una potențială, și, pentru moment, le aparținea în întregime, era o amenințare al cărei drept de proprietate îl dețineau. Primul mesaj diplomatic al președintelui Lomax către guvernul Celor Cinci Republici fusese o cerere de retragere a informațiilor legate de biotehnologie din transmisiile marțiene necodificate către Pământ. Ca justificare, apelase la argumente plauzibile, invocând efectul pe care l-ar fi putut avea o astfel de tehnologie asupra unei lumi divizate din punct de vedere politic și adesea violente, dăduse drept exemplu moartea lui Wun Ngo Wen, și până în momentul acela marțienii fuseseră cooperanți.

Însă până și acest contact cenzurat cu Marte însăilase o serie de dezacorduri. Sistemul economic

egalitarist din Cele Cinci Republici făcuse din Wun Ngo Wen un soi de mascotă postmortem a noii mișcări muncitorești globale. (Chipul lui Wun părea nelalocul lui pe pancartele purtate de muncitorii din fabricile de textile din zona industrială a Asiei sau de cei specializați în completarea chipsocket-urilor din vreo *maquiladora* din America Centrală – dar mă îndoiesc că lui i-ar fi displicut.)

La aproape unsprezece ani din ziua în care o salvasem din ranch-ul Condon, Diane a trecut granița ca să ia parte la funeraliile lui E.D. Lawton. În necrolog se menționa, în treacăt, că moartea fostei soții a lui E.D., Carol, o precedase pe a sa cu șase luni, un alt șoc aducător de tristețe. Carol încetase să mai răspundă la telefoanele noastre cu aproape un deceniu în urmă. Era prea periculos, spunea ea. Îi era suficient să știe că suntem în siguranță. Și, de fapt, nu avea nimic de spus.

(În timp ce se afla în D.C., Diane a mers la mormântul mamei. Cel mai mult o întrista, mi-a spus, faptul că viața lui Carol fusese atât de incompletă: un verb fără obiect, o scrisoare anonimă, răstălmăcirea dorinței de a o semna. „Nu-mi lipsește atât de mult, cum îmi lipsește ce ar fi putut fi.“)

La slujba de înmormântare a tatălui ei, Diane a avut grijă să nu-și dezvăluie identitatea. Erau de față prea mulți dintre amicii din guvern ai lui E.D.,

inclusiv Procurorul General și actualul vicepreședinte. Dar atenția i-a fost atrasă de o femeie anonimă de pe șirurile de scaune, care, la rândul ei, o privea pe furiș.

– Am știut că e un cvadru, mi-a povestit Diane. N-aș putea spune exact de ce. Ținuta ei, privirea într-un fel fără vârstă, și ceva mai mult decât atât. Un soi de semnal care trecea de la mine către ea și înapoi.

După încheierea ceremoniei, Diane s-a apropiat de femeie și a întrebat-o unde îl cunoscuse pe E.D.

– Nu l-am cunoscut, a răspuns cealaltă, nu tocmai. Dar, la un moment dat, m-am ocupat de o lucrare de cercetare la Periheliu, pe vremea când era condus de Jason Lawton. Mă numesc Sylvia Tucker.

Când Diane i-a repetat numele, s-a aprins un beculeț. Sylvia Tucker se numărase printre antropologii care lucraseră cu Wun Ngo Wen în complexul din Florida. Fusesse mai prietenoasă decât majoritatea academicienilor din slujba guvernului și era posibil ca Jase să fi avut încredere în ea.

– Am făcut schimb de adrese de email. Nici una dintre noi n-a rostit cuvântul „cvadru“. Dar *știam* amândouă. Sunt sigură.

N-a urmat nici o corespondență, însă Diane primea, din când în când, tăieturi din presa digitală, trimise de la adresa Sylviei Tucker și care sunau, de exemplu, astfel:

Specialist în chimie industrială din Denver arestat în baza unui mandat emis de securitate și reținut pe termen nedefinit.

Clinică geriatrică din Mexico City închisă din ordinul autorităților federale.

Profesor de sociologie de la Universitatea din California mort într-un incendiu „bănuț de a fi fost provocat“.

Și așa mai departe.

Avusesem grijă să nu păstrez nici o listă a adreselor la care a trimis Jason ultimele colete din viața lui, și nici nu le memorasem. Dar unele dintre numele menționate în articole mi se păreau plauzibil de familiare.

– Ne sugerează că sunt vânați, a spus Diane. Guvernul e în căutarea cvadrilor.

Ne-am petrecut o lună întrebându-ne ce ar fi fost de făcut dacă s-ar fi întâmplat să atragem același gen de atenție. Dat fiind aparatul de securitate instalat de Lomax și de moștenitorii săi, unde am fi putut fugi?

Dar nu exista decât un singur răspuns plauzibil. Nu exista decât un singur loc în care aparatul dădea greș și unde sistemul de supraveghere era pe de-a-ntregul orb. Așa că ne-am făcut planurile, un anumit tip de pașapoarte, un anumit cont bancar, o anumită rută către Asia de sud, via Europa, și le-am lăsat deoparte până în momentul când aveau să fie necesare.

Pe urmă Diane a primit un ultim mesaj de la Sylvia Tucker, un singur cuvânt.

Pleacă, spunea emailul.

Și am plecat amândoi.

– Ești sigur că vrei o faci? m-a întrebat Diane în timpul ultimei etape a călătoriei, în avionul care ne ducea spre Sumatra.

Luasem hotărârea cu câteva zile în urmă, în timpul popasului din Amsterdam, când încă ne mai teamam că am fi putut fi urmăriți, că pașapoartele noastre ar fi putut ascunde un marcaj, că rezerva noastră de medicamente marțiene putea fi confiscată.

– Da, am răspuns. Acum. Înainte de traversare.

– Ești sigur?

– Mai sigur ca niciodată.

Nu, nu sigur. Dar dispus. Dispus, în cele din urmă, să pierd ce era de pierdut, dispus să accept ce se putea dobândi.

Așa că am închiriat o cameră la cel de-al doilea etaj al unui hotel în stil colonial din Padang, unde aveam să trecem neobservați pentru o vreme.

Toată lumea cade, și fiecare ajunge undeva.

LA NORD DE NICĂIERI

Cu o jumătate de oră înainte de a traversa Arcada și la o oră după lăsarea întunericului, am dat peste En în sala de mese a echipajului. Un marinar îi dăduse o coală de hârtie maronie și câteva cioturi de creioane, ca să aibă o ocupație.

A părut ușurat să ne vadă. A spus că îl îngrijora traversarea. Și-a împins ochelarii în susul nasului, tresărind de durere când a atins cu degetul vânătaia pe care i-o lăsase Jala pe obraz, și m-a întrebat cum o să fie.

- Nu știu. N-am mai traversat niciodată.
- O să ne dăm seama când se-ntâmplă?
- Din câte spune echipajul, cerul devine puțin cam straniu. Și, chiar atunci când se întâmplă, când pendulăm între lumea veche și cea nouă, acul busolei se rotește de la nord către sud. Iar cei de pe puntea de comandă pornesc sirena navei. O să-ți dai seama.

– Călătorim pe o distanță lungă, a spus En. În timp scurt.

Era indiscutabil adevărat. Arcada, cea dinspre *partea* noastră, cel puțin, fusese târâtă, la modul fizic, prin spațiul interstelar, probabil cu o viteză nu mult mai mică decât a luminii, înainte de a fi coborâtă de pe orbită. Dar ipoteticii avuseseră la dispoziție, pentru transport, eoni întregi, măsurăți în timpul Turbionului. Era de imaginat că puntea lor era o scurtătură care acoperea un spațiu de trei miliarde de ani-lumină. Dar chiar și numai o fracțiune a acestuia reprezenta o distanță stupefiantă, greu de înțeles.

– Te face să te întrebi, a spus Diane, de ce s-au străduit atât.

– După spusele lui Jason...

– Știu. Ipoteticii au vrut să ne salveze de extincție, astfel încât să putem face, din noi înșine, ceva mult mai complex. Ceea ce ridică alte întrebări. De ce vor asta? Ce așteaptă de la noi?

En ne-a ignorat discuția filozofică.

– Și, după ce traversăm...

– După aceea, i-am spus eu, urmează un drum de o zi până în Port Magellan.

Perspectiva l-a făcut să zâmbească.

Am schimbat o privire cu Diane. Făcuse cunoștință cu En cu două zile în urmă și erau deja prieteni. Ea îi citise dintr-o carte cu povești englezești pentru copii, găsită în biblioteca navei. (Îi spusese chiar și

versurile lui Houseman: *Iar bietul copilăș habar nu are...* „Nu-mi place poezia asta“, zisese En.)

Ne-a arătat desenul lui, înfățișând animale pe care trebuie să le fi văzut în înregistrările video din câmpiile Equatoriei, niște creaturi cu gâturi lungi, ochi melancolici și blană dungată, ca de tigru.

– Sunt frumoase, a spus Diane.

El a încuviințat, dând din cap cu un aer solemn. L-am lăsat cu munca lui și am urcat pe punte.

Cerul nopții era senin și vârful Arcadei era exact deasupra capetelor noastre, reflectând ultima licărire de lumină. Curbura era insesizabilă. Din unghiul acela, părea o linie dreaptă pur euclidiană, numărul prim (1) sau litera (I).

Ne-am sprijinit de balustradă, cât mai aproape posibil de prova vasului. Vântul ne flutura hainele și părul. Steagurile navei plesneau scurt și marea agitată reflecta imagini frânte ale luminilor sale în mișcare.

– O ai ? m-a întrebat Diane.

Vorbea despre urna minusculă ce conținea o parte din cenușa lui Jason. Plănuisem ceremonia, dacă putea fi numită astfel, cu mult timp înainte de a pleca din Montreal. Jason nu pusese niciodată preț pe comemorări, dar cred că ar fi fost de acord cu asta.

– E chiar aici.

Am scos tubul de ceramică din buzunarul vestei și l-am strâns în mâna stângă.

– Îi simt lipsa, a spus Diane. I-o simt tot timpul. S-a cuibărit, sprijinindu-și capul de umărul meu, iar eu am cuprins-o cu brațul.

– Aș vrea să-l fi întâlnit când era cvadru. Dar nu cred că l-a schimbat foarte mult...

– Nu l-a schimbat.

– Într-un anumit sens, Jase a fost *întotdeauna* un cvadru.

Pe măsură ce ne apropiam de momentul traversării, stelele păreau să pălească, de parcă nava ar fi intrat în învăluirea străvezie a unei făpturi celeste. Am deschis tubul care adăpostea cenușa lui Jason. Diane și-a pus mâna liberă peste a mea.

Vântul și-a schimbat brusc direcția și temperatura a scăzut cu un grad sau două.

– Uneori, când mă gândesc la ipotetici, mă tem...

– De ce?

– Mă tem că noi suntem juninca lor roșie. Sau ce spera Jason că aveau să fie marțienii. Mă tem că se așteaptă să-i salvăm de ceva. De ceva care îi sperie.

Poate că da. Dar, dacă era așa, mi-am spus, aveam să facem ce face întotdeauna viața – înșală așteptările.

Am simțit fiorul care a străbătut trupul Dianei. Deasupra noastră, Arcada s-a estompat. Peste mare s-a așternut ceața. Numai că nu era ceață, nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu avea nimic de-a face cu vremea.

Ultima sclipire a Arcadei a dispărut, așa cum a dispărut și orizontul. Probabil că, pe puntea de comandă

a lui Capetown Maru, acul busolei își începuse rotația, căpitanul a pornit sirena, un sunet puternic, brutal, scrâșnetul spațiului maltratat.

M-am uitat în sus. Stelele se răsuceau nebunește.

– *Acum*, a strigat Diane, în mijlocul acelui zgomot.

M-am aplecat peste oțelul balustradei, cu mâna ei peste a mea, și am golit urna. Cenușa s-a spiralat în vânt, un turbion prins în luminile navei, ca fulgii de zăpadă. A dispărut înainte de a atinge apa neagră, clo-cotitoare. Am vrut să cred că se împrăștia în neantul pe care îl traversam fără s-o știm, în ochiurile spațiului dintre stele, acolo unde nu există nici un ocean.

Diane s-a sprijinit de pieptul meu și sunetul sirenei ne-a pulsat în trupuri până ce, într-un târziu, a încetat.

Pe urmă și-a înălțat capul.

– Cerul, a spus.

Stelele erau noi și stranii.

Dimineața am ieșit pe punte, cu toții: En, părinții lui, Abu Ina, ceilalți pasageri, chiar și Jala și o parte dintre marinarii care nu erau la datorie, dornici să mirosim aerul și să simțim căldura lumii noi.

Ar fi putut fi Pământul, judecând după culoarea oceanului și după dogoarea razelor de soare. Capul Port Magellan se contura la orizont ca o linie zigzagată, un promontoriu stâncos și câteva fuioare de fum palid ridicându-se drept în sus, pentru a fi purtate apoi către vest de curentul din înălțimi.

Abu Ina ni s-a alăturat lângă balustradă, cu En pe urmele ei.

– Pare atât de familiar, a spus. Dar îți dă o senzație atât de deosebită.

În siajul nostru pluteau mănunchiuri de ierburi spiralate, desprinse de pe pământul Equadoriei de furtuni sau de marea, și frunze imense, cu opt lobi, mlădiindu-se pe suprafața apei. Arcada se zărea acum în urma noastră, nemaifiind o cale de ieșire, ci una de întoarcere, un tip de poartă cu desăvârșire aparte.

– E ca și cum s-ar încheia o istorie și ar începe o alta, a continuat Ina.

En n-a fost de acord.

– Nu, a declarat el, solemn, aplecându-se în vânt, de parcă ar fi deslușit viitorul ce ni se așternea înaintea. Istoria începe abia când punem piciorul pe uscat.

Mulțumiri

În *Turbion*, am inventat două boli, de dragul efectului dramatic. SCCV este o boală imaginară, fără nici un corespondent în realitate, având drept purtători bovinele. Și SMA este pe de-a-ntregul imaginară, dar simptomele sale le imită pe cele ale sclerozei multiple, o afecțiune din nefericire extrem de reală. Deși SM nu este încă tratabilă, există o serie de terapii promițătoare, care se aplică deja sau se întrezăresc la orizont. Totuși, romanele science-fiction nu trebuie confundate cu revistele medicale. Pentru cititorii preocupați de SM, una dintre cele mai demne de încredere surse web este www.nationalmssociety.org.

Viitorul pe care l-am extrapolat pentru Sumatra și populația minangkabau este, de asemenea, în mare parte, o născocire, însă cultura minangkabau, bazată pe descendența pe linie maternă, precum și

coexistența sa cu islamul modern au atras atenția antropologilor – conform studiului lui Peggy Reeves Sanday, *Women at the Center: Life in a Modern Matriarchy* (*Femeile ca figuri centrale: Viața în matriarhatul modern*).

Cititorii interesați de actuala concepție științifică asupra evoluției și a viitorului sistemului solar ar putea fi dornici să studieze *The Life and Death of Planet Earth* (*Viața și moartea planetei Pământ*), de Peter D. Ward și Donald Brownlee, sau *Our Cosmic Origins* (*Originile noastre cosmice*), de Armand Delsemme, pentru a afla informații nedeformate prin lentilele literaturii science-fiction.

Și, încă o dată, dintre toți oamenii care m-au ajutat, făcând posibilă scrierea acestei cărți (și le mulțumesc tuturor), marele premiu îi revine soției mele, Sharry.

„Pornind de la amețitoarea ipoteză «ce-ar fi dacă ar dispărea stelele de pe cerul Pământului», Wilson construiește un roman uluitor, atât thriller SF, cât și *Bildungsroman*, poveste de dragoste și fabulă apocaliptică, într-o proză ce ajunge la muzica sferelor. [...] O călătorie extraordinară prin abisul sufletului și al universului, *Turbion* deschide o poartă către noi lumi.”

Publishers Weekly

„Nu cunosc un povestitor mai talentat decât Robert Charles Wilson.”

STEPHEN KING

„*Turbion* este o poveste despre maturizare, istoria unei iubiri și un teribil avertisment. Wilson excelează ca narator la toate capitolele, de la aspectul uman al poveștii, până la cel politic, religios, biologic, medical și astrofizic.”

Bookmarks Magazine

„Dintre toți scriitorii de SF contemporani, Wilson este cel mai iscusit în întrepătrunderea dramei cosmice cu cea umană. [...] Roman psihologic, thriller tehnologic și meditație cosmogonică, dar, înainte de toate, cel mai bun roman SF al anului. Încă o capodoperă ce poartă semnătura maestrului.”

Locus

colecția
nautilus
science fiction

ISBN 978-973-143-213-7

www.nemira.ro